

ΘΗΛΥΝΔΡΟΣ

Elizabeth Taylor

ΤΗ στιγμή που έμπαινε στο μπουντουάρ της, η Λουσίλ άκουσε να χτυπάει το ρολόι του τοίχου. Μέτρηση τούτος χτύπου: "Ένας... δύο... τσέι!... Η ώρα ήταν 3 το πρωί.

Η νέα γυναίκα χαμογέλασε, νοιώθοντας ντροπή κι ευχαρίστηση μαζί.

Ποτέ άλλοτε δεν είχε γυρίσει τόσο άργα στο σπίτι της. Όταν τύχαινε — πράγμα σπάνιο άλλωστε — να πάει στο θέατρο με τον άντρα της, τον κ. Όσε-ζώ, άρχιζε εκείνος να κυτάξει το ρολόι του, απ' τη μέση άκουγες τις τρίτες πράξεις.

Γι' αυτόν, η νύχτα τελείωνε με το τελευταίο μετρό. Ούτε έβαζε καν στο νου του πως μπορούσε να πάει ταξί. "Όχι πως ήταν τσιγκούνες, αλλά η ζωή του ακολουθούσε μια στερεωμένη, αμεταβλήτη ρουτίνα.

Όσο για τα νυχτερινά ρεστώρ, μόνο άκουστα τα είχε — όπως έσείς κι' εγώ ξέρουμε πως υπάρχει η "Ιαπωνία..."

Όσο σήμερα η Λουσίλ γύριζε στο σπίτι στις 3 το πρωί. Το συμπέρασμα λοιπόν ήταν πως δε θα είχε βγεί με τον άντρα της.

Σωριάστηκε στο ντιβάνι της τουαλέτας της. Φορούσε ακόμη το παλιό της. Και κρατούσε στα χέρια της τα γάντια της, το τσαντάκι της, ένα μπουκετάκι λουλούδια, ένα πρόγραμμα θεάτρου, μια σασκούλα κομψή κι' ένα λιγνό παλινό, με χλωμό πρόσωπο και νυσταγμένη ματιά.

Πόσες αναμνήσεις είχε απ' τη νύχτα εκείνη!... Κι' όμως δεν είχε κάνει κανένα άσυγχωρητο γκλήμμα. Απλώς, είχε πάει στο θέατρο κι' είχε σου-

πάρει ύστερα σ' ένα νυχτερινό κέντρο.

Αν, όμως, ο κόσμος που γλεντούσε δεν έκανε τίποτε χειρότερο, θα ήταν όλοι ευτυχημένοι...

Ναί, μα το σοβαρό ήταν πως είχε βγεί μαζί μ' ένα νέο... κι' αυτό, ενώ ο άντρας της έλειπε σε ταξί, κι' επιπλέον, είχε σταθερή απόφαση να μην πη-λέξει στον άντρα της!

Ισως, να ξεπέρασε τα ό-ρια... Αυτή η σκέψη, αυτή ο φόβος, δεν την άφηνει τώρα να κλείσει μάτι, την κάνει να στοι-φοφυγίζει στο κρεβάτι της...

Τέλος, νικημένη απ' την κόυ-ραση, αποκοιμείται μ' ένα χα-μόγελο στα χείλη...

Της είχε μιλήσει με μεγάλη ευγένεια, αυτός ο νέος.

"Κυρία μου, δε ζούμε πιά στο δέκατο αιώνα — της είχε πη. Μπορούμε περίφημα να βρούμε έξω μαζί, σαν δυο κα-λοί φίλοι. Είσαστε μονάχη και πηλήτετε. "Εγω προσκλήσεις για το θέατρο, σας προτείνω να σας συνοδεύω. Τι πιο φυ-σικό!..."

Εκείνη ήξερε, βέβαια, πως η προσκλησή του έκρυβε άλλους σκοπούς. Κι' όμως τη βέ-χτηκε.

Ήταν τόσο άμορφη με τη βραδυή τουαλέτα της κι' εκεί-νος τόσο κομψός με το σμόκιν του! Τι παρόξενο να παρακα-λουθής πρόσκληση κοινωδία σε τρεις πράξεις χωρίς να κατα-λαβαίνεις λέξη!...

Γώρα θα πάμε να τσιμ-πήσουμε κάτι, της πρότεινε ο-ταν τελείωσε το θέατρο.

— Όχι!... είναι περασμένα μεσάνυχτα και πρέπει να γυ-

ρίσω σπίτι!...
— Δεν πεινάτε;
— Ναι, τ' όμολογώ, πεινώ πολύ, αλλά...

Δεν πεινούσε καθόλου η Λουσίλ. Τόλγχε ψέμματα. Ήπι-πιθιμώσε όμως τόσο πολύ να μη τελειώσουν όλα! "Ενοιώθε ένα τόσο ευχάριστο ήλιγγο!

Πήγαν σ' ένα νυχτερινό κέν-τρο, με μυριάδες φώτα, με μια ένθερμη ορχήστρα και με χορευτικά ζευγάρια.

Μέσα απ' το ποτήρι της σαμπάνιας περνούσαν τόσα μελωδικά λόγια, που της χεί-δευαν τ' αυτιά!

Της είχαν δώσει ένα κοτι-γιάν: ένα ψηλό, χλωμό παλμά-το, με θλιμμένο βλέμμα. Τον κρατούσε σφιχτά στην αγκα-λιά της.

Όσο τα λόγια του καθαλιέ-ρου της γίνονταν πιο ελογερά, τόσο έφαιγε δυνατότερα την κούκλα στην αγκαλιά της. Της μιλούσε, για ν' απαντήσει έτσι έμμεσα στον άλλο:

— Έσείς πόσες φευτιές μπο-ρεί ν' άκουση κανείς!...
— Όταν ένοιωσε πια πως είχε νικηθεί μέσα της, άκούμπησε το κεφάλι του παλαιοτσου στο στήθος της, σαν να ήταν κά-ποιος άλλος...

Μέσα στο ταξί, εκείνος της έκλεψε ένα φιλί.

— Θα σάς δώ αύριο;
— Ισως...
Το «ίσως» που σημαίνει «ναί» στα γυναικεία χείλη.

Το πρωί, η Λουσίλ, βγήκε απ' την κούρα της και περά-σε στο μπουντουάρ.

— Καλημέρα, μου,
— Αχ, με τρώαζες!

Είναι μια άλλη Λουσίλ, πιο μικρή, πιο γελαστή: η κορού-λα της, η Λουσιέν, 5 χρονών.

— Τι κάνει εδώ, Λουσιέν;
— Παίζω. Ξέρω βέβαια πως έπρεπε να περιμένω να μου τον δώσουν έσύ...

— Ποιόν;
— Τον παλινό που μου άγρόσαρε!

Κι' η Λουσιέν δείχνει τον παλινό που είναι ξεπλωμέ-νος πάνω στο ντιβάνι.

— Τι δυστυχώς που είναι! Λέει η μικρή.

Τον παίρνει στην αγκαλιά της, τον σφίγγει κι' άκούμπει το μάγουλό του στο δικό της.

— Όχι, Λουσιέν! της φωνά-ζει ξαφνικά η μητέρα της. Μην άγγίζεις αυτό, τα πράγματα!

Είναι βράνικα!

Νοιώθει ξαφνικά πως ο πα-λινότσος εκείνος είναι ένα συ-χαμένο, έλεινο πράγμα, που η κορούλα της σφίγγει άθωα στο μπρατσάκι της κι' άκούμπει στο δροσερό τρωςωπάκι της.

Τρώει, την κυριεύει μη-ντροπή, σαν να κινδύνει να μολυν-θεί αυτή η μικρούλα υ-παρξή εξ αίτιας της... Αστα-παρξή εξ αίτιας απ' τα χέρια της μικρής και τον πετάει χά-μω. Η Λουσιέν υπήγει τσάλα-ματα.

— Όστε δεν ήταν γιά μένα; Τι κρίμα! Κι' ήταν τόσο ο-μορφος!...

Η Λουσίλ σφίγγει τότε την κορούλα της στην αγκαλιά της, με την ίδια όρμη που σφίγγε την περασμένη νύχτα τον πα-λινότσου.

— Όχι, μικρό μου, της λέει με άπειρη γλυκύα. "Όχι, χρυσό μου, λατρεία μου, δεν εί'ν ο-μορφος... Δεν ήταν γιά σένα... Ήταν γιά ένα πρόσωπο που ήθελε παιχνίδια... ήθελε μια κου-κλίτσα... και δε σκέφθηκε πως είχε κι' όλας μιά... και πως δε χρειαζόταν άλλα!...

Α. ΜΠΙΡΑΜΠΙ

ΤΟ ΝΕΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΝΤΙΣΝΕΥ.

Ο Γουόλτ Ντίσνεϋ έτοιμάζει το πρώτο του φιλμ, που θα έχη γιά θέμα τα δι-πλανητικά ταξίδια του μέλλοντος. Ο τί-τλος του έργου θα είναι «Πιλότος γιά τη Σελή» — μα δε βρέθηκε ακόμα ο πρώ-τος γωνιστής. Αντίθετος άνακατέθηκε η προ-ταγανίστρια, η οποία θα υποδύει στο φιλμ το ρόλο της «νυστής του πλότου. Είναι η νεορά Γαλλίδα Ντανά Σαβάλ, ηλικίας 19 χρόνων, που υπέγραψε ήδη ένα βετα-σμ, βόλαιο με τον πατέρα του Μικυ Μάρου, ο οποίος σπρώχει σ' αυτήν μεγάλες έλπίδες. Η Σαβάλ, που έχει κάνει ένα δειλό ντε-μπούτο στον κινηματογράφο, σαν χορεύτρια, θα γίνει έτσι σε λίγο σάος διεθνούς φι-λμης. "Όσοι την ξέρουν καλά της προλέγουν μια έπιτυχία, όμοια μ' αυτή που γνώρισε πρό χρόνων η Λέσλυ Κάρν.

ΣΚΟΥΤΕΡ... ΚΟΝΒΕΡΤΙΜΠΛ....

Το νέο αυτό σκούτερ είναι άγγλικής κατα-σκευής και δνομάστηκε «Νομπλέτο» από τη θιουηνιανία, που το λανσάρει. Η κου-κούλα του, η οποία συμπτύσσεται στο πι-σω μέρος, προστατεύει και τοδε δυό έπι-βάτες του από τη βροχή μα και από τον ήλιο. Το νέο σκούτερ έχει και μια άλλη πρωτοτυπία. Στο πίσω μέρος του έχει δυο προγούς, ένα από την κάθε πλευρά, που τοξ έξασφαλίζουν μεγάλη ευστάθεια. Η «Νομπλέτο» κινείται με δίχρονη μηχανή και μπορεί ν' άναπτύξει όριατα ταχύτη-τα 40 χιλιόμετρον. Καταναλωθεί δε το γαλόνι της βενζίνης στα 200 χιλιόμετρα.

Παγίδες θανάτου

Στις αυλές των λαϊκών σπιτιών!..

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ που γράφτηκε δω και λίγες μέρες από Αϊνάλω, φέρνει στην έπι-καιριότητα το δράμα των άθωων μικρών παι-διών, που πέφτουν θύματα των πιο άβιθων πανιών του θανάτου. Παντού σε κάθε βήμα τους, στο δρόμο, στην αυλή, μέσα στο σπίτι τους, ένοδρεύει ο χάρος. Μια τρωςερή πα-νίδα, που οι ίδιοι οι μεγάλοι κι' οι νονείς κι' οι συγγενείς κι' οι φίλοι τους σπώνουν με την άκαρκτη όρητη κι' έγκληματική αδια-φορία τους.

"Ετσι έχασε τη ζωή του κι' ο μικρός Γιώ-ργος Παπουτσής στην οδό Διαδόχου Κωνσταν-τίνου, μέσα στην αυλή του ίδιου του σπιτιού. Η μάνα του ήθελε να πάει για μια συνταγή στο ΙΚΑ. Ο πατέρας του, σιδηρουργός, δου-λεύει στο μαγαζί του. Και το παιδί άφείθηκε στις φροντίδες του άδελφού της Παπουτσής και της νονής του. Το μικρό βήκε στην αυλή να παίξει με τ' άλλα γειτονόπουλα. "Η-ταν μόλις 2½ χρόνων. Μα όταν γύρισε η μη-τέρα του, δεν το βρήκε πουθενά. Μάταια έ-ψαξε παντού και όπιασε όλες τις γειτονί-σες. Καμιά δεν το είχε δει στο δρόμο. Τρελ-λή από την άπελπισία της η δυστυχ ητέρα άρχισε να βάζει χιλιά δυο στο νου της. Ά-κούη υπέθεσε μήπως κάποιος της άσπαζε το παιδί ή το ξεγέλασε να τον άκαλοθήσει... Όρες κι' ώρες έψαχνε δεξιά κι' αριστερά μ' ένα σωρό νυνιστούς και φίλους. Και ξα-φνικά κάποιος έβγαλε την ιδέα μήπως το παιδί έπεσε στο πηγάδι. Το πηγάδι αυτό βρι-σκόταν πραγματικά, στην αυλή, είχε ένα μι-κόρο περιτείχιμα κι' ήταν σκεπασμένο μ' ένα χοντρό χαρτόνι.

— Μήπως έπεσε στο πηγάδι. το παιδί: ρώ-τησε.

— Μα δε βλέπεις ότι τ' άνοιμά του είναι σκεπασμένο με το χαρτόνι;

— Κι' αν κάποιος έπαιε από το δυστύχημα έκλεισε το πηγάδι, βόισκοντάς το άνοιχτό: "Ανήσυχος έτρεξαν όλοι τους σ' αυτή την πανίδα του θανάτου. Άναβαν χασιτιά και τα έροίξαν στο βάθος του πηγαδιού. Στο ως αυτό άντικρύσαν ένα άνατριχιαστικό θέαμα. Είδαν το πτώμα του μικρού παιδιού να έπι-πλεη στην άφάναη του νερού. Το έβγαλαν μ' ένα ταινκέλι...

Πως είχε πέσει όμως το μικρό παιδί σ' αυτό το βαθύ πηγάδι; Το πηγάδι σκεπαζόταν μ' ένα χοντρό χαρτόνι, που εύκολα θα υπο-ρούσε άκούμη κι' από τον δυνατό άερα να παροσροβή. Το μικρό πηλαίοσε, σκαρφάλωσε ασφαλώς στο μικρό περιτείχιμα κι' έπεσε μέσα στο πηγάδι.

Ποιος φταίει τώρα νι' αυτήν την πανίδα του θανάτου; Έκείνος που είχε σκεπάσει με το χοντρό χαρτόνι το στόμιο του πηγαδιού, ενώ έπρεπε να το είχε κάλυψει με μια θα-ρεία και χοντρή λαμαρίνα...

Το πηγάδι στην αυλή είναι μια από τις πιο συννηθισμένες πανίδες του θανάτου, που υ-πάρχουν στα περισσότερα σπιτια των λαϊκών συνοικιών, καθώς και στα πολλά άγροτι-κά. Μερικά από αυτά δεν έχουν παρα ένα διάζωμα μικρού ύψους. Άλλα δεν έχουν κα-θόλου και σκεπαζονται απλά μ' ένα ύβλο. Πολλές φορές μάλιστα μένουν άκαλυπτα, για τι εκείνος που παίρνει νερό ξεκνά πάλι να τα σκεπάσει.

Μέσα όμως στην αυλή του κάθε λαϊ-κού ή άγροτικού σπιτιού συνήθως υπάρχουν ένα σωρό μικρά παιδία. Είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα κάθε λαϊκής οικογενείας τα πολ-λά παιδία.

Πολλά παιδία επίσης έχουν τη μανία να φορούν τα παπουτσία της υπέρας τους με τα ψηλά τακούνια ή τα ζυλοπαπούτσια. Τους άσπασε να τα σέβανον, να κάνουν θόρυβο και να διασκεδάζουν. Συνήθως οι υπέρες τους τα κοιμούνται... Όσοι εδώ και λίγο καιρό στην συνοικία του Γκέρη νοσάτηκε μ' αυτό τον τρόπο ή τρανιάδα ενός μικρού κο-ριτσιού: Είχε φορέσει τις παντόφλες της υπέ-ρας του κι' έπαιζε μέσα στο σπίτι. Η υπέ-ρα του ήταν στην αυλή και έπλενε μερικά ρούχα. Το φώναζε να της φέρη μερικά μαν-ταλάκια.

Πρόθυμο έκείνη πήρε τα μανταλάκια και έβλεπε να δνι γρήγορα από το δωμάτιο. Μα έκει στο μονετικό σκαλοπάτι, οι μενάρες παντόφλες υπερέβαιναν τα πόδια του. Γύ-νιπτος κι' έπεσε με το κεφάλι στην αυλή. Χτύπησε σε μια πέτρα κι' έμεινε στον τόπο.

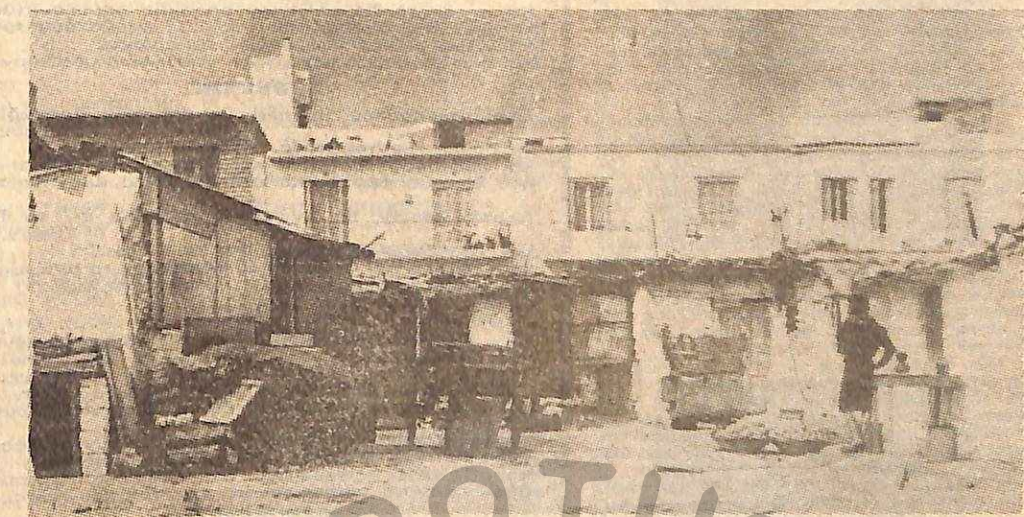
Άλλες τρανιές έχουν νοσάτη στις τα-ράτσες των λαϊκών κατοικιών. Πολλές υπέ-ρες, νιά ν' άπλώσουν τα πλυμένα ρούχα παίζοντων μαζί και τα παιδία τους, έπειδή φοβούνται να τ' άφήσουν όλομύναχα στο σπι-τι. Μα από την ώρα που θ' άνεθούν στην

ταράτσα, ξεχνιούνται με το άπλωμα και δε βλέπουν τι κάνουν τα παιδία τους. Συνήθως όλοι οι μικροί δεν έχουν την συνείσθηση του κινδύνου. "Ετσι, δεν είναι λίγες οι άφαιήτες που σκαρφαλώνουν στο διάζωμα της ταράτσας ή νέρωνον από αυτό γιά να δουν κάτω στο δρόμο και, φυσικά, δεν άνοει να συμβή το δυστύχημα.

Δεν είναι λίγα τα μικρά παιδία, που έχουν βρω τρανικό θάνατο πέφτοντας από τις τα-ράτσες των λαϊκών πολυκατοικιών.

Κανείς από τους μεγάλους δεν ύπολογί-ζει τον κίνδυνο που διατρέχουν και σε καμ-μια ταράτσα δεν ύπάρχει ένα ψηλό διάζωμα άσφαλείας, ένα δικτυωτό, ένα σωματόπλε-νυα, που να μπορεί να προστατέψη τα μικρά παιδία από τον κίνδυνο.

Όσοι, μερικοί προνοητικοί νονείς φρον-τίζουν να βάλουν στον ψηλό όροφο της πο-λυκατοικίας που κάθονται ένα τέτοιο δικτυω-τό άσφαλείας ή να ένισχύσουν το διάζωμα

Μια χαρακτηριστική αυλή λαϊκών σπιτιών, όπου βρίσκονται συνήθως οι πανίδες του θανάτου.

της ταράτσας του σπιτιού τους.

Άλλα παιδία θανάτων είναι τα καζάνια της υπονάδας. Πολλές είναι οι γυναίκες του λαού που γιά να κερδίσουν το ψωμί τους, παίζουν στο σπίτι τους ένα σωρό καζάν-τα, πλύνουν. Συνήθως, τέτοιες πλυστέρες είναι κοντά σε σταθμιακούς καταυλισμούς ή και σε διάφορα ένοικιαστά. Πολλές επίσης είναι οι γυναίκες που γιά να πλύνουν τα ρούχα της υπονάδας, όσες, αυτά τα καζάνια τοπο-θετούνται πάνω σε δυο πέτρες, πρόκειρα τοποθετημένες. Το νερό ζεσταίνεται με ζυ-λα. Άλλες πάλι ζεσταίνουν μεγάλες κατσα-ρόλες στας... γκαζιέρες, χωρίς να ύπολογί-σουν τον κίνδυνο που διατρέχουν τα παι-δία της αυλής και στέθηκε να συνκαρπώ-σει ένα φύλλο της, να ν' άπ' σκαλοπάτι στην κα-ροσσερί... Ο πατέρας του δεν τον άντελλ-φει, που τη συνκαρπώσε. "Ετσι, κανόντας τη σκατική μανούβρα, καθώς περνούσε από την είσοδο της μάντρας τ' αυτοκινήτου, πλν-κωσε το παιδί του άναμεσα στην καροσσερί και στον τοίχο και το συνέβησε.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

"Ενας Άγγλος ασάφης έπαθε τελευταίως μελαγχολία (δηλητηρίαση από μολύβδο). Ο γιατρός του νοσοκομείου όπου μεταφέρθηκε, δεν ήξεραν πως να το ερηνίσουν, γι'αυτή η με-λαγχολία είναι μια (επαγγελματική άσθενεια) που προσβάλλει μόνον όσους έσονται σε συνεχή έπαρη μ' αυτό το μεταλλο. Άλλ' η δουλειά του ασάφης δεν είχε βέβαια καμιά σχέση με το μολύβδο. Τέλος, βρέθηκε η λύση του άγνιμματος: Ο ασάφης έπινε ένα κρασί που τόξε φ' άσει μόνος του, μέσα σ' ένα κούπι. Το κούπι λοιπόν αυτό ήταν πολύ πα-λιό, ηλικίας ενός αιώνα, και άκλειμένο έσυν-τορικά μ' ένα βρομικό από άχρητα μολύβδου. Τα άσφα του κρασιού είχαν έλκευσει λίγο μό-λυβδο, κι' έτσι ο ασάφης είχε δηλητηρια-σθή σιγά-σιγά, χωρίς να το καταλάβει.

Τὰ Τὴν μητέρα

Διδάχτε τὸ παιδί μὲ τὸ παράδειγμα σας

ΟΛΕΣ οἱ μητέρες θέλουν νὰ ἔχουν καλοὺς τρόπους τὰ παιδιά τους. Δὲν εἶναι ὅμως τόσο εὐκόλο νὰ τὸ πετύχουν. Κι' ὥστόσο, ἀποτελεῖ κάτι τὸ ἀπαραίτητο, γιὰτὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀκονιστικὸ ζῶον, κι' ἐπομένως πρέπει νὰ μάθῃ ἐγκαίρως πῶς θὰ φέρνεται στὸς ἄλλους, στὸς συνανθρώπους του.

Ἐδῶ πρέπει νὰ κάνουμε μὲ μικρὴ διάκρισι μεταξὺ καλῆς συμπεριφοράς καὶ καλῆς ἀγωγῆς. Εἶναι δύο πράγματα, πού διαφέρουν ἀρκετὰ μεταξὺ τους, μολοντὶ τὰ συγχέουμε συνήθως.

Ἡ καλὴ συμπεριφορά διδάσκεται εὐκόλως, ἔχει ὅμως λιγώτερη σημασία. Στήριζεται δὲ ἀεὶ ὀρισμένους κανόνες, πού δὲν ἔχουν συχνὰ λογικὴ ἐξήγησι. Γι' αὐτὸ, εἶναι προτιμότερο νὰ τοὺς μαθαίνῃ τὸ παιδί μας ἀπὸ νωρίς, πρὶν φτάσῃ στὴν ηλικία πού θὰ ἀποκτήσῃ ἐξήγησι γιὰ τὸ κάθε τι. Ὅταν τοὺς διδάξῃ καλά, θὰ τοὺ γίνουν πιά κάτι αὐτόματο καὶ δευτέρως φύσι. Θὰ τοὺς ἐφαρμόζῃ σὲ κάθε περίπτωσι, ἀπὸ τὴ δύναμι τῆς συνήθειας, χωρὶς νὰ χρειάζεται ἀπαραίτητος νὰ σκεφθῇ.

Ἡ καλὴ ἀγωγή εἶναι πρὸς πολὺ ὁλοκληρὴ καὶ ἀπαιτεῖ κρίσι καὶ λογικὴ. Ἀπὸ κάθε πράξι τοῦ, πού ἐπιδοκιμάσαμε ἢ ἀποδοκιμάσαμε στὸ παρελθόν, τὸ παιδί θὰ συμπεράνῃ πῶς περιμένουμε νὰ φερῇ σὲ κάθε καινούργια περίπτωση.

Δὲ μπορούμε ὥστόσο νὰ τὸ ἀποτρέψουμε ἀπ' ὅλα τὰ λάθη, πού ἐνδέχεται νὰ κάνει. Δὲν εἶναι δυνατόν π. χ. νὰ τὸ μάθουμε νὰ μὴν κάνει καθόλου θρόνθο, τὸ ἴδιο ὅπως τὸ διδάσκουμε νὰ μὴ βάζῃ ποτὲ τὸ μαχαίρι στὸ στόμα του. Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἐπαιγμένου, θὰ περιιστοῦμε αὐτὴν τὴν ἀπαγορεύσει τοῦ θρόνθου σὲ μερικές συγκεκριμένες περιπτώσεις: ὅταν κοιμάται, τὸ μαρὸ, ὅταν ὁ μπαμπὰς τηλεφωνῇ, κλπ. Πέρα ἀπ' αὐτὸ ὅμως, πρέπει νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ καταλάβῃ πῶς ὅτι θὰ εἶναι ἐνοχλητικὸ γιὰ τοὺς ἄλλους ἂν ὁ ἄνθρωπος — πᾶνμα πού δὲν μπορεῖ νὰ τὸ διδάξῃ εὐκόλως καὶ ἀμέσως.

Πῶς δὲ βοηθήσουμε τὸ παιδί μας νὰ κρίνῃ λογικὰ τὸ τι περιμένουμε ἀπ' αὐτό; Κάθε τι πού συμβαίνει στὸ σπίτι μας ἢ στὴ γειτονιά, μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἕνα ἀντικειμενικὸ μάθημα. Ἐπίσης μπορούμε νὰ μεταφράζουμε τίς μικρὰς ἱστορίας, ὅταν παρουσιάζονται μὲ ἠθικοπολιτικὸ συμπέρασμα.

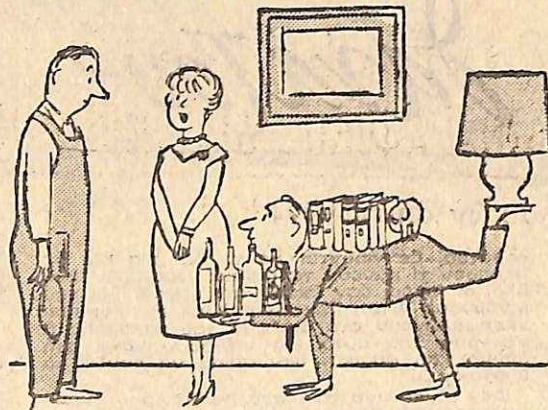
Προτιμώμενος ὅμως θὰ διδάσκωμ τὸ παιδί μὲ τὸ δικὸ μας παράδειγμα. Γιὰ νὰ τοῦ δοῦμε καλὴ ἀγωγή, ὀφείλουμε κυρίως νὰ προσέχουμε πῶς θὰ φερθῶμε ἐμεῖς μέσα στὸ περιβάλλον μας. Τὸ παιδί θὰ μᾶς μιμηθῇ.

Δυστυχῶς, ἐρχόμεν συνήθως αὐτὴ τὴν ὁποῖα ἡμᾶς, ἴδιος ὅταν βρισκόμαστε μέσῃ στὴν οικογένειά μας. Τὴ λέει ὁ κώδικος σὲ κάποιον πού φέρνεται ἀσχημα: «Ποῦ νομίζεις πῶς βρίσκεσαι; Στὸ σπίτι σου;» Ἀντὶ, λοιπόν, ἡ τόσο κοινὴ φράσι, σημαίνει, ὅτι στὸ σπίτι μας, ἀπέναντι στὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μας, ἐρχόμεν συνήθως τοὺς κανόνες τῆς καλῆς ἀγωγῆς. Ἐτοί, τὸ παιδί παύει πρὸς ἄσχημα παραδείγματα, βλέποντας πῶς φερνόνται οἱ γονεῖς μεταξὺ τους.

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τιμωρῇ τὸ παιδί ἢσαν κακὸ — ἐπειδὴ π. χ. εἶπε μ' ἀφέλεια στὸ θεῖο Γιάννη πῶς ἔχει χοντρή μύτη, ἢ γιὰτὶ ἔφαγε μὴ ὀρθά τρῖπα ἐκεῖ πού εἶπε σπείσει τὰ λουλούδια τοῦ ὁ μπαμπὰς... Ἄν θυμώσετε μαζί του σ' αὐτὲς τίς περιστάσεις, θὰ σαστίσῃ, θὰ πασαρενγισθῇ, ἀλλὰ τίποτε παραπάνω. Γιὰ νὰ διορθωθῇ, πρέπει νὰ τοῦ ὑποδείξετε τὸ φῶμα τοῦ ψυχραίου καὶ ὁ, πιονετικὰ, ὅταν πιά τὸ καταλάβῃ, κί' εἰς νὰ προσδιορισθῇ, μπορεῖτε νὰ τὸ τιμωρίσετε ἂν τὸ ἐνανδύνῃ.

Σημειώστε, ὅτι ἡ ἀυστηρότης — ἢ λογικὴ ἀυστηρότης — ὀχι μόνο ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται, στὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν. Γιὰτὶ πρέπει ν' ἀρχίσουν νὰ μαθαίνουν ἀπὸ νωρίς πῶς δὲν μποροῦν νὰ κάνουν πάντα ὅ,τι θέλουν, πρὸς τοῦτο δὲν διδῶν ἢ ζωῇ καὶ ὁ κόσμος μὲ σκληρὸ τρόπο.

Μὴ τιμωρῇτε ὅμως ποτὲ τὸ πσδὶ σας γιὰ νὰ ἐξουθενώσῃ τὰς νῦρας σας. Ἐφ' ὅσον ὁ σκοπὸς σας θὰ εἶναι πάντα νὰ τὸ διορθώσῃ, ἢ τιμωρία ποτεῖ, ὡς ἡ ἀνάλογη μὲ τὸ σῶμα τοῦ — ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἰδέαν. Ἡ κρίσις τοῦ καὶ τὴν ψυχρὸν τοῦ, οἱ πρὸ δὲ δικαίως τιμωρίας εἶναι ἐκείναι πού ἐδῶ γίνονται ὡς ἀμέσως ἀποτέλεσμα τοῦ σπληνισμοῦ. Ἀέρωσε π. χ. τὸ πσδὶ σας πὸ πᾶντα: Βάλετε τὸ νὰ τὸ καθάρισῃ, γάνωσας ἕνα λυγρὸ ὄρα ἀπ' τὸ πᾶντα τοῦ. Πᾶν πᾶντα δὲ ὡς ὑπὸ τὴν τιμωρίαν θεοορῶτε πᾶς πᾶς ἔλῃς τὸ ἐπισκοπὸ καὶ μὴ τὸ εἰς ἀνασφάρετε ποτὲ πιά.

— Θέλουμε ἕνα τραπέζι σ' αὐτὸ τὸ στῦλ!..

Ἐπικαιροί στιχοί

ΟΣΟ ΘΕΛΕΙΣ ΒΡΟΝΤΑ...

Παράπονα δριμύτητα ἐκφοράζουν οἱ πολῖται, γιατί κι' ἡ ναφθαλινὴ μας πανάκριθα πωλεῖται, κι' ὑπάρκει μέγας κίνδυνος ν' ἀποτελειώσῃ ὁ σκῶρος τὰ λιγοστὰ ἐνδύματα πού μᾶς ἀνέει ὁ... φῶρος!

Μὰ κι' ἂν τὸ Πανελλήνιον οφδοῦς παραπονῇται, κι' ἀπὸ τὴν ἀναγκάστῃν πολλὰς φορὲς δονῇται, ἐπιμελῶς οἱ κύριοι ἀρμόδιοι σωμαίνουσι καὶ ὅλα τὰ παράπονα στήν... ναφθαλινὴ μπαίνουσι!

ΣΩΘΗΚΑΜΕ

Στοῦ φιλοπάππου τίς πλανιές καὶ τοὺς θρακῶδεις (χώρους)

θὰ δοῦμε, συντομώτατα, ὡραίης λεωφόρους καὶ ρεστοράν περιήρημα καὶ πιδάκας καὶ πάρκα, πού θὰ μᾶς φέρουν κάποτε δολλάρια καὶ μάσκα...

Λεωτὰ, λοιπόν, θὰ θγάλουμε καὶ πάλι ἀπ' τὸ Τα-

γιά νὰ ἐξωραίσουμε τὰ μέρη τὰ θρακῶδη

κι' ἀφοῦ εἰς τοῦ φιλοπάππου θὰ πείσουν τὸ μνημεῖον, τὰ ἔρνα ὑπολογίζετῃ πῶς θάναι «μνημειῶδη»!

ΔΕΝ ΤΡΩΓΕΤΑΙ...

Τῶν Ἀθηνῶν οἱ μάνειροι κι' οἱ σεροβιτόροι ἐν νένει, πού θλέπουν πῶς τὸ... πιάτο τους μὲ δυσκολία (θγάνει)

στὴν ἀπερίαν ἐφτασαν κι' ἐκείνοι νὰ τὸ ρίξουν καί, κατὰ τὸ λεγόμενον, τὰ δόντια τους νὰ τρίβουν...

Τὸ δίκιο τους κι' οἱ μάνειροι διεκδικοῦνι τούτεστι, γιατί τὸ «θα» τὸ μόνιμο... ἀκύνευτο κατέστη, καὶ στίς περὶς ἡμέρας μᾶς, τίς πονηρὲς καὶ φάλλτες, θαρῆθηκαν νὰ τρώωνται ἐν φούμαρα καὶ ὀάλλτες!

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Εἰς τοὺς ἀγγρότες, λέγεται, πῶς θὰ δοθῶναι δάνεια νὰ νὰ καλινερνῶνουν φυτὰ καὶ ἀνθῇ σπάνια καὶ μὲ τὴν καλλινερνῶν τὴν συστηματικὴν τους, νὰ κᾶψουν τὴν δυσχερεία τὴν οικονομικὴν τους.

Ἐμπρός, λοιπόν, ἀγγρότες μου, χωρὶς σιτημὴ ν' ἀρ-

λουλούδια νὰ φυτέψετε καὶ νὰ καλλινερνῶστε, γιὰ ν' ἀντιμετωπίζετε τὴν τρωικὴν σας δὴν

κι' ὁ προσεχὴς ὁ βίος σας... ἀνθρώποτες νὰ γίνῃ!

ΟΥΔΕΝ ΝΕΩΤΕΡΟΝ

Σὲ ξένες χώρες πρὸκειται νὰ στείλουν εἰδικούς, κι' ἀπ' ἄλλους πρὸ εἰδημονίας καὶ ξένους τεχνικούς νὰ μάθουν τὸ οὐστῆμα, τὸ πρᾶγμα, θαυμάσιον πού μεταβάλλει εἰς πόσιμον τὸ ὕδωρ τὸ... θαλάσσιον!

Μὰ κι' ἂν τὰ καταφέρουν οπουδαῖοι νὰ γυρίσουν, κι' ἂν ὅλο τὸ θαλάσσιον τὸ ὕδωρ... ἐξουσιώσουν, ἐμεῖς δὲ συνεχίσουμε ἐπ' ἀπειρον θασοῦ, λοναρισμὸ νὰ παίρνουμε τῆς ὕλης... ἀλμυρὸ!

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΕΡΓΟΛΑΒΙΕΣ

Πολλὲς ἀπ' τίς ἐγχώριες καὶ ξένες κομπανίες γυρίζουν ἀλλεπάλληλας ἱστορίας ταῖνας, καὶ μὴ καὶ τέτοιο θέματα τὸν κόσμο συνκινεῖ, κι' ὁ Τρωικός ὁ πόλεμος «τραβᾷ γιὰ τὸ πανν»...

Πλὴν, ὅμως, ἂν θέλουμε τὸ «φίλμ» αὐτὸ ν' ἀρέσῃ, νὰ ἐπιτύχῃ ἀπόλυτα καὶ διὰ νὰ θαρῶν, τοὺς... ἐργολάβους πᾶντα ὀφείλουν νὰ καλέσουν καὶ εἰς αὐτοὺς τὸ γῆρμα τῶν... Τρωῶν ν' ἀναδῇ (σοῦν)!

ΠΕΡΙΤΤΑ ΛΟΥΣΑ

Στίς τόσες ἐκδηλώσεις μᾶς καὶ τίς νιορτές τίς ἀλ-

ποῦ τέρπον, ὅπως λέγεται, τίς μᾶζες τίς μεγάλες, καὶ τὰ... «Καραοκάκεια» προστίθενται ἀκόμα, γιὰ νὰ φανῇ πρὸ ἐντονό του Τουρισμοῦ τὸ χρῶμα!

Ῥωτάσο τέτοια ἐκδηλώσεις μποροῦσι καὶ νὰ μένῃ, ἐπ' ὅσον ἡ κοιλίτσα μας, κοινῶς «παραδομένη», ἀδικαίως τοῖς ἐστέσι μὲ καθαρόν ἄερα καὶ τὰ... Καραοκάκεια τὰ ζούμε κάθε μέρα!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἀλληγογραφία

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Οἱ κάτωθι ἀναγνώστριες καὶ ἀναγνώστες μᾶς ἀπὸ τὴν Θεσσαλονικὴν προσκαλοῦνται νὰ παρουσιαστοῦν στὸν εἰσηγητὴ τοῦ Διαγωνισμοῦ μᾶς κ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟ ΣΙΑΣΚΑ, πού θὰ ἐρῇ στήν πόλιν τοῦς τὴν Κυριακὴ 7 Μαΐου. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἄς φροντίσουν νὰ συμμορφωθῶν μὲ τίς ὁδηγίες, πού δίνουμε στὴ σελίδα τοῦ Διαγωνισμοῦ (σελὶς 7).

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ (Σαν, Α.) — ΑΛΙΣ ΣΥΒΕΤ (Λαγκαδῶ) — ΒΑΝΤΣΗ ΡΟΥΛΑ (Νεόκτισι) — ΔΕΛΗ ΛΕΝΑ — ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΙΚΗ (Τ. 6) — ΕΡΕΣΟΓΛΟΥ Α. ΣΠΑΣΙΑ (Νέα Ἐκκασία) — ΓΕΡΜΑΝΟΣ (Θάλασσα Π.) — ΚΑΖΑΝΤΖΗ ΚΑΙΤΗ (Βάρνα) — ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΘΕΡΜΑΪΚΟΥ (Γεωρ. νῆς Δ.) — ΚΑΤΣΟΠΟΥΛΟΥ ΡΕΝΑ — ΛΙΓΚΟΒΑΝΛΗ ΒΑΣΟΥΛΑ — ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ ΔΟΜΝΑ — ΛΟΥΚΑ ΑΝΝΑ — ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ (Δέσποινα Η.) — ΜΑΓΚΟΥ ΜΑΡΙΝΑ — ΜΑΣΤΡΑΝΤΩΝΗ ΠΑ. ΣΧΑΛΙΤΣΑ — ΜΑΥΡΟΠΕΡΑΣΤΗ ΡΙΤΣΑ (Νεόκτισι) — ΜΙΚΡΟ ΑΣΤΕΡΙ ΧΩΡΙΣ ΛΑΜΠΙ — ΜΙΡΑΝΤΑ ΑΛ (Ἀγγατά Α.) — ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΤΣΙΔΟΥ ΡΟΥΛΑ — ΝΑΣΒΛΙΔΟΥ ΡΕΝΑ — ΝΙΝΑ ΜΑΚΑ (Νέα Ἐκκασία) — ΝΤΟΥΓΚΙΤΖΗ ΚΑΙΤΗ — ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΙΑΝΑ (Σοφία Κ.) — ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ ΕΛΕΝΗ (Κάτω Τοῦμπα) — ΠΑΠΑΔΑΝΑΣΙΟΥ ΜΑΙΡΗ (Πύργος) — ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΦΙΛΙΤΣΑ (Βυζάντιον) — ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ Ε. ΕΛΕΝΗ — ΠΑΥΛΟΥ ΑΝΤΣΕΛΑ — ΡΑΠΤΟΥ ΚΑΤΙΑ — ΡΕΠΠΑ ΤΑΝΙΑ (Κάτω Τοῦμπα) — ΤΟΣΚΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ — ΤΡΑΓΟΠΟΥΛΟΥ ΣΟΥΛΑ (Σίνδος) — ΤΣΟΥΚΑΛΑΔΕΛΗ ΕΙΡΗΝΗ (Τριανθόρι) — ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙΤΗ (Α.Φ.Η. 3) — ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΙΔΟΥ ΛΙΤΣΑ.

ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ (Κάτω Τοῦμπα) — ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΜΗΣ — ΑΡΧΟΝΤΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (Νεόκτισι) — ΒΛΑΧΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ (Κάτω Τοῦμπα) — ΒΡΑΧΙΟΛΙΔΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ — ΓΕΜΕΤΖΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ — ΓΡΑΝΔΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ (Ἀσβεστοχώρι) — ΔΕΜΙΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ — ΔΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ — ΔΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ — ΔΡΑΜΑΤΙΣ ΣΟΥΛΗΣ (Ἀθανάσιος Χ.) — ΖΑΔΟΓΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ — ΖΑΨΕΡ ΝΤΟΥΣΕΚ (Ο. Ζ.) — ΚΑΛΑΪΤΣΙΔΗΣ ΣΠΥΡΟΣ (Λαγανά) — ΚΑΛΑΚΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ — ΚΑΛΑΜΠΟΥΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ — ΚΑΛΦΗΣ ΠΑΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ — ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ — ΚΑΡΑΓΚΙΤΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ — ΚΑΡΑΜΑΓΙΑΣ ΛΑΜΠΡΟΣ (Ἀπολλωνία) — ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ — ΚΑΡΙΟΥΦΛΙΑΣ ΚΑΖΑΚΟΣ — ΚΑΡΝΕΖΗΣ ΟΡΦΕΟ (Δημήτριος Ο.) — ΚΑΡΝΕΖΗΣ ΤΟΝΗΣ (Ἀντώνιος Ν.) — ΚΑΤΑΠΟΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ — ΚΑΤΣΑΝΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Νεόκτισι) — ΚΑΤΣΟΥΦΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ — ΚΕΜΕΝΤΣΕΤΣΙΔΗΣ ΡΟΥΛΑ — ΚΕΣΣΟΠΟΥΛΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ — ΚΙΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ — ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ (Νέα Ἐκκασία) — ΚΟΛΕΣΚΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ — ΚΟΝΤΙΔΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ — ΚΟΝΤΟΥΛΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ — ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΟΓΛΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ — ΚΟΥΣΙΔΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ — ΚΥΡΑΓΙΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ — ΛΙΘΑΡΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ — ΜΑΝΤΖΑΒΕΛΛΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ — ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΠΑΝΤΙΟΣ — ΜΑΡΙΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (Γεωργίος Γ.) — ΜΑΤΖΑΡΗΣ ΜΙΡΑΝΤΟ (Θεοδόρος) — ΜΑΥΡΟΦΡΑΓΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ — ΜΕΤΕΜΤΖΗΣ ΣΑΒΒΑΣ — ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ — ΜΠΑΛΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ — ΜΠΑΤΑΡΑΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ (Κάτω Τοῦμπα) — ΜΠΕΛΛΑΣ ΗΛΙΑΣ — ΜΠΟΥΚΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ — ΝΕΪΚΟΣ — ΜΠΟΥΚΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ — ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ — ΟΡΘΑΝΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ — ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ ΝΙΚΗΤΑΣ — ΠΑΡΑΠΑΝΗΣ ΘΩΜΑΣ — ΠΕΤΡΑΔΑΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ — ΠΗΛΕΙΔΗΣ ΗΛΙΑΣ (Πανόραμα) — ΠΙΕΡΡΟΣ 3 (Γ. Μ.) — ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ ΣΠΥΡΟΣ (Μαυριμένη) — ΡΕΒΕΝΙΚΙΩΤΗΣ ΔΗΜ. — ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ ΜΑΚΗΣ — ΣΚΑΛΒΟΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ (Ἀστέριος Τ.) — ΣΟΣΑΙΟΥΠΟΥΛΟΣ (Ἀγγελος Χ.) — ΣΟΦΗΣ Α. ΡΗΣ (Νηρόκι) — ΤΑΚΑΣ ΑΣΤΕΡΙΟΣ — ΤΑΛΙΓΚΑΡΟΣ ΛΑΖΑΡΟΣ — ΤΣΑΛΑΜΑΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ (Χαλδάρρα) — ΤΣΑΛΑΜΑΝΗΣ ΙΩΡΔΑΝΗΣ (Τυρολόγι) — ΤΣΑΤΣΑΡΩΝΗΣ ΣΤΕΡΓΙΟΣ — ΤΣΕΡΚΕΖΗΣ ΒΑΣΙΛ. — ΤΣΙΓΓΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ — ΤΣΙΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ — ΤΣΙΦΟΥΤΟΥΔΗΣ ΣΤΕΛΑΚΗΣ — ΤΙΩΓΚΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ — Φ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ — ΧΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ. (Νεόκτισι) — ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ ΝΙΚ. (Νεόκτισι) — ΧΙΩΤΙΔΗΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ — ΧΡΗΣΤΙΑΝ ΠΕΤΡΟΣ.

Η ΜΙΡΑΝΤΑ ΑΛ (Ἀγγατά Α. — 8 γυνών), ἀπὸ τὴ Θεσσαλονικὴ, ἀγαπᾷ τὸν κινηματογράφον, ἔχει κλίσιν σὲ γορὴ καὶ τραγουδαῖ καλά.

Ο ΣΤΕΛΑΚΗΣ ΤΣΙΦΟΥΤΟΥΔΗΣ (17 γυνών), ἀπὸ τὴ Θεσσαλονικὴ, ἄσους στήν ἱππασία καὶ σὲ ποδὶ λατο, εἶναι βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία του.

Ο ΣΠΥΡΟΣ ΚΑΛΑΪΤΣΙΔΗΣ (20 γυνών), ἀπὸ τὴ Θεσσαλονικὴ, ἔχει ὅπως τονίζει ὁ ἴδιος, ἐκπληκτικὸν ταλέντο καὶ ἔρει κλασσικὸς καὶ μοντέρους χοροὺς.

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΤΣΟΥΦΟΣ (11 γυνών), ἀπὸ τὴ Θεσσαλονικὴ, μὲ μὲτα ἑκκόλα διάφορα πρᾶγμα καὶ ὅσο μεγαλῶνι, ἀνοπὰ περισσότερον τὸν κινηματογράφον.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΥ — ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσι, πού δώσαμε, τὴν Κυριακὴ 7 Μαΐου πραγματοποιοῦμε τὴν πρώτη μᾶς ἐξδρομὴν γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν ὑποψηφίων τοῦ Διαγωνισμοῦ μᾶς, πού μένουσι στήν ἐπαρχία.

Οἱ ὑποψήφιοι καὶ τῶν δύο φύλων τῆς Θεσσαλονικῆς ὑπερβαίνουν τοὺς 150. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι μεγαλῦτερος ἀπὸ κάθε ἄλλη πόλιν ἐκτός τῆς Ἀθῆνας καὶ γι' αὐτὸ ἀσχύζουμε ἀπὸ τὴν συμπεριετοῦσα.

Οἱ ὑποψήφιοι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δημοσιεύονται στὴ στήλῃ τῆς ἀλληγογραφίας (σελὶς 6), θὰ παρουσιαστοῦν τὴν Κυριακὴ 7 Μαΐου σὲ παράρτημα Θεσσαλονικῆς τῆς

ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

πού βρίσκεται σὲ τὸ Οἶκμα τῆς κεντρικῆς εἰσόδου τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως, ἐναντι τοῦ μεγάρου τῆς ΧΑΝ.

Ἐκτός ἀπὸ τὸν Γενικὸ Διευθυντὴ τῆς Σχολῆς κ. Νικόλαο Ἰωαννίδη — Βαμβάκα καὶ τὸ μόνιμο εἰσηγητὴ τοῦ Διαγωνισμοῦ μᾶς καθηγητὴ τῆς Σχολῆς κ. Ἐλευθέριο Σιάσκα, θὰ βρισκείται τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὴ Θεσσαλονικὴ καὶ ὁ ἐμπρόσωπος τοῦ Θεσαυροῦ κ. Α. Δεπόλλας μὲ τὸ ἄλμπουμ τῶν ὑποψηφίων.

Ὑπογραμμίζουμε ὅτι δὲν πρόκειται σὲ μέλλον νὰ δοθῇ παρόμοια εὐκαιρία τοὺς ὑποψηφίους Θεσσαλονικῆς καὶ γι' αὐτὸ ἄς σπεύσουν νὰ παρουσιαστοῦν τὴν Κυριακὴ 7 Μαΐου καὶ μεταξὺ τῶν ὥρων 10ης μέχρι 12ης πρωΐνης καὶ 4ης μέχρι 6ης ἀπογευματινῆς. Ὅσοι δὲν προσέλθουν θ' ἀποκλειστοῦν καὶ δὲ θὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ παρουσιαστοῦν στὴ μεγάλη ἐξεταστικὴ ἐπιτροπῇ.

Τὰ μέλη τῆς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς, πού θὰ κρῖνουν ἀκούτως ὅσους ἐπιτύχουν, εἶναι καὶ ἀλφαριθμητικὴ σείρα τὰ ἐξῆς:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ

(Σκηνοθέτης)

ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΔΑΤΕΡ

(Ἀγγλος ὀπερατέρ)

ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑΙΔΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΑ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ
ΚΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ

Αὐτὰ δὲ σημαίνει ὅτι ἀποκλείεται νὰ παίζωσι στὸν κινηματογράφον, ὅσοι δὲν κρῖθουν ἀπὸ τὸν εἰσηγητὴ ἄξιον νὰ παρουσιαστοῦν μπροστὰ στὴν ἐπιτροπῇ. Οἱ φωτογραφίες τῶν τελευταίων θὰ παραμείνουν στὰ ἄλμπουμ, τὰ ὁποῖα ὁ «Θησαυρὸς» θὰ ἔχη πάντοτε στὴ διάθεσι τῶν καλύτερων σκηνοθετῶν τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου πού θὰ μποροῦν ὁποιοδήποτε στιγμὴ θελήσουν νὰ τὰ συμβουλευτοῦν καὶ νὰ βροῦν μέσα σ' αὐτὰ τὸ πρᾶγμα πού τοὺς χρειάζεται γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε ρόλο σὲ τὸ φιλμ πού προετοιμάζουν.

Ἦδη, πρὶν ἀκόμη ὁ Διαγωνισμὸς μπῇ στὴν τελικὴ φάσι τοῦ, δεκάδες ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνώστριες μᾶς πᾶσαν μέρος στὸ γύρισμα διαφόρων σκηνῶν ταῖνων, πού παραγῇ ἡ «Φίνος» φιλμ. Μερικὲς ὑποψήφιοι ὡρίστη κατὰ ὁρθοσάν, κατὰ τὰ γυρίσματα αὐτὰ νὰ διακριθῶν καὶ πρόκειται σὲ προσεχῆς μέλλον ν' ἀναλάβουν πρὸ σημαντικὸς ρόλους.

Τὸ κλείσιμον αὐτὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ μᾶς δὲ σημαίνει ὅτι δὲ θὰ προδομοποιθοῦμε νὰ βοηθήσουμε στὸ μέλλον τοὺς ἀναγνώστες καὶ τίς ἀναγνώστριες μᾶς, πού θὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἐπιθυμία νὰ παίζωσι στὸν κινηματογράφον. Ὁ Διαγωνισμὸς οὐσιαστικὰ συνεχίζεται καὶ προχωρεῖ πρὸς μὴ νέα φάσι, στὴν ὁποία θὰ πάσουν αὐτομάτως μέρος καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὑποψήφιοι, πού δὲν ἔτυχε νὰ διακριθῶν κατὰ τὴν πρώτη φάσι τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ πού θὰ ἔχουν ἐτοίμ τὴν εὐκαιρία νὰ δοκιμάσουν, γιὰ μὴ ἀκόμη φορὰ τίς δυνατότητές τους.

Οἱ ὁδοι συμμετοχῆς στὸν

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

παραμείνουν καὶ στὸ μέλλον οἱ ἴδιοι γιὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους. 1) Ὁ βαλάντιον δύο κατὰρας φωτογραφίες σὲ σκηνὰ καποσταλ. ὁπλοδὴ ἕνα κεφάλι ἢ ὑποῦστο καὶ μὴ δόλωσιον. 2) Στὴν ἐπιστολή, πού ποτεῖ, νὰ εἶναι εὐαγγέλιον καὶ γραμμένη πάντα ἀπὸ τὸν ἴδιον ἀποστολῇ, νὰ ἀναφῶνται οἱ γνώσεις τῶν (σχολικῆς ἀποιδῆς καὶ τυχόν ξένες γλώσσας, ιουσιτῆ, γορὴς κλασσικῆς ἢ ιουστινῆς, κολυμπι, ποδὶλατο, σκί, σφαίρισμα, κλπ.) ἀποασκῆτως δὲ καὶ ἡ ηλικία.

3) Ὁ ἐκωλοκῆσιον τίς φωτογραφίες σὲ γυνάμια καὶ θὰ τὸ στείλουν στὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ». Ἀναγαστῶν 4. (4ος ὁσοφος) Ἀθῆναι (Τμημα Κινηματογραφικὸν Διαγωνισμοῦ), γιὰ οἱ ἄλλοι ἐπιδόσεις.

Καὶ μὴ προεδοποιοῖται γιὰ τοὺς ἀναγνώστες μᾶς, πού διαμῶνουν στὴν ἐπαρχία: Τοὺς παρακαλο

ΘΕΡΙΝΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΤΑΥΡΟΣ: Νόστιμος, αθλητικός «νεαρός». Ξανθός. ΧΡΗ-
ΣΤΟΣ: Ίδιος τύπος. Καστανός. ΜΙΝΑ: Κομψή, γοητευτική
δεσποινίς. ΤΖΟΥΛΙΑ: Όμορφη και προκλητική ζωντοχώρα. Ο
ΘΥΡΩΡΟΣ: Τού ξενодоχείου.

ΣΚΗΝΗ 1η.

(Σ' ένα «μπάρ».)
ΣΤΑΥΡΟΣ (καπνίζει νευρι-
κά, κουδεντιζώντας): «Άκου
δω τώρα, να μην πολυλογούμε
και χάνουμε τον καιρό μας. Ή
περιουσία και τώ δυο μας εί-
ναι οι έφτά χιλιάδες που κε-
ρίσασα στο «πρό-πό».
ΧΡΗΣΤΟΣ: Έφτά οχτακό-
σε».

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τις οχτακόσες
θα τις φάμε. Λοιπόν, ό σκοπός
είναι να μη φάμε και τις υπό-
λοιπες αλλά να μās χρησιμεί-
σουν ως κεφάλαιο για μία «έ-
πιχείρηση». Ν' αξιοποιηθούμε τα
λεφτά».

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μιλās σά νά-
χουν! Έφτά εκατομμύρια».

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τόσα βάχουμε
σε λίγο. Με την προίκα. Η έ-
σο, ή έγω ή και οι δύο μας.
Πρόσχε τώρα. Τό φάρμα της
προίκα είναι μάλλον θερινή έ-
πιχείρηση. Στην έξοχη και στις
λουτροπόλεις δημιουργούνται
πιο εύκολα οι γνωριμιές κι' ά-
ναπτύσσονται ραγδαία οι με-
γάλες οικειότητες. Θά έγκατα-
σταθούμε, λοιπόν, σ' ένα ξενο-
δοχείο, πολυτελές φυσικά. Σή-
κω να πάμε να τυπώσουμε
κάρτες.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Έχω. Χρήστος
Άρκουδίας, τελειόφοιτος νομι-
κής.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Θά τυπώσης
άλλες. Χρήστος Άρκουδίας—
βιομήχανος! Υπάρχουν κάτι
παιμώδεις τίτλοι και μερικά
βαρύβουπα επαγγέλματα που
τά βάζεις στο έπισκεπτήριο
σου και δέ μπορεί κανείς να

Τέλης;

Πώς θα φορέσετε τὸ σμόκιν

Τὰ διάφορα συμπληρώματά του

Τὸ σμόκιν κανόνι της μόδας.
Εἶναι ἕνα ρούχο που μπορεί να
φορεθῇ σ' ὅλες σχεδὸν τις κομ-
μικές συγκεντρώσεις σὲ κλειστό
χώρο και που δίνει στὸν ἀνδρα
κάποια ἐπισημότητα, ἀλλὰ και
ταυτόχρονα ἀνέει ἰσὴ κομψότητα.
Ἀλλὰ ἔχετε να φορέσετε τὸ
σμόκιν; Και ἔχετε με τί μπορεί-
τε νὰ τὸ φορέσετε; Νά μερικοὶ
κανόνες που θά σας προφυλάξουν
ἀπὸ πολλὰς γκάφες:

1) Χρώματα: μαύρο ἢ μπλε—
νούρε. Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἐμφα-
νίστηκαν στὶς πλας και τὰ λευκά
σμόκιν.

Πουκάμισο: ἡμισκλήρο με κα-
τεβάστο κολάρο, συνάπτοντο με
τὸ πουκάμισο. Τὰ κομπιὰ ἀπὸ τὸ
μέσα μέσα, ὥστε νὰ μὴ φαίνον-
ται. Ἡ νέα μόδα λανθάνει τὰ
πουκάμισα με πολλὰς πτυχές. Ἀ-
ναπτύσσονται μανικέτες. Τὰ σκλη-
ρά κολάρια, με τσάκιμα στὶς α-
κρες, δὲν εἶναι πιά τὴ μόδας.

Γραβάτα: μαύρο παπιγιὸν ἀπὸ
ζατέν, μονόρ ἢ γκρό-γκρεν. Ππο-
ρεὶ νὰ εἶναι πῶ πλατὺ, ὅποτε οἱ
ακρες του πρέπει νὰ χωδῶν ἀπὸ
τὸ κολάρο. Ἄν οἱ ακρες
του πετᾶνῶνται πρὸς τὰ ἔξω, πρέ-
πει νὰ εἶναι πῶ στενὸ. Ἡ μόδα
λανθάνει τὸν παπιγιὸν
μπλε-νυῶρ, γκρενᾶ, σκούρο πρά-

σινο, στὸ χρώμα τῶν παλῶν χρυ-
σαφίων και στὸν πῶ τῶν σκο-
ποῦζικων. Οἱ καινοτομίες αυτές
εἶναι πολυμῆρες κι' ἐπικίνδυνες. Σ'
οποιαδήποτε περιπτώσει, τὸ παπι-
γιὸν πρέπει νὰ ταιριάζει με τὸ γι-
λέκο.

Γιλέκο: λιλιπούτειο και χωρίς
ράχη. Δένεται πῶ με μπρετέλ-
λες. Μοιάζει περισσότερο με ζώ-
νη. Μπορεὶ ἐπίσης ν' ἀντικατα-
σταθῇ με μιά πλατεία ζώνη ἀπὸ
μεταξωτὸ ὅφασμα, φάιν, γκρό-
γκρεν, ὀττομάν, σαντούνγκ. Τὸ
πλήρες γιλέκο ἀπαγορεύεται.

Κάλτσες: μαύρες μονόχρωμες,
μεταξωτὲς ἢ βαμβακερές. Ἡ τε-
λευταία μόδα ἐπιτρέπει μιά πολὺ
ἐλαφρὴ γραμμὴ πῶ πλάγια.

Παπούτσια: σκαρπίνια σεδρώ,
μονοκόμματα (χωρὶς ραφή), πολὺ
λεπτές σόλες. Σὰ καμμιὰ περί-
πτωσι, ἡ σόλα δὲν πρέπει νὰ πε-
ταγεται πρὸς τὰ ἔξω.

Γάντια: μαύρα ἢ σκούρ σκού-
ρα γκριζά.

Καπέλλο μαύρο.
Ρολόγι στὴν τσέπη τοῦ γιλέ-
κου. Τὸ ρολόγι τοῦ χεριοῦ ἀπα-
γορεύεται ἀπόλυτα.

Μὲ τὸ σμόκιν δὲν ἐπιτρέπονται
τὰ ἀνοιχτόχρωμα παλὰ ἢ ἀδιά-
θρογα. Ἐπίσης τὰ παλὰ με ζώ-
νεις ἢ τὰ φανταζι.

ΤΖΟΥΛΙΑ: Ὁ κ. Ξανάσης.

Τὸν ἔρετε;
ΧΡΗΣΤΟΣ: Ὁνάσης εἶπα-
τε; Ναι, κάτι ἔχω ἀκούσει, νο-
μίζω.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Πάντως γνωστὸ
ὄνομα...

ΜΙΝΑ: Καὶ τοῦ κυρίου Ἀρ-
κουδία εἶναι πολὺ γνωστὸ. Τὶ
βιομηχανία ἔχετε;

ΣΤΑΥΡΟΣ (προλαβαίνει):
Ἑσείς;

ΜΙΝΑ: Χαλβουργεῖο.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ἀ, ὥρασι! Καὶ
ποῦ ἂν ἐπιτρέπετε;

ΜΙΝΑ: Κάπου πρὸς τὴν Ἑ-
λευσίνα. Τώρα περιμένουμε
τὴς ἐγκαταστάσεις ἀπὸ τὴ Γερμα-
νία!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τὶ σύμπτωσι!
Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο!

ΣΚΗΝΗ 3η.

(Στὸ δωμάτιο.)

ΣΤΑΥΡΟΣ: Δὲν ἔπρεπε, νὰ
πῆς κι' ἐσύ «χαλβουργεῖο».

Ἀς ἔλεγε «τσιμεντολίθοι».

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τὶ σημασία ἔ-
χει;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ἐχει. Ἄν σὲ
ρωτήσῃ πὸς ποιά ἐργοστάσια
παράγειλες τὶς μηχανές σου;
Τὶ θά πῆς;

ΧΡΗΣΤΟΣ (θριαμβευτικά):
Στοῦ Κρούμ! Ὅριστε! (Μ' ἐν-
διαφέρον). Πόσα λεφτά μās μέ-
νουν;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τὶ νὰ μās μέ-
νουν; Ἐδοῦσα πέντε χιλιάδες
τῆς ζωτοχώρας, γιατί εἶχε μεί-
νει χρός στὰ χασοτιά κι' αὐτοῖς
θὰ τὶς φέρουν χρήματα. Δὲ
μπορούσα νὰ πῶ πῶς δὲν ἔχω
πέντε χιλιάδες;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Κι' ἂν ζήτηγε
σαράντα, τί θά εἶγε;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Σαράντα μπο-
ρῶ νὰ μὴν ἔχω. Ἀλλὰ πέντε;
Εἶναι πολὺ φαρῶλο ποσόν!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δὲν πιστεύω
νάιναι καμμιὰ τρακόδορα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Σῶπα βοὲ ἀ-
δεοφέ! Κόρες μεγαλοεφοπι-
στῶν και βιομηχάνων, δὲν εἶδες
πού πέρασε; Διάνά κάνουμε!

ΣΚΗΝΗ 4η.

(Τὴν ἐπομένη τὸ πρωί, στὸ
θυροεῖο.)

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ἀγοῦν νὰ κα-
τέβουν; Δὲ ρωτᾶς;

ΘΥΡΩΡΟΣ: Για τὶς κυρίες
ποῦ κάνουνε παρόα λέτε; Φύ-
γανε. Δὲν τὸ ἔρετε;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Πάνε για ὑπά-
νιο;

ΘΥΡΩΡΟΣ: Ὁχι, για τὴν
Ἀθῆνα! Δὲ μπορεί νὰ μὴν τὸ
ἔρετε! Εἶπανε πῶς εἶσε θά
πληρώσετε τὸ λογαριασμὸ τους.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ἑμεῖς! Ἀπὸ
πού κι' ὥς πού; Δὲν τὶς γνωρί-
ζουμε.

ΘΥΡΩΡΟΣ (σοβαρά): Ἀ-
κούστε, κύριε. Αὐτὰ δὲν περ-
γάνε στὰ ξενοδοχεῖα! Ἀφοῦ
ἤσαστε μέρα-νύχτα μαζί, ἀπὸ
τὸ πρωί ὥς τὸ βράδυ, πῶς δὲν
τὶς γνωρίζετε; Κοροϊδεύμα-
στε τώρα; Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ
τὰ λέτε αὐτὰ, γιατί ἐκτίθεσθε.

Ἑμεῖς ἔερωμε πῶς ἔχουμε νὰ
κάνουμε μ' ἕνα βιομήχανο ὅπως
μās εἶπατε! Ἐκτός ἂν δὲν εἶ-
σθε βιομήχανος και τότε πρέ-
πει νὰ τηλεφωνήσουμε στὸ
τιμῆμα!

ΧΡΗΣΤΟΣ (πελιδνός): Ὁ-
χι, μὴν τηλεφωνήσετε παρακα-
λῶ. Πόσος εἶναι ὁ λογαρια-
σμὸς τῶν κυριῶν;

ΘΥΡΩΡΟΣ: Εἰκοσιεῖς τε-
τρακόσες. Διαιμονή, φαγητὸ και
μετρητὰ.

ΧΡΗΣΤΟΣ (ἀναστενάζει):
Τηλεφωνήστε!

ΘΥΡΩΡΟΣ: Στὸ ἐργοστά-
σιο;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ὁχι, στὸ τιμῆ-
μα!...

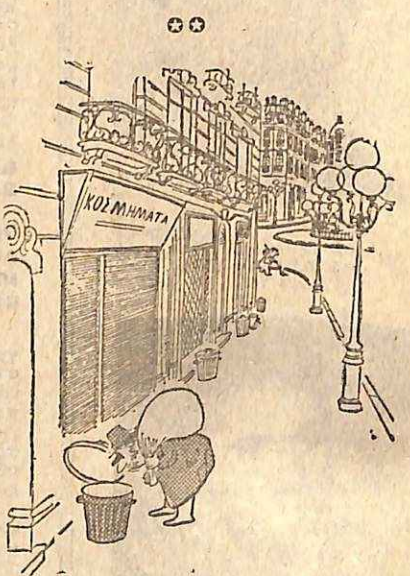
(Αὐλαία)

ΕΠΙΛΟΓΗ

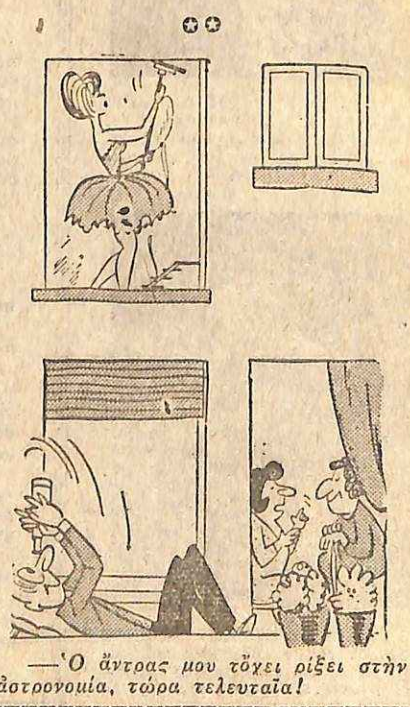

Παθὼν!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Χωρὶς λόγια.

—Ὁ ἄντρας μου τῶς εἶξε στὴν
ἀοτρονομία, τώρα τελευταία!

ΣΥΓΓΡΙΖΕ ἀκόμα ἡ κυρία Κού-
λα, ὅταν δέχτηκε τὴν ἐπίσκε-
ψι τῆς κυρίας Πόπης, μιάς τριαν-
τάρας μελαχρινῆς με ὠραίο σῶ-
μα και κουκλιετικό πρόσωπο πού
κρατούσε τὸ ἀπέναντι διαμέρισμα
στον ἴδιο ὄροφο τῆς πολυκατοικί-
ας. Μπήκε λαμπρὸν ἀναστειμένη ἡ
κυρία Πόπη, ὀμορφώθηκε σὲ μιά
πολυρόνια στὸ χῶλ και ἀναλύθη
κε

— Ἀχ! κυρία Κούλα μου, εἶμαι
δυστυχισμένη, ἔσπευσε νὰ προσ-
θέσῃ μέσ' στὰ δάκρυά της.

— Ἐλα Χριστέ και Παναγιά, φῶ
ναε ἀνῆσυχῃ ἡ κυρία Κούλα. Τὶ
σοῦ συμβαίνει κορού μου;

— Πῶ νὰ σὰ λέω, κυρία Κούλα
μου, ὁ ποκομένος ὁ ἄντρας μου
ἔχει φιλενάδα!

— Ὁ Λουκάς; ὁ πόρνος ἡ κυρία
Κούλα, σοκαρισμένη ἀπὸ τὸ ἀνε-
πᾶντερο νέο. Καὶ πῶ τὸ ἔερε;.
Τὸν ἔπιασε με καμμιὰ;

— Ὁχι δὲν τὸν ἔπιασα! ἔσπευ-

σε νὰ ἐξηνῆσῃ ἡ κυρία Πόπη. Ἀλ-
λὰ δὲ φαίνεται ὁ ἄντρας ὁ ἔξω
λιμένος, κορού μου: Εἶναι δυὸ
μῆνες τώρα, πῶ αὐτὸ με προσέ-
χει καθόλου, φεύγει με τὸ πῶ και
οὔτε με φιλεῖ ὁ ἄλλος... Ἀσε
τὸ ἄλλο. Πῶ τὸ βρῆκα μὲ μέρα
στὸ νιακὸ τοῦ ποικαίου του
κοκκινάδα...

— Μπᾶ, ἀλήθεια; εἶπε με ἀπο-
τροπασμὸ ἡ κυρία Κούλα. Καὶ πῶς
δικαιοιοῦνθηκε;

— Σταμάτησε, λέει, ἀπότομα τὸ
λεωφορεῖο κι' ἔπεσε ἀπάνω του
μιά δεσποινίς... Τὰ τῶς ἐνῶ αὐ-
τὰ. Καλέ εἶναι ἐπιτυχεμένη!

Πᾶς τελεῖσθε; Κι' ὅταν τὸ πα-
ρανοῦνῆκα, τὶ νομίζετε πῶς οὐ
ἀπάντησε; («Ἄν δὲ ἔσπευσε, νὰ
πᾶρε τὰ ὑποναλῆκα σου και νὰ
νυθῆς στὸ μαῦρ σου!»)

— Μπᾶ, τὸν ἀνάνυνο!

— Καὶ νὰ σοῦ πῶ και τὸ μενα-
λῦτερο, κορού μου. Προχτές σή-
κωε χερί νὰ με τυτπῇ...

— Μπᾶ, τὸ κάθαρμα! ἔσπευσε ἡ
κυρία Κούλα, ἐνῶ ἡ διορση νει-
τόνισα ἀνέλυτο σὲ καινοῦνι-
ους λυνμούς και φηθούζε ἀνά-
μεσά σ' ἄνασουλῆτά της.

— Καὶ τὸν ἀνάνυ τὸ βλάκα! Ἀχ
κυρία Κούλα μου, τὶ νὰ κάνω νὰ
νὰ τὸν ἐναρῶρω στοῦ θεοῦ τὸ
δρόμο;

Ἡ κυρία Κούλα, συγκινημένη
ἀπὸ τὸ σπασμὸ τῆς ἄτυχης νει-
τόνισας ἀφοῦ ἐξεφώνησε ἕνα ἐν-
ληπτικὸ κατὰ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου
και πέρασε νενεῖς δεκατέσσερις
τὸ Λουκά, πῶ παραμελεῖ μιά τὸ
σο ἀμορφη γυναίκα, πρόσθεσε ἀ-
ποφασιστικά:

— Μὴ στενοχωριεῖσαι, κυρία Πό-
πη μου, θὰ ἀναλῶ ἐνῶ τὴν ὁ-
πόθεσι και θὰ σοῦ κάνω ἐνῶ τὸν
ποκομένο σου νὰ λὲπ Πόπη και
νὰ κολλᾷ τὸ στόμα του σάν νὰ
τῶν μαντολάτο!

— Μὰ πῶς, κυρία Κούλα μου;
ρῶπῃς κ' ἐνῶ πικρὸ καυόνελο
ἡ ἀπελπιμένη σου;

— Αὐτὸ εἶναι δικὸς μου λογα-
ριασμὸ! ἀπάντησε ἡ κυρία Κού-
λα ἀνιμωτικά.

Τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον

Κι' ἀφοῦ ἐπροσβάδισε τὴ νειτό-
νισα, ἄρχισε νὰ καταστρώων τὸ
σχέδιο τῆς δράσεώς της. Ἐπρεπε
πᾶνθ θυσία τὸ ἀπολωλὸς πρόβατο
νὰ ἐπανελθῇ στὴ συζυγική στάνη.

Τὴ μεθεπομένη ὁ Λουκάς πᾶρε
στὸ νρωφεῖο τὸν ἐνα μυστηριώ-
δες νράμμα ἀπὸ κάποιον ἀνάνυ-
νο ἀποστολέα πῶ δὲν ἦταν ἄλ-
λος ἀπὸ τὴν κυρία Κούλα.

«Κύριε Λουκά, ἐνῶσθε ὁ ἀνυ-
ννομόρφος ἔχετε μ'ἄ καριτωμέ-
νη νυναικούλα και νὰ τὴ χαιρέ-
στε. Τελευταία ὅμως τὴν πολιορ-
κεῖ ἐπικίνδυνα κάποιος ἀπ' τὴν
πολυκατοικία. Για προσέστε λίγο,
γιατὶ δὲν τὰ βλέπω καλὰ τὰ πρό-
νυμα»...

Ἀναστατώθηκε ὁ Λουκάς. Δὲν
εἶναι δυνατόν. Ἡ Πόπη ἦταν ὁ
πόθεννα συζύνου. Τὸ σκεπτότα-
νε ὅμως κι' ἀλλοῖς. («Κι' ἂν εἶναι
ἀλήθεια, Κι' ἂν ὑπάρχη κανένας
μακαράς πῶ τὴν ταινιοῖζει!»)

Ἐκείνο τὸ βράδυ νύχισε στὸ
οπί, νωρίς-νωρίς.

— Μπᾶ! ἔκανε ἐκπληκτὴ ἡ κυ-
ρία Πόπη. Πῶς εἶται νωρίς ἀπὸψε-
— Γιατὶ; ἀπάντη ἔε βλοσυρὸς ὁ
Λουκάς. Στενοχωρῶ, ἔθηκε.

— Ἐνῶ; Πῶς σοῦ πέρασε τέ-
τοια ἰδέα; Ἀπλῶς μού ἔκανε ἐν-
τύπωσι, γιατί τελευταία δὲν νυθῇ
ζε σὰ πῶ τῶν δέκα...

Πάνω στὴν ὥσα, κτύπησε τὸ κου-
δοῦν τῆς πόρτας. Ἐπρεπε ν' ἀ-
νοῖξῃ ὁ Λουκάς ἀνταρπῶμένος.

Δὲ θέλεις νὰ ἦταν ὁ Ρωμῆος
πού ἐρχότανε νὰ κἀν ἐπισκεψι
στὴν ἰουλιέτα του; Καὶ φουροτυ-
γιασμένος ἀνοῖξε τὴν πόρτα. Στὸ
ἀνοιγμα ἀνῆκε τὸ νυκταστὸ πρὸ
σῶπ τῆς κυρίας Κούλας. Πῶς ἐρ-
χότανε ὁ Πολύδωρος.

— Καλησπέρα σας! χαιρέτησε
μ' ἐγκαρδιότητα ἡ κυρία Κούλα.

Ἦρθαμε νὰ κάνουμε συντροφιά
στὴν κυρία Πόπη!

Και κυρία νὰ περιμένη ἀπάντη-
σι πέρασε στὸ σαλόνι με τὸν Πο-
λύδωρο, ἐνῶ ὁ Λουκάς ἐξακαλοῦ
θούσε νὰ ἐκπ τὸ ἴδιο συννενφια-
σμένο ὄφωρ. Καὶ σὲ μ'ἄ στυμνή,
πού βῆκε ἀπ' τὴ σάλλα, ἐσκύψε
ἡ κυρία Κούλα και εἶπε στὸν Πο-
λύδωρο ἐμπιστευτικά:

— Λοιπόν, ὅπως εἶπαμε, θὰ κά-
νῃς μερικά νερά κομπλιμᾶν στὴν
κυρία Πόπη ὑποστά στὸν ἄντρα
της και θὰ τὴν κτυτᾷ διαρκῶς
στὰ μᾶτια παθητικά. Ἐτοι, Πολύ-
δωρε μὲ μ'ἄ.

— Μὰ βρε νυναικα, τί με ὑπλῆ-
κεῖς ἐμένα; Τέλος πάντων, ὁ
σοῦ πρόκειται νὰ τὸ καλὸ τὸ
ἀντόάνυνο...

Κι' ὅταν σὲ λίγο ἐπῆρθε ὁ
Λουκάς, ἄρχισε ὁ Πολύδωρος νὰ
ρίκνῃ παθητικὲς ματιές στὴν κυ-
ρία Πόπη, πρὸς μενᾶλη δυσαρ-
εῖ.

Ἡ κυρία Κούλα, συγκινημένη
ἀπὸ τὸ σπασμὸ τῆς ἄτυχης νει-
τόνισας ἀφοῦ ἐξεφώνησε ἕνα ἐν-
ληπτικὸ κατὰ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου
και πέρασε νενεῖς δεκατέσσερις
τὸ Λουκά, πῶ παραμελεῖ μιά τὸ
σο ἀμορφη γυναίκα, πρόσθεσε ἀ-
ποφασιστικά:

— Μὴ στενοχωριεῖσαι, κυρία Πό-
πη μου, θὰ ἀναλῶ ἐνῶ τὴν ὁ-
πόθεσι και θὰ σοῦ κάνω ἐνῶ τὸν
ποκομένο σου νὰ λὲπ Πόπη και
νὰ κολλᾷ τὸ στόμα του σάν νὰ
τῶν μαντολάτο!

— Μὰ πῶς, κυρία Κούλα μου;
ρῶπῃς κ' ἐνῶ πικρὸ καυόνελο
ἡ ἀπελπιμένη σου;

— Αὐτὸ εἶναι δικὸς μου λογα-
ριασμὸ! ἀπάντησε ἡ κυρία Κού-
λα ἀνιμωτικά.

Ἡ κυρία Κούλα, συγκινημένη
ἀπὸ τὸ σπασμὸ τῆς ἄτυχης νει-
τόνισας ἀφοῦ ἐξεφώνησε ἕνα ἐν-
ληπτικὸ κατὰ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου
και πέρασε νενεῖς δεκατέσσερις
τὸ Λουκά, πῶ παραμελεῖ μιά τὸ
σο ἀμορφη γυναίκα, πρόσθεσε ἀ-
ποφασιστικά:

— Μὴ στενοχωριεῖσαι, κυρία Πό-
πη μου, θὰ ἀναλῶ ἐνῶ τὴν ὁ-
πόθεσι και θὰ σοῦ κάνω ἐνῶ τὸν
ποκομένο σου νὰ λὲπ Πόπη και
νὰ κολλᾷ τὸ στόμα του σάν νὰ
τῶν μαντολάτο!

— Μὰ πῶς, κυρία Κούλα μου;
ρῶπῃς κ' ἐνῶ πικρὸ καυόνελο
ἡ ἀπελπιμένη σου;

— Αὐτὸ εἶναι δικὸς μου λογα-
ριασμὸ! ἀπάντησε ἡ κυρία Κού-
λα ἀνιμωτικά.

Ἡ κυρία Κούλα, συγκινημένη
ἀπὸ τὸ σπασμὸ τῆς ἄτυχης νει-
τόνισας ἀφοῦ ἐξεφώνησε ἕνα ἐν-
ληπτικὸ κατὰ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου
και πέρασε νενεῖς δεκατέσσερις
τὸ Λουκά, πῶ παραμελεῖ μιά τὸ
σο ἀμορφη γυναίκα, πρόσθεσε ἀ-
ποφασιστικά:

— Μὴ στενοχωριεῖσαι, κυρία Πό-
πη μου, θὰ ἀναλῶ ἐνῶ τὴν ὁ-
πόθεσι και θὰ σοῦ κάνω ἐνῶ τὸν
ποκομένο σου νὰ λὲπ Πόπη και
νὰ κολλᾷ τὸ στόμα του σάν νὰ
τῶν μαντολάτο!

— Μὰ πῶς, κυρία Κούλα μου;
ρῶπῃς κ' ἐνῶ πικρὸ καυόνελο
ἡ ἀπελπιμένη σου;

— Αὐτὸ εἶναι δικὸς μου λογα-
ριασμὸ! ἀπάντησε ἡ κυρία Κού-
λα ἀνιμωτικά.

Κι' ἀφοῦ ἐπροσβάδισε τὴ νειτό-
νισα, ἄρχισε νὰ καταστρώων τὸ
σχέδιο τῆς δράσεώς της. Ἐπρεπε
πᾶνθ θυσία τὸ ἀπολωλὸς πρόβατο
νὰ ἐπανελθῇ στὴ συζυγική στάνη.

Τὴ μεθεπομένη ὁ Λουκάς πᾶρε
στὸ νρωφεῖο τὸν ἐνα μυστηριώ-
δες νράμμα ἀπὸ κάποιον ἀνάνυ-
νο ἀποστολέα πῶ δὲν ἦταν ἄλ-
λος ἀπὸ τὴν κυρία Κούλα.

«Κύριε Λουκά, ἐνῶσθε ὁ ἀνυ-
ννομόρφος ἔχετε μ'ἄ καριτωμέ-
νη νυναικούλα και νὰ τὴ χαιρέ-
στε. Τελευταία ὅμως τὴν πολιορ-
κεῖ ἐπικίνδυνα κάποιος ἀπ' τὴν
πολυκατοικία. Για προσέστε λίγο,
γιατὶ δὲν τὰ βλέπω καλὰ

ΕΣΕΙΣ

τις άνδρες

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ νέα θγαίνει από πο-
λύ ένωρίς στη ζωή. Κι' είναι α-
ξιοσημείωτο ότι θέσκει άμεσως τη
θεο: της ο' αυτή Ο άνδρας δεν την
θελάνει σαν παρειακή, ούτε πε-
νούν άδιαφοροί απέναντί της. Το θέ-
μα τους, τόνωντιόν, της λέει καθαρά
ότι την περιέμεν κι' ότι γαίονται πού
τη θέλουν άναμέσα τους.

Σ' όλες τις εποχές, οι άνδρες είναι
ιδιαιτέρως προσηλωμένοι για τα άνομα
φάρμακα. Άλλα ποτέ άλλοτε αυτή η
προσηλωση δεν ήταν τόσο άκαλονή-
μενη, όσο στην εποχή μας. Άν υπά-
ρουν πολλοί άνδρες, που σπαράζουν α-
σά την προσηλωση, ο κυριότερος απ'
αυτούς είναι άναφορήσιμος ή άσυναρ-
στη άνάπτυξη, που έχει πάρει ή σημε-
ρινή δεκαπεντάχρονη νέα. Αυτή ή α-
νάπτυξη παρορμάει καινούργια κριτή-
ρια σά άνδρική μάτια.

Στα παρορμάτα άκων παρελθόν, α-
πρίαν πολλές νέες που είναι άμωρο
πορτοφό. Με ριάνουν, όμως, σά βέ-
γυλα οι νέες με τα καλοστημένα κι'
άμοικρα σώματα. Άλλά, στην εποχή
μας, όλες σενδόν οι νέες έχουν έπνο-
να σώματα. Η θέλονται, ές άλλων,
των θιγικών συνθηκών, ή ζωή σά ή
παιθρο, τα σπρά κλπ. κάνουν προαί-
μωτη την άνάπτυξη τους.

Έτσι, μία δεκαπεντάχρονη νέα είναι
σήμερ τελέως ώριμη κι' έχει τό
παρόμοιο πλεονέκτημα της φρεσκάδας
και της έξωγιωστής νοτιότητας της ή
λικίας της.

Οι άνδρες, ές άλλων, έχουν πώς
μπορούν να σ' αγκιήσουν εύκολότερα
μόνον την καρδιά. Άλλά κι' αυτές
άκων τις αίσθησεις τους. Οί άνδρες, α-
πό τους άποφους θα στάσουν και σά
ένα και σά άλλο, είναι ή άπειρία κι'
ή άνόστη προέγνωση της.

Άλλά, άς άφήσουμε τους άνδρες με
τις έλλειψεις ή θνι έπιβάρσεις τους
κι' άς περάσουμε από την πλευρά της
νέας. Ποιοί είναι οι πόθοι της; Πώς
θέλπει τους άνδρες; Η έπτά κι' ή
περιμένει απ' αυτούς:

Όνειρα και πόθοι
της δεκαπεντάχρονης
νέας

Η δεκαπεντάχρονη νέα, πρώτα απ' όλα,
θα θέλει να φαίνεται μεγαλειότερη από
ό,τι είναι. Για να τό κατορθώσει, χρη-
σιμοποιεί ένα σωρό τεχνάσματα: τα
ψιλά τακούνια, τα μεγαλιότικα γυ-
νισματά, τα στυλε φορέματα, το έντε-
ργο μακιγιάζ, το ύδωρ. Όλες σενδόν
οι σύγχρονες νέες — Έγγραψε ένας Άν-
γλος ψυχολόγος — πάσουν από ένα
περίεργο σύμπλεγμα: φοβούνται μήπως
τις περάσουν για μικρές. Και κάνουν
τα πάντα για να φανούν μεγαλές.

Άλλά δεν περιορίζονται μόνο σά
ψιλά τακούνια, σά μακιγιάζ και τό
ύδωρ της μεγάλης. Πείθουν τόν έαυτό
τους ότι είναι κι' όλες μεγάλες. Έ-
τσι, υπαινύχουν στή ζωή, έβάζει πώς
τα έξουν όλα. Και θέλουν να κάνουν
και τους άλλους να τό πιστεύουν.

Μία έρευνα που έγινε τελευταία με-
ταξύ των μαθητών των άγγλικών λυ-
κείων έδειξε ότι οι περισσότερες απ'
αυτές είναι έρωτικές σενδές, με νέ-
ους, για να μην τις κοροϊδεύουν οι
συναμαθητές τους και τις θεωρούν σαν
καθυστερημένες.

Στα άμερικανικά λύκεια, ές άλλων,
ή νέα που δεν έχει φίλο θέλπει να
σημειωθεί για τό μακιγιάζ και τό
ύδωρ της. Άλλες νέες την περιφορούν, και την α-
πορύνουν. Ούτε λίγο ούτε πολύ, έρι-
σκουν πώς είναι άδικη για ή έκτελεση
τό φυσικό πορτοφό της!

Παραστατικότητα περιγράφει αυτή
την κατάσταση των σημερινών κορι-
τσιών ή Άγγιλας συναφούς. Άν
Μπλέντ σά μωτισόρμα της. Άν
ρα νεύσει, Ένας άνδρας πηγαίνει με
μικρή νέα, που τη γνώρισε σ' ένα πάρ-
τυ, σά δωμάτιό του κι' έχει δέ θοι,
σκι την παραμικρή δυσκολία, για να

την κατακτήσει. Άλλά θέλπει τότε έκ-
πληκτος ή ή νέα αυτή ήταν ώς πού
από μία στιγμή άδικη.
— Γιατί δέ μου τόλεγεσ πρωτίτερα;
την ρωτάει παραμυθός.
— Φοβόμουν ή θα με περιφο-
ρούσε, άπάντησε ή νέα.

Ο άνδρας, πρώτος είναι έντιμος κι'
έχει άμετρήσιμα για την παρά του.
— Αυτά κι' α' έ'ντιμους, της λέει.
— Άν πρέπει να έξερς ότι δέ μπορώ
να σε πάρω. Άν με ρωτάσεις από πού
θα σου τόλωνα.

— Όταν ήρθα μαζί σου, δέ σκέφτη-
κα πώς θα μ' έ'σαιονες, άπάντησε ή
νέα.

— Άλλά τώρα τί θα κάνεις;
— Θα κάνω ό,τις κι' οι άλλες. Οί
άλλες μου δέ θα με δείχνουν τώρα με
τό δάγκυλο!

Αυτός ο φόβος της σημερινής νέας
ήμωας ύστερησ άπέναντι των άλλων
κοριτσιών της ηλικίας της, δεν την ά-
φήνει να έ'ντιμους ή δική άτοιμότητα.
Έκείνη που θέλπει είναι να μην σά
μεγάλο ρεύμα της ζωής. Τα άόμοια
μωτισόρμα και οι άτομικές έπιβάρσεις
την τωμάζουν και την κάνουν να νο-
μίζει πως είναι άωροστη ή άδικήμει
από τη ζωή.

Είναι άξιοσημείωτο, έγραψε ο δό-
κτωρ Άνρ Μπρενόν, ότι ή σημερινή
νέα δέ θηπεί τίποτα καλύτερο για να
έπιβεβαιώσει την προσωπικότητά της.
σά τό να καταστρέψει κάθε άτομικό
συναίσθημα που άπάγει μέσο της. Δέ
θέλπει πού τό ή έκείνη.

Δέ έ'ντιμους της προσηλωσης κι'
έπανάστασ τα ιδανικά. Δεν προσπα-
θεί να ισά τη ζωή με τό δικό της μάτι.
Έκείνη που θέλπει είναι να κάνει μία
έντοια μέση στή μεγάλη θάλασσα, για
να μωτισόρμα τις άλλες, για να πάση τις
ιδέες τα γεύσας, τους πόθους τους.

Άνότερα, πολύ άνότερα, θα
προσπαθήσει τωσ να βνή από τη θά-
λασσα, για να ξεκουραστή σέ κάποιο
άσπυρο λιμάνι και να έναέρη τό
καύτιό έαυτός της. Άλλά, σά μεταξά,
θα έ'ντιμους καταστρέψει τα καλύτερα και

πύ, γύναια γύναια της ζωής της.
Ένας άλλος φόβος της σημερινής
νέας είναι ή πώση ή την παρύνουν για
ρωμαντική. Για τη σύγχρονη νέα, ο
ρωμαντισμός άποτελεί ένα είδος σε-
μεισιών, από τους όποιους θέλει να
προφυλαγθή. Γι' αυτό, προσπαθεί να
μειν μακριά από κάθε άισθηματισμό.
Δέν τόν άνέχεται μ' όποιαδήποτε μορ-
φή και θέλει να δείξει πώς έχει ξεπε-
ράσει αυτό τό «κατώτερο στάδιο», πού,
αν ήταν καλό για άλλες εποχές, δεν
είναι πια θεί στή δική μας. Άλλά, έ-
τσι, γοργά να τό άποκηρύξει, πέφτει
στών πιο ώμο και άποκαταστατικό ρεα-
λισμό. Τα μόνα πράγματα που έχουν
αξία γι' αυτήν, είναι τότε οι παρσο-
μήσιες των άισθήσεων. Δέ μπορεί πια
να ισά τίποτα άλλο πέραν απ' αυτές.

Άλλά σά σημείο αυτό άπάρνει μία
μεγάλη παρεξήγηση. Ο ρωμαντισμός
δέν είναι πιασ ένας από τους τόπους
που έθρκε ή άνδρώνη ψυχή, για να
έκδηλώσει τις έπιβάρσεις και τους πό-
θους της. Άν τόν θεωρούσε σήμερα
είν άσυνάρτητο, δέν άπάρνει λόγος
να καταγγίλουμε ταυτόχρονα και καθέ
σκήτρημα της καρδιάς μας.

Άλλά αυτό άκριβώς συμβαίνει με τό
σύγχρονο νέα. Ο φόβος της ήμωας
την παρύνουν για ρωμαντική την κάνει
να στραγγαλίζει και τα πιο μικρά ψη-
λίσματα της καρδιάς της. Τα θεωρεί
για ρωμαντικές έκδηλώσεις και θέλπει
να γυλάσθω μία για πάντα απ' αυτά.

Γι' αυτό έδωθν από τό μωτισόρμα
αυτοί, ή σύγχρονη νέα πέσσει
σά φάρμακα λησώρο, της έρωτικής
φιλίας, που άποτελεί την έτικέτα δέ-
λων των σενδών άνάμεσα σ' μία νέα
κι' έναν άντρα.

Τι είναι ή έρωτική φιλία; Ο Ντο-
μινίκ Ντυμπούρ την άποκάλεσε «αυρί-
διο τέρας». Δεν είναι έρωσ, γιατί της
λείπει τό άσθημα. Δέν είναι φιλία,
γιατί της λείπει ή άνόστη. Ένας
νέος και μία νέα που σ' έ'ντιμους με
έρωτική φιλία δέν έχουν τόν παρσο-
μισμό περίορισμό. Το μόνο που άπο-
σείλουν είναι οι «αίσθηματισμούς»,
που τις θεωρούν σαν «κατώτερο είδος».

Έτσι, ή προσηλωση σά «κατώτερο
νέας κατακτάει δίκτυο μαγισόρμα». Ένώ
δέν είναι άρκετό αυτό, μπορεί να της
στερεί ταυτόχρονα από την ικανότητα
να πάση τη σούση θέσ μέσά σ' αυτή
και νεκρώνει τις έξέσεις και τους έν-
θουςισμούς της.

ΜΑΡΙ ΓΚΑΡΝΙΕ
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η νοτιέτα των
γκρίλων μαλλιών.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Τ' άντρικά πευκάμισα

Ένώ τα κοινά έσώρωνα αιδερώ,
πον ά εύκολά, τα άντρικά πουκάμισα
άπαιτούν κάποια τέχνη. Φροντίστε
να μην είναι έν' έλως στεγνά, κι' άν γρειά-

Ζεταί θρέψτε τα έλαφά. Άργίστε τό
σιδέρωμα απ' τα μαγκιέτα, τό άμπε-
ρίν, τό κολλάρο, τις κομπιούτες,
και τελειώστε με την πλάτη και τό
μυροστίνα φύλλα.

Καθαρίσμα της επιδερμίδος

Άνακατέψτε, μέσα σ' ένα μπο-
κάκι, πού να βουλώνη καλά, μία κου-
τάλια από καθένα από τα έξης λάδια:
άμυγδαλόλαδο, άγνό έλαιόλαδο, λάδι
ναυσιπλίου, λάδι καμφορ. Κουτάκι κα-
λά τό υποκάκι, πών νοσημοποιήσε-
τε αυτό τό μίγμα.

Κάθε τόσο καθαρίζετε τό δέρμα
του προσώπου σας μ' ένα θουάκι
βουτηγμένο σά λάδι αυτό. Αλλάζοντάς
τό όσο κερνάται, ώπου να μένι πύ
τρίλεως, άσπύ. Τρίψτε τό δέρμα σας
έλαφρά, γοργά για τό τραβέει. Αφί-
νε, τα έπιδέρμα τό λάδι μωσ ώρα κι'
έπειτα πλένετε τό πρόσωπό σας με
γλισσό νερό, σά όποιο ένετε προσθί-
σι θόρακα (μ' ά κουτάλια τού γλυκού
γιά 2 κιλά νερό). Η περιποίηση αυτή
έ'ντιμους έξέτελειμένη για έπιβάρσεις
πρώ μένο ν' πύλ έκτελειμένες στών ά-
σο τού υπαίθρου.

Χυμός πεπονιού

Όταν θα θυώμε σέ λίγο τα πεπό-
νια, δοκιμάστε τό χυμό τού για καλ-
ήνυτικό. Βουτήστε έλασθ σ' αυτόν ένα
βασιτάκι και άλειψτε τό πρόσωπό σας.
Αφίστε τό να στεγνώσει χωρίς να τό
σκούπισετε. Θα άκιστώσεται γρήγο-
ρα πώς ώσελείται και φρεσκάρεται τό
δέρμα.

Υγρό για τους κάλους

Για ν' άπαλλαγίτε απ' τό μαρτύριο
των κάλων, θουάτε τους δύο φορές
την ήμέρα κι' έπί δύο βδομάδες συνεχ-
γεια σά έξης υγρό:
Σαλικυλικόν δέδ 1 γραμ.
Έγκυλίσια Ινδικής καν-
νάβεως 2 »
Αιθέρ 620 2,50 »
Άλκοολ 900 1 »
Έλαστικόν κολλόδιον 5 »
Αποφύετε τόσο, τό πολύ φορβύ-
ποπούτσά όσο και τό πολύ στανά.

Καράφες και βάζα

Για να καθαρίσετε γρήγορα και τέ-
λεια καράφες ή βάζα γυάλινα ή κρυ-
στάλλινα, τα τρίψτε μέσα κι' έξω μ'
ένα «ούρμα» τού νερόντι, μωσκεμέ-
νο με άσφονη ασπουνόδα.
Έπίσης τα κρυστάλλινα βάζα και
θασιζούν ώρατα, άν τα τρίψετε με μία
ώμη πατάτα κομμένη στή μέση.

Γά έλατα που άφίει, τό κρό μέσα
στίς καράφες, διαλύεται με λίγη άμ-
μωία. Υστερ τας
πλένετε καλά με
γλισρό ασπουνόδα
και τις έπλένετε
με καθαρό νερό.

Τό γυάλι γυαλί
καθαρίζει μ' ένα
πών βουτηγμένο
σ' οινόπνευμα ή σέ έρ-
δι. Έπειτα τό
σκούπιστε μ' ένα
δέρμα ζακαρού.

Για τα νύχλεν

Όταν πλύθ ένα ρούχο από νύχλεν
ή από άμυγδαλό «έβερνκλίζ», πού
δέ αιδερόνεται, πρέπει να σενγνώση
δίνας πολύ στυμμό. Τό κρεμώδες λοι-
πόν, σέ μία κρεμάστρα από πλαστική
οσσία, ή άν χρησιμοποιήσετε έλμνη
κρεμάστρα, τη σκούπιστε μ' ένα γον-
τό άσπρό γατί έίτε μ' ένα παλινό ά-
σπρό γατί, για να μην έεβάν πάνω σά
ρούχο.

Τα κεντήματα

Για να διατηρήσουν όλο τό άνάγλυ-
φό τους τα κεντήματα, πού άπάγουν
σά σενγνά, μωσφωφικές, μωτισία,
πετσέτικα, κλπ., πρέπει να τα σιδε-
ρώσετε ύγρα κι' από την άπόκτη,
πών σ' ένα γοντό μάλινο ύφασμα.
Βάζτε ένα άσπρό πών άνάμεσα σά
μάλινο και τό κεντήμα.

Άσκήσεις για τις γάμπες

Δύο γυμναστικές άσκήσεις, πού μα-
κραίνουν και λεπταίνουν, τις γάμπες
και τους μηρούς, είναι οι έξης:

1) Στέκεστε σέ σάσι προσοχής, με
τά γόνατα στή μέση. Άπλως σας ένετε
τοποθετήσι μία κορέκλα, έτσι ώστε
να υποθήτε να σκούρετε τό πόδι σας,
τεντωμένο όριζόντια και πώς τα πλά-
για, και να τό περάσέ πάνω από τη
ράχη της, κρατώντας τελείως άκίνητο
τό σώμα σας. Έκτελείτε την άσκησι
10 φορές με τό κάθε πόδι.

2) Στέκεστε πρό-
σώγ, με τα γόνατα
πών απ' τό σέβρ-
κο. Άνασκήνιστε
στίς μύτες των πα-
διών και περπατά-
τε έτσι πώς τα έπ-
πώς και πώς τα
πύω, γοργά να
κουνήσετε καθόλου
τό ύπόλοιπο σώμα
σας.

Τό στήθος της μητέρας

Συντά, τό στήθος της μητέρας σκά-
ζει και πονάει, όταν θηλάζει τό παιδί.
Σέ τέτοια περίπτωσι, άς πε-
ράση την άκρη της θηλής με οινόπνευ-
μα.

μα, έπειτα από κάθε θηλασμό. Άν
δέν είναι άρκετό αυτό, μπορεί να χρη-
σιμοποιήση την έξης άλοιφή:
Υποπυρρικό έισωοθίον ... 8 γραμ.
Σερά νιέ Γκαλιέν 100 »
Μ' αυτήν, τα σκασιματα έπυλά-
νεται γοήγωνα.

Φράσεις και άγγεορι

Λυσιτε μέσα σ' ένα πιάτο, μ' ένα
άσπυρο πινέλο, μερικές ώμεις φρά-
σες και έσφονδιστέ τις σέ έλ-
γυορί. Βάζτε τόν πόντ άνάμεσα σά
δύο τουλιάνια, τοποθετείτε τό κατά-
πνεσμα αυτό πάνω σά πρόσωπό σας,
πλένοντάς τό καλά, και τ' άφίνετε μω-
σά ώρα περίπου. Υστερ τας
καί περάστε την έπιβάρσι σας μ' έ-
να λεπτό πινάκι έρεγμένο έλαφρά με
δονατοσφυλλόνομο. Με την περιποίησι
αυτή, τό δέρμα γίνεται καθαρό και
λείο.

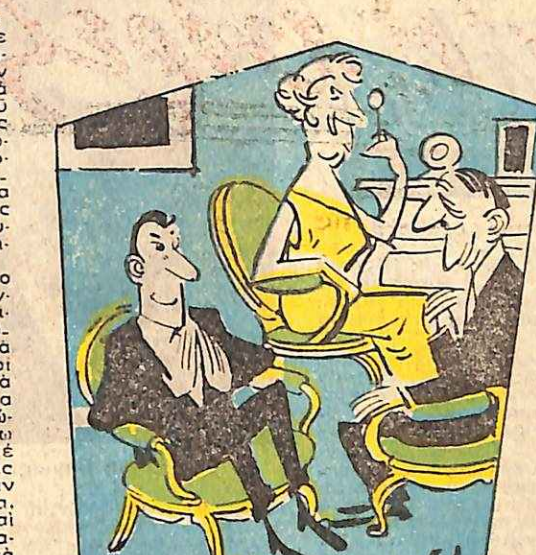
Για τό πρόσωπο

Οί τοπικές κοκκινίλες, τό προσώ-
που έλαττώνονται πολύ, άν τρίψτε τό
μέρος έκείνο με την άσπρη φλούδα πού
έχουν από μέσα τα κουτιά.

—Τό σπύτι πού θα πάμε, δέν είναι από τό
συνθησίομενο. Γιαννάκη. Άντεροί άν-
θρωποι, με μεγάλες κενές ή κοινωνική
έπιβάρσεις, μου είπε ο Παντελής.
Αυτό ήταν τό σπύτι της οικογενείας Στρο-
βολουκά, πού θα νυμφόια και θα με νυμφό-
για πρώτη φορά, έκείνο τό βράδυ. Ο Παντε-
λής πηγαίνοε πότε-ποτε, όταν τόν καλούσαν
και τό θεωρούσε τιμή του. Και τό νουολάτο
του μάτια, ένούλωναν πύ πολύ, όταν μω
διηγόταν τα καθέκαστα. Είναι αλήθεια, πώς
δέν είχε παρσοσθή σέ καμμία από τις ύπερ-
κομικές συνκεντρώσεις πού έδινε ή οικο-
γένεια Στροβολουκά και όπου φαίνεται ή
δυνατό τού παρών μόνο εκλεκτά και σπουδαία
πρόσωπα. Πηγαίνοε στίς δευτερώτερες, στίς
άνεπισημες, να πούμε σ' αυτές πού δέν υ-
πάρχε έτικέτα, άλλα ένα πνεύμα οικειότη-
τος και «έντιμότητας» —να πούμε.
Μου άρέσει πολύ να νυμφό-ω άνώτερο πο-
σωπα, με ένομο και θεί στήν κοινωνία. Πάν-
τα έχει να ώφελήθω κανείς ψυχικός ή υλι-
κός — μπορεί και τό δύο. Το βράδυ πού με ά-
δηνούσε έκεί ο Παντελής, δέν είχε καμμία
συνκεντρώσι, ούτε της άλφα-άλφα καρτωνί-
ας ούτε της βήτα. Άπλως άς πηγαίνοε για
μία γυνω μία — τους είχε ζήτησει την άδελ-
φία να με παρουσιάση και τού την είχαν δώ-
σει. Δέν είναι κανένας βαρυσήματος άνδρω-
πος — τους είχε πύ — άλλως ένας συνθησίο-
μος τύπος με καλά άισθησάτα και φιλορθη-
κός τίποτα περισσότερο. Κι' έκείνοι τού είπον
με μεγάλη καταδεκτικότητα, είναι αλήθεια,
πώς δέν πείραζε. Δεχόντουσαν προθύμα και
τους κοινούς άνθρώπους, άρκεί να είναι κα-
θώς πέπει. Εύχαρίστηζα τόν Παντελή για τό
καλά πού μου είπε νά μένα και ήταν άλη-
θινή — έδω πού τά λέω.
Η δέ οικογένεια ήταν τό έξης πρόσωπα:
Ο κύριος Άμιας Στροβολουκάς συντησώρο-
από δέν έζωρ τί άπόνους της ιστορικής
οικονομείας των Στροβολουκάδων, πού δέ
θυσιάζει να την έχω άνταμώσει σέ καυμία
ιστορία. Λαμπρός άνδρας — είπε ο Παντε-
λής — και θά έπείσε σά πορτοφό του τα χαρ-
κτηριστικά της εύγενικής άστας. Η κυρία
Στροβολουκά — Πηνελόπη τού μικρό της — τό
νένοσ Κασσούρα, των παλμών ναρκητύ-
ων, πού τού είχε φάει τα τριμάρια ή έπαλ-
λοσώρη. Και οι δύο κόρες. Η Βέτα, ή νερά-
λη, τύπος κομψός, και ή Λίζα, ή μικρότερη,
ζεϊθοάμωστο μουσικό ταλέντο.

ΕΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Η μεγάλη
ΛΕΤΙΩΣΙΣ

ο κύριος Στροβολουκάς. Πόρες φορές θα τό
τούμε. Το ούσκω δέν πρέπει ποτέ να λείπει
από τό σπύτι! Θά έζε μας, λοιπόν, καθέδες,
πώς τόν πινετε, κύριε Πιπίδη.
— Μέτριο βραστό.
— Όπως και ο κύριος Παντελής.
— Όλοι μέτριοι, είπε ή Μαρναρώ.
Και πέσσε σά ιδιαιτέρα διαμερίσματα της
κουζίνας.

Σεβήριστηκαν οι καθέδες.
— Ζερέτε, κύριε Πιπίδη, είπε ή έρίτιμος
κυρία Πηνελόπη, ή τελευταία μας δεξίωσις
είχε έξαιρετικό σουζέ. Δέν έζωρ... δέν δια-
βάσατε στίς έσφηριδες:
— Δεν παρακούσθη τό στήλη της κομικής
κινήσεως, μεντάς.

— Έμεις είμαστε ύποκειμενοί να την πα-
ρακούζουμε. Υποκρούσε, θά έπείσε. Μεγά-
λη έπιτυχία, πού λέτε. Ο καλύτερος κόμος.
Η Λίζα ένούσιος με τό πιάνο της. Παίξε
μας λίγο πιάνο, Λίζα. Μπετόδεν, Μόζαρτ, Σο-
πέν Μπρούς... Ό,τι θέλες, τέλος πάντων.
— Δέ μωρ άπόψε, μωά. Τα χέρια μου εί-
ναι πολύ κουρασμένα.

— Δεν πείραζε, είπα. Άλλη φορά. Να μην
κουράζουμε τη δεσποινίδα.

Ένα κλειδί στήν πόρτα και έκανε άληθινή
είσοδη ή Βέτα. Δέ υπορούσε να την πύς ο-
μορφή. Νόστιμη, ναί. Τύπος ζωηρός, πετα-
χτός, μοντέρνος, αερόδυναμικός.

— Πού ήσουν, Βέτα; ώππως ο κύριος
Στροβολουκάς.

— Μ' είχε πάρει ή Τζούλια στή βίλλα της,
στήν Έκάλη, υπαυτή. Με τη «Τζανκούρα»
της.

Μπά; Και ή «Άλσα Ρομέο»;
— Την άλάζε. Μα την είχε έξη μ'ήνες, μα-
μιά. Όσο νάναι τη βαρύνει κανείς. Ένώ, να
τό έζερετε. Κάθε έξη μ'ήνες θ' αλλάζω μω-
τέλο.

— Έλα να σου σπώσθω τόν κύριο.
Μόλως καταδεχτική να μω δώση τό χέρι
της.

— Μ'ε συνχωρείτε για λίγο, είπε και χάθηκε.
— Πάντα κομική ή δεσποινίς Βέτα, παρα-
τήρησε ο Παντελής.

— Κομική και ιδιότροπη, άπάντησε ο κύριος
Στροβολουκάς. Έχει τη μανία της άλλανής.
Τό καταλάβατε, από τ' αυτοκίνητα. Τρέω ό-
ταν συλλογίζωμαι πώς θα παντρευτή.
— Είναι άρρωδιασμένη πάντα με τό νυίο
τού θιμωχάμενο τού Κατληφωσού; ώππως
ο Παντελής.

— Μπά! Τόν έκοψε, είπε ή έρίτιμος κυρία
Πηνελόπη. Τίς έκανε μιά παρατήρησι πού
δέν τη σκούσε. Αί, καταλαβαίνετε, μιά κοπε-
λά με μωσά χιλιάρδες λίρες πορκα δέ βέ-
κεται και πολλές κουβέντες.

Αυτό τό νουέμο μωδρε άνατά χίλα.
— Και ή δεσποινίς Λίζα; ώππως ο Παντε-
λής.

— Η Λίζα έχει άλλων πορτοφό. Θένει
για τη βίβλη, για να τελειοποιηθί σά πιά-
νο, μας πληροφορήσε ή μωά. Ρεσίταλ στήν
Εύρωπη, καταλαβαίνετε... Έτσι, Λίζα.

— Μα δέν τάχουμε τη μωά; Δέ μων ένά
ο' αυτόν τόν οπισθώροικο τόπο...

Η Βέτα έκανε νέα είσοδη.

— Έξωρα να σας πύ, τί πέσσε για τό
έπιπλο. (Άναφέρε ένα μεγάλο έρσοτασιό).
Γίνονται θαυμάσια. Τα δύο σαλόνια είναι κι'
όλας έτοιμα. Το «Λουί Κένε» και τό «Αμ-
πύρ». Το τρίτο είπα να τ' αλλάξουν. Το πορ-
τιώ νιαπινέσκι. Η Ιαπωνία είναι πολύ της
μωδας τελευταία.

— Και πού θα χωρέσουν έδω μέσα, ώππως
ο άσπυρος Παντελής.

— Μα θα πάμε σέ καινούργιο Παντελή μου,
είπε ο κύριος Στροβολουκάς. Τόχουμε κπα-
ρούσι. Σέ μία μεγάλη πολυκατοικία κοντά
στή νέα Άμερικανική πρεσβεία. Παρόντως
ολοκλήρω έστίζε...

— Όκτω διατίμα, τρία υπανία, βεσάντες και
τά λοιπά, συλλογώμε ή κυρία Πηνελόπη.
Έπειτα ή Βέτα έφερε την κουβέντα στή
μεγάλη δεξίωσι πού έτοιμάσαν. Θα ήταν κάτι
τό μεγαλειώδες. Υπάρχουν, στυπνί, μεγα-
λοδοιμώχων ή διπλωματικός.

— Ένα πρβια μόνο με άσπασκοί, υπαυτή.
Πού θα παρκάρουν τόσες κούρες; Πρέπει
να τηλεφωνήσουμε στήν Τροχία να μας πεί-
λουν τροχονόμοι.

— Τέλος πάντων, θα τό κανονίσουμε την
καθίσωσά ή μωά. Θα παρκάρουν μερικά
και στούς κώδ άρούμους.

Σ' όλο αυτό τό διάστημα, ή Βέτα ούτε πού
μωδίνε σημασία. Με θέσσερε παρακατιών
άνθρωπο και είχα πύλη συναίσθησι της με-
τοητίτητος μου. Κι' έμένα μέσα μου: Τί ευ-
τυχία θα ήταν να υπορούσε να βρεθί κι'
ένώ σ' αυτή τη φανταστική δεξίωσι, θα ή-
ταν σαν όνειρο.

Αυτό τό είπα και στόν Παντελή, όταν βνή-
καμε σά δώμο.
— Πού έβείσε, πού άπνιπτε. Μπρούσι να
υβς καλέσω κι' έμεις. Θα τό κανονίσω ένά
με τόν κύριο Στροβολουκά.

Και τό θάμα ένιεν. Μιά βδομάδα άόνα-

Τώρα ο Παντελής έφερε την καλή την είδηση:

— Γιαννάκη, είμαστε καλεσμένοι! Η Βέτα είχε μερικές αντιρροήσεις, αλλά την κατάφερε ο κύριος Στραδοπουλάς. Μπαίνουμε στη μεγάλη ζωή. Η δέξιοι την έρχομενη Πέμπτη. Και άκου να ιδες τι πρόσωπα θαάρουν. (Τράβηξε ένα σμυγμάμα). Τρεις ύπουροι, ο στρατηγός Μ., ο στρατηγός Φ., ο ναύαρχος Δ., ο πρεσβευτής της Γουατεμάλας, ο πούτος γραμματέας της ολλανδικής πρεσβείας, ο πούτος της Ιαπωνικής, ο διευθυντής της Γενικής Τραπέζης, ο στρατιωτικός ακόλουθος της πορτογαλικής πρεσβείας, οάκτω δουλεύεται, δύο καθηγητά Πανεπιστημίου, τρία βιομηχανοί, μερικοί άλλοι κι' έμεινε!

— Πώς θα δουλεύουν όλοι αυτό, Παντελή;

— Θα δουλεύουν, Γιαννάκη. Έξ' άλλου τώρα οι δειξίσεις γίνονται στα όρθα. Είσαι ευχαριστισμένος;

— Ευχαριστισμένος μόνο; Ένώ ο τοπενός υπάλληλος να νυνώριω ταύτα θαυμάσια πρόσωπα; Παράν γελά και καίνουνοι κοροϊύμν, νιά τήν εξαιρετική αυτή περίστασι.

— Έν' ούδ' ούτ' οπτι μόν' ένα αυτόκιντο.

— Δέν ήσαν ακόμη, Γιαννάκη. Ξέρεις ότι οι επίσημοι άρνούν Λίνο...

Μέσα στο σαλόνι καμιά δεκαριά άνθρωποι άντρες και νυνάϊκες. Μας τους άσπασαν, όνόματα άνωστα και φάτσες που δέν έβλεπαν τίποτα, το αζόλογο. Ο κύριος Στραδοπουλάς, με νέα καραμπονιά στα μαλλιά, και σ' αμμοστάκι — έκτος από τα φουδια που τά είχε ξεκάσει — ή έρίτιος κυρία Πηνελόπη μ' ένα φανταχτερό μεταξωτό φόρεμα, ή Λίνα με μιά κεντημένη τουαλέττα και ή Βέτα, μ' ένα φόρεμα πολύ τολμυπό, στα μέσα και στα έξω. Κάτι θεαματικά, κάτι ούκίσια, κάτι μεζεβάκια, και λευκοναδποστοκαλές, ούκίσκα όχι. Ίσως το φύλαναν νιά άροντέρα, που θάσαν και το διπλωματικό σώμα μαζί με τη μισή κυβέρνση.

Η ώρα, όμως, περνούσε και κα- νένας έπίσημος δέ φανόταν. Η Βέτα έδειχνε πολύ άνισυχη. Κάθε τόσο κινείτο το ρολόι της. Ένώ στεκόμην κοντά στο παράθυρο. Αυτοκίνητα άκούγονταν πολλά, άλλα κανένα δέν σταματούσε έξω από τήν πολυκατοικία. Στο μεταξύ είχαν έρθει πεντέξι άτομα ακόμα, ένοικιοι της πολυκατοικίας, όπως κατάλαβα.

Κτύπησε το τηλεφώνω. Η Βέτα έτρεξε στο κώλ, το πήρε. Κι' ύστερα πήρε πάλι στο σαλόνι, κάπως δυσασεσμένη.

— Ο ύπουρος τάδε, λυπειάτι που θα μάς στεράσει τις παρουσίας του, άλλα τόν κάλεσε ο πούθυπουρνος νιά έκτακτη συνεννασία...

Και το τηλεφώνω κτυπούσε κάθε τρία-τέσσερα λεπτά τις ώρες. Και άκούοντο ή θλιβερά άνακύνση. Ο ύπουρος άλλα, είχε άνοιξε έσιονικά νιά έπιθεώρησι στην έπαρχία. Ο άλλος ύπουρός είχε μιά έπειγούσα σύσκεψη. Ο πρεσβευτής της Γουατεμάλας είχε άναχωρήσει νιά τήν πατρίδα του, νιατί θά τού ανάθεταν το ύπουργείο Έξωτερικών. Οι γραμματείς τών δυο πρεσβειών, εξέφραζαν τη λύπη τους, νιατί προσέκυψαν κάτι διπλωματικά ζήτηματα. Ο στρατιωτικός ακόλουθος πού της πορτογαλικής πρεσβείας, ήταν έξω από τήν Αθήνα, νιά να παρακολούθηση στρατιωτικά νυνιάσια. Ο ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου — ή ίατρική — είχε να έκτελέσει μιά έπειγούσα ένχειρησι, ενώ ο άλλος είπαίσε με νιοπήνη. Ο ένας από τους τρεις βιομηχάνους, είχε νυνύμα σε κάτι έννομη συνάδελφους του. Ο άλλος είχε νυννιπούρη της κ'ρης του. Στόν τούτο, είχε συμ- κ' αυτοκινησιακό δυστύχημα. Ο στρατηγός Μ. είχε έπιφυλακή και ο στρατηγός Δ. ήταν κι' αυτός στα νυνιάσια, μαζί με τόν Πορτογάλο στρατιωτικό ακόλουθο, χωρίς άμυθολία. Ο ναύαρχος Δ. είχε κάνει λάθος, νυνίκε πώς ήταν νιά τήν άλλη Πέμπτη ή πρόδο- κλησι και ζήπουσε συννύνη, νιατί είχε κλείσει τη βορριά του σε άλλες ύποχρεώσεις. Και οι άκτω δουλεύεται, άδύνατον νάάρουν.

Αετομιά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Το ιστορικό θέατρο της Πλατείας Συντάγματος, το θέατρο «Κυβέλης», που έγινε φέτος, για δεύτερη φορά κινηματογράφος, κινούνει να κατεβαστεί.

Πραγματικά, ο Ιδιοκτήτης του κ. Κ. Θεοδώρης, έχει τόν τελευταίο καιρό δολαστικές προτάσεις από έ- νους έπιχειρηματίες, και λέγεται ότι τήν πολύ σύντομα θά καταλήξη σε συμφωνία.

«Υστερα από μακρά προετοιμασία, έφυγε προηδής νιά τη νέα μεγάλη περιόδεα τών στην Εύρώπη, ο δίσκος άρχαίος τραγούδιος τού Δημ. Ροντήρη, με πρωταγωνίστρια τήν Άσπασία Παπαδοπούλου.

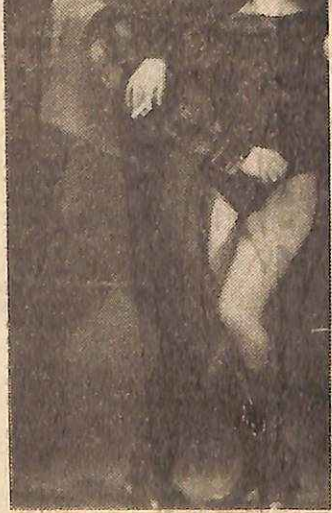
Ο έλληνικός θίασος ταξιδεύει μ' ένα μεγάλο πούλμαν, που θά στα- θμεύη και θά περιμένει το θίασο σε κάθε πόλη, που θά δώσουν παραστάσεις.

«Υστερα από τρεις μήνες, ο θίασος θά συνεχίση τήν περιόδεα τού στην Άμερική, θά έπιστρέψη δέ στην Ελλάδα τόν Σεπτέμβριο πού άρχισαν πούώντας έτσι τη μεγαλύτερη καλλι- τεχνική τούρνε που έχει κάνει έξω τω- ρα, έλληνικός θίασος.

«Τα παιδιά τού Πειραιά, το θρασεμένο τραγούδι τού Χατζηδάκη, που είχε τόση μεγάλη άπήνησι στο παρισινό κοινό, έγινε άφορμή να δο- θή εύρύτατα έλληνικό γρώμα στα παρισινά θεάματα.

«Ετσι, μετά το «Τρίο Άτενέ», που έκανε τήν εμφάνισή του σ' ένα κεν- τρικό παρισινό θέατρο, ταυτόχρονα δέ και σε δυο γαλλικά κέντρα, το θέατρο «Μογκαντόρ» σε μιά καινού- για ρεβύ, που έτοιμάσει νιά το χει- μώνα, θά παρουσιάση ένα ταμπλό με έλληνικά λαϊκά τραγούδια, που θά άποδώση ο γνωστός Γάλλος τρα- γουδιστής Ντάριο Μορένο, που ήρ- θε ειδικά νιά ένα βράδυ στην Άθή- να, νιά να συναντήση το συνθέτη Γ. Μουζάκη, που θά γράφη τά έλληνικά τραγούδια.

«Έξ' άλλου, το «Λίντο», το πιο φι- μισμένο παρισινό κέντρο έτοιμάσει νιά τη χειμερινή σεζόν ένα θεαμα- τικό άρναίο έλληνικό ταμπλό, όπου δέκα νέοι χορευτές της σχολής Ζου-

Θεοδόρας — Νικόλαος

Περικλής Βάνιας

ρόδη, θά παισιάζουν το γνωστό γουρετικό ζευγάρι. Αλλά και — βέ- ρα — Έλλην, που έστιν άρναίο στο Παρίσι, έπειτα από έξάμηνο θρίαμβο στην Άμερική.

«Ένα άλλο νέο χορευτικό ζευ- γάρι, μετά τούς Δρόσο-Γάντα, που άρχισαν έπί ένα χρόνο, ή Θεο- γάρη και ο Νικόλαος, έτοιμάσανε νιά μιά μεγάλη περιόδεα στην Εύ- ρωπη, νιά προπαγάνδα τών έλλήνων κών γούρν.

«Ξεχωριστό ενδιαφέρον παρου- σιάζουν φέτος, τα δυο φεστιβάλ τρα- γουδιού, της Ραδιοφωνίας και τού πριγκιπάτου τού Μονακό, όπου τά έλληνικά τραγούδια θά συναγωνι- στούν νιά πρώτη φορά με τραγού- δια 13 άλλων γούρν.

Στά δυο αυτά φεστιβάλ ύπολογί- ζεται ότι θά συναγωνιστούν περι- σσότερα από 500 έλληνικά τραγού- δια.

Χαρακτηριστικό είναι ότι τά πε- ρισσότερα από αυτά είναι γραμμένα σε λαϊκά μοτίβα.

«Στά χορευτικά σκέτς, που θά παρουσιάση το καλοκαίρι σε γνωστό κέντρο τού Παρισιού Φαλήρου, ο χο- ρευτής και χορογράφος Γιάννης Φλέου, θά χρησιμοποιήσουν νιά πρώτη φορά σκηνικά στην πίστα.

Τρία άνω το χορευτικό αυτό σκέτς που προβάλλεται ότι θά είναι πολύ θεαματικά, είναι το «Ολυμπιακό μπαλέτο» «Οι σπουγγαράδες» και ο «Πρωματευτής».

«Υστερα από πολύμηνη παρα- μωνή στην Αίγυπτο, γύρισε στην Ά- θηνα ο γνωστός τραγουδιστής Περικ- λής Βάνιας, Άκολουθώντας το πα- ράδειγμα τού Γούση με τά συνε- γόμενα ρεβάν, ο Βάνιας κατέκτη- σε τους Αιγυπτίους μ' ένα τραγού- δι που έπαναλίσανε κάθε βράδυ πολλές φορές στην Άλεξάνδρεια.

«Ο θησαύρις Άδ. Λεωός, που παραμένει από έδω και τρία χρόνια στην Άμερική, έτοιμάσει νιά τόν έρ- γόμενο μήνα, σε παγκόσμια πρε- μιάρα, το νέο έργο τού κ. Σ. Πατα- τζή «Αθανάσιος Διάκος».

Στό έργο αυτό έκτος από τριάν- τα ήθοποιους και πολλούς κομπάρ- σους, θά λάβη μέρος και μεγάλη χορωδία.

«Ο κωνφερανσιέ Ίκαρος, πρ- αγμασίτησε ένα ιδιότυπο ρεκόρ: Περιόδευσε με το μικρό του αυτο- κίνητο διάκλση τήν Εύρώπη, διανύ- σας σε ένα μήνα 4.500 χιλιόμετρα.

«Η χορεύτρια Μπουμπούκα, με- τά το Μόντε Κάρλο, σμειώνει τώ- ρα μεγάλη έπιτυχία στην Ιταλία, κατοπίν δέ έχει προτάσεις νιά τήν Ισπανία και Φιλανδία.

«Ο μαέστρος Γιάννης Βέλλας, έτοιμάει νιά το καλοκαίρι μιά νέα άποκάμνη τού τραγουδιού, τη Μά- γδα, που προβάλλεται ότι θά ση- μειώση αξιόλογη καριέρα.

«Ο Νίκος Γούσης, στην Πόλη, όπως και άλλες φορές, έλαβε από θαυμαστές του πολλά όμορφα δώ- ρα, μετάδ τών δούλων και μιά χρυ- σαστόλιστη κιθάρα.

νιαιτί είχαν κοινοβουλευτική έπι- τροπή και δέ μπορούσαν να έν- καταλείθουν τά ένδικα συφέ- ροντα.

«Ετσι μείναμε έμεις κι' έμεις, όλο δεύτερας τάδεως προσκαλε- σμένοι. Φάναμε τά μεζεβάκια μας, ένα ώραίο παστίτσιο και λινό κρέας, ήπιαμε τόν κρασάκι μας — χύμα — και μερικές μπουρίτσες, που έφταναν μιά-μιά, — νιά ούτ' σκυ ούτε λονος — και όταν ή Λίνα κόρησε στο πέντο, άρχισαν σινά σινά να φεύνουν οι προσκεκλημέ- νοι.

«Άτυχία, μός είπα, έυένα και τού Παντελή, ο κύριος Στραδο- λουκάς, όταν άποαίρετούσαμε. Βλέπετε, αυτά έχουν τά έπίσημα πρόσωπα. Ποτέ δέ μπορεί κανείς να είναι σινούρος. Άλλά όταν θά πάμε στο μεγάλο σπιτί, θά δώ- ρουμε μιά δειξίση που θά μείνη ιστορική...

«Ο δρόμος, όπου θάπρεπε να στείλη τρονόμιο ή Τροχολογία νιά να ρυθμίση τήν κυκλοφορία, έ- ρημος.

— Είδες τί συμπτώσεις, Γιαννά- κη; μού είπε ο Παντελής, όταν βγήκαμε έξω. Νά τυχουν σε ό- λος ευπώδω.

Στάθηκε, τών κούττασε και δέν έζρω πώς μού ποδε και τού άνοι- ξα τά πέντε μου κρατύλα κατά πόσωπο. Ξαπνίστηκε.

— Γιατί, Γιαννάκη;

— Γιατί ή μεγαλειότητα είναι το κε ρότερο φύνιο που μπορεί να βόη άνθρωπος. Δέν περνά νιά έξυπνος, Παντελή, αλλά κάτι τέ- τοια τά καταλαβαίνω, έστω και άγαν. Βρε Παντελή, Με κεσθεδά και θά τούς βάλωμε τούς έπι- στήμους; Άσε με να χαράξω. Και πάρε αύριο τις έπιμεριές σου να ι- δες αν έχη λείψει κανένας ύπουρος, ή αν ένιναν πουνενά στο- τυπικά νυνιάσια.

— Άσε; έκανε κι' άνοιξε το στό- μα του.

Αέω. Και κατά βάθος τούς συμ- πόνν αυτούς τούς ανθρώπους που μεγαλοποιούνται. Ζούν σε ένα φανταστικό κόσμο που φτιάνουν με τά όνειρά τους, αχτείζονται με διάσημα πρόσωπα έντέλως ά- νυπνοπα νά τά... νυνιούμα τους, κλεινούν τά μάτια και υπαινύνν σε παλάτια και σε πρεσβείες. Τό δόγμα τους είναι ότι θέλουν να πείσουν και τούς άλλους... Κι' έ- δω χαλάει όλο το ζήτημα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

Αυτό είναι το ζήτημα!

— Μη φοβάσαι, παιδί μου! Δέν έ- ρεις ότι «σκυλί που γαυγίζει, δέ δαγ- κώνει»;

— Έγώ τό ξέρω, μπαμπά. Τό ξέ- ρει όμως και... το σκυλί!

— «Όστε σάς κατάρτιση ή φτεινή έπισορία; Είσαστε κτηματίες»;

— Όχι, Όμπρεάδε!

— Πηδώνουμε συχνά στον τόπο σας; — Όχι. Μιά φορά μανάχα!

— Κέρσαμε έσύ μιά μπύρα κι' έγώ θά κεράσω τη δεύτερη.

— Δέν άρχίζουμε καλύτερα απ' τη δεύτερη...

— Έκείνη: Αύριο έχω τά νενέθλια μου, άγάπη μου.

— Έκείνος: Πώς! Μά δέν είναι τρεις μήνες που σου χάρισα ένα δα- γυλάκι νιά τά νενέθλιά σου!

— Έκείνη: Άλήθεια; Θεέ μου, τί γνήγορα που περνεί ο καιρός!...

«Ο συγγαφεύς: Μά, άγαπητέ μου, σου που δέν έγραμνε ποτέ ούτε μιά γραμμή, πώς έχει τόν αζίοσι να κινά τα θιβάλα μου;

«Ο κριτικός: Ποτέ μου δέ γέν- νησε σόγα, κι' όμως έζωρα καλλίτερα απ' τήν κότα να κινώ μιά διελέτα!

— Μάθαμε πώς έδωσε κάποιος μιά παγανίσια στον άντρα σας.

— Ναι, είναι φοβερό! Απ' το πρωί κάθουσι και μπαλάνω το σασκάκι του!

— Μεταξύ φιλενάδων: — Είναι ευχαριστισμένη ή Ρίτα απ' το γάμο πς; — Ό, πάρα πολύ... Τόσο, που μού- λεγε πώς θέλει να ξαναπαντρευτεί!...

Αθηναϊκό μυθιστόρημα από Γιώαννας αναγνώστου — Μπουκουβάλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΣΙΑΣ

Μιά νεαρή Άθηναια δικηγόρινα, ή Σούλα Ραδάκη, γνωρίζει μιά ή- μέρα στο δικαστήριο ένα νεαρό έπίσης συνάδελφό της, το Γιώρ- γο Σινιόη. Η όμορφη Σούλα ζή- σι ένα φτωχικό σπιτάκι στη Νεά- πολι με τήν πιο μικρή άδελφή της, τήν Ρίκα, που εργάζεται σε μιά τράπεζα. Οι δυο άδελφές έ- χασαν διαδοχικά τους γονείς τους και αναγκάστηκαν μόλις τελείω- σαν τις σπουδές τους να έργα- στούν. Μετά δυο, τρεις ημέρες ά- πό τή νυνιούμα της με το νεαρό δικηγόρο, ή Σούλα παίρνει στο δικηγόρικο γραφείο, που έρνάε- ται ένα τηλεφώνημα. Είναι από τόν Γιώργο Σινιόη, που θέλει να τήν ξαναβεί και τήν ρωτάει πότε θά πάη πάλι στο δικαστήριο. Έ- κεινη τού απαντάει άόριστα και τού κλεινεί το τηλεφώνω, άπο δέ- λιο. Ύστερα από λίγες ημέρες, σε μιά έκδρομή, ή Σούλα συναν- τεί τυχαία τόν Σινιόη και περ- νάει μερικά ώρες ευτυχισμένες με τή συντροφιά του. Ήστος, ό- ταν αυτές τις άπταλ, νά ξαναβεί θούνη, ή έμωτη συντολή της δέν τήν άφνειν ν' ατού όλοση ραντε- θού. Μετανοεί ύστερα πικρά, άλλ' είναι άανά πια. Ο Σινιόης έχει άνοι με τη Βέτα του. Η Σούλα άπελπισμένη όλομνην τή μυστι- κή της στη φίλη της τη Βάνα. Έκείνη τή μαλινών νιά τή άδε- λφή της, κι' ύστερα της κα- νονιάει με τούτο μιά νέα συνν- τοι με τόν Σινιόη. Ετσι άρχίζει το είδύλλιο τών δυο, με αμυντικούς περιπάτους. Σε μιά έκδρομή στη Πεντέλη, ο Γιώργος τήν άναγκά- ζει να δεχτεί τά φιλήματα του, αλλά δέν ύποχωρεί στις πιέσεις του. Τήν άλλη ήμέρα τήν καλεί στο γραφείο του να τόν βοηθήση και ή Σούλα τρέχει κοντά του.

— Ναι, αυτό είναι, συλλογίστηκε. Τώρα μού φερεται σά φίλος. Χθές μού φερόταν σαν έρωτευ- μένος.

Θά κόησε ίσαμε δυο ώρες να τού δακτυλογράφη και ακόμη να τόν βοηθή και σε κάτι νομικές ύ- ποθέσεις. Όταν έπί τέλους ση- κώθηκε να μινν έπιστάναν στο κε- φάλι της βαρύ από τήν κοούρη, ή Σούλα.

Ο Γιώργος όμως ήσαν χαρού- μένος. Τη φίλησε όμορφα και τήν άπο- κλεινόν. Τώρα μού φερεται σά φίλος. Χθές μού φερόταν σαν έρωτευ- μένος.

— Αν ήθελες να με βοηθής πό- τε-ποτέ; τή ρώτησε παρακλητικά. Η χαρά άστραψε στα μάτια της.

— Όποτε θέλεις.

— Ξέρεις, μούτυχε πολλή δου- λειά τώρα. Κι' ή δακτυλογράφος μου έννοει ότι πέντε άκοιθίες να φεύγν. Αυτή είναι ή συμφωνία μας.

— Θέλεις ναρχωμαι έγώ; τού πρότεινε, όσο πιο φυσικά μπο- ρούσε.

— Θά ήσουν τόσο καλή; — Τό ξέρεις πώς θά μού δίνη χαρά.

— Είσαι ένας άγγελος. Για λί- γον καιρό, Σούλα μου, δέ θά με παρεξηγήσης.

— Αφού έγώ στο προτεινών; — Τότε, να ποίμε αύριο πάλι; — Έν τάξει! Αύριο, λίγο μετά τις έπτά.

— Δέν ντρέπομαι όμως... Τόν κούττασε με καλωσύνη, και θά ήθελε να τήν ζήτούσε κάποια μεγαλύτερη νάρι.

— Αν ήταν καμιά φιλάρεσκη, έ- κείνη τή σ' γιγνί σύγουρα θά ήξερε να τόν κούττασε με τέτοιο τρόπο, που να τόν άναγκάση να τή φιλή- ση. Η Σούλα όμως τού χαμεγε- λούσε άπλά, φιλικά. Ύποσινειδ- τα βρισκόταν σε άμυνα. Ύποσιν- ειδιστα θυμόταν τή χθεσινή βρα- δύα, και δέν ήθελε να τόν ιδή να ξαναγίνεται τολμηρός.

— Ήταν μιά άποψς κι' αυτή. Μιά άποψς που άρεσε της μεγάλης.

— Ίσως, Ρίκα...

Κατάλαβε κάποια άνεπαίσθητη κίνησι πούκανε έντέλως άθελά της ή κοπέλλα, γιά ν' άποσύγη τόν άγ- γιγμά του. Ίσως. Πάντως ούτε άπλωσε τόν χείρ: του να τή χαί- δέψη.

— Τί θά κάνης τώρα; τή ρώ- τησε, καθώς κλείδωσε τόν γραφεί- ον του γιά να φύγουν.

— Τίποτε... Σπίτι! άποκοιθή- κε ή Σούλα.

— Άντε, να σε συνδεύσω λι- γάκι.

Πήραν τήν άδω Θεμιστοκλέους, έφθασαν στα Έξάρχεια κι' από κει πήραν τά στενά πούφεσαν στο φτωχικό σπιτάκι της κοπέλλας.

— Φτάσαμε! τής είπε γελα- στός. Η άδερφούλα σου έα ήρθε δέν ύποχωρεί στις πιέσεις του. Τήν άλλη ήμέρα τήν καλεί στο γραφείο του να τόν βοηθήση και ή Σούλα τρέχει κοντά του.

— Ναι, θά ήρθε...

— Καληνύχτα λοιπόν, Σούλα. Καί σ' ευχαριστώ πάρα πολύ.

Τής έσφιξε τόν χείρ και τήν ά- φησε.

Τόν είδε να παίρνη τόν κατηφο- ρικό δρόμο, έλαφρός, με βήμα ξε- γνοιστό.

Κι' ένοιωσε ένα σφιξιμο στην καρδιά της. Τό φερσίμό του άπό- ψε δέν τήν είχε τρούμξει. Είχε γί- νει όμως άλλοιότυπο.

— Φιλικό!

Ηύρε τή λέξη. Ο χαρακτήρι- σμός αυτός τήν έκανε να πνεύση. Ίσως πούν λίγες ημέρες θά χαι- ρόταν αν τό διαπίστανε αυτό, πώς τής φερόταν φιλικά. Τώρα κάτι πάγωσε μέσα της. Ήστος προσ- τήσθη να μή δειξη πώς είναι έλιμμένη, όταν άνοιξε τήν πόρτα.

ΤΟ ΓΑΥΚΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΡΙΚΑΣ

Στό τρίψιμο της κλειδαριάς ή Ρίκα ήρθε να τήν ύποδεχθ.

— Καλώς τήν άδερφούλα μου! Καλώς τιν!

Τή φίλησε όμορφα και στα δυο της μάγουλα. Κι' ή Σούλα παρα- τήρησε πώς ή μικρή άστραψε ό- λοκληρη από όμορφία κι' από χαρά.

— Καλησπέρα, άδερφούλα! τής είπαε τρυφερά. Τί κάνεις; Τί νεί; — Πες μου έσύ τά δικά σου τά νέα, άποκοιθήσε ή μικρή.

Και τά ώραία καστάνά της μά- τια τή χαίδεψαν.

— Τά νέα μου; Καλά...

— Πού πήγατε άπόψε με τόν Γιώργο;

— Πουνενά...

— Τότε πώς άργησες; Τής διηγήθηκε πώς είχε πάει να τόν βοηθήση. Η μικρή χάρηκε:

— Σούλα, αυτό είναι καλός σίγανος, πού σε παρακάλεσε να πάς στο γραφείο του να τόν βο- ηθήσης. Αυτό δείχνει πώς σε θεω- ρεί πιά δικό του άνθρωπο.

Ήταν μιά άποψς κι' αυτή. Μιά άποψς που άρεσε της μεγάλης.

— Ίσως, Ρίκα...

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΟΥΣ

— Σίγουρα! Είπα με πεποίθη- σι ή μικρή. Νά πγαίνης, Σούλα. Δέ γίνεται. Όταν καταλάβη πό- σο πολύτιμη τού είσαι, θά σε πά- ρη στο γραφείο του. Ξέρεις τί πρέ- πει να γίνη; Νά δώση τή δακτυ- λογράφω του. Τί τή θέλει τή δα- κτυλογράφο τώρα, πούν στερεώση καλά τή δουλειά του; Έσύ μπο- ρείς να είσαι και βοηθός του και δακτυλογράφος του. Γιατί δηλα- δή; Καί σ'τού Δήμου δέν κάνεις και τή δουλειά της δακτυλογρά- φου;

— Σίγουρα! Είπα με πεποίθη- σι ή μικρή. Νά πγαίνης, Σούλα. Δέ γίνεται. Όταν καταλάβη πό- σο πολύτιμη τού είσαι, θά σε πά- ρη στο γραφείο του. Ξέρεις τί πρέ- πει να γίνη; Νά δώση τή δακτυ- λογράφω του. Τί τή θέλει τή δα- κτυλογράφο τώρα, πούν στερεώση καλά τή δουλειά του; Έσύ μπο- ρείς να είσαι και βοηθός του και δακτυλογράφος του. Γιατί δηλα- δή; Καί σ'τού Δήμου δέν κάνεις και τή δουλειά της δακτυλογρά- φου;

— Έχω μισθό.

— Μά φυσικά κι' ο Γιώργος θά σου δίνη μισθό. Όσπου θά στα- ματήσουν όλα και δέ θά σου δίνη πιά μισθό... άλλα θά δίνη στα χέ- ρια σου όλα τού τά κέρδη.

— Τό μυαλό σου τρέχει Ρίκα.

—Θά γίνουνη όλα έτσι! Όπως με βλέπεις και σε βλέπω! Άρκει φυσικά να φανής έξωτνν κι' έσύ... Καί τώρα τά νέα μου! Σούλα. Μάντεψε!

— Πού θέλεις να μαντέψω;

— Για προσπάθησε...

Τήν κούττασε ή μεγάλη στα μά- τια.

— Μή μού πής πώς είσαι έρω- τευμένη;

—Θά σου πώ κάτι πάρα πά- νο, Σούλα! Είμαι σχεδόν άρρα- δωνισμένη.

— Ρίκα!

— Έλα, Σούλα μου, έλα κάθη- σε. Όλα στα διηγηθώ όλα, όλα. Πάω να τρελλαθώ από τή χαρά μου.

Τήν τράβηξε από τόν χείρ, τήν κάθησε στο ντιβάνι, κάθησε κι' έ- κεινη δίπλα της.

— Τόν θυμάσαι τόν Ντίνο Χόδη;

— Ντίνο Χόδη!...

— Δέ μπορεί να μή τόν θυμά- σαι. Στην έκδρομή στον Κόκκινο Μύλο... Έκείνο τό μυστικό... Όλοι οι άλλοι ήσαν δικηγόροι, αυτός ο μόνος μηχανικός. Ένα ώραίο, με- λαχροινό παιδί!...

Πώς δέν τόν θυμόταν ή Σούλα! Θυμόταν κάθε λεπτομέρεια. Θυμό-

— Λοιπόν; ρώτησε με άγωνία.

— Λοιπόν... Νά, δέ μού είχε

ταν πώς ο Ντίνος είχε δείξει με- γάλο ένδιαφέρον γι' αυτήν στην αρχή. Κι' άσφαινα, όταν έφυγε αύ- τη, όταν άπομακρύνθηκε από τή συντροφιά και πήγε να καθήση μόνη, ο Ντίνος άρχισε να προσέ- χη τή μικρή.

— Τόν ξαναείδες; ρώτησε γρή- γορα τήν άδερφούλα της.

— Στις έκδρομές. Έχουμε κά- νει τρεις έκδρομές μαζί. Δέ μού είχε μιλήσει όμως. Διηλάθ δέ μού είχε μιλήσει νιά χιγάπη.

— Τώρα σου μίλησε;

— Άκου λοιπόν!... Πάντως δέν έφυγε από κοντά μου. Όλο δί- πλα-δίπλα περπατούσαμε, γελού- σουμε, κουδεντιάσαμε

μιλήσει. Κάθε φορά, όταν χωρίζομασταν όμως με ρωτούσε αν θα πήγαινα πάλι στην άλλη εκδρομή.

— Πότε σου μιλήσε επί τέλους; — Σήμερα. Είπα να αντιμετωπίσω γέλασε η μικρή. Άσε να στα πω με τη σειρά. Στην τελευταία εκδρομή μου φάνηκε έτοιμος να μιλήσει. Άρχισε να μου λέει για την οικογένειά του. Είμαι υιοθετημένος, κι έχει μια αδερφή είκοσι-τεσσάρων ετών. Καύσιος είναι της ομορφιάς είναι οι παντρεύουν αυτή την αδελφή.

— Έκείνη όμως... Καίτη τη λένε — δεν είναι φαίνεται πολύ όμορφη. Της έκαναν συνοικέσιο με κάποιο γιατρό, πολύ καλό. Άλλα αυτός ζητάει ένα ώριμο ποσόν για πρόκα.

— Και δεν τον δίνω; — Όχι, τον έδωσαν, αν δεν τον είχε συμπαρήσει η Καίτη. — Πώς είναι δυνατόν να τον έχω συμπαρήσει, αφού την παύει μόνο για την πρόκα της;

— Είναι, φαίνεται, πολύ έλκυστικός άνθρωπος. Θέλει όμως να πάρει αυτό το ποσόν στα χέρια, να βάλει και δικά του και ν' ανοίξει ενοικιαστήριο. Είναι μικροβιολόγος κι' ενοιάζεται σε ξένο ενοικιαστήριο.

— Άντε ο Ντίνος δε μπορεί να παντρευτεί; έδωσε το συμπέρασμα η Σούλα μελαγχολικά.

— Αυτό μου είπε προχθές στην εκδρομή, ότι αν δεν παντρεύουν την αδελφή του, δε μπορεί να σκεφθεί αυτός για γάμο.

— Και τότε λογαριάζουν να την παντρεύουν;

— Ελπίζουν σε δυο χρόνια να έχουν μαζέψει το ποσόν.

— Δυο χρόνια; Νά πεπιωμένη τόσο καιρό ο γιατρός;

— Έτσι λένε. Άκουσε όμως. Δεν τέλειωσε τη δική μου την ιστορία. Λοιπόν, προχθές στην εκδρομή όλο μου μιλούσε για την οικογένειά του και για τα σχέδια του. Ο Ντίνος αναφέρεται να κερδίσει χρήματα—όταν απαλλαγεί από τα οικονομικά του θάρν— και να χτίσει ένα σπιτάκι όπου θα θέλει.

— Και να το ζωγραφίσω; γέλασε η Σούλα.

— Ναι! Λοιπόν σήμερα το μεσημέρι, λίγο πριν κλείσει η Τράπεζα τον βλέπω ξαπλωμένο να στέκει στη θορίδα. Τάχασα.

— Με έδεχσαι για πελάτη; με ρώτησε.

— Αμέ; του απροκρίτως εγώ...

— Και καταλάβα πως κοκκίνισα από τη χαρά μου.

— Ρίκα, μου είπε τότε αυτός, θα σε περιμένω στη πόρτα. Όλω να σου μιλήσω.

— Άχ, Σούλα μου... Πώς πέρασαν τα δέκα λεπτά της ώρας που

έμεναν ακόμη, ώσπου να σχολάσουμε; Λες και σταμάτησαν όλα τα ρολόγια. Μου φάνηκαν αιώνες. 'Επί τέλους έφθασε η ώρα, και κατακύλησα τις σκάλες για να βγω έξω στο δρόμο.

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΟΥ ΝΤΙΝΟΥ ΧΩΒΗ

— Πάμε να φάμε κάπου, μου είπε ο Ντίνος, και να μιλήσουμε. — Πήγαμε εκεί κοντά, φάγαμε... Μου είχε κοπτή η πείνα από την άγνοια μου. Με φαντάζεσαι έμένα να μη πεινάω; Τέλος πάντων.

— Όταν τελειώσαμε το φαγητό — είχε αραιώσει, ο κόσμος γύρω μας, ήμασταν σχεδόν μόνοι—ήρθε και κάθισε πολύ κοντά μου. Και τότε, χωρίς άλλη κουβέντα, με ρώτησε:

— Τί θέλεις αν σου πρότεινα να γίνης γυναίκα μου;

— Έτσι απότομα;

— Έτσι, Σούλα μου...

— Εσύ;

— Εγώ; Μόνον που δε ρίχτηκε στο λαιμό του.

— Δεν πιστεύω να φέρθηκες επιπόλαια.

— Ίσα-Ίσα φέρθηκε πολύ φρόνιμα. Δε ρίχτηκε στο λαιμό του.

— Τί του είπες;

— Του είπα 'τι είμαι πολύ ευτυχισμένη με τη πρότασή του, κι' ότι δεν έχω αντίρρηση. Μόνον που πρέπει να στο πω ξανά.

— Δεν είνας καμμία επιφύλαξη;

— Πώς δεν είχα; Τον ρώτησα τί θα πουν οι δικόι του.

— Τά κανόνισα, μου είπε. Τους μίλησα. Οι γονείς μου χάρηκαν πολύ, αλλά μου έθεσαν δυο να μη παντρευτώ, αν δε βοηθήσω να παντρευτεί η Καίτη.

— Ρίκα μου, είπε η Σούλα συλλογισμένη, αυτό μπορεί να βαστάσει καιρό. Λένε δυο χρόνια...

— Δυο χρόνια! Έκανε η Ρίκα με πεποίθηση.

— Κι' αν δεν πάνε καλά οι δουλειές του Ντίνου;

— Εργάζεται κι' η ίδια η Καίτη στο γραφείο του θείου της, Δακτυλογράφος.

— Έτσι. Άν τα κέρδη τους όμως δεν είναι τόσα; Άν τα δυο χρόνια γίνουν τρία, τέσσερα, που ξέρεις;

— Σήκωσε η Ρίκα τους ώμους της. — Θα περιμένουμε. Όσο και να βαστάσει, θα περιμένουμε. Μια φορά αγαπήμαστε, αυτό είναι το σπουδαίο.

— Αγαπήσαστε στ' αλήθεια, Ρίκα.

— Άν αγαπήμαστε; Δε μπορείτε να φανταστείτε πόσο ταιριάζουμε, Σούλα μου. Ποιν πω κάτι, το μαντεύει. Κι' εγώ διαβάζω μέσα την ψυχή του. Είμαστε γεννημένοι ο ένας για τον άλλον.

Κύτταξε η μεγάλη την αδελφή της σαν να την έβλεπε πρώτη φορά. Τό κορίτσι που της μιλούσε τώρα ξαφνικά σοβάρω, με αυτοπεποίθηση, δεν ήταν η παιδούλα που ήξερε, η μικρή που τάπαινε όλα επιπόλαια κι' όλο γελούσε. Από τη μία στιγμή στην άλλη, η Ρίκα είχε γίνει γυναίκα. Μια γυναίκα σίγουρα για τον εαυτό της, μια γυναίκα που ατένιζε το μέλλον με εμπιστοσύνη. Άκόμη, μια γυναίκα, που δεν είχε διαλέξει μια εύκολη ζωή.

— Δε θα σταματήσω τη δουλειά μου εγώ, κι' αφού παντρευτούμε είπε σοβάρω η Ρίκα. Θα εξακολουθώ να εργάζομαι ώσπου να κάνουμε το σπιτάκι μας όπως το θέλουμε.

— Κι' αν έρθουν παιδιά;

— Η μαμά του θα βοηθήσει, είπε αίσιαδοξα η μικρή. Ένοιωσα σου, τα μίλησαν, τα κανόνισαν όλα.

— Και τώρα τί θα γίνει;

— Κανονίσαμε να στο πω εγώ πρώτα. Κι' αύριο τέτοια ώρα, θάρρη να κάνη την επίσημη πρότασή κι' ξανά.

— Σαν να νάνοιζε ένα άνεπαίσθητο σφίξιμο στην καρδιά η μεγάλη. Ένα σφίξιμο που βάσταζε μονάχα ελάχιστοι δευτερόλεπτα.

— Ίσα-Ίσα, ώσπου να σκεφθώ πως θα μπορούσε να βρίσκεται αυτή στη θέση της Ρίκας. Πως αντί να αρρρή να ζητήσει το χέρι της μικρής θα μπορούσε να της κάνει της ίδιας την πρόταση.

— Η Ρίκα την κύτταξε κάπως ανήσυχη, λες και την ψυχολογούσε.

— Τί έπαθες, Σούλα; Σα συλλογισμένη σε βλέπω.

— Όχι, Ρίκα.

— Η μικρή την κύτταξε έρευντική στα μάτια.

— Σούλα, είπε με ύφος ξαφνικά πολύ σοβάρω. Θα σε ρωτήσω κάτι, και θέλω να μου απαντήσεις με απόλυτη ειλικρίνεια. Είχε άρχισι να φλερτσάει μαζί σου ο Ντίνος εκείνη την ημέρα στην εκδρομή. Δεν είναι έτσι;

— Κουταράρες...

— Μου το είπε ο ίδιος. Δε μου τ'όκουσε. Μου είπε, ότι του είχες κάνει εντύπωση, κι' ότι όταν σε είδε σκεφθηκε πως θα ήσουν ίσως η γυναίκα της ζωής του.

— Δεν είναι δυνατόν, διαμαρτυρήθηκε η Σούλα. Δε μπορεί να είμαι ο τύπος του. Δεν συμπαθεί τις επισημότητες. Έπειτα, γελάει, του άρεση να γελάει.

— Δεν έχει σημασία, Σούλα. Του άρεσε ο τύπος σου. Έσύ όμως τουδωστε να καταλάβη, πως δε σου άρεσε. Τουδωστες τη χυλόπιττα...

— Όχι, Ρίκα.

— Είναι τα ίδια του τα λόγια.

Και τότε, μου λέει, μπήκα εγώ στη μέση. Στην αρχή με πρόσφερε για να σ' ευχαριστήση ξανά. Δε-χθηκε να παίξουμε κρυφτό για να σ' ευχαριστήση ξανά. Έπειτα για να σε πειστώσει και στο τέλος ανακάλυψε πως του άρεσα.

— Και στ' έπειτα έτσι όλα;

— Γιατί όχι; ρώτησε με αφέλεια η μικρή.

— Και κύτταξε την αδελφή της Ίσα στα μάτια.

— Δεν υπήρχε λόγος.

— Μά, δεν ήταν σωστό να άπαρρη το παραμικρό μυστικό άναμειά μας. Έπειτα, Σούλα μου, κι' εγώ είχα καταλάβει κάτι. Δεν είχα τύψεις όμως, έπειδή πιστεύω και πιστεύω πως αγαπάς το Γιώργο. Πες μου όμως, αν γελάστηκα, αν δεν είναι έτσι... τότε, τότε, Σούλα, σου άρξίζομαι πως θα σταματήσουν όλα.

— Τοιόδε άρξίζεις; φώναξε η μεγάλη ζωρά. Τοιόδε άρξίζεις, Ρίκα μου; Πρώτα-πρώτα έτσι ήσαν τα πράγματα, έτσι ήταν τυχερό να θάρρη. Έπειτα όπως το ξέρεις πολύ καλά αγαπάς το Γιώργο και δε μπορώ να σκεφθώ άλλον άντρα.

— Η χαρά άστραψε στα μάτια της μικρής ξανά.

— Είμαι ευτυχισμένη Σούλα μου. Άλλά θέλω να σε νοιώθω κι' ξανά ευτυχισμένη.

— Κι' εγώ είμαι ευτυχισμένη, πρόσφερε χωρίς πεποίθηση η μεγάλη.

— Σούλα, φώναξε η μικρή. Νομίζω πως άπρω και νάναι θα σου κάνει κι' ξανά την πρότασή ο Γιώργος. Άφου άρχισι να σου λέη να πηγαίνεις στο γραφείο του, χωρίς άλλο θα σου μιλήσει.

— Νά δούμε.

— Κύττα καλά όμως. Σούλα. Μην άρχισι τις δυσκολίες και τα νάζια. Μόλις σου πη, να του άπαντήσεις μ' ένα ναι άλόδωρο.

— Γέλασε η Σούλα.

— Φυσικά θα του πω ναι. Άλλά δεν είναι άνάγκη κιόλας, να φανώ πως...

— Η μικρή τη διέκοψε:

— Τί σε νοιάζει πως θα φανής; Άσε την καρδιά σου να μιλήσει.

— Ήταν τόσο άπλη ή φιλοσοφία της Ρίκας! Η Σούλα όμως ήξερε πως στην πραγματικότητα τα πράγματα δεν ήταν τόσο άπληγι' αυτήν. Ο Ντίνος είχε κάνει πρόταση γάμου στην έδεροφούλα της. Τό ίδιο κι' ο Δημήτρης Φιτάλης στη Βάνα. Σ' αυτήν όμως, ο Γιώργος δεν είχε κάνει πρόταση γάμου. Της είχε κάνει άλλες προτάσεις. Μια σκία μελαγχολίας πέρασε στο πρόσωπό της σ' αυτή τη σκέψη.

— Η μικρή το παρατήρησε.

— Τί έχεις πάλι; τη ρώτησε.

Τί συλλογίζεσαι;

— Τίποτε...

— Άσε τις πολλές σκέψεις, φώναξε με ύφος σίγουρο η κοπελλίτσα. Όταν σου κάνει την πρόταση, πές του ναι. Θα ίδης πόσο ευτυχισμένη θα είσαι κι' εσύ τότε.

ΕΝΑ ΤΙΜΙΟ ΚΑΛΟ ΠΑΙΔΙ

Τό άλλο άπόγευμα ήρθε ο Ντίνος Χόβης κι' έκανε την επίσημη πρότασή του στη Σούλα για την αδελφή της. Φαίνονταν συγκινημένος, δεν ήταν τόσο γελαστός και ξεγνοιαστός όπως την ημέρα της εκδρομής. Ίσως κιόλας, να του φαίνονταν λιγάκι παράξενο, ότι πήγαινε στη Σούλα γ'α τη Ρίκα. Όταν όμως είπε 'τι είχε να πη, κι' η Σούλα, φυσικά, έδωσε καταφαιτική άπάντη: άνάσανε κι' εκείνος έλευθερά. Ένα γέλιο ξαφνικό, έσπασε τον πάγο.

— Ποιός θα τόλεγε, ότι θα σε είχα κουριάσει Σούλα;

— Αυτή η φράση συνώριζε τις σκέψεις του. Άλλά με τό ύφος που την είπε, δεν της άφανε καιρό για μελαγχολία. Γέλασε κι' αυτή.

— Καλά που δε μ' έχεις πεθερά.

— Έτσι η συζήτηση πήρε πάλι μια χαρούμενη τροπή. Ο Ντίνος επανέλαβε και στη Σούλα αυτά που της είχε πη η αδελφή της.

— Κάνε καμμία προσέυχη, Σούλα, ν' άποφασισι ο Δόολας να πάρη την αδελφή μου χωρίς την πρόκα που γυρεύει...

— Μουρχειται να τον δείρω καμμία φορά. Της κάνει τώρα τον έρωτευμένο. Όταν όμως τον πετώ εγώ δειλά-δειλά, πως αν είναι έρωτευμένος πρέπει να την πάρη χωρίς να με τράπη πως άκριβώς έχει, τότε αλλάξει ύφος και λέει πως άλλο η άγάπη κι' άλλο η λογική.

— Έγώ θα τον έδιωχνα από τό παράθυρο! φώναξε η Ρίκα όρμητικά. Άπορώ με την αδελφή σου Ντίνω. Πως μπορεί να τον άγαπάη άκόμη;

— Σου είπα... σου έξηγησα. Η Καίτη έχει κάποιο συμπλεγμα κατωερότητας, έπειδή πιστεύει πως είναι άσχημη.

— Πότε θα τη γνωρίσω; ρώτησε η Ρίκα άνυπόμονα.

— Άύριο τό άπόγευμα, μ'ας περιμένουν.

— Ντίνω, πρόσφερε η μικρή ξαφνικά σοβάρω. Πές μου την αλήθεια. Μήπως πικριίνεται η Καίτη, που θ' άραβωνισάτης έσύ πριν παντρευτεί;

— Όύτε να τό συζητής αυτό! φώναξε ο νέος. Σε περιμένει με πολλή άγάπη.

— Κι' αν... ρώτησε η Σούλα, αν, ό μ' γένιοι, χαλάση ο άραβώνας της αδελφής σου; Οι γονείς σου τόχουν βάλει όρο να παντρευτεί η αδελφή σου πρώτα;

— Ναι, άποκρίθηκε ο νέος με λύπη. Σ' αυτό τό σημείο, είναι άνένδοτοι. Δεν ένοιωθνε να συγκατατεθούν στο δικό μου γάμο, αν δεν παντρευτεί η αδελφή του. Τό πολύ-πολύ δέχονται να παντρευτούμε την ίδια μέρα.

— Είναι σωστό αυτό; έκανε η Σούλα σιγανά.

— Σούλα... πρέπει να καταλάβης... έρουν ότι η Καίτη θα είναι πολύ δυστυχισμένη αν μείνη... Γι' αυτό έχουν θέσει αυτό τον όρο. Γι' αυτό κι' εγώ σας τό είπα με άπόλυτη ειλικρίνεια.

— Η καρδιά της Σούλας σφίχτηκε.

— Ναι, Ντίνω, τό ξέρω ότι λες την αλήθεια, ότι μίλησες με άπόλυτη τιμιότητα. Άλλά άντιστώ λιγάκι...

— Έγώ δεν άνησυχώ διόλου, φώναξε η Ρίκα με τό όρμητικό της ύφος. Όλα άραβώνω πως είναι. Όχι μόνον δε θα χαλάση ο άραβώνας της Καίτης αλλά θα παντρευτεί νωρίτερα άπ' ότι λογαριάζουμε.

ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΤΟΥ «ΣΙΝΤ»

Ποιν άπό λίγο καιρό, η Σοφία Λόρεν, ο Τσάβλτον Ήστον και ο Ράφ Βαλλάνε, γύρισαν μαζί στην Ίσπανία τα έξωτερικά του φιλμ «Σιντ», θέλεις τό άνομιόμο έργο του Κορνέγυ. Σήμερα στα σκόντια του Χόλ-λυγουντ γυρίζονται τα τελευταία έξωτερικά και μερικά συμπληρωματικά έξωτερικά γυρίστηκαν στην παλιά της Σάπια Μόνικα, κάτω άπό ένα καυ-τερό καλοκαιρινό ήλιο. Έτσι ο άδίστακτος φάκελος ενός κατωγράφου υπόρεσε να πάρη τις παραπάνω φωτογραφίες, που παρουσιάζουν τον Τσάβλτον Ήστον, τη στιγμή άκριβώς, που παρατώντας στην άμμουδιά τη βαρεία πανοπία του άδν Ροδρίγο Ντιάζ ντι Βιέαρ, έτοιμάζεται να υπή στη θάλασσα, για να άροιστή λιγάκι, ύστερα άπό ένα εξαντλητικό γύρισμα.

— Αυτό δεν τό πιστεύω, είπε ο Ντίνος συλλογισμένος.

— Άκου που σου λέω εγώ.

— Δε μου φαίνεται εύκολο να μαζευτούν τόσα χρήματα πριν περάσουν τα δυο χρόνια.

— Άλλο ένωμα, είπε η μικρή. Έγώ σου λέω ότι πριν περάσουν τα δυο χρόνια η Καίτη θα τον έχη συχαθή αυτόν τον προκοκάρη και θα έχη βοή κανένα να την άγαπήση πραγματικά.

— Ο Θεός να δώση, ψιθύρισε χωρίς πεποίθηση, ο νέος.

— Όταν έφυγε η Ρίκα πετούσε άπό τη χαρά της. Μέρα στην ψυχή της Σούλας όμως, έμενε σαν ένα κατακάθι πικρίας, φόβου και άμβολίας.

— Δε μ' άρέσει αυτό τό μπλέξιμο Ρίκα! έπίε στην αδελφή της. Δε μ' άρέσει που εξαρτάται η ευτυχία σου άπό τόσα πράγματα.

— Αγκάλιασε η μικρή την αδελφή της και τη φίλησε:

— Είνοια σου, άδεροφούλα! Όλα θα πάνε καλά. Μόνο να τη γνωρίσω την κοινιαδίστα μου, και θα την κάνω άλλον άνδρα.

— Άν είναι καμμία πραγματικά άσχημη.

— Δεν έχει σημασία. Θα την κάνω να μη πιστεύη στην άσχημία της. Και τότε θα ίδης, πως θα βρική κάποιος να την άγαπήση πραγματικά.

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΟΣ

Την άλλη μέρα ο Γιώργος κράτησε πάλι πολλή ώρα στο γραφείο του τη Σούλα, όχι μόνο να του δακτυλογράφη όατι έγγραφα, αλλά και να του βιηθή σε κάτι υποθέσεις. Τυ έίχε πέσει πραγματικά πολλή δουλειά κι' ήταν ευτυχής που η Σούλα ήταν τόσο ικανή να τον βοηθή. Κ'έτσι τόσο της έδειχνε τό θαυμασμό του:

— Έσύ παιδί μου, είσαι άσος. Δε φανταζόμουν πως είναι δυνατόν μια νέα κοπέλλα ίαχη τόσες γνώσεις και τόση ικανότητα. Γέλασε η Σούλα.

— Άπλάση τις περνούσες δλες τις δικηγόρινες για μισό μερτικό.

— Όχι... έχι άκριβώς για μισό. Άλλά πάντως όχι...

— Όχι και για δλόκληρο, γέλασε πάλι η νεαρά δικηγόρος.

— Ναι, αυτή είναι η αλήθεια. Πίστευα πάντα, πως μια κοπέλλα σπουδάσει μόνο και μόνο για να βρή κάποιον άπασχόλησι στην άχοριστή ηλικία μεταξύ των δεκαοκτώ της χρόνων έως τα είκοσιπέντε.

— Γιατί άχόριστη ηλικία;

— Έπειδή δεκαοκτώ έτών δεν είναι εύκολο να παντρευτεί. Τί να κάνει; Σε κάτι πρέπει ν' άσχοληθή. Η να εργαστή ή να σπουδάσει.

— Έγώ πάντως σπουδάσα έπειδή αγαπούσα τη σπουδή.

— Έσύ είσαι ένα φαίνόμενο, Σούλα. Άποτελεις σίγουρα έξάρεσι. Καμμία φορά μου δίνεις την εντύπωση πως ξέρεις περισσότερα από μένα.

— Πραγματικά, τώρα που πηγαί-νε να τον βοηθήση, ένοιωθε η Σούλα τό μυαλό της να δουλεύη ξαίστερα. Στο γραφείο του Δημού την έπνιγαν οι άγγαρείες. Ένώ ήθελε ν' άσχολητά με δύσκολες υποθέσεις, να εύρη τις γνώσεις της ν' άποκτή πείρα, ο Δημόσθένης Δημού τη φούρως τις πιο κουραστικές, τις πιο έννευστικές και άνούσιες υποθέσεις και τη χασομερούσε με τη γραφομηχανή. Πολλές φορές έκανε να διαμαρτυρηθή η Σούλα, αλλά έβλεπε άμέσως τον προορισμό της να κατασφραγισι και δεν τολμούσε να έπιμείνη.

— Πήγαμε κάθε βράδυ συνέχειο τώρα, άφου τέλειωνε την υποχρεωτική εργασία της, στο γραφείο του Γιώργου. Άν και έπαυσε πάντα κουρασμένη εκεί, ένοιωθε, μόνο που τον άτίκαζε τό μυαλό της να λαμπικαρείται την ψυχή της ν' άνοίγη πτερά. Κάθε μέρα προίηνε πως θα της έλεγε ν' άφήση τό γραφείο του Δημού και να πάη στο δικό του. Κάθε μέρα να πού στο δικό του. Κάθε μέρα προσπαθούσε να του έφερη αυτή την κουβέντα. Ο Γιώργος όμως, σαν να έβλεπνε, σαν ν' άπέφευγε

τη συζήτηση εκεί άπάνω.

— Τί νέα; τη ρώτησε εκείνο τό βράδυ, καθώς την είδε να φάνη λαχανιασμένη για να μην άργήσει.

— Όψ! Έκανε η κοπέλλα έννευσμένη. Με πέθανε στη γραφομηχανή. Κι' εγώ δεν ξέρω πόσα τούγγραψα.

— Ο Γιώργος κατσούφιασε:

— Άφου είσαι κουτή! Δεν έχεις κάνει συμφωνία; Για βοηθή του σε πήρε ή για δακτυλογράφο;

— Για βοηθή. Άλλά είπε ότι θα του δακτυλογράφω πότε-πότε και κάτι.

— Πότε - πότε. Σούλα, είσαι κουτή που τό δέχεσαι...

— Κάνω ύπουλνι.

— Ως τότε;

— Τον κύτταξε στα μάτια.

— Ωσπου να μου παρουσιάση κάποια εύκαιρία να πάω σε άλλο γραφείο που να βρώ κάτι καλύτερο.

— Δεν κατάλαβε τί ήθελε να πη; Πάντως σήκωσε τους ώμους του:

— Τόσο εύκολο δεν είναι, όπως τό φαντάζεσαι. Τό γραφείο του Δημόσθενη Δημού είναι καλό, σοβάρω. Πρέπει όμως να του υποδείξης να μη σ' έμεταλλεύεται.

— Κάθισε η Σούλα στο τραπέζι-κι της δακτυλογράφου. Τό βαρύ άρωμα ήταν διάχυτο πάλι στην άτμόσφαιρα. Και πάλι ένοιωσε τη δαγκωματιά της ζήλειας στην καρδιά της.

— Πώς είναι η δακτυλογράφος σου; τον ρώτησε ξαφνικά.

— Την κύτταξε πασαδεμένος.

— Τί θέλεις να πης. Σούλα; Πώς θέλεις να είναι;

— Ένωώ... είναι νέα...

— Φυσικά! γέλασε ο άντρας. Φαντασθηκες πως θάπαιρνα καμμία γιαγιά δακτυλογράφος;

— Όμορφη;

— Σήκωσε τους ώμους του.

— Καλή είναι. Γιατί ρωτάς;

— Τα ώραια γαλανά του μάτια ζωήρεψαν, την κύττασαν πιό ζεστά.

— Έτσι, τό άποκρίθηκε και γύρισε άλλοι τα μάτια της.

— Σηκώθηκε άπό τη θέση του πήγε κοντά της, έσκυψε άπάνω της. Η φωνή του άκούστηκε σιγανή:

— Ζηλεύεις;

— Ένοιωθε τη ζεστασιά του κοντά της. Τα ρούχα του μύριζαν καπνό. Θα ήθελε να γείρη στο στήθος του, ν' άκουμήση τό μαγικό της στο σκακάκι του, να αίσθανθή την καρδιά του κοντά της. Σαν να μάντευε κάτι αυτός, με μια ξαφνική κίνηση την άγκάλιασε, ζήτησε τα χείλη της. Καιρό είχε να της φερθή τρυφερά.

— Η ευτυχία έκοψε την άνασπνή της κοπελλίτσας. Τον φίλησε κι' αυτή, τον κύτταξε στα μάτια. Όλη της η ύπαρξη, περιέμενε. Περιέμενε τη μία τη λέξη που θα την έκανε ευτυχισμένη.

— Ο Γιώργος κόλλησε τό στόμα του στο αυτό της. Η φωνή του άκούστηκε ψιθυριστή, παλλόμενη από πάθος:

— Σούλα... γιατί είσαι κουτή; Θέλεις ν' άφήσουμε άποψη τη δουλειά; Θέλεις ναρής να σου δεί-ξω τό σπιτί μου;

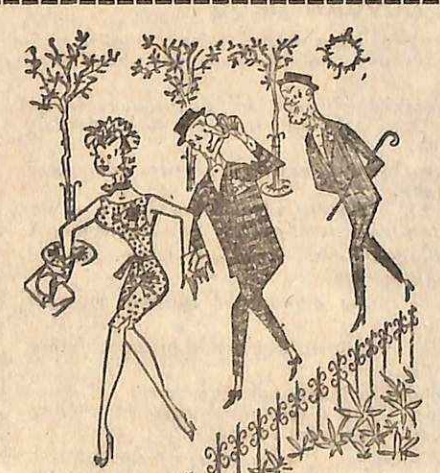
— Ήταν τόσο ευτυχισμένη στην άγκάλιά του, που δεν ήθελε να χάση. Γι' αυτό δεν έπανάστασε άμέσως, δεν τρυβήθηκε άπό κοντά του.

— Ναι; τη ρώτησε ψιθυριστά.

— Γιώργω...

— Έλα... τό καταλαβαίνω πως θέλεις κι' εσύ να νιώσης κάποια ευτυχία. Μη μου πης πως γελιέμαι.

— Όλα της τόλεγε. Έκτός άπό κείνο που περιέμενε να της πη. Της πρότεινε μια νυχτα έρωτική. Κι' όμως δεν της έλεγε πως την άγαπάει. Της πρόσφερε την ευτυχία, κι' όμως δεν της έκανε την πρόταση γάμου που θα την έκανε ευτυχισμένη.

— Έλα, της είπε άξαφνα απο-
φασιστικά. Άσπασέ τα όλα. Άβριο
θα τα συγγνώμη ή Κική. Πάμε.
Τώρα μονάχα σαν να ξύπνησε
ή Σούλα. Ή περφόνα της έπα-
ναστήσε.

— Όχι, όχι, Γιώργο...
— Νά τα παύλι! Έκανε αυτός
συνυπονοώντας τα φρύδια του. Για-
τί παύλι όχι;
— Τόν κτύπησε αούστηρά μέσα στα
μάτια.

— Αυτό δέ μπορεί να γίνει.
— Έμεινε ό νέος για μία στιγμή
σαν να είχε δεχθή κρύο νερό στην
πλάτη.

Κι' έπειτα ή ευσιγγωνμία του
σκληρώσε.

— Εν τάξει! Έκανε κοφτά. Λοι-
πόν... Έλα, ν' αρχίσουμε. Έχουμε
πολλά δουλειά πάλι άπόψε.

Άρχισε να της μιλά για μία
δύσκολη υπόθεση, σαν να ήταν κα-
νένας συνάδελφός του, σαν να μην
είχαν φιληθή πριν λίγα λεπτά της
ώρας, σαν να μη είχαν νοιώσει
τόν πόθο να φουντώνη άνάμεσά
τους. Κι' ή Σούλα έβλεπε όλη της
τη δύναμη να συγκεντρώση τη σκέ-
ψη της κι' όλη την υπερφάνεια
για να μη τόν άφήση να καταλάβη
πόσο την είχε πληγώσει.

ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Ή βραδυή τους συνεργασία
έγινε λίγο - λίγο συνήθεια. Ήε-
νωίωσε καμμία φορά μία άδύστα-
χη κούραση ή Σούλα, όταν τέ-
λειωσε τη δουλειά της στο γρα-
φείο της. Ήξερε πως τόν σπύτι
την περίμενε τόν νοικοκυριό της, έ-
να σωρό έγνοιες. Τώρα με τόν
άσπαρσά της Ρίκα, οι δουλειές
είχαν αούθησει. Ό Ντίνο άρχόταν
τακτικά κι' έτρωγε μαζί τους. Δεν
έκαναν φασαρία, κι' αυτός ήταν
ένα παιδί σπύτισιο κι' άπλο. Ό-
σο και να πής όμως ή φιλοτιμία
της Σούλας δεν της επέτρεπε να
μη τόν περιποιούνται όπως έπρε-
πε. Ή δουλειά λοιπόν ήταν άπια-
στη στή σπύτι. Ό Γιώργος τή
ήξερε αυτό. Κι' όμως όταν άρχι-
ζαν τη συνεργασία, δεν κτύπαζε
τό ρολόι. Τύχαινε έτσι πολλές
βραδυές να την κρατήσει ίσαμε τις
δέκα στο γραφείο του. Τότε, ό-
ταν έβλεπε την ώρα τρώαζε.

— Βρε παιδί μου... δέκα κιό-
λας ή ώρα! Δέ μου τό λές; Δεν
είναι σωστό να σε κούραω τόσο.
Τής φερόταν με κολάση, χω-
ρίς όμως τρυφερότητα. Όχι, μύ-
νον δεν της μιλούσε για άγάπη,
άλλά ούτε καν άκουμπούσε τόν
χέρι του στο δικό της, όπως στην
άρχη. Θάλεγε κανείς πως μέρα με
την ήμέρα ή σχέση τους, που είχε
άρχισει σαν όλογερο είδύλλιο, με-
ταμορφωνόταν, γινόταν μία ήρεμη
φιλία.

Δεν της μιλούσε πιά για την
όμορφιά της. Όλες του οι φιλο-
φρονήσεις άφαιρούσαν τόν πνεύμα
της. Γι' αυτό δεν ήταν φειδωλός
στούς έπαίνους. Μέσα στούς έ-
παίνους όμως, πετούσε και λόγια
που την πόναναν.

— Είσαι, γεννημένη για τή
δουλειά... Κάθε άνθρωπος έχει τόν
προορισμό του. Εσύ γεννήθηκες
με πνεύμα σοδορό...

— Άλλες φορές πάλι, της έλεγε:
— Ή φύσι κάνει λάθη. Έσένα
έπρεπε να σε κάνουν άντρα. Πάει,
ένα μυαλό τόσο βετικό, τόσο κα-
θαρό, σε μία γυναίκα;

Στην άρχη, τα κοπιμμένα του
αυτά της άσπασα, όσο συνδυά-
ζονταν με άλλου είδους φιλοφρο-
νήσεις. Λίγο-λίγο όμως, όταν έ-
χασε πιά να της μιλά για τήν ό-
μορφιά της, άσπασαν να τόν στενο-
χωρούσε κι' οι άλλοι του οι έπαί-
νοι.

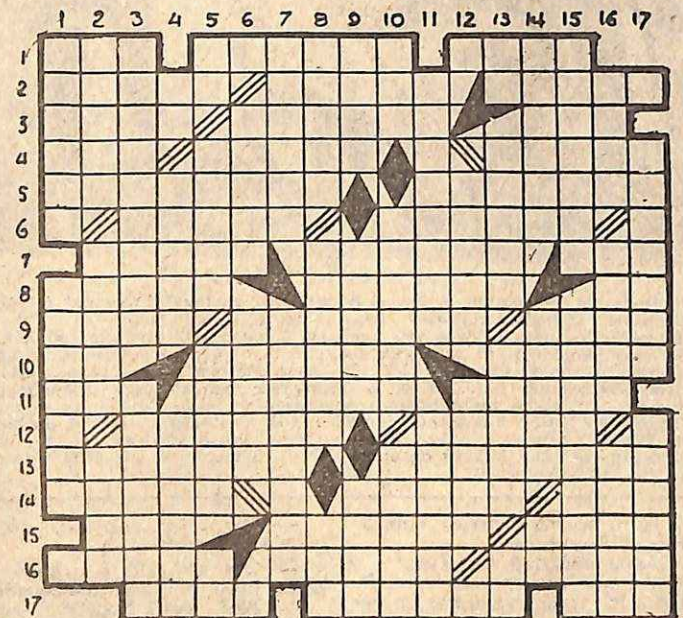
Ό καιρός περνούσε έκνευοιστι-
κός. Όσο προχωρούσε τόν καλο-
καίρι, τόσο κι' ή κούραση της γι-
νόταν πιά μεγάλη. Τόν βράδυ, την
ώρα πιά κανονικά έάπρεπε να κά-

ΠΟΙΣΙΜΟΛΟΓΙΟ

ΑΡΙΘΜΟΣ 848

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
- 1 Συγγράφω, ή άμέσως μετά.
— Έπίρρημα που δηλώνει πως
ό κόπος μας πάει χαμένος. —
Αριθμός.
 - 2 Δεν περιέχει άπόλυτως τίποτα
(ούδ.). — Μία τών Δωδεκανή-
σων. — Υπουλό πολεμικό όπλο.
 - 3 Κατάρτες (καθαρ.). — Έορτά-
ζει στις 17 'Ιουλίου. — Είδη-
σεις.
 - 4 Νευρική σύσπαι του προσώ-
που.

- 5 Μέγαρον από τή πιά έπιβλη-
τικά. — Άρχη του κακού.
- 6 Άρβρο. — Θεά, έφημερίς και
μέρος του σπύτιου. — Μουσική
σύνθεσι.
- 7 Άρχη υπόθεσων. — Φαγητά.
— Μεγάλη έορτή. — Τροπικό έ-
πίρρημα.
- 8 Υπερβολική άγάπη για κάτι.
— Πρόσωπα, που σχετίζονται
με τή γέννηση του Χριστού.
- 9 Γυός του Δαυδάου, που

- 1 Που. — Ποταμός της Μ. Άσίας,
μήκους 350 χιλιομέτρων. — Πε-
ρίφημα μελόδραμα.
- 2 Έχει κατασκευαστή από κόκ-
καλο. — Άρχων, δεσπότης.
- 3 Άναφορική άντανυμία. — ΟΙ.
κοδομέες.
- 4 Πλήρη, δόκιμη. — Έξετά-
ζονται συχνά στα μικροβιολο-
γικά εργαστήρια. — Άρχικα Ι.
δρύματος.
- 5 Μωρία. — Σύνδεσι, πλοκή. —
100 τετραγωνικά μέτρα.
- 6 Ένέπνευσε στο Ζολά ένα άπό
τά ωραιότερα μυθιστορήματά
του. — Οι προσπάθειες αυτές
δέν φέρουν κανένα άποτέλεσμα
(καθαρ.). — Πρόθεσι.
- 7 Άνεστραμμένη άρχη όρκου. —
Ψωμί βουτηγμένο μέσα σε κα-
ποιο υγρό. — Άμαρές, άπειρο.
- 8 Μάρικα αυτοκίνητον. — Κοπύ-
δια. — Τά βλεπόντα.
- 9 Ποτάμι της Β. Α. 'Ιταλίας. —
Πόλις της 'Ισπανίας, στην έ-
παρχία Γρανάδας.
- 10 Άποτυχία, που δέν άφορά ά-
ποικλειστικά σκευεύες. — Έτε-
ροθαλής άδελφός του Μ. Άλε-
ξάνδρου, τόν όποιο και διεδέ-
χη.
- 11 Τά πρόσωπα αυτά δέν χρησι-
μοποιούν κεράφι. — Φωνήεν.
- 12 Άψητα. — Προορίζονται για
άρρώστους. — Έχουν τόν ίδιο
μέγεθος (θλη.).
- 13 Πλανώ, ψεύδομαι. — Έργασία
των άγροτών. — Τά πρόσωπα
αυτά δέν έχουν φίλους.
- 14 Μέρος τού άστικινίτου. — Ή-
ρας τού Τρωικού Πολέμου, που
τόν σκότωσε ό Έκτωρ. — Κα-
ταστρέφει ύφασματά.

ΚΑΘΕΩΣ

- 1 Μικρό πλωτό μεταφορικό μέ-
σον. — Βγήκε σώος άπό μία
κρίση.
- 2 Οι φαγάδες δέν την βρίσκουν
ποτά άρκι. — Ό οίνος της
Ψείας Μεταλήψης. — Άρχικα
αιθροδρόμων.

- 3 προσάφησε να πετάξη. — Έ-
ξορία, εκδίωξις.
- 4 Άληθαριος, βαθύς ύπνος. — Θά-
τά βρήτε στα πόδια τών αλό-
γων. — Σηκωμα, στή γλώσσα
των νηπιών.
- 5 Σπρώξιμο. — Τόν στέμμα των
παπών της Ρώμης. — Μέρος
του σώματος (ύπαρχουν δύο).
- 6 Κτητική άντανυμία (ούδ.). —
Προσαναόρευσι γυναικών (κα-
θαρ.). — Οχέτες.
- 7 Άναπνρία, βλάση. — Προτερή-
ματα (καθαρ.).
- 8 Βρίσκονται στο πλευρό μας,
στις δύσκολες στιγμές. — Σε
άσημαντη ποσότητα (ούδ.).
- 9 Άριθμητικόν. — Κάτι τόν άπο-
κριστικό. — Γραμμή, σειρά. —
Άπλινες συγκατάλασι.
- 10 Πολεμικό όπλο. — Πόλις της
Πολωνίας, που καταστράφη
μαζί με τή Σόδομα. — Φρού-
ριο κοντά για φυλακή.
- 11 Εύχρηστος (καθαρ.). — Ή
πράγματοποιησι σχεδίου ή
προσπάθειας.
- 12 Μοχθηρή. — Άειθαλές φυτό, οι
καρποί τού όποιου μας δίνουν
ένα ρόφημα. — Δεν παρουσιάζ-
ει άνομοιομορφίες (θλη.).
- 13 Παράσιτο τού έντερικού σωλή-
νος τού άνθρώπου και πολλών
θηλαστικών ζώων. — Προφήτης.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ή λύσις τού 847
στή σελ. 68

ΚΛΗΡΟΝΟΜΗΣΕ
ΤΙΣ ΣΑΥΡΕΣ

— Ένας συνταγματάρχης, στο
Ντάρμαν της Νοτίου Άφρικής,
κληρονόμος 800 λίρες άπό ...
τέσσερις σάιρες! Πράγματι, ή γυ-
ναίκα του, που είχε πεθάνει πρό
έτων, είχε άφισει κληρονομία τόν
ποσόν αυτόν στις σάιρες, με τόν
όρο ότι, όταν φουοθόταν, έάπαιρνε
τά λεφτά ό άντρας της.

— Ένας συνταγματάρχης, στο
Ντάρμαν της Νοτίου Άφρικής,
κληρονόμος 800 λίρες άπό ...
τέσσερις σάιρες! Πράγματι, ή γυ-
ναίκα του, που είχε πεθάνει πρό
έτων, είχε άφισει κληρονομία τόν
ποσόν αυτόν στις σάιρες, με τόν
όρο ότι, όταν φουοθόταν, έάπαιρνε
τά λεφτά ό άντρας της.

— Ένας συνταγματάρχης, στο
Ντάρμαν της Νοτίου Άφρικής,
κληρονόμος 800 λίρες άπό ...
τέσσερις σάιρες! Πράγματι, ή γυ-
ναίκα του, που είχε πεθάνει πρό
έτων, είχε άφισει κληρονομία τόν
ποσόν αυτόν στις σάιρες, με τόν
όρο ότι, όταν φουοθόταν, έάπαιρνε
τά λεφτά ό άντρας της.

— Ένας συνταγματάρχης, στο
Ντάρμαν της Νοτίου Άφρικής,
κληρονόμος 800 λίρες άπό ...
τέσσερις σάιρες! Πράγματι, ή γυ-
ναίκα του, που είχε πεθάνει πρό
έτων, είχε άφισει κληρονομία τόν
ποσόν αυτόν στις σάιρες, με τόν
όρο ότι, όταν φουοθόταν, έάπαιρνε
τά λεφτά ό άντρας της.

νη μία βόλτα, ν' άνασάνη, κλεινό-
ταν πάλι σ' ένα στενόχωρο γρα-
φείο. Όταν τελειωνέ τη δουλειά,
ό Γιώργος τή συνόδευε σπύτι της.
Καμμία φορά, τή έπαιρνε και κά-
θονταν λίγη ώρα σε κανένα κέν-
τρο, τής πρόσφερε κάτι. Μιλούσαν
φιλικά, ήρεμα. Πολλές φορές μά-
λιστα κι' εκεί συνέχιζαν κάποια έ-
πιστημονική συζήτηση.

Όλα αυτά έγιναν μετά λίγο
καιρό συνήθεια. Τόσο, που άν τύ-
χαινε καμμία φορά να τόν πή ή
Σούλα ότι δέ θα μπορούσε να πά-
σι τόν γραφείο τόν τόν βράδυ (όταν
είχε στο Ντίνο τραπέζι), ό Γιώ-
ργος κατσούφιαζε.

Τι είχε στο νού του, της ή-
ταν άδύνατον να καταλάβη. Άν
είχε δεσμό με καμμία άλλη κοπέ-
λα, δέ θα έβλεπε να πή. Δεν της έ-
λεγε λέξι, ούτε και μπορούσε να
μαντέψη ή Σούλα άν όταν χωρί-
ζονταν τόν βράδυ, πηγαίνε κι' αύ-
τός σπύτι τόν ή άν τότε άσχιζε τή
νυκτερινή ζωή του. Ή κατάσταση
όμως αυτή σιγά σιγά τήν πείρα-
ζε, τήν εξευνοίζε.

ΜΙΑ ΑΣΧΗΜΗ ΚΟΠΕΛΛΑ

Ή βραδυά ήταν εσπτή, και τόν
όλόγεμο φωνγόρι έσπινε τ' ατή-
μια του στή θάλασσα, που τή-
παινε κι' έκανε χίλια μαγικά παι-
νιόδια μαζί τους. Πότε τά δια-
σπούσε, έσπινε λίγες πινελιές έ-
δώ κι' εκεί, κι' άλλοτε τά έβινε,
σχηματίζε ένα πελώριο άσπασμένο
γαλί, όπου περνούσαν οι βαρκού-
λες όνειρεμένες.

Τόν Φάληρο σ' όλη τή δόξα της
όμορφιάς του.

Έκείνο τόν βράδυ, ή οικογένεια
του Ντίνο είχε καλέσει τή Ρίκα
και τή Σούλα να φάνε όλοι μαζί
έξω.

Άνάσινε ήδονικά τόν βροσερό
αέρα κι' ή Σούλα. Μετά τόνον ή-
μερών κλεισμού και κόπο ήταν
γι' αυτή πρσγμωτική άπόλαυσι να
βρίσκειται έτσι έξω, κάτω άπό τόν
φεγγαρολούμενο ουρανό, κι' ή-
ταν μία μεγάλη εύτυχια να βλέπη
την άδερφούλα της τόσο εύτυχι-
σμένη.

Όλη ή οικογένεια τήν είχε δε-
χθή τή Ρίκα στοργικά. Ό πατέ-
ρας τού Ντίνο, ήταν ένας άνοι-
χτοκαρδός, καλός κύριος, ήρεμος
και σοδορός. Ή υπέρα όχι πολύ
όμορφη, κάπως νευρική κι' άνήσυ-
χη άλλά όλο περιποίησι για τή
νυφούλα της. Ή Καίτη έδειχνε
προαγματική άδυναμία για τήν
καινούργια άδελφή της. Κι' ή Σού-
λα μελετούσε τόν πρόσωπο αυτής
της κοπέλλας.

Ήταν πασόδεον πώς έμοιαζε
στή υπέρα της σε έκδοσι όμως
πολύ πιά άσχημη. Ήταν πολύ με-
λαχροινή, με κάπως γαυτωμένη
φυσιογνωμία. Μικρά ματάκια άνε-
παισθητά λούζα, πρόσμοχο στρο-
γγυλό, κορμωστατά μάλλον άχα-
ρη. Κι' όμως όταν άφινόταν στή
φύσι της και μιλούσε έλεύθερα και
γελούσε, τά ματάκια της σπύθι-
ζαν έξυπνα, και τή γαίλη της γε-
λούσαν με συγκινητική κωλωση.

Όταν γελούσε άστραφταν τά
δόντια της, όδοντεκα. Θάυμασια.
Κι' αυτό ήταν μία όμορφιά που
άόπρεπε κανείς να τή προσέξη
για να τήν άνακαλύψη.

Ή Καίτη όμως σπάνια άφινό-
ταν στή φύσι της. Ή ιδέα πως δεν
είναι όμορφη τήν έκανε πάντα να
προσέξη. Κι' ή προσέχη αυτή της
άφαιρούσε τή φυσικότητά της. Ή
Ρίκα τόν είχε πάρει επί πόνου να
κάνη εύτυχισμένη αυτή τήν κοπέ-
λα. Όχι μόνον έπειδή ή εύτυχία
ή δική της κρεμώταν άπό τήν εύ-
τυχία της Καίτης. Όχι μόνον ά-
πό συμφέρον. Άλλά κι' άπό άν-
θρώπινη συμπόνια. Έτσι έκείνη
τόν βράδυ είχε κάνει μία δόκιμη
συννομοσία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Τόν άνοιξιάτικο πρωϊνό χαμογελούσε. Χαμογελούσε
ή Άθήνα δόκιμη κι' οι άνθρώποι χαμογελού-
σαν κι' αυτοί. Όλα ήταν γαρούμενα κι' εύτυχιμένα.
Όλα, έκτός άπ' τήν καρδιά της Ρηνούλας. Κλεισμέ-
νη στο μικρό της σπύτι, ψήλα στούς Άέρδεις, έ-
κλαινε, περνούσαν και μαράζωνε. Ήσαν σαν ένα
μπουμπουλί, που άνοιξε πρόδρα τά πετάλιά του μέσα
στή υπέρα της γειωνιάς. Ή μάνα της, ή κυρά Σο-
φία, ξενοδοκούσε για τήν ζωή. Ξενοδοκούσε στή
πλούσια άγοντότητα κι' έτρωγε τή νύχια της άπό
τόν πρωϊ ώς τόν βράδυ. Ή Ρηνούλα Ζαφείρη ήταν ό-
μορφη.

Τόν ήλιο είχε στο μάτι της.
Τήν άνοιξι στή γαίλη.
και στή μαλλιά της έπαιζαν
αούρες γαλκεύες τού Άπριλίου.

Αυτό ήταν τόν τραγοδιό που της έλεγαν οι νέοι κά-
τω άπό τά παράθυρά της. Λαγαρούς ή μάνα της
κάθε φορά που τήν έζυνοσαν οι καντάδες κι' έτρεμε

ή ψυχή της. Γιατί άναλογιζόταν με καύμό, πως δέν
είχε κανένας να προστατέψη τή θυγατέρα της. Σάν τις
καλαίκες σάν κάμπο ζούσαν οι δυο τους.
Μία μέρα ή Ρηνούλα άγάπησε. Ήταν ένα παλ-
λικάρι άπό έθνη γειτονικά. Ήηλό και καλοδεμένο ά-
γοντόπουλο κι' εύγενικόος τρόπους κι' άφωρα ντυμέ-
νο, όπας όλοι οι καδός πρέπει νέοι που ζούσαν τήν
έποχή εκείνη, γύρω στα 1894. Τόν είχε δει μία κυ-
ριακή πρωϊ στήν Άγία Ειρήνη. Έίχε πάει με τή
μάνα της να λειτουργήσουν. Κι' άόρασε, εκεί που
σεκόταν με τ' άλλα κορίτσια, γούστε άσυναίσθητα
τό κεφάλι της. Τότε άκριβώς πρόσδε τόν έλκεμα του
καρφωμένο πάνω της. Ή Ρηνούλα ένοιωσε τήν καρ-
διά της να γυτπά με δύναμη.

— Συγγώρεσε με, Παναγία μου! ψιθύρισε σά να
κανε τόν μεγαλύτερο άδελφό της. Συγγώρεσε με! Μά
είναι πολύ όμορφο και θάβηλα να τόν ξαναδώ.

Κι' ή Ρηνούλα τόν έσπινε. Τόν είδε τήν άλλη
μέρα κιόλας τόν πρωϊ να περνά άπ' τόν σπύτιό της.
να στήν Άκρόπολι, για να μελετήση. Μά ό σκοπός του
ήταν σφανός. Φαίνεται ότι γτες τήν είχε παρακά-
λυνθαι άπό μακρύ, έωθεσε που κάθεται και τώρα
έκανε τόν περίπατό του κάτω άπό τά παράθυρά της,
μήπως τήν έσυνταύισα. Ό πειρασμός ήταν μεγα-
λός για τήν πεντάχρονη Πλακιστοπούλα. Μονοιάς
άόραζε ένα κανάτι με νερό και βγήκε στο περιό-
λακι της, για να πότηση τις γάστρες. Τόν παλλη-
κάρι στάθηκε και τής χαμογέλασε. Κόκκινε πάλι
ώς τ' όντιά τόν κορταί κι' έκανε να μπη μέσα. Αύ-
τός όμως τή σταμάτησε με τήν άπαλή φωνή του:

— Τέτοια γαρούφαλα δέν είναι ποτέ άλλοτε, της
είπε. Και τή δέ θάβινα να είδα ένα στήν κοινοδό-
χη μου.

Χωρίς να θέλη, ή Ρηνούλα έσφυσε κι' έκοψε τόν
πόδι όμορφο. Ήταν ένα κατακόκκινο γαρούφαλλο, που
μοσχοβολούσε. Τού τόν πρόσφερε άμύλητη. Έκανε
πως τόν παργι έκείνος, μά με μία γρήγορη κίνησι,
έκλεισε τόν χέρι της στο δικό του. Ή κοπέλλα δέν
τό άποτράβηξε.

— Έξερεις τί συμβολίζουν αυτά τά λουλούδια; τή
ρώτησε ήσυχα τόν παλληκάρι σά να μη συνέβαινε τί-
ποτε. Τόν άσπρο σμυναίει άγνότητα.

— Και τόν κόκκινο; ρώτησε δειλά ή Ρηνούλα. Τί
σμυναίει τόν κόκκινο;

— Άγάπη, έρωτα όλογερό, Κι' όταν μία γυναίκα
τόν προσέξη, σ' έναν άντρα με τή θέλησι της, αυτό
δένεινι πως οι δυο τους γ' άγαπήθηκε τρέλα.

Πρώτα ή Ρηνούλα με κείνα τά λόγια κι' έκανε
να φύγη. Μά και πάλι ό νέος τή σταμάτησε.

— Δεν πρέπει να με φοβάσαι, συμπύρωσε. Είμαι
κι' έγώ Άθηναίος όπως κι' εσύ. Μά έμεινα πέντε
δρόκλια γούνα μακρύ άπό τ' άγαπημένα τούτα
μέρη. Σπούδαζα γιατρός στήν 'Ιταλία και τ' όνομά
μου είναι Πέτρος. Πέτρος Κλωνάρης. Έσένα πως σε
λένε;

— Ρηνούλα.

— Δέ θές λοιπόν να ξαναπαύωσους, Ρηνούλα;
Απόψε θα περάσω άνά τή νύχτα. Έβγα έδώ στόν
κήπο σου να κουβεντιάσουμε σά δυο καλοί φίλοι. Θά
σοι μάθω όμορφα ιστορίες άπ' τήν έσπινεά και θά
σοι πώ τραγοδιό, που δέν τ' άκουσες ποτέ.

Ή Ρηνούλα ένοιωσε ένα ρίγος στό κορμί της.
— Πηγαίνε στό κούλο, ένε, τόν παρακάλεσε. Αυτό
που ζητάς δέ μπορεί να γίνει.

Ό Κλωνάρης άνασάθηκε τούς όμως.
— Άν ήξερες τί γάμει! της έπτε. Άλλά δέν πε-
ράζει. Έγώ θα σε περιμένω όλος βράδυ έδώ. Κι' άν
καμιά φορά τό άποσπείρεις, έλα να με βρεις. Γεία
σου, Ρηνούλα! Κι' άν άκούη δέ σά ένασώδ, πρέπει
να έέρης πως θά σ' άγαπά πάντα. Γιατί είσαι τόν πιά
όμορφο κορίτσι που είδα στή ζωή μου.

Κι' έφυγε. Ή Πλακιστοπούλα έμεινε καρφωμένη
στή θέσι της, μη μπροντάνα άκόμη να πιστέψη τ'
αυτά της. Όστε τήν άγνόησε; Κι' άπό τήν άγα-
πούσε, γιατί δέν έρχόταν να τή ζητήσει από τή μάνα
της;

Μά όταν τόν βράδυ γύρισε ή κυρά Σοφία άπό τή
δουλειά της, ή Ρηνούλα δέν της έπτε τίποτα για τόν
έξνο. Έκρυψε όπας μπορούσε τά αίσθηματά της κι'
όταν άπόρασαν κι' έπρεσαν να πηγαίσουν, αυτή δέν
κατάφερε να κλείσι μάτι. Νά της έπτε τάχα άλήθεια

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ό Πέτρος πως θά τήν περίμενε κάθε νύχτα εκεί έξω;
Ήταν ποτέ όμορφη ένα άγοντόπουλο, ένας γα-
ρός, θά περνούσε τις ώρες του περιδιαβάζοντας κά-
τω άπό τά παράθυρά της; Σίγουρα ήθελε να γελάση
μαζί της, να τήν κοροδέιμη.

Ή Ρηνούλα σπύθηκε άπ' τόν κρεβάτι της, άνοιξε
άδρόμια τήν πόρτα και βγήκε τόν περιόλακι της.
Τόν φωνγόρι έσπινε, Έπαιζε μία ματιά στο δόμο
κι' έκανε πάλι να έσπινε στή σπύτι, να πηγαίση.
Όμως τήν ίδια στιγμή άκούσε ψιθύρισε μία φωνή:

— Έδώ είμαι, Ρηνούλα. Και σε περιμένω.

Σάν τόν τραυματίουν πάλι, ή κοπέλλα μαζεύτηκε
στή γωνία της. Μά ό Πέτρος, που είχε μπη στόν
κήπο περνώντας τόν γαυλό τοίχάμα του, τήν έπιασε
άπ' τή μέση και τήν έσυρε πάνω του. Τά χείλη του

έταξε. Κάθε νύχτα, όταν όλοι κοιμόντουσαν και τ'
άσπασα φούζαν τόν σκοτεινό ουρανό, άνταμώναν οι
δυο τους για ν' άνταλλάξουν λόγια άγάπης κι' ά-
κουε αιώνας λατρείας. Είχαν περάσει άσπασα τρείς
ήμνες, γαυρά να πραγματοποιήται ή υπόσχεσι τού
Κλωνάρη και τ' όνειρο της Πλακιστοπούλας. Ή Ρη-
νούλα δέν τολμούσε να τόν άνοίξη κουθέται. Έκλει-
νε θουρά όλη μέρα, μά μόλις τόν σκοτάδι σκέπαζε
τήν Άθήνα, τά έβγαίνε έξω. Ξενοδοούσε τόν πόνο της,
τά δάκρυά της, τόν καύμό της. Έπρεπε στήν άγκα-
λιά του κι' άμύλητη, τόν κυτούσε στή μάτια σά να
ήταν ό Θεός της. Όσοι ένας βράδυ, ό Πέτρος της
είπε:

— Τελειώσανε τά ψέμματα, γαλκεία μου. Άβριο
βάρβαρ στή υπέρα σου.

Ή Ρηνούλα έβγαλε μία πηγμένη κραυγή.
— Σ' άκούωσώ, άγαπημένε μου, ψιθύρισε. Άν δέ
μου τβίλες αυτό, θά πηγαίνα να σκοτωθώ. Γιατί σε
λίγο δέ θά μπορούσα πιά να κρύψω τόν μυστικό
μου. Θά γίνει υπέρα...

Ό Πέτρος έμεινε θουδός για μερικά στιγμές. Κι'
άσπασα, σά νάκουσε ένα κύμα γαρούς, σάν πλημ-
μυρία, τήν άόραζε στή γούνα και τή σήκωσε ψηλά.

— Όστε θά γίνης υπέρα; τή ρώτησε. Μητέρα τού
παιδιού μας;

— Τέτοια γαρούφαλα δέν είδα ποτέ άλλοτε, της έπτε.

Έμψαν να δρούν τά δικά της. Όστες κατέβηκαν
στό λαϊμό της, στούς όμους της. Ή Ρηνούλα ένε
άφει στή γούνα τού άσπυλ. Κι' όταν, μέσα σε μία
στιγμή, άπό κορίτσι έγινε γυναίκα, ό Κλωνάρης κά-
θισε σάν της.

— Τώρα είσαι δική μου, της έπτε.
Ή Ρηνούλα σπύθηκε πάνω του.

— Μ' άγαπάς, λοιπόν, τόσο πολύ;

— Σ' άγαπάω σαν τ' άσπασα που λαμπύρην ψηλά.
Σ' άγαπάω όπας δέν άσπασα κανένας άδελός πάνω
στή γη. Ξέρω τί σκέφτεσαι. Άναρωτιέσαι σίγουρα
γιατί δέν έρχομαι στή υπέρα σου να σε ζητήσω, ά-
φοι δέ μπορώ να κάνω γαυρίς έσένα. Έτσι δέν είναι;

Ή όμορφη Πλακιστοπούλα γαυλώσε τόν κεφάλι
της.

— Ναι, ψιθύρισε. Μά δέν τολμούσα να στή πώ.
Ό Πέτρος τή φίλησε τρώαζε.

— Αυτό θά γίνει πολύ σύντομα. Σε μία, δυο όδο-
μάδες τόν πιά. Ό πατέρας μου θέλει να με παντρεύη
με άλλη. Μά έμεινα σου, μη σόδομαι. Έίμαι γέρος
κι' άσπαστος, γι' αυτό και δέν τόν άφινόταν. Δέ θέ-
λω να με άποκαλώρη που κλείση τά ματάκια του.

Ή Ρηνούλα κούνησε πολλές φορές τόν κεφάλι της.
— Ό άνάσας τόν πετέρα σου θά με λυπηθώ πολύ.
Απόκρίθηκε. Μά σκέφτεσαι τί θ' άπογίνω, άν δέ θε-
λωση ό Θεός να τήν περσι κοντά του; Γιατί είσαι στή
ρίστου τήν εύτυχία μας στή ζωή μου;

Τόν παλληκάρι σπύθηκε. Έκανε μερικά όήματα
συναλογισμένα και έσπινε στήν κοιλία της.

— Κάνε όποιανι μόνάμα θύς έουάσεις, της έ-
σπινε. Όποτε μία μέρα παραπάνω. Σε τούτο τόν διά-
στημα, θάγινω να σε βλέπω όπας κι' άποψε. Κου-
ρά άπό τήν υπέρα σου, έτοιμάσε τόν νυφικό σου. Κι'
όταν δέν φτάσι ή στιγμή, θάβω να σε ζητήσω.

Αυτό ήταν. Άπό τήν ήμέρα εκείνη, ή Ρηνούλα
είνε γάμο τόν έαυτό της. Δέ ζούσε πιά, παρ' όνομα
για τήν τόν Πέτρο και για τή μεγάλη στιγμή που της

Ή εύτυχία του ήταν σφανή. Όμως περάσε ή έ-
λη μέσα κι' ή παρόλη, πέρασε μία δόκιμη έ-
μάδα κι' ό Πέτρος δέν έσπινε όνι μόνάμα στή σπύτι
της, μά ούτε και στόν κήπο της τή νύχτα. Τότε ή
Ρηνούλα κατόλαζε. Κατάλαζε πως έλα έκείνη τά
δυο όδομάδες, όλοι οι όρκοι και τά φίλιά δέν ήταν
παρά για να τήν έσπινε. Ή τραγική Πλακιστο-
πούλα δέν μπορούσε πιά να κρύψει τήν υπέρα της
στή μάτια. Ή κυρά Σοφία ή άνοιξε να τή έλπη
με τόν έρευνωτικό της έλκεμα, σά να διασκεδάζονταν
τήν κατάστασι της. Τόν υπαρκτό της ένατίτη δέ μπο-
ρούσε να κρύη λάθος. Μά και δέν εύρισκε τήν τάλη
να τής μιλήση άνοιχτά. Φοβόταν μήπως έπρεπε έξω.
Έτρεμε μόνάμα με τήν ιδέα πως θά καταγυρούσε τή
θυγατέρα της, για κάτι που τόν θεωρούσε σγεδόν
άδύνατο.

Ή Ρηνούλα άσπασα τήν πρόλαζε. Ένα πρωϊ, α-<

— Ζητάς και ρέστα, δηλαδή; Δέ βλέπεις πώς μου κατάντησε τη μάπα ή μαϊζέλ κόρη σου, χτές το βράδυ;
— Η κόρη μου σέ χτύπησε;
— Όχι, ό τζές της.
— Έ, νά πάς νά τόν βρής... Ποιός είπες;

— Μπαμπά, έπεμβαίνει ή Τζούλια. Δές τί θέλει ό άνθρωπος και θά σου εξηγήσω εγώ μετά...
— Ό Γρηγόρης κάνει νά ξεφύγη κρύβοντας τό πρόσωπό του πίσω από ένα μεγάλο βιβλίο, μά ό μάγκας τόν αναγνωρίζει.
— Νάτος... Αύτός είναι... Αύτός μέ βάρωσε!...

Βλέποντας τόν κ. Γενικό νά εξαγριώνεται ό Γρηγόρης ψιθυρίζει:
— Κύριε Γενικό, θά σάς εξηγήσω...
— Σικασμός εσύ... Δέ μου λές, άνθρωπέ μου, είσαι βέβαιος πώς αύτός σέ χτύπησε;
— Έπρεπε νά δής, μπαμπά, μιά γροθιά, πού τού στρατσάρισε!...

— Καλά, καλά. Πέρασε αυριο από τό ταμείο, θάχω δώσει έντολη και κύπαξε ν' αποσύρης τή μήνυση.
— Έγινε... Γεια χαρά σας!...
Πρίν φύγη, ό μάγκας κυττάζει παραξενεμένος τό Γρηγόρη:
— Και δέ σου φαίνεται!... Ψιθυρίζει.

Ένώ ή Τζούλια βγαίνει ικανοποιημένη από τό γραφείο τού πατέρα της, συναντάει απ' έξω τόν Καρανταούνη, πού τή ρωτάει:
— Μέσα είναι ό κύριος Γενικός, σάς παρακαλώ;
— Μέσα, περάστε.
Φτάνοντας μπροστά στόν Τέλη, τόν ρωτάει:
— Ό κύριος Γενικός;
— Μάλιστα.
— Με συνχωρήτε. Είσατε βέβαιος ή μήπως είστε κι' έσεις σα-χλαμάρας;
— Είσαι στά καλά σου, χριστιανέ μου; Καί πρώτα-πρώτα ποιός είσαι εσύ και τί θέλεις;
— Καρανταούνης, κύριε. Κίμων Καρανταούνης. Με ρωτάτε τί θέλω, όταν έρχομαι πρίν από λίγο εδώ και μέ έξοπατούν...
— Ποιός σάς έξοπατά;
— Ό κύριος Γενικός!
— Έγώ;
— Όχι, ό άλλος... Άκούστε κ. Γενικό, αν είστε δηλαδή ό Γενικός, είχα κάνει μιά πρόταση και ήρθα νά διαμαρτυρηθώ έπειδή μου τήν καθυστερούν. Βοίστω λοιπόν εδώ μέσα κάτι πρόσωπα. Ρωτάω «Ό κ. Γενικός;» Πεταγεται τότε ό ένας και μου λέει: «Έγώ είμαι».
— Έδώ, μέσα στο γραφείο μου έγιναν αύτά;
— Μάλιστα εδώ. «Μη στεναχωριέσαι κ. Καρανταούνη, μου λέει. 'Η δουλειά σου θά γίνη». Έφυγα ήσυχος. Όταν πήγα όμως στο γραφείο μου σκέφτηκα τό πράμα καλύτερα. Είναι δυνατόν, είπα, κοτζάκι Γενικός και νά φορή μανσέτες;
— Μανσέτες;
— Ναι μανσέτες.
— Μήπως είχε και κανένα τσιμπούκι στο στόμα;
— Μου φαίνεται πώς κρατούσε μιά πίπα στα χέρια...
— Ά, τό θρασύτατο!... Ά, τόν άπατεώνα!... Πολύ καλά, κύριε Καρανταούνη. Τή δουλειά σας θά τή φροντίσω εγώ και θά τιμαρώσω αύτόν, πού σας γέλασε. Πηγαίνετε...

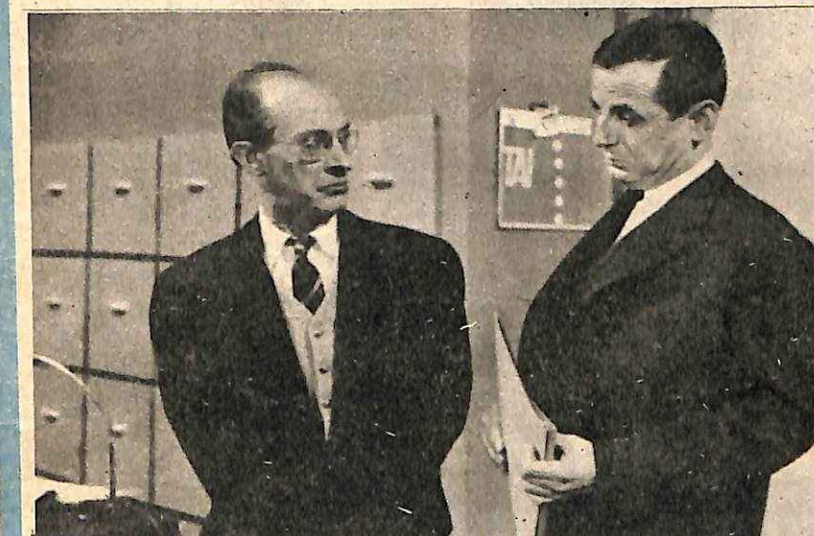
— Γρηγόρη!...
— Ό Γρηγόρης παρουσιάζεται στην πόρτα και πρόχωρεί κατάτρα-μαγμένος. Ό κ. Γενικός τόν καθίζει στο γραφείο του κι' ύστερα τόν σπκώνει μέ δύναμη κρατώντας τον απ' τό γιακά:
— Γενικός, έ;... Διευδυνής, έ; Σου άρέσει αύτή ή θέσι...

Ό Γρηγόρης κάνει κάτι νά πη, μά ό κ. Γενικός δέν τόν άφίνει νά βγάλη λέει:
— Σικασμός!... Έχεις και μούτρα νά θέλεις νά μιλήσης, βρέ σύ! Άπολύεσαι βρέ!... Είπα ά—πο—λύ—ε—σαι!... Έξω!... Χαί-ρετε!... Φύγε... Χαίρετε!...

— Μά...
— Τιμουδιά!... Δέ θέλω ν' άκούσω τίποτα!... Άπολύεσαι!... Φύγα!... Χαίρετε!... Δρόμο!... Πήγαιν' έξω, κλείσ' τήν πόρτα και νά μη σέ ξαναδώ μπροστά μου!...
— Ό Γρηγόρης φεύγει χωρίς νά πη λέξι.

Μαζεύει πάνω από τό γραφείο του κάτι φακέλλους και δίνοντάς τους στόν συνάδελφό του τό Μανώλη τού λέει:
— Πάρε αύτά τά προκομένα τιμολόγια και πήγαινέ τα μέσα σ' αύτόν τόν τσάγο...
— Γιατί δέν τού τά πάς εσύ; τόν ρωτάει ό Μανώλης.

— Γιατί έμένα μ' έδιωξε... Πειράχτηκε, γιατί έμεις τά σκλαβάκια του διασκεδάσαμε μέ τήν κυρία δούκισσα...
— Τί λές, βρέ Γρηγόρη; Ωστε φεύγεις; Θά περάσω τό μεσημέρι από τό σπίτι σου, νά μου τά πής καλύτερα.
— Έλα και φέρε και κάτι νά φάμε...

— Τί θέλεις εσύ; ρωτάει ό κ. Γενικός τό Μανώλη, βλέποντάς τον νά μπαίνει στο γραφείο του.
— Έφερα τά ντοσιέ μέ τά τιμολόγια...
— Ποιά ντοσιέ;
— Νά αύτά: Τό άσπρο και τό κόκκινο...

— Τό κόκκινο; Πού βρέθηκε τό κόκκινο; Έγώ τό κλειδώνω πάντα στο γραφείο μου τό κόκκινο... Ποιός τό πήρε τό κόκκινο ντοσιέ από τό κλειδωμένο ντουλάπι μου;
— Ό Γρηγόρης...
— Ό Γρηγόρης!... Τί τό ήθελε ό Γρηγόρης;

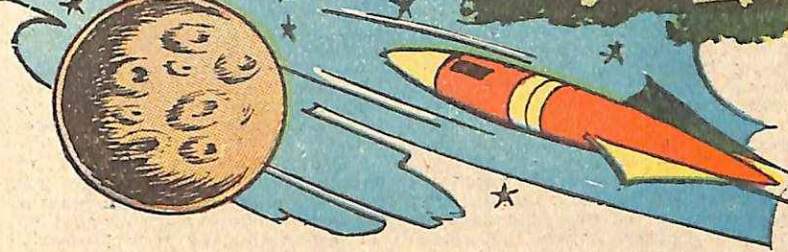
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΑΕΡΑΚΙ
— Καίναμε, αν φέρουν έ-
λες τους πανταλονιά!

ΓΑΛΛΙΑΣ

ΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ
"Η Αίρην συνθίζει όχι χωρίς κόπο στην τροφή των αστροναυτών. Δοκιμάζει, όμως, μια πολύ ζυωρή έκπληξη, όταν ο Χάνσεν της εξηγεί ότι το νερό που θα πίνουν θα προσέρχεται από τα αποβαλλόμενα ούρα των, τα οποία θα υποβάλλονται προηγουμένως σε ωριμμένη χημική επεξεργασία. Το ταξίδι συνεχίζεται κανονικά. "Αλλά, σε κάποια στιγμή, πέφτουν σ' ένα σύννεφο μετεωριτών, που προκαλούν διάφορες βλάβες στο διαστημόπλοιο. Οι βλάβες αυτές είναι πολύ σοβαρές. Η αναλογία του οξυγόνου κατέρχεται άμεσα. Παράλληλα μεταβάλλονται και όλες οι άλλες συνθήκες διαβίωσης στο εσωτερικό του διαστημόπλοιου. Οι αστροναύτες πρέπει να λάβουν άμεσα μέτρα για να αντιμετωπίσουν την κατάσταση. που ενδέχεται να αποβεί συνολικά από τη μία στιγμή στην άλλη.

5ον — Δεν έχουμε να κάμω-
με τίποτα από το εσωτε-
ρικό μέρος, αλλά θα
χρειαστεί ίσως να κάμω-
με πολλά από το εξωτερικό, είπε.
— Βοήθησε το Σάκι κι' έλατε
κατόπιν κάτω, απάντησε ο Χάν-
σεν.

Μια περίπου ώρα αργότερα, οι εσωτερικές βλάβες είχαν επι-
σχευασθεί. Η αναλογία του οξυγόνου, που είχε κατέβει για λίγο, έκα-
μισε και πάλι να ανεβαίνει. Η θερμοκρασία κι' η ατμοσφαιρική πίε-
ση ξαναγύριζαν επίσης στο κανο-
νικό επίπεδο.

— Πρέπει τώρα να διορθώσω-
με τις εξωτερικές βλάβες, είπε ο Χάν-
σεν.

Σηκώθηκε ταυτόχρονα από τη θέ-
ση του.

— Ο Κούρτ Ρίχτερ θ' αναλά-
βη τη διακυβέρνηση του διαστη-
μόπλοιου και θα παρακολουθή ταυτό-
χρονα το ραντάρ από το κεντρικό
ταμπλώ, συνέχισε. Νομίζω πως
μπορεί να κάμει από τώρα τη
σύνδεση με τον αυτόματο πλοηγό.
Η Αίρην έδωσε μείνη κοντά του, για
να σε βοηθήσει, αν παρσθή ανάγκη.
— Ο Φράνς κι' ο Σάκι θάρθουν
μαζί μου... Ο Σέντον θ' ανοίξει
την καταπακτή.

— Αλλά τί πρόκειται να κάμ-
τε; ρώτησε η Αίρην, που δεν κα-
ταλάβαινε τί σήμαιναν αυτές οι
διαταγές.

— Θα βγούμε έξω από το δια-
στημόπλοιο, για να επισκευάσω-
με τις βλάβες, που έγιναν στα εξω-
τερικά τοιχώματα, απάντησε ο
Χάνσεν.

Το πρόσωπο της Αίρην, που
στο μεταξύ, είχε ανεβάσει τη μά-
σκα της, έγινε κατακίτρινο.

— Δε μπορεί να μιλάς σοβα-
ρά, είπε με φωνή που έτρεμε.

— Το πράγμα είναι λιγότερο έ-
πικίνδυνο, από ό,τι φαντάζεσαι, α-
πάντησε ο Χάνσεν. Μόλις τελειώ-
σω, άλλωστε, θα σου προτείνω
να κάμωμε έναν... περίπατο μαζί.

— Έξω από το διαστημόπλοιο;
— Καί βέβαια.

— Αλλά δε θα... πείσωμε;
— Πού... Σεχνάς, ότι βρισκό-
μαστε στο κενό, όπου η μοναδική
έλξη είναι εκείνη του διαστημό-
πλοιού μας; Θα γίνουμε δορυφόροι
της "Νέας Ατλαντίδος".

— Το έχεις ξανακάμει αυτό,
"Εγκον".

Ο Χάνσεν γέλασε.

— Όχι, γιατί πρώτη φορά βρί-
σκομαι στο διάστημα, απάντησε.
Αλλά δεν υπάρχει κανένας λόγος,
για να μη γίνω τα πράγματα, ό-
πως τα έχουμε υπολογίσει.

Οι προετοιμασίες άρχισαν άμε-
σως. Ο Σάκι κι' ο Φράνς φόρε-

σαν τα δύο σκάφανδρα, που θα
τους απομόνωναν ολότετα από το
εξωτερικό περιβάλλον. Στο εσωτε-
ρικό τους, η θερμοκρασία κι' η
πίεση ήταν σταθερές, καθώς κι' η
αναλογία του οξυγόνου. "Επειδή, ό-
μως, δε θα ήταν εύκολο να κουνή-
σουν τα δάχτυλά τους, εφόρμισαν
στις άκρες των χεριών δύο σιδε-
ρένιες άσπαγες, που ήταν εξωλι-
σμένες με ισχυρούς μαγνήτες. "Ένα
καλώδιο έσφιγγε τους δύο αστρο-
ναύτες από τη μέση.

Το καλώδιο αυτό θα χρησίμευε
για να τους τραβήσουν οι συντρο-
φοί τους, σε περίπτωση που πα-
ρασύρονταν μέσα στο διάστημα.
"Ετσι, θα μπορούσαν να ξαναγύρι-
σουν σ' οποιαδήποτε στιγμή στο
διαστημόπλοιο.

Ο Χάνσεν επέμεινε να πάρουν
επίσης μαζί τους τα πιστόλια-
ροκέτες.

Αυτά τα πιστόλια ήταν πυραύ-
λοι σε μικρογραφία κι' επέτρεπαν
στον αστροναύτη να ελαττώσει με
μερικούς "επυροβολισμούς" την τα-
χύτητα της πτώσεώς του στο κενό
και να εξασφαλίσει την κανονική έ-
ξοδο του στο διαστημόπλοιο. "Έ-
ταν, λοιπόν, ένα είδος φρένου. Σε
κάθε "επυροβολισμό", ενώ η φλόγα
έφευγε προς τα μπροστά, τα σχη-
ματίζόμενα αέρια έσπρωχναν τον
αστροναύτη προς τα πίσω.

Η πρόσθετη αυτή προσαρμογή ι-
ταν ίσως περιττή, αφού οι αστρο-
ναύτες ήταν δεμένοι με το καλώ-
διο. Αλλά όπως θα γινόνταν για
πρώτη φορά έξω από το διαστημό-
πλοιο, ο Χάνσεν σκέφτηκε πως δεν
έπρεπε να παραλείψει τίποτα.

Το δυσκολότερο μέρος αυτής
της προσπάθειας ήταν το άνοιγμα
της καταπακτής κι' η εκτίναξη των
αστροναυτών προς τα έξω. "Όλη
αυτή έπρεπε να γίνουν σ' ένα κλά-
σμα του δευτερολέπτου. Η κατα-
πακτή θα ξανακλεινε άμεσα, ενώ
ο Στένσον, σκυμμένος πάνω σε
μια ειδική τηλεορατική συσκευή, θα
παρακολουθούσε τις κινήσεις τους,
με τα χέρια στους μοχλούς των
τροχαλίων, όπου ήταν δεμένο το
καλώδιο, για να τους βοηθήσει σε
περίπτωση ανάγκης.

Ο Χάνσεν θέλησε να διευθύνει
ο ίδιος αυτή τη μικρή επιχείρηση.

— "Ετοιμοί! φώναξε. Στο 1 ο
Σέντον θα πιέσει το κουμπί, που
θ' ανοίξει την καταπακτή, στο 2
θα γίνει η εκτίναξη, στο 3 η κα-
ταπακτή θα ξανακλείσει.

Ο πρώτος, που βόδιαινε από
το διαστημόπλοιο, ήταν ο Ραούλ
Φράνς.

Ο Χάνσεν έβλεπε διαδοχικά τα
παραγγέλματα. Όλα έγιναν με τη
μεγαλύτερη τάξη.

— Ο Φράνς κολυμπάει σαν ψά-
ρι μέσα στο κενό, άναγγελλε έπει-
τα από μερικές στιγμές ο Σέντον,
που είχε καρφωμένα τα μάτια του
στην τηλεορατική συσκευή.

Κι' αυτό ήταν αλήθεια. Το σκά-
φανδρο του ελαφρά έβλεπε ένα βάρος
μόλις 18-20 κιλών. "Ετσι, μπο-
ρούσε να μετακινείται με πολύ με-
γάλη ευκολία.

Το ίδιο κανονική έγινε κι' η εκ-
τίναξη, του Τόκα Σάκι.

— Η σειρά μου τώρα! είπε ο
Χάνσεν.

Δε θα χρησιμοποιούσε σκάφαν-
δρο, όπως ο Φράνς κι' ο Σάκι,
αλλά ένα από τα "ταξί" με τα ό-
ποια ήταν εφοδιασμένη η "Νέα
Ατλαντίς".

Αυτά τα "ταξί" δε διέφεραν από
το διαστημόπλοιο. Μόνο, ότι ήταν
λιγότερα. Μέσα σ' αυτά, μπο-
ρούσαν να πάντων βέσι ένας ή το
πολύ δύο αστροναύτες. Λειτουργού-
σαν με μικρές ροκέτες, που
βρισκόταν στην κορυφή και στη
βάση τους. "Ετσι, μπορούσαν να
κινηθούν είτε προς τα εμπρός, είτε
προς τα πίσω. "Ήταν εφοδιασμέ-
να επίσης με μερικά στοιχειώδη έ-
πιστημονικά όργανα.

Τα "ταξί" αυτά, που είχαν μια
αυτονομία 10 περίπου χιλιομέτρων,
επέτρεπαν στους αστροναύτες να
κάνουν μικρές εξερευνησεις έξω
από το διαστημόπλοιο. Ο Χάνσεν
είχε προτιμήσει το "ταξί", για να
μπορέσει να φτάσει στον κώνο της
"Νέας Ατλαντίδος". Θα παρακο-
λουθούσε ταυτόχρονα την εργασία
των δύο συντρόφων του και θα τους
βοηθούσε αν παρουσιαζόταν ά-
νταγκη.

Το μικρό "ταξί" εκσφενδονίστηκε
από έναν καταπέλτη, ενώ ο Χάν-
σεν έβαζε σε λειτουργία ένα μικρό
πυράυλο, για να ρυθμίσει την πο-
ρεία του.

Τρεις άνθρωποι είχαν βγεί τώρα
από το διαστημόπλοιο και περιφε-
ρονταν μέσα στο κενό. Βρισκόταν
κι' οι τρεις κάτω από συνθήκες
σχεδόν φυσιολογικές και δε διέτρε-
χαν κανένα κίνδυνο... Ο μοναδικός

κίνδυνος θα μπορούσε να προέλθει
"ως από έναν καινούργιο μετεωρι-
τη. Και τα σκάφανδρά τους, όπως
και τα τοιχώματα του "ταξί" ή-
ταν ευαίσθητα ακόμη και σε μετεω-
ρίτες βάρους μόλις μερικών χιλιο-
στών του γραμμαρίου, που θα έ-
πεφταν πάνω τους με ταχύτητα 50
ή 70 χιλιομέτρων στο δευτερόλε-
πτο.

Ο Χάνσεν δεν είχε μιλήσει γι'
αυτό τον κίνδυνο στην Αίρην. Κι'
ωστόσο, οι δύο περίπου ώρες, που
κράτησε η εργασία έξω από το
διαστημόπλοιο, της φάνηκαν σαν
αιώνας.

Στο διάστημα αυτό, η "Νέα Α-
τλαντίς" είχε διατρέξει μια από-
σταση μεγαλύτερη από 3000 χιλι-
όμετρα, χωρίς οι αστροναύτες που
εργάζονταν στα εξωτερικά τοιχώ-
ματά της να το καταλάβουν, όπως
οι άνθρωποι που βρίσκονται πάνω
στη Γη δεν καταλαβαίνουν την κί-
νησή της.

Πρώτοι ξαναγύρισαν ο Ραούλ
Φράνς κι' ο Τόκα Σάκι. Σε λίγο
ήρθε κι' ο Χάνσεν.

— Η "Νέα Ατλαντίς" είναι
στην ίδια κατάσταση όπως κι' έ-
ταν φύγαμε από τη Ρούπα, έπε-
σε μ' ολοφάνερη ικανοποίηση. Εύχο-
μαι, ωστόσο, να μη βρούμε στο
δρόμο μας καινούργιους μετεωρι-
τες.

Πήγε κατόπιν κοντά στην Αί-
ρην.

— Θέλεις να κάμωμε έναν πε-
ρίπατο έξω από το διαστημό-
πλοιο; τη ρώτησε.

Τα μεγάλα μάτια της στυλώθη-
καν πάνω του.

— Όχι, απάντησε, με φωνή
που μόλις άκουγόταν. Τον περίπα-
το αυτό τον έκαμα με τη σκέπη
μου, που βρισκόταν όλη την ώρα
κοντά σου.

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΑΗΜΜΑ
Η συναίσθηση του κινδύνου ξα-
ναγύρισε στη σκέψη των αστρονα-
υτών τη στιγμή, που τα ρολόγια

Κουβέντες της πιότας

"Έχουμε κι' έχουμε..."

Λακρινίτ έχει ανοίξει η θεομή στη νωνιά,
για να δείξη πως για δαυτην πάντα ο μύνας έχει έννια
και με τις υπερβολές της η λιωρά η θεομή
τους φτωχούς ακροατάς της. επί ώρας... ξεθαώνει!

Συζητά για επιπλώσεις, για δεκάδες, για ντουζίνας,
για ηλεκτρικά ψυγεία, για ηλεκτρικές κουζίνες
και δε έχη από ταροδί της Αιγινίτικα κανάτια
και τα "μάτια" της κουζίνας ούτε τάχει δη στά... μάτια!

Δεν της λείπουν απ' το σπίτι τα... "κουερόρα", όπως λέει
και μιλά για μενταλεια και για πλούσια έλπη,
που ο νυίος της ο Προκόπης της δε έχει εξασφαλίσει
κι' είναι εις θεοί και το νάλα του... πουλιού να κουβαλήσει!

— Α! ο νυίος μου, λέει άθεοτα, που να μην τον πιάση μάτι,
έχει πάντοτε την τάπη με δολάρια νεοτή,
γιατί έχει πιάσει θεοί, ζηλευτή στην "κενωνία"
κι' από χρόνια διευθύνει μια μενάλη "κομπανία!"

Τα ένκωμια του νυιού της, δηλαδή, όλο και πλέκει
κι' οπουδήποτε πηγανει κι' οπουδήποτε κι' αν στέκη,
αυτή για επιτυχίες για προσόντα του πνιναία
και τον παροου άζει ο' δλους για
(τρανόν... εξαγνύνει!

Κι' ο "εξανωνενα" Προκόπης, με
(το πλούσιο κεφει,
είναι αλήθεια πως την σπίνει οτση
"Ακροπόλης τα μερη"
και για να οικονομίση δωρομένα
καρποστάλ πουλά στους ξένους,
"σουβενιό" και... τοιοιδοκία!

Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

τοῦ διαστημολοῦ Εδρεϊαν, ὅτι ταξίδευαν ἀπὸ 50 ὥρες μέσα στὸ διάστημα. Εἶχαν ξεπεράσει τὰς τὴν οὐδέτερη ζώνη, πού ἀπλώνεται ἀνάμεσα στὶς ἑλκτικές περιοχὲς τῆς Γῆς καὶ τῆς Σελήνης. Τὸ ἀστρά τῆς νύχτας βρισκόταν ἀκόμη σ' ἀπόσταση 38000 χιλιομέτρων. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἡ ἑλὶς τοῦ θά τοὺς ἐπῆνε σὰν ἀσταλένια ἀράπη καὶ δὲ θὰ μπορούσαν πιά νὰ ξεφυγούν ἀπ' αὐτήν. Θάπεφταν τότε μὲ ταχύτητα 9500 χιλιομέτρων τὴν ὥρα καὶ θὰ συντρίβονταν πάνω τῆς.

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀδοξο τέλος, ἦταν νὰ περιορίσουν βαθμιαία τὴν ταχύτητά τους, γιὰ νὰ μὴ μπόρουν νὰ προγεγυῶντο ὁμαλά. Ἀλλὰ δὲ διέθεταν πιά τοὺς βοηθητικούς πυραύλους, πού θάπαιναν τὸ ρόλο φρένων.

Ὁ Χάνσεν δὲν εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμία του, ἀλλὰ δὲ μπορούσε νὰ κρύψῃ τὴν νευρικότητά του. Εὐτυχῶς, τὴν ὥρα ἐκείνη, ἡ "Αἴρην κομόταν.

Ἐπ' αὐτῇ, ὅταν ἡ "Αἴρην ἀπὸ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ καλῇ τοὺς συντρόφους του κοντὰ του. Σὲ διάστημα μικρότερο ἀπὸ δύο ὥρες, εἶπε, θάγωμε μὴ τὴν ἑλκτική περιοχή τῆς Σελήνης, ὅλοι ἐξέρτετε τὴ σημάειν αὐτό. Εἶναι καιρὸς, λοιπόν, νὰ πάρωμε τὴν ἀπόφασί μας καὶ γι' αὐτὸ σὰς κάλεσα ἐδῶ.

Βλέπετε κανένα μέσο γιὰ νὰ συγκρατήσωμε τὴν πτώσι μας καὶ νὰ μὴ σπάσωμε τὰ κόκκαλά μας πάνω στὴ Σελήνη; ῥώτησε ὁ Φράνς.

— Ὁχι, Ραούλ, ἀπάντησε ὁ Χάνσεν. Δὲ βλέπω τίποτα.

— Ἀς γίνῃ τότε ὅτι ἔχει νὰ γίνῃ, εἶπε ὁ Φράνς. Εἶναι περὶ τὸ νὰ τὸ σκεπτοῦμε. Ἀς προσπαθῶμε μόνον νὰ περάσωμε ὅσο μπορούμε καλύτερα τὶς ὥρες πού μᾶς ὑπολείπονται νὰ ζήσωμε... Ἐγώ, τουλάχιστον, θὰ προσπαθῶ νὰ ξαναζωντανέω μερικὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ παρελθόν, πού μοῦ εἶναι ἀγαπητές.

— Μερικὰ ποτῆρια οὐίσκυ θὰ μᾶς ἔκαναν νὰ περάσωμε λιγώτερο δυσάρεστα αὐτὲς τὶς ὥρες, εἶπε ὁ Μπίλ Σέντον. Τὸ κακό εἶναι δὲν ἔχομε οὔτε σταγόνα στὴ «Νέα Ἀτλαντίδα».

— Ἐγὼ εἶμαι πιὸ ὀλιγαρκής, πρόσθεσε ὁ Κούρτ Ρίχτερ. Ὁ εὐχαριστίοι μ' ἕνα τσιγάρο καὶ λίγη καλὴ μουσική...

Ἦρθε ἐπειτα ἡ σειρά τοῦ Τόκα Σάκι.

— Θὰ προσπαθῶ νὰ φτιάξω ἕνα ποίημα, πού θὰ εἶναι τὸ καλύτερο ἀπ' ὅσα ἔγραψα ὡς τώρα, εἶπε ὁ Γισπινέζος.

— Κρίμα πού δὲ θὰ μὴ μπόρῃ κανεὶς νὰ διαβάσῃ τὸ ἀριστούργημά σου, κάγχασε ὁ Σέντον.

— Στὴν πατρίδα μου, οἱ ἄνθρωποι γράφουν ποίηματα, γιὰ τὴν δική τους ἱκανοποίησι, κι' ὅχι γιὰ νὰ τὰ διαβάσουν οἱ ἄλλοι, ἀπάντησε μὲ ἀξιοπρέπεια ὁ Τόκα Σάκι.

— Θὰ συνεχίσω, λοιπόν, τὴν πορεία μας καὶ θ' ἀφίσωμε τὸ διαστημολοῖο νὰ πέσῃ στὴ Σελήνη; ῥώτησε ὁ Χάνσεν.

— Ἐχεῖς νὰ προτείνῃς τίποτ' ἄλλο; εἶπε ὁ Φράνς.

Ὁ Χάνσεν κῦτταξε. Ἐναν-ἕναν τοὺς συντρόφους του. Ἐπειτα εἶπε ἀργά:

— Μποροῦμε νὰ πάρωμε μιά ἀναστολή ἀπὸ τὸ θάνατο.

— Θέλεις νὰ πῆς, ὅτι μποροῦμε νὰ παρατείνωμε τὴ ζωὴ μας; ῥώτησε ὁ Μπίλ Σέντον.

— Ἀκριβῶς.

— Μὲ ποῖο τρόπο;

— Ἀλλάζοντας πορεία.

— Καὶ τί θὰ κερδίσωμε ξεφυγόντας ἀπὸ τὴ Σελήνη;

— Θὰ κερδίσωμε τὸ ὅτι δὲ θὰ πεθάνωμε ἀμέσως. Τὰ τρόφιμα, μὲ τοὺς περιορισμούς πού ἐξασφάλισαμε, θὰ κρατήσουν πάνω ἀπὸ 150 ἡμέρες. Ὅταν σωθῶν, θὰ βροῦμε ἕναν τρόπο γιὰ νὰ τερματίσωμε τὴ ζωὴ μας.

Οἱ συντροφοὶ τοῦ κῦττάχτηκαν σιωπηλοί. Ἡ ἰδέα, ὅτι μπορούσαν νὰ ζήσουν ἀκόμη, ἔκανε τὰ μάτια τους νὰ λάμπουν. Μόνον ὁ Ραούλ Φράνς εἶχε ἀντιρρήσεις.

— Γιὰ ποῖο λόγο νὰ παρατείνωμε τὸ μαρτύριό μας; εἶπε. Αὐτὴ ἡ παράτασι δὲν εἶναι μόνον ἀνόμελη, ἀλλὰ κι' ἐπικίνδυνη... Στὸ τέλος τῶν 150 ἡμερῶν ἴσως νὰ μὴν ἔχωμε τὴν ἰδια ἡμερία ὅπως τώρα, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσωμε τὸ θάνατο. Ἡ δική μου γνώμη εἶναι, ὅτι πρέπει νὰ τελειώσωμε ἀμέσως... Αὐτὴ ἡ ἀναστολή μοιάζει μὲ λιποψυχία...

— Καὶ δὲν εἶναι μεγαλύτερη λιποψυχία νὰ τερματίσωμε τὴ ζωὴ μας, ἐνῶ μπορούμε ἀκόμη νὰ ζήσωμε; ἀπάντησε ὁ Χάνσεν. Ὁμολογῶ, ὅτι αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς αὐτοκτονίας δὲ μοῦ ἀρέσει... Κι' ἔπειτα, μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι ξεκινήσαμε σὰν ἐξερευνητὲς τοῦ διαστήματος. Τὰ ὄργανά μας μᾶς ἔδωσαν ὡς σήμερα πολυτίμες πληροφορίες, πού οὔτε καν μπορούσαμε νὰ τὶς υποπτευθώμε, ὅταν βρισκόμαστε στὴ Γῆ. Πρέπει, λοιπόν, νὰ συνεχίσωμε τὶς παρατηρήσεις μας.

— Καὶ τί ἀξία ἔχουν οἱ παρατηρήσεις μας, ἀφοῦ δὲν μπορούμε νὰ κάμωμε τοὺς συναδέλφους μας τῆς Γῆς νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' αὐτὲς; ῥώτησε ὁ Φράνς.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι βέβαιο, ἀπάντησε ὁ Χάνσεν. Θὰ προσπαθῶμε νὰ ἐπικοινωνήσωμε καὶ πάλι μὲ τὴ Γῆ. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη δὲν τὸ κατορθώσωμε, θὰ ἱκανοποιήσωμε τὴ δική μας περιέργεια καὶ θὰ βροῦμε τὴν ἀπάντησι σὲ πολλὰς ἀπὸ τὶς ἀπορίες, πού εἶχαμε ὅταν ἦμαστε

στὴ Γῆ. Νομίζω πὼς αὐτὸ δὲν εἶναι μικρό.

Καυθέντῃσαν ἀκόμη λίγη ὥρα.

— Ἔστω, εἶπε στὸ τέλος ὁ Φράνς. Παραίτομαι ἀπὸ τὶς ἀντιρρήσεις μου.

Κι' οἱ ἄλλοι συμφώνησαν ἐπίσης μὲ τὸν Χάνσεν.

Ἔτσι ἀποφασίσθηκε νὰ πάρουν ἀναστολή ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ νὰ ἐξαυτλήσουν ὅλα τὰ περιθώρια ζωῆς, πού τοὺς ἔμεναν.

Ἀλλὰ πού θὰ πῆγαιναν;

— Ἐλπίζω, ὅτι ἡ «Νέα Ἀτλαντίς» δὲ ὑπακούσῃ στὶς θελήσεις μας, εἶπε ὁ Χάνσεν. Ἀν αὐτὸ γίνῃ, θὰ διευθύνωμε στὴν Ἀφροδίτη.

— Ὅλοι ἔμεναν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ὅσο κι' ἂν βρισκόταν μέσα στὸ διάστημα, εἶχαν ἀκόμη τὴν ψυχολογία τῶν ἀνθρώπων τῆς Γῆς. Ἡ Ἀφροδίτη ἦταν τόσο μακριά!

— Καὶ γιατί θὰ πᾶμε νὰ σπάσωμε τὰ κόκκαλά μας στὴν Ἀφροδίτη; ῥώτησε ὁ Φράνς.

— Γιατί δὲν ὑπάρχει κανένας ἄλλος πλανήτης πὸ κοντὰ, ἀπάντησε γελῶντας ὁ Χάνσεν.

Ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα ξαναγίνε σοδαρός.

— Προτὺ σὰς καλέσω ἐδῶ, μελέτησα μὲ προσοχὴ τοὺς χάρτες τοῦ οὐρανοῦ, συνέχισε. Ἔτσι, ἐξακριβῶσα, ὅτι, ἐπειτα ἀπὸ 4½ περίπου μῆνες, ἡ Ἀφροδίτη θὰ βρεῖται στὴν πλησιέστερη ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Γῆ, δηλαδὴ σ' ἀπόστα-

σι 42 περίπου ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων. Ἀν κατορθώσωμε, λοιπόν, νὰ φέρωμε τὴ «Νέα Ἀτλαντίδα» στὴν κατάλληλη γραμμή, ἴσως κατορθώσωμε νὰ φθάσωμε στὴν Ἀφροδίτη. Ὅα μὴν ἐπέρωμε τότε νὰ ἐξιχνιάσωμε τὸ μυστήριό αὐτοῦ τοῦ πλανήτη... Κανονικά, θὰ πρέπει νὰ φτάσωμε στὴν Ἀφροδίτη ἔπειτα ἀπὸ 143 ἡμέρες. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴν περίπου θὰ μᾶς σωθοῦν τὰ τροφίμα μας...

— Ὅα πεθάνωμε πεινασμένοι, ἀλλὰ χορτασμένοι ἀπὸ γνώσεις, εἶπε ὁ Ραούλ Φράνς.

Τὸ ὕψος του, ὥστόσο, δὲν ἦταν εἰρωνικό.

— Ἡ περιπέτεια αὐτὴ ἀρχίζει νὰ μ' ἐνδιαφέρει, πρόσθεσε. Ἀν δὲν ἔχετε ἀντίρρηση, θὰ κάμω ἐγὼ τοὺς ὑπολογισμούς.

— Κι' ἐγὼ θὰ μελετήσω μὲ ποῖο τρόπο θὰ μπορούμε νὰ ὁσωμε στὸ διαστημολοῖο τὴ σωτὴ κατευθύνσι, εἶπε ὁ Κούρτ Ρίχτερ.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, πρέπει νὰ κάμωμε γρήγορα, τοὺς συστήσε ὁ Χάνσεν. Δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ χανώμε, γιατί σὲ λίγο θὰ μᾶς ἀπάγῃ ἡ Σελήνη καὶ δὲ θὰ μὴ μὴν ἐπὶ νὰ τῆς ξεφύγωμε.

Ὁ υπολογισμὸς αὐτὸς, ὅμως, δὲν ἦταν ἕκολος. Ἡ Ἀφροδίτη τρέχει πάνω στὴν τροχιά τῆς μὲ ταχύτητα 126.000 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, κι' ἡ θέσι ὅπου ἔπρεπε νὰ τὴν συναντήσῃ ἡ «Νέα Ἀτλαντίς» θὰ ἦταν τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνην, ὅπου ἡ διδυμὴ ἀδελφὴ τῆς Γῆς βρισκόταν τώρα. Γινόταν, δηλαδὴ, καὶ ἐδῶ ὅτι καὶ μὲ τὴ Σελήνη. Ἡ «Νέα Ἀτλαντίς» ἔπρεπε νὰ διευθύνῃ ὅχι στὸ σημεῖο πού ἡ Ἀφροδίτη ἦταν τώρα, ἀλλὰ σ' ἐκεῖνο πού θὰ βρισκόταν ἔπειτα ἀπὸ 143 ἡμέρες. Καὶ, προκειμένου γιὰ τὴ Σελήνη, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ ἐξακριβώθῃ πού θὰ βρισκόταν ἔπειτα ἀπὸ 3 ἡμέρες, ὅπως περίπου ἦταν ὁ χρόνος πού θὰ χρειαζόταν τὸ διαστημολοῖο γιὰ νὰ φτάσῃ σ' αὐτήν. Ἡ Ἀφροδίτη, ὅμως, ἦταν μακρινὸ ἀστὴρ καὶ χρειαζόνταν πολὺπολοὶ ὑπολογισμοὶ γιὰ νὰ προσδιορισθῇ ἡ θέσι πού θὰ εἶχε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τόσο μακρὸ διάστημα.

Στὸ μεταξύ, τὸ διαστημολοῖο πλησίαζε στὴ Σελήνη κι' ὁ Χάνσεν, κατάλαβε, ὅτι οἱ ὑπολογισμοὶ δὲν ἦταν δυνατό νὰ τελειώσουν γρήγορα. Ἐπρεπε, ἄλλωστε, νὰ εἶναι τελείως ἀκριβεῖς, γιατί μίᾳ παρέκκλισι λεπτῶν μόνον τῆς μοίρας, θὰ μπορούσε νὰ μεταβάλῃ τελείως τὸν προσανατολισμὸ τους καὶ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ χαθοῦν μέσα στὸ διάστημα. Γι' αὐτὸ, ἀποφάσισε νὰ δώσῃ στὸ Φράνς καὶ τὸ Ρίχτερ τὸν ἀπαιτούμενο χρόνο, γιὰ νὰ τερματίσουν τὴν ἐργασία, πού εἶχαν ἀναλάβει.

Ἡ Σελήνη εἶναι γιὰ μᾶς ἕνα σταθερὸ κέντρο, πού μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ τὸν κίνδυνον νὰ χαθοῦμε, ἐξήγησε τοὺς συντρόφους του. Ὄπου νὰ τελειώσουν οἱ ὑπολογισμοί, θὰ κάμωμε τὸ γύρο τῆς. Ἔτσι, θὰ ἔχωμε τὴν εὐκαιρία νὰ δοῦμε καὶ τὴν ἀντίθετη ὀψι τῆς ἡ τοῦλάχιστον νὰ συγκεντρώσωμε ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γι' αὐτήν. Ὅα προσπαθῶμε, ἄλλωστε, νὰ ξαναβροῦμε σ' ἐπικοινωνία μὲ τὴ Γῆ κι' οἱ πληροφορίες μας δὲ θὰ εἶναι χωρὶς σημασία γιὰ τοὺς ἐπιστήμονες καὶ τοὺς μέλλοντες ἀστροναῦτες.

Ἡ ΑΓΩΝΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

Ἀλλ' ὡς ἀφίσωμε γιὰ λίγο τοὺς ἀστροναῦτες τῆς «Νέας Ἀτλαντίδος», γιὰ νὰ ξαναγυρίσωμε στὴ Γῆ.

Ὁ Τζῆς Ἀλίστερ εἶχε λυπηθῇ γιὰ τὰ χρήματα πού ἔχασε, ἀλλ' ἦταν εὐχαριστήμενος, πού εἶχε σώσει τὴν ἀξιοπρέπειά του. Ἔτσι ἡ ἀλλοίως, τὸ πείραμα εἶχε γίνῃ. Ἀν δὲν εἶχε πετύχει, τὸ λάθος δὲν ἦταν δικό του. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ καταστροφὴ τῆς Ρούπα κι' ὁ θάνατος τῶν ἀνθρώπων, δὲν τοῦ εἶχε κάμῃ ἰδιαίτερη ἐντύπωσι. Τὸ μόνον πού θὰ ἤθελε, ἦταν νὰ μὴ βρισκόταν κι' ὁ Ἀππελ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς νεκρούς. Ὅα εἶχε ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ τὰ ψάλλῃ, πού τὸν παρέσυρε σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Ἀλλ' ἡ ἡμερία τοῦ ἐξαφανίστηκε δὲν ἔφτασε στὴν Ὀκάρρα. Τί εἶχε

ἀπογίνει, λοιπόν, ἡ κόρη του; Δὲν εἶχε κανένα λόγο γιὰ νὰ φαντάζεται πὼς ἡ Ἀἴρην βρισκόταν στὴ Ρούπα τὴν ὥρα τῆς ἐκφευγονίσσεως τῆς «Νέας Ἀτλαντίδος». Κι' ἄλλωστε, κανεὶς δὲν τὴν εἶχε δῆ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν Ὀκάρρα. Πού εἶχε πάει, λοιπόν;

Μία τρομερὴ ὑποψία πέρασε, ἐξοφικά, ἀπὸ τὸ μυαλό του: Μήπως ἡ Ἀἴρην εἶχε φύγῃ μὲ τὸ διαστημολοῖο;

Ὁ Τζῆς Ἀλίστερ ἦταν βέβαιος γιὰ τὸ ὅτι ἡ κόρη του εἶχε ἕνα ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ κάποιν ἀπὸ τοὺς ἀστροναῦτες. Μήπως, λοιπόν, ὁ ἀθροῦς αὐτὸς τὴν εἶχε πείσει νὰ φύγῃ μαζί του;

Ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ φαινόταν παράλογη κι' ὥστόσο δὲν κατάφερε νὰ τὴ διώξῃ ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ἔτσι, στὸ τέλος, ἀποφάσισε νὰ καλέσῃ τὸν Τζάιμς Μπάρετ, πού ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τοῦ Ἀππελ καὶ διηύθυνε τὰ συνεργεία τῆς Ὀκάρρα.

— Τί ἔγινε; τὸν ῥώτησε. Τὸ τί ἔγινε, τὸ εἶχε δῆ μὲ τὰ μάτια του. Ἀλλ' αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ ἔχῃ μίᾳ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι γιὰ τὴν ἀπροσδόκητὴ κατὰστροφῇ.

Ὁ Μπάρετ τοῦ παρέστησε μὲ ποῖο τρόπο εἶχε γίνῃ ἡ ἐκφευγονίσια καὶ πού ἐξήγησε σὲ τὸ ὠφέλιον τὰ δυσάρεστα ἐπακόλουθα τῆς.

— Τὸ διαστημολοῖο ἔγινε, λοιπόν, συντρίμια; ῥώτησε ὁ Ἀλίστερ, ἐνῶ μίᾳ θανάσιμῃ κιτριναδᾷ ἀπλώνονταν στὸ πρόσωπό του, στὴ σκέψι, ὅτι ἡ κόρη του βρισκόταν ἴσως μέσα σ' αὐτό.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Μπάρετ. Τὰ τοιχώματα ἀπὸ βερκελίου ἔχουν μεγάλη ἀντοχή. Ἡ δύναμις τῆς ἐκρήξεως, ἄλλωστε, στράφηκε πρὸς τὰ κάτω καὶ σ' αὐτὸ οφείλεται ὁ καταποντισμὸς τῆς Ρούπα.

— Ἀν ἡ «Νέα Ἀτλαντίς» δὲν καταστράφηκε, πρέπει τότε νὰ ἐφυγε...

— Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι ἐφυγε.

— Καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ;

— Αὐτὸ κανένας δὲν τὸ ξέρει.

— Πόσες ὥρες ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν ἐκφευγονίσια;

— Πέντε ὥρες.

— Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ «Νέα Ἀτλαντίς» θάπρεπε νάχῃ κάνει πολλές φορές τὸ γύρο τῆς Γῆς.

— Ἡ ἐκρηκτὴ ἦταν τόσο δυνατὴ, πού τὸ διαστημολοῖο θὰ πρέπει ν' ἀπόχτησε ἀπὸ τὰ πρῶτα λεπτὰ τὴν ταχύτητα ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τὴν ἑλὶς τῆς Γῆς. Αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ πρέπει νὰ ταξίδευε πρὸς τὴ Σελήνη.

— Ἀλλ' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρετε, φώναξε μὲ θυμὸ ὁ Τζῆς Ἀλίστερ. Γιατί δὲν προσπαθήσατε νὰ ἐπικοινωνήσετε μὲ τὴ «Νέα Ἀτλαντίδα»;

— Τὸ προσπαθῶσα πολλές φορές, ἀπάντησε ὁ Μπάρετ.

— Ἐ, λοιπόν;

— Δὲν πῆρα ἀπάντησι.

Ὁ Τζῆς Ἀλίστερ ἀναταράχθηκε πάνω στὴν πολυέρινα του.

— Πὼς τὸ ἐξηγεῖτε; ῥώτησε.

— Ἡ αἰτία βρεῖται πιθανὸν στὶς ἐγκαταστάσεις μας, ἀπάντησε ὁ Μπάρετ. Ἡ ἐκρηκτὴ τῆς Ρούπα ἀχρηστεύσε σχεδὸν τὸν πομπὸ τῶν βραχέων καὶ τὸν ὑπερβραχέων. Μόνον ὁ πομπὸς τῶν μεσαίων κυμάτων λειτουργεῖ κανονικά... Ἀλλὰ τὰ κύματα αὐτὰ δὲ φθάνουν πολὺ μακριά.

Ἀποκλείεται ἡ σιωπὴ τῆς «Νέας Ἀτλαντίδος» νὰ οφείλεται στὸ ὅτι οἱ ἀστροναῦτες βρῆκαν τὸ θάνατο, κατὰ τὴν ἐκφευγονίσια; — Ὅλα εἶναι πιθανὰ, ἀλλὰ δὲ μπορούμε νὰ μιλήσωμε γιὰ τίποτα μὲ βεβαιότητα, ἀπάντησε ὁ Μπάρετ.

— Συνεχίστε τὶς προσπάθειές σας, εἶπε ὁ Ἀλίστερ, κάνοντας μίᾳ κουρασμένη κίνησι.

Ἐνοῶσε τώρα τὴν ἀγωνία νὰ σφίγγῃ τὴν ψυχὴν του. Τί τὸν ἐνοίαζε ἡ «Νέα Ἀτλαντίς», ὁ Χάμφρεϊ Ἀππελ, ὁ Χάνσεν κι' οἱ ἄλλοι ἀστροναῦτες; Τὸ μόνον πράγμα πού εἶχε σημασία γι' αὐτόν, ἦταν ἡ κόρη του. Ἡ ἐξαφάνισις τῆς Ἀἴρην τοῦ φαινόταν ἀνεξήγητῃ.

Τὸ μυστήριον λύθηκε, τέλος. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ σταθμὸς τοῦ Βάλντεν-Ρίγκ μετέδωσε τὸ πρῶτο ραδιοφωνικὸ μήνυμα τῆς «Νέας Ἀτλαντίδος». Ἀπὸ τὸ μήνυμα αὐτό, ὅλος ὁ κόσμος πληροφορήθηκε, ὅτι τὸ διαστημολοῖο ταξίδευε πρὸς τὴ Σελήνη. Ὁ Τζῆς Ἀλίστερ ἔμαθε ταυτόχρονα, ὅτι ἡ κόρη του βρισκόταν ἀνάμεσα στοὺς ἀστροναῦτες.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ τὸν ἀναστάτασε. Ἡ κόρη του ταξίδευε μὲ τὴ «Νέα Ἀτλαντίδα»; Καὶ τοῦ στέλνε τοὺς χαιρετισμούς της ἀπὸ τὸ διάστημα;

Ἡ συγκίνησί του ἦταν τόσο μεγάλη, πού νόμιζε πὼς θάχανε τὸ μυαλό του. Ὅταν συνήλθε, ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν Μπάρετ.

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσετε αὐτοὺς τοὺς τρελλοὺς νὰ γυρίσουν ἀ-

μέσως! φώναξε. Αὐτὴ εἶναι ἡ διαταγή μου καὶ πρέπει νὰ ὑπακούσουν! Εἶμαι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς «Νέας Ἀτλαντίδος». Κι' αὐτὴ ἡ ἀπάντησι δὲ μπορούσε παρὰ νὰ ἦταν:

«Γυρίζομε στὴ Γῆ».

Ἀλλ' ἡ ἀπάντησι αὐτὴ δὲν ἔφτασε ποτέ. Διάφοροι ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ ἀπάντησαν, ἀντίθετα, ὅτι δὲν κατάφεραν νὰ βροῦν τὴ «Νέα Ἀτλαντίδα».

Τὴν ὥρα ἐκείνη, τὸ διαστημολοῖο βρισκόταν μέσα στὴ ζώνη τοῦ Βᾶν Ἀλλεν, πού τὰ ἰσχυρὰ ηλεκτρικὰ μὸριά της ἐξουδετέρωναν τὰ ραδιοφωνικὰ κύματα. Ἔτσι, ἡ Ἀἴρην δὲν ἔμαθε τὴν πρόσκλησι τοῦ πατέρα της. Κι' ἄλλωστε, ἡ πρόσκλησι αὐτὴ δὲ μπορούσε νὰ μεταβάλῃ τὴν κατάστασι. Ἡ «Νέα Ἀτλαντίς», κι' ἂν ἀκόμη αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία τῶν ἐπιβατῶν της,

Ὁ Τζῆς Ἀλίστερ φανταζόταν ὅτι, ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, θάπαινε τὴν ἀπάντησι τῆς «Νέας Ἀτλαντίδος». Κι' αὐτὴ ἡ ἀπάντησι δὲ μπορούσε παρὰ νὰ ἦταν:

«Γυρίζομε στὴ Γῆ».

Ἀλλ' ἡ ἀπάντησι αὐτὴ δὲν ἔφτασε ποτέ. Διάφοροι ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ ἀπάντησαν, ἀντίθετα, ὅτι δὲν κατάφεραν νὰ βροῦν τὴ «Νέα Ἀτλαντίδα».

Τὴν ὥρα ἐκείνη, τὸ διαστημολοῖο βρισκόταν μέσα στὴ ζώνη τοῦ Βᾶν Ἀλλεν, πού τὰ ἰσχυρὰ ηλεκτρικὰ μὸριά της ἐξουδετέρωναν τὰ ραδιοφωνικὰ κύματα. Ἔτσι, ἡ Ἀἴρην δὲν ἔμαθε τὴν πρόσκλησι τοῦ πατέρα της. Κι' ἄλλωστε, ἡ πρόσκλησι αὐτὴ δὲ μπορούσε νὰ μεταβάλῃ τὴν κατάστασι. Ἡ «Νέα Ἀτλαντίς», κι' ἂν ἀκόμη αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία τῶν ἐπιβατῶν της,

ARMÉE

ΤΟ ΝΕΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ
ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΩΝ ΣΟΥΤΙΕΝ
Silhouette

Φορέστε σήμερα τὸ σου-
τιέν τῆς αὐρι.
Χωρὶς κουμπι!
Χωρὶς κόπτινα!
Ἔχετε τελεία ἐφαρμο-
γὴ μὲ μὴ ὀπλὴ κίνησι
τῶν χερῶν σας!!

Silhouette
ΣΟΥΤΙΕΝ - ΛΑΣΤΕΞ

ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Σ' ὍΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

γχορέα

Μοντέρνα
ἐμπριμέ
Σχέδια
ἀποκλειστικά.

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

87

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η πολιομυελίτις προσβάλλει τις εγκύους;

Ο προληπτικός έμβολιασμός είναι απαραίτητος

ΚΑΤΑ τα τελευταία χρόνια, η πολιομυελίτις επεκτείνεται σ' όλες τις ηλικίες. Και μεταξύ των κρουσμάτων αναφέρονται πλείστες περιπτώσεις εγκύων. Φαίνεται πράγματι, ότι ο γυναικείος οργανισμός, αντίθετα με ό,τι πιστευόταν άλλοτε, έχει ιδιαίτερη ευαισθησία σ' ώριμες ασθενείες, κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης.

Η προσβολή της εγκύου από πολιομυελίτιδα δεν είναι, εύτυχως, τόσο τρομερή, όσο θα μπορούσε κανείς να φαντασθεί. Η ασθενεία δεν παρεμποδίζει με κανένα τρόπο την κανονική εξέλιξη της κυοφορίας και δε δημιουργεί προβλήματα, για τον τοκετό, παρά μόνο όταν η παράλυση των κάτω άκρων έχει προχωρήσει σε πολύ μεγάλο βαθμό. Στις περισσότερες περιπτώσεις, όμως, η προσβολή είναι ελαφρή και γι' αυτό ο τοκετός γίνεται κανονικά. Τελευταία, μάλιστα, μία έγκυος στην 'Αμερική, που ζούσε μέσα στο χαλυδόνι πνεύμονα, γιατί η παράλυση είχε προχωρήσει από τα κάτω άκρα στο θώρακα, μπόρεσε να γεννήσει κανονικά.

Αλλά τι συμβαίνει με το παιδί; Η έγκυος, που προσεβλήθη από πολιομυελίτιδα μπορεί να μεταδώσει τον ιό της ασθενείας και στο έμβρυο;

Η μετάδοσι δεν είναι δυνατή παρά μόνο κατά τη διάρκεια του πρώτου τριμήνου. Η ασθενεία, όμως, μπορεί να έχει στο παιδί τις ίδιες συνέπειες με την έμβρυο. Το παιδί, δηλαδή, μπορεί να γεννηθεί με διάφορες οργανικές ή λειτουργικές ατέλειες, ιδίως στην περιοχή της καρδιάς. Μετά την πάροδο του πρώτου τριμήνου, η μετάδοσι της ασθενείας από τη μητέρα στο παιδί είναι περισσότερο σπάνια και σχεδόν αδύνατη. 'Αλλ' ο κίνδυνος να εμφανισθούν οι συνέπειες, που σημειώσαμε παραπάνω, υπάρχει πάντοτε.

Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι η προσβολή της μητέρας από πολιομυελίτιδα δεν αφήνει αθικτό το παιδί. 'Ετσι προκύπτει λογικά το συμπέρασμα, ότι κάθε μέλλουσα μητέρα έχει την ήθικη υποχρέωση να προστατευθεί απ' αυτή την ασθενεία, όχι μόνο για τον εαυτό της, αλλά και προς χάριν του παιδιού, που πρόκειται να φέρει στον κόσμο.

Αλλά πότε πρέπει να γίνει αυτός ο έμβολιασμός;

Στην 'Αμερική πολλές μέλλουσες μητέρες έμβολιάσθηκαν κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης με το έμβολιο Σώλκ. Οι έμβολιασμοί αυτοί, όμως, είναι πολύ προσφατοί και θα πρέπει να περάσουν μερικά χρόνια, ώσπου να εξακριβωθεί αν η ανοσία της μητέρας μεταδίδεται και στο παιδί.

Πολλοί επιστήμονες, ωστόσο, δε συνιστούν τον έμβολιασμό κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης. Τα επιχειρήματα τους είναι τα εξής:

Το έμβολιο της πολιομυελίτιδας, ενώ παρέχει ανοσία στη μητέρα,

μπορεί να προκαλέσει δυσάρεστες αντιδράσεις στο έμβρυο και ενδεχομένως να επιφέρει παραλυτικά φαινόμενα, που, αν και συνήθως ελαφρά, δεν επιτρέπεται να μιάς άρσουν αδιάφορους.

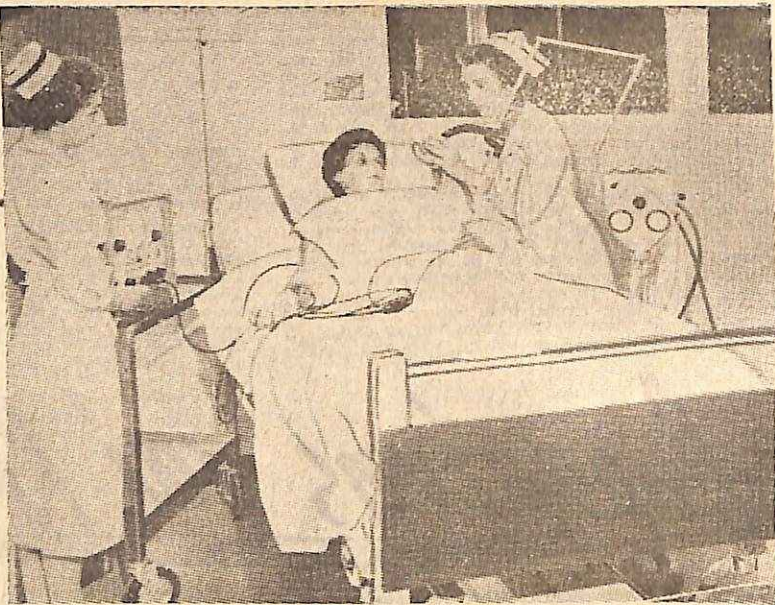
Ο δεύτερος λόγος είναι ο εξής: Παρατηρήθηκε, ότι, κατά την τελευταία περίοδο της εγκυμοσύνης, τα περισσότερα αντισώματα, που σχηματίσθηκαν, έπειτα από τον έμβολιασμό, στον οργανισμό της μητέρας, περνούν στο σώμα του εμβρύου. 'Εξασφαλίζεται έτσι μία ανοσία στο τελευταίο.

'Αλλ' η ανοσία αυτή δεν κρατάει περισσότερο από ένα χρόνο. Και να ποιά είναι το χειρότερο: Μεταγενέστερος έμβολιασμός του παιδιού δεν προκαλεί το σχηματισμό καινούργιων αντισωμάτων. 'Ετσι, το παιδί αυτό βρίσκεται εκτεθειμένο στον κίνδυνο να προσβληθεί άργότερα από πολιομυελίτιδα.

Όπως είπαμε και παραπάνω, τα ανώτερου συμπεράσματα στηρίζονται σε μικρό αριθμό περιπτώσεων, που οι επιστήμονες μπόρεσαν να εξετάσουν ως τώρα. Δεδομένου, όμως, ότι στην 'Αμερική έγινε άβυσσος έμβολιασμός των κατοίκων, υπολογίζεται ότι, έπειτα από τέσσερα ή πέντε το πολύ χρόνια, θα είναι δυνατόν να εξαχθούν ασφαλή συμπεράσματα.

Οι επιστήμονες υποστηρίζουν, ωστόσο, ότι και στην περίπτωση αυτής της ασθενείας, όπως και σε πολλές άλλες, είναι καλύτερο να προλαμβάνουμε παρά να βρισκόμαστε κατόπιν στην ανάγκη να μελετούμε τα προσφορότερα μέτρα, που θα μάς επιτρέψουν να θεραπεύσουμε την πολιομυελίτιδα και να περιορίσουμε τις συνέπειές της.

Κάθε νέα, τονίζει ο 'Ιταλός καθηγητής Φερνάντο Μιράλια, θα πρέπει να σκεφτεί την απειλή της πολιομυελίτιδας πριν από το γάμο της. Γιατί κατόπιν η αντιμετώπιση της ασθενείας δημιουργεί σοβαρά προβλήματα. 'Εκτός από τους έμβολιασμούς, που έκανε κατά την παιδική και την εφηβική ηλικία, καλόν είναι να έμβολιασθεί εκ νέου πριν από το γάμο της.

ΝΕΟ ΟΠΛΟ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Στο περίφημο νοσοκομείο «Μεμόριαλ Χάρπινγκ», που βρίσκεται στο Λένγκ Μπίτς της Καλιφόρνια και όπου νοσηλεύονται συνήθως τα περιφωρότερα από τ' αστέρια του Χόλλυγουντ νοσηματούχοι, παρακολουθούν και θεραπεύουν διάφορα καρδιακά παθήματα. Η φωνογραφία, που δημοσιεύει, πάρα πολλές φορές, τις στιγμές ακριβώς που μία άρρωστη εξετάζεται από νέο μηχανισμό, η νέα αυτή συσκευή αποτελείται από δύο τμήματα. Το ένα (δεξιά) προκαλεί τις αναπνευστικές κινήσεις, που γράφονται, και το άλλο (αριστερά), που ονομάζεται καρδιοσκοπία επιτρέπει στο γιατρό να παρακολουθεί την πρόσοψη της καρδιάς. Μεταβιβάζει συνεπώς σε μία ηλεκτρονική δόνηση τους παλμούς της καρδιάς. 'Ετσι ώστε ο γιατρός να παρακολουθεί εύκολα και την παραμικρότερη ανωμαλία στη λειτουργία της.

Πολλοί επιστήμονες συνιστούν επίσης τον προληπτικό έμβολιασμό ακόμη και στην νεαρή μητέρα. Προκειμένου να τεκνοποιήσουν εκ νέου, καλόν είναι να έμβολιασθούν προηγουμένως με το έμβολιο κατά της πολιομυελίτιδας.

Μία τελευταία ερώτηση: 'Η τυχόν προσβολή από πολιομυελίτιδα, αποκλείει μεταγενεστέρως το γάμο;

Κάθε άλλο. Καμιά απόλυτως απαγόρευσι δεν υπάρχει για έναν άσθενή από πολιομυελίτιδα, μετά τη θεραπεία του. Οι γιατροί συνιστούν μόνο να μη δείχνουμε καμιά βιασύνη σ' αυτά τα ζητήματα. Προτού, δηλαδή, μία νέα ή ένας άσθενής σκεφτούν το γάμο, καλόν είναι να περιμένουν, ώσπου να θεραπευθούν τελείως.

Μικρά επιστημονικά νέα

Αντικαθιστά τις χειρουργικές ραφές

Ο δόκτωρ Γκόντφριντ παρουσιάζει στο τελευταίο συνέδριο της 'Ενώσεως των 'Αμερικανών Γιατρών μία νέα ταβάνια, που κλείνει τις πληγές, χωρίς ράψιμο. 'Η ταβάνια αυτή κλείνει οποιαδήποτε πληγή, ανεξάρτητα από το μέρος όπου βρίσκεται. Δεν αφήνει, εξ άλλου, ούλη και τα επιπλέον γυμνάσματα αποτελέσματα από ασηπτικής απόψεως είναι άριστα. Παρά το γεγονός, που είχαν χρησιμοποιηθεί κατά το παρελθόν, παρουσιάζουν το ελάττωμα ότι προκαλούσαν πόνο στο δέρμα και γκρίνιασαν έρρεθισμούς. 'Η νέα ταβάνια, τουαντίον, παραμένει σταθερή στη θέση της και γι' αυτό η έπούλωση της πληγής γίνεται χωρίς δυσάρεστες συνέπειες.

Οι ρευματικοί πόνοι

Το καινούργιο φάρμακο έναντι των ρευματικών και ρευματικών πόνων είναι η υδροξυκλωρίνη, που χορηγείται από το στόμα σε δόσεις 2-6 δισκίων την ημέρα. Το φάρμακο αυτό επιδρά επίσης και στις περιπτώσεις παραρριζικής αρθρίτιδας, με αξιολόγια και ταχύτητα αποτελέσματα.

Άλλεργία στον καφέ

Υπάρχουν άνθρωποι που παρουσιάζουν αλλεργική ευαισθησία στον καφέ. 'Ενας γιατρός του Νιού Τζέρσεϊ αναφέρει 4 τέτοιες περιπτώσεις. Στις μιά απ' αυτές, η αλλεργία έπαυσε τη μορφή επίμονης ημικρανίας, στη δεύτερη εκδηλώνονταν ως νοκτεφρικός και γαστροεντερικός, στην τρίτη προκαλούσε γαστροεντερική, πονοκέφαλο, γενική κακοδιαθεσία και «μυοκυμνία» της μύτης, και στην τέταρτη ένα γενικό εξάνθημα. 'Ολα αυτά τα συμπτώματα λιγόστεψαν και έλειψαν τελείως, όταν οι αλλεργικοί άποψαν τον καφέ.

Για να πίνουν οι διαβητικοί

Οι διαβητικοί που έχουν αντικαταστήσει την ινσουλίνη με ένα νέο φάρμακο που παίρνεται από το στόμα, παρουσιάζουν κάποτε μία επιπλοκή, αν συμβεί να πιουν οινόπνευμα, μετά το πόσι. Κοκκινίζει τότε έντονα το δέρμα τους. Το κοκκίνισμα αυτό προλαμβάνεται, αν πάρουν ένα ο-ποιοδήποτε αντιισταμινικό φάρμακο, μία ώρα το λιγότερο πριν πιούν το ποτό.

Τα θαλασσινά βλάπτουν στην ακμή

Τα ιωδιούχα και τα βρωμιούχα αλάτια δεν πρέπει να χορηγούνται σε όσους υποφέρουν από ακμή. Αυτό συνιστά ένας 'Αμερικανός δερματολόγος, γιατί μπορεί να χειροτερέψουν την κατάσταση. 'Ιωδιούχα αλάτια περιέχονται συχνά στα πολυβιταμινούχα φάρμακα και σε ωριμένα παρασκευάσματα γάλατος ενισχυμένα με βιταμίνες. 'Επίσης υπάρχουν στα θαλασσινά. Τα βρωμιούχα αποτελούν το κύριο συστατικό διαφόρων «νευρονωτικών» φαρμάκων.

Το τεχνητό μαύρισμα

Όπως αναφέρουν δυο ανακινώσις που δημοσιεύθηκαν στο 'Αμερικανικό περιοδικό «'Αργεία της Δερματολογίας», οι λαστιόν που μαυρίζουν το δέρμα τεχνητά, δίχως εκθεσί στον ήλιο, δεν έχουν προκαλέσει ως τώρα βλαβερά αποτελέσματα-ερεθισμό ή ευαισθητοποίηση της επιδερμίδας. 'Ωστόσο το τεχνητό αυτό μαύρισμα δεν προστατεύει από τις ηλιακές ακτίνες και από το ηλιόκαμα, όπως το φυσικό.

Τα λεία, καθαρά και νεανικά δέρματα δέχονται καλλίτερα το τεχνητό μαύρισμα. 'Αντίθετα, στους προχωρημένους στην ηλικία το μαύρισμα δεν είναι παντός ομοιομορφο, γιατί το δέρμα δεν έχει την ίδια σύσταση σ' όλα τα μέρη. 'Εν προώχει.

Η όρμηνη που φηλώνει

Η όρμηνη της αύξησης, που εξαγεται από την υπόφυση, έδωσε ένδοξη, ρομικά αποτελέσματα σε παιδιά που είχαν μείνει κοντά, από ανεπάρκεια αυτού του ορμόνου. Στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια, ένα παιδί 11½ ετών, φηλώς κατά 10 πόντους μέσα σ' ένα χρόνο, μ' αυτή την όρμηνη. 'Επίσης η όρμηνη της υποφύσεως αποδείχθηκε ωφέλιμη στην κίρρωσι του ήπατος, στην υδρωπικία και στη χρόνια νεφρίτιδα με ούραια (ούρια στο αίμα).

Οι τρίχες των φαλακρών

Ακόμη και σ' ένα έντελως φαλακρό κεφάλι υπάρχουν τρίχες, μόνο που δεν διακρίνονται-λείει ένας γνωστός 'Αμερικανός δερματολόγος, ο δόκτωρ Βαν Σκότ. Οι τρίχες αυτές είναι κάποτε τόσο κοντές και λεπτές, ώστε δε φαίνονται ούτε με το μικροσκόπιο. Πάντως όμως υπάρχουν.

Υπό κανονικές συνθήκες, οι τρίχες των μαλλιών μεγαλώνουν κατά μισό χιλιοστόμετρο περίπου την ημέρα. Αυτό συνεχίζεται ως την εφηβεία. 'Επειτα οι άρρενες ορμόνες αδυνατίζουν τις ρίζες των μαλλιών, για κάποιον άγνωστο λόγο, και προκαλούν το πέσιμο τους και τη φαλακρία.

Η γυμναστική θεραπεύει το ροχαλητό

Αυτό υποστηρίζει ο 'Αγγλος επιστήμονας Χάρβεϊ Φλάκ, που έπλησε γι' αυτό το σκοπό μία σειρά άσκησεων της γλώσσας και του λαιμού. Τη μέθοδο του ακολουθούσαν ως σήμερα 2.000 περίπου Λονδρέζοι, που είχαν την κακή συνήθεια να ροχαλίζουν στον ύπνο τους. Τα αποτελέσματα ήταν εξαιρετικά. Κατά τον δόκτωρ Φλάκ, η ευεργετική επίδραση της μεθόδου του συνεχίζεται και μετά τη διακοπή της γυμναστικής.

ΟΤΑΝ ΒΟΥΛΩΝΗ ΤΟ ΑΥΤΙ

Η μεγάλη ποσότητα «κεριού» είναι επικίνδυνη

ΛΙΓΟΙ άνθρωποι ξέρουν πόσο επικίνδυνη είναι η συκέντρωση μεγάλης ποσότητας «κεριού» μέσα στ' αυτί. 'Ετσι, ονομάζεται το κίτρινο και παχύρρευστο εκείνο κέρι, που εκκρίνεται στο εξωτερικό του αυτιού και που έχει για προορισμό του να το α-παλλάσσει απ' τα νεκρά κύτταρα, τις σκόνες, τις τρίχες και τ' άλλα ξένα σώματα, που εισχωρούν σ' αυτό.

Με τις κινήσεις των σαγόνων, που κάνουνε όταν μασάμε ή όταν μιλάμε, ή κυμαλίζει σπράχνεται ως την είσοδο του ακουστικού πόρου, όπου ξεραίνεται, τρίβεται και πέφτει έξω, παρασύροντας μαζί της και τα ξένα σώματα, που συνάντησε στο δρόμο της και που κόλλησαν απάνω της.

Κάποτε όμως, δε γίνεται κανονική ή λειτουργία αυτή του φυσικού καθαρισμού. 'Είτε γιατί οι αδένες εκκρίνουν πάρα πολλή κυψέλιδα, είτε γιατί η σύστασή της είναι πολύ πηχτή, είτε γιατί ο ακουστικός πόρος έχει ανωμαλίες ή υπερβολικές τρίχες στην είσοδό του, το «κερί» δε μπορεί να βγεί από εκεί μέσα. 'Με το σκούπισμα δε των αυτιών μας με την πετσέτα, όταν πλένουμε, το σπρώχνουμε ακόμα πιο βαθιά.

Συγκεντρώνεται, λοιπόν, εκεί σιγά-σιγά, ξεραίνεται και σχηματίζει ένα βούλωμα, που φράζει τελείως τον ακουστικό πόρο. Παρουσιάζουμε τότε διάφορα συμπτώματα. Συχνά, βουβίζουν τ' αυτιά μας. 'Αλλοτε πάλι υποφέρουμε από βαρηκοΐα. 'Η ίδια ή φωνή μας αντιηχά παράενα στ' αυτιά μας, δυνατή και παραμορφωμένη, σά να μιλάμε μέσα σ' ένα βαρέλι.

Οι περιπτώσεις αυτές είναι πολύ κοινότερες απ' ό,τι πιστεύουμε. 'Υπολογίζεται, ότι τα 25-30% των ανθρώπων έχουν τ' αυτιά τους βουλωμένα από κυψέλιδα, συνήθως χωρίς να το υποπτεύονται. Κι' ένα μεγάλο ποσοστό απ' αυτούς, χάνουν περισσότερο ή λιγότερο την ακή τους, χωρίς να ξέρουν την αίτια.

Συχνά, η σκληρή μάζα του «κεριού» έρε-βίζει το λεπτό δέρμα του ακουστικού πόρου και προκαλεί μία επίμονη φαγούρα, που μάς κάνει να ξύνουμε τ' αυτί μας με το δαχτύλο μας ή με κάποιο ξένο αντικείμενο. Μπορεί δε τότε να δημιουργηθεί μόλυνσι, με σοβαρές συνέπειες. 'Εξ άλλου, στην κυψέλι-

δα πολλαπλασιάζονται διάφορα μικρόβια και μύκητες, που μολύνουν και έρεβίζουν τ' αυτιά. Το βούλωμα δε του αυτιού δεν αφήνει να φτάσουν ως την εστία της μόλυνσης τα φάρμακα που χρησιμοποιούμε για την καταπολέμησή της.

'Αλλ' η συκέντρωσι της κυψέλιδας μπορεί να προκαλέσει και μία άλλη συνέπεια. Παρεμποδίζει δηλαδή τις κανονικές μεταβολές θερμοκρασίας του αυτιού. 'Επιπλέον τότε ο ελαστικός μηχανισμός της ισορροπίας του σώματος, που βρίσκεται μέσα στο λαβύρινθο, και παθαίνομε ξαφνικούς ελιγμούς.

Το σύμπτωμα αυτό παρουσιάζεται σε πολλούς ανθρώπους, όταν κάνουν ντους και συμβεί να μπή στ' αυτί τους πολύ ζεστό ή πολύ κρύο νερό.

'Υπάρχουν, εξ άλλου, πολλές περιπτώσεις κολυμητών, που το κούρο νερό μπαίνει μόνο στο ένα αυτί τους, γιατί το άλλο είναι βουλωμένο. Αυτή η διαφορά θερμοκρασίας τότε δυο αυτιών τους προκαλεί ελιγμούς, και τότε πανικοβάλλονται και μπορεί να πνιγούν. Γι' αυτό, ένας διακεκριμένος ωτορινολαρυγγολόγος συνιστά στους λουόμενους να βεβαιώνονται πως δεν έχουν «κερί» στ' αυτιά τους - ιδίως στο ένα μόνο αυτί τους - πριν κολυμήσουν στ' ανοιχτά.

Πολύ συχνότερη είναι μία προσωρινή βαρηκοΐα, που παθαίνομε άμεσως μετά το μπάνιο και που διαρκεί λίγα λεπτά της ώρας, οφείλεται δε στο ότι η κυψέλις βρέχεται, φουσκώνει και φράζει τ' αυτί.

'Αν επιχειρήσουμε να βγάλουμε το «κερί» από τ' αυτί μας μ' ένα μύτερο αντικείμενο, μπορεί να γδάρουμε τα τοιχώματα του ακουστικού πόρου, ή ακόμη και να τρυπήσουμε το τύμπανο, πράγμα που είναι πολύ επικίνδυνο.

Όταν είναι λίγη η συγκεντρωμένη κυψέλις, μπορούμε να τη διαλύσουμε πλεονάζοντάς το εξωτερικό του αυτιού με χλιαρό νερό και με σαπούνι όχι ερεθιστικό. 'Αν δεν κατορθώσουμε τίποτε 'Ετσι - μπορεί μάλιστα κάποτε και να χειροτερέψι η κατάσταση - θα καταφύγουμε στο γιατρό, που θα αφαιρέσει το «κερί» μ' ένα κατάλληλο εργαλείο, αφού χύσει μέσα στ' αυτί μία αλκαλική διάλυσι, που θα το μαλακώσει.

Σε μερικές - σπάνιες εδύχως - περιπτώσεις, χρειάζεται χειρουργική επέμβασι, για το ξεβούλωμα του αυτιού.

Το φάρμακο για την ανάπλασι των ιστών

Ξαναδίνει τη δύναμι και την ευεξία

Η ΝΕΑ αυτή γυναίκα στα 24 χρόνια της, έμεινε ακόμα άνωπνη. Κάποιες άντρες δέ της έδινε προσοχή, γιατί ήταν πολύ αδύνατη, χλωμή, διαρκώς κουρασμένη και ανήσυχη.

Για τον ίδιο λόγο, δε μπορούσε ν' αποδόση αρκετά στη δουλειά της.

Όταν αποφάσισε, επιτέλους, να συμβουλευθεί το γιατρό, του εξήγησε, ότι κουραζόταν εύκολα, κοιμόταν άσχημα, δεν είχε όρεξη, κι' όταν ακόμα έτρωγε διά της βίας, δεν κέρδιζε βάρος. Πονούσαν οι μύες της, ιδίως στα μπράτσια, στους ώμους και στις κνήμες. Δε μπορούσε να συγκεντρωθεί στην εργασία της.

Ο γιατρός την εξέτασε για αναιμία, για άλλες ανωμαλίες του αίματος, για διάφορες οργανικές παθήσεις, αλλά δε βρήκαν τίποτα απ' όλα αυτά. 'Επρόκειτο λοιπόν για μία νευροπάθεια, που προκαλούσε εκείνα τα συμπτώματα.

Αυτή την εξήγησι δινανε άλλοτε οι γιατροί στις πολυαριθμές τέτοιες περιπτώσεις. 'Επειτα όμως παραβλήθηκαν μίαν άλλη άποψη: ότι όλα αυτά οι παράγοντες, ναι ή γέρο, μπορεί να έχουν μία λαθάνουσα αιτιατική ανωμαλία. Τους λείπει δηλαδή η ισο-νότις να χρησιμοποιούν στον οργανισμό τους όλες τις πρωτεΐνες της τροφής τους.

'Ετσι, οι ίδιοι τους φερθηκαν και χάναμε τη ζωτικότητα τους, μη μπορώντας να αναπλάσθουν κανονικά.

Για πολλά χρόνια, οι έρευνες αναζητούσαν κάποιο φάρμακο, που θα υποβοηθούσε αυτή την ανάπλασι των ιστών. Σκέφθηκαν μάλιστα να χρησιμοποιήσουν γι' αυτό το σκοπό την τεστοστερόνη, την ανδρική δηλαδή γεννητική ορμόνη.

Πραγματικά, η ορμόνη αυτή, έκτοτε της σημασίας της στη σεξουαλική λειτουργία, φαίνεται, ότι παίζει υποδοτικό ρόλο στο μεταβολισμό του σώματος - δηλαδή στις χημικές μεταβολές των ουσιών μέσα στον οργανισμό και στους ιστούς. Το γεγονός, ότι

οι άνδρες έχουν περισσότερη τεστοστερόνη από τις γυναίκες (γιατί δε λείπει τελείως η ορμόνη αυτή και απ' το γυναικείο φύλο) είναι ίσως μία αιτία της υπερτοχής των ανδρών σε μυσική δύναμι.

Η χρησιμοποίησι όμως της τεστοστερόνης ως φαρμάκου στις περιπτώσεις που αναφέραμε πιο πάνω, δε συνιστάται, γιατί μπορεί να προκαλέσει ανεπιθύμητες παρενέργειες στις γυναίκες και στα παιδιά - αλλά και στους άνδρες ακόμα, όταν χορηγηθεί σε μεγάλες δόσεις.

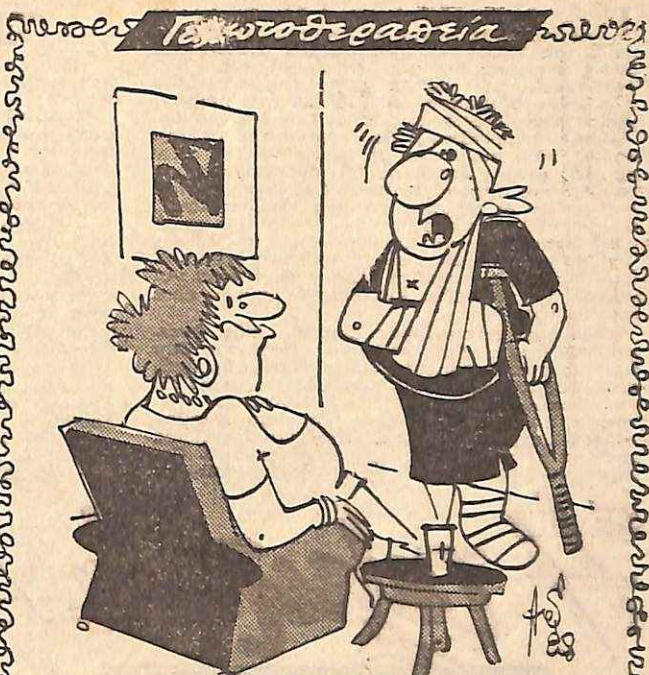
'Αναζητήσαν, λοιπόν, οι επιστήμονες άλλες ουσίες, που να έχουν την ενέργεια της τεστοστερόνης στο μεταβολισμό, χωρίς όμως να προκαλούν τις δυσάρεστες παρενέργειες της. 'Ενα από τα νεώτερα και αποτελεσματικότερα φάρμακα αυτού του είδους είναι η «Ντουραμπολίνη».

Αυτό χορηγούσε ο γιατρός στη γυναίκα, που αναφέραμε στην άρχη. Και τα αποτελέσματα ήταν ικανοποιητικώτατα: Σ' ένα μήνα είχε κερδίσει 4 κιλά. Κοιμόταν καλύτερα, έμπνευσε φρέσκη και ξεκούραστη, είχε περισσότερη ζωτικότητα όλη την ημέρα. Αυτήθηκε η απόδοσι της εργασίας της. 'Αρχισε να τραβή τις ανδρικές ματιές και δεν άργησε ν' αρραβωνιασθεί.

Η «Ντουραμπολίνη» δοκιμάσθηκε από πολλούς γιατρούς, στην Εύροπη και στην 'Αμερική, με καλά αποτελέσματα στα 95% των περιπτώσεων. 'Αποδείχθηκε πως είναι μία ισχυρή ισοπλαστική ουσία, ακίνδυνη όταν χορηγηθεί με ιατρική παρακολούθησι. Φαίνεται επίσης πως όφειλε κάπως τους έλασθενημένους καρδιοπαθείς και τους ηλικιωμένους, που αναρρώνουν έπειτα από μία σοβαρή γχειρίσθι.

Κανένα φάρμακο δεν είναι πανάκεια - έσομνος ούτε και η «Ντουραμπολίνη». 'Η έλασθενησι, ή χρονία κόπωση, κλπ., μπορεί να οφείλονται σε συγκεκριμένες οργανικές αιτίες, για τις οποίες χρειάζεται η ανάλογη θεραπεία.

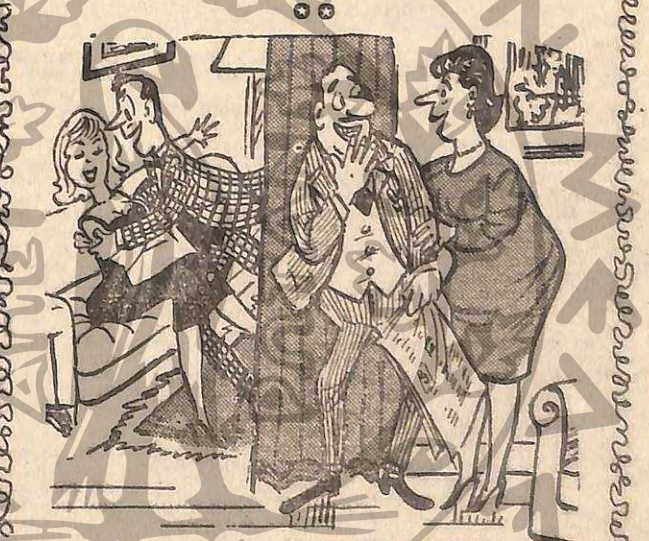
Όταν όμως δεν υπάρχει καμιά τέτοια αιτία, η «Ντουραμπολίνη» τονώνει την άναπλασι των φθαρμένων ιστών και ξαναδίνει 'Ετσι τη δύναμι, την ενεργητικότητα και την ευεξία.

— «Αστα, δεν ξέρεις τι έχω πάθει. 'Ο άντρας μου είναι «Παναθηναϊκός» κι' εγώ γινός μου «'Ολυμπιακός» κι' εγώ κάνω διαγνώσι το διατητή. (Το 'Αργέλαου)

— Ουμμάσι, 'Αλέξανδρε, εδώ και 35 χρόνια...

— Φαίνεται ότι την άναπλασι πραγματικά. Θα ελαττώσω την προόκη!

Τι είχε εκείνο τ' όπόμενός ο Δόν Ζουάν και περπατούσε μόνος κι άκεφος στους δρόμους της Σεβίλλης; Μία βαρεία στενοχώρια, έσφιγγε τη καρδιά του. Η λαική χαρά, που έσπούδαε νύχτα του με γέλια και προνούδια τών άφηνε αδιάφορο. Άκόμα και στα πειράγματα των θυμωμένων κοριτσιών δεν άπαντούσε. Ποια νύχτα τώκα η θολή πηνή της μελαν-χολίας, όπου κυνόνταν με ακρά κύματα στην καρδιά του. Έφταναν οι πρώτες άσπρες τρισκες, που παρουσιάζονταν έσφονικά στα μαλ-λιά του ή οι πρώτες ρυτίδες, που αλλάκι-σαν τό άνθρωπό πρόσωπό του. Από τόν καιρό που κατάκτησε κι' έγκατέλειψε τη δόνηνα 'Ισαβέλλα, έννοιωσε μία παραέννη ταραχή. Δέν ήταν ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία γυ-ναίκα, που πλάνευε. Κι' όμως γι' αυτήν είχε κάποια τύχη.

Εκεί που περπατούσε άσκοπα, είδε άνοι-χτή την πόρτα μίας εκκλησίας. Ποτέ του δέν έμπαινε στις εκκλησίες, μα αυτή τη φορά κά-ποιο άόρατο χέρι τόν έσπρωξε να μπει και να προχωρήσει ως τό έξομολογητήριο. Έ-νοιωσε τάχα την άνάγκη να κοιολογηθή: Λίγα μέτρα πιο πέρα, ήταν νονατισμένους μερικές κοπέλλες, οι προσευχόντουσαν. Πε-ρίμεναν τόν ιερέα γιά να έξομολογηθούν τά

Η τελευταία ΑΓΑΠΗ

κοίματά τους. Άνάμεσα σ' αυτές ήταν και μία, που κοιτούσε τό πρόσωπό της σκεπα-μένο με τά δυό της χέρια. Τι θυμωρη που ήταν! Η λυγερή κορμοστασία της τόν νοή-τευσε. «Θέε μου! άναρωτήθηκε, τι άμαρτή-ματα μπορεί νάχη μία νέα με τόσο αθέριο σωματάκι!»

Ο Δόν Ζουάν, ό μεγάλος κατακτητής, ή-ξερε εκ πείρας, πως οι άμαρτίες κάθε γυ-ναίκας είναι άνάλογες με τό πάχος, που φε-ρουν τά χρόνια. Τόν τελευταίο καιρό, εύχα-ριστίστταν μόνονα με τη συντροφιά μικρών κο-ριτσιών. Μονάχα τά τρυφερά αυτά πλάσματα υπορούσαν να ζεστάνουν τη πανωμένη καρ-διά του.

Πως ήθελε να μάθη τά άθώα κοίματά τους! Μία διαβολική σκέψη πέρασε από τό νου του: Να έκμεταλλευθή την άπουσία του ιερέα και να τρυφήσει στο έξομολογητήριο. Και ό άδι-στακτός αυτός άνθρώπος, έχωντας την ιε-ρότητα του τόπου, μπήκε στο στενό, εύλινο έπιπλό, ξεκρέμασε τό σπαθί του, πέταξε από πίσω τό πλατύγυρο καπέλό του κι' έθήκε.

Μεγάλη συγκίνηση έπιασε τότε τις νονατι-σμένες κοπέλλες κι' άρχισαν μιά-μιά να πλη-σιάζουν. Ο Δόν Ζουάν είδε με μεγάλη χα-ρά, μέσα από τό μικρό δικτυωτό παραθυράκι, να ζυνώνη πρώτη η λυγερή νέα, που τόν νο-ήτευσε. Πλησίασε με δειλά βήματα, νονατι-σε, σταύρωσε τά κρινένια χέρια της και χα-μύλωσε τά μάτια της, έτσι που ό Δόν Ζουάν, δέ μπορούσε να διακοινη τό πρόσωπό της. Η κοπέλλα ήταν βουβή από τη συγκίνησή της. Ο Δόν Ζουάν αλλαξε τότε τη φωνή του. Τίς έδωσε τη μαλακή, τη γλυκερά έ-κευη απόκρυψη που έχουν οι νερόι:

— Τέκνον μου, έχε θάρρος! Έξομολογή-σου χωρίς φόβο και πές μου τι θαραίνει την ψυχή σου!

Τά λόγια αυτά τη δυνάμωσαν. Τού άνοιξε την καρδιά της, ένν τά όσκρα έτρεχαν από τά χαμυλωμένα ματια της.

— Είμαι δεκάτρε χρόνων, άρχισε να λέη μέ-σα σ' άναφυλλήτα της η μικρή άμαρτωλή, και άγαπή. Άγαπή με πάθος έναν ίπποτη που είναι ώραίος, εύγενής και περφηανός. Ένα βράδυ έκείνος στάθηκε άντίκρυ στο σπίτι μας. Τη στιγμή αυτή, ένν τραγουδούσα πίσω από τις γριλλίες ένα μελαγχολικό τρα-γούδι της εποχής τών Μαυριτανών. Τότε ό ώραίος ίπποτης πήρε την κιθάρα του κι' άρ-χισε να παίζει. Ήταν τόσο νοντευτικό τό τραγουδί του, που τό άλλο βράδυ τού άνοιξα την πόρτα τού υπονείου και πέρασαμε μαζί αέεχαστες ώρες. Μα ό άκαρδός σέ λίνες με-ρες χόθηκε, σάν να τόν καταπνι ή νύ... Τώρα τι πρέπει να κάνω η δυστυχί; Είμαι έτοιμη να προσφέρω όλα τά κέρια της Σεβίλλης, να μοιράσω στους πτωχούς ό,τι έχω και δέν έχω, φτάνει να μου ξαναδώση η Παναγία τόν ά-ναρπημένο μου, κι' άς είναι άπιστός....

Ξαφνικά, η νέα σήκωσε τό κεφάλι της, πα-ραμέρισε τά χέρια από τό πόσσωπό της κι' έβρισε μέσα στο τρυμένιο φως τών κεριών, την ώραία νονεμένη της μορφή.

Ο Δόν Ζουάν άναρωτήθηκε. Η κοπέλλα αυτή ήταν η δόνηνα 'Ισαβέλλα, που την είχε άφή-σει. Η συγκίνηση τόν πνίγει, δέ μπορεί να κρα-τήση. Βγαίνει σάν τελλάς από τό έξομολο-γητήριο και την άπαίζει στην άνκαλιά του. Η κοπέλλα μένει κεραινωμένη, προσπαθεί να ξεφύγη, μα την ίθα στιγμή δυό φλογερά μάτα τούς κάνουν να λύσουν άμέσως τό άγκάλιασμα.

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

— Ποιος είσαι έσύ, παπά, ρώτησε μία τραχεία όντισμένη φωνή, που έξομολογείς με στολή ίπποτη;

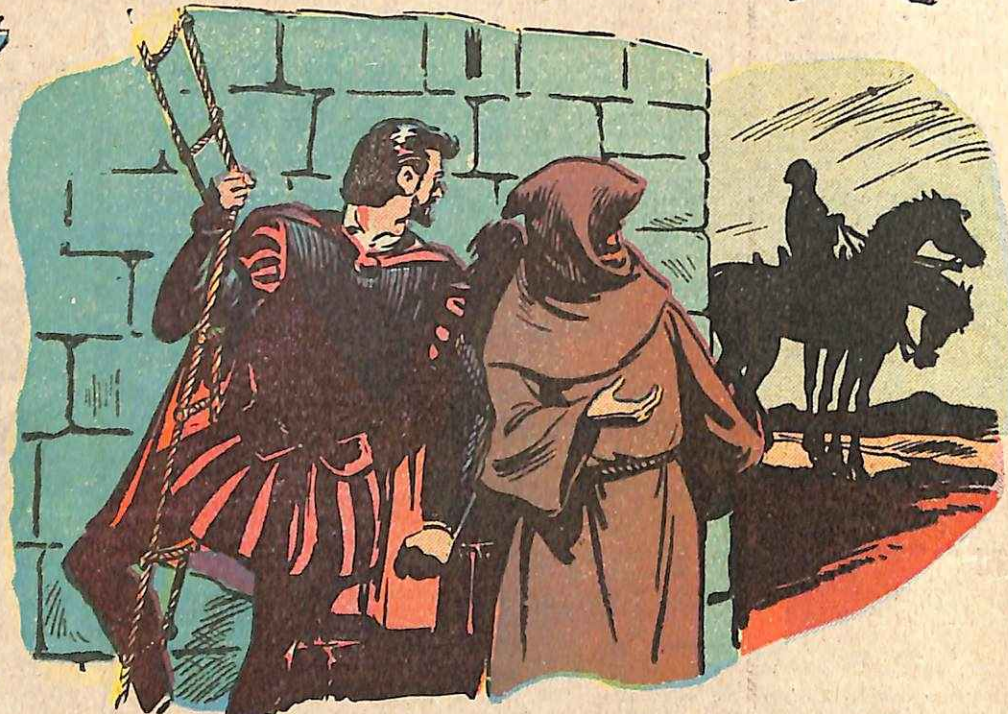
Ο Δόν Ζουάν κύτταζε τρομανμένος τό θεό-ρατο καπουταίνιο, που στεκόταν άπειλιτικά μπροστά του. Γύρισε μηχανικά τό κεφάλι του στο έξομολογητήριο, πούκε άσπείει τό σπαθί του, μα τά πόδια του είχαν παραλύσει και δέ μπορούσε να κάνη βήμα.

— Έλσεινε! βρυχήθηκε ό καλόγερος, άρ-πάζοντας με τά μεγάλα χέρια τόν Δόν Ζουάν από τούς ώμους. Θα τό πληρώσης ά-καθά....

Η φωνή τού άντήχησε βαρεία κάτω από τούς θόλους της εκκλησίας. Ένα πλήθος μω-ναχοί και παπάδες έτρεξαν να δούν τι συμ-βαίνει.

Η δόνηνα 'Ισαβέλλα, που δέν είχε άκόμα συνελθει από την ταραχή της, κούφθηκε φο-βισμένη πίσω από μία κολώνα και παρακο-λούησε με καρδιοκτύπι τη σκηνή.

Ο Δόν Ζουάν δέν τολμούσε να διαμαρτυ-ρηθή. Τό έγκλημα του ήταν άσυχώρητο. — Άθλιε, φώναξε πάλι ό καπουταίνος. Διέ-

Λίγα βήματα πιο πέρα, ό Δόν Ζουάν είδε δυό άλωνα...

πραξες μία πρωτακουστή ιερουουλία. Άκου-σε την έξομολόγησι μίας άμαρτωλής, χωρίς να είσαι λειτουργός τού 'Υψίστου, σφετερι-στικές τά ιερά δικαιώματα και πρόσβαλες την εκκλησία με τά έρωτικά σου σκάνδαλα. Η κάτσα τού Θεού άπάνω σου!

Ο Δόν Ζουάν κτιόνισε από τό φόβο του. Πρώτη φορά στη ζωή του, βρέθηκε σέ τόσο δύσκολη θέση. Έρριξε ένα άπελπισμένο βλέμμα στο άγαλμα της Παναγίας σάν να ζητούσε την προστασία της, μα την ίδια στιγμή από τά στόματά κι' άλλων μανιασμέ-νων καλονήρων, βγήκε μία φοβερή κραυγή:

— Στήν 'Ιερή 'Εξέτασι ό Ιερόσουλός! Ο Δόν Ζουάν έσκυψε τό κεφάλι του. Ή-ταν άνίκανος ν' άντισταθή. Άπνεσε να τόν δε-σουν χωρίς άντίρρηση. Και δυό χέρια κοκ-καλιάρικα, που έμοιαζαν με χέρια πεθαμέ-νων, τόν έσπρωξαν μέσα από διπλούς στή-λους καλονήρων στο δρόμο που οδηγούσε στο μοναστήρι.

Μέσα στο σκοτεινό και ύγρό κελλάί του, ό Δόν Ζουάν περνούσε τρανικές μέρες, φορού-σε ένα τριχίνο ράσο και κοιμόταν πάνω σέ μία παλιά φάθα. Έδω κι' ένα μήνα δέν τού-διναν παρά ξερό ψωμί και νερό.

— Οι άμαρτίες σου μονάχα με δυό τρόπους μπορούν να εξιλειωθούν, τού είπε ό ηνούμε-νος τού μοναστηριού. Μία είναι ιούθια μετά-νοια ή με θάνατο πάνω στή φωτιά. Σκέψου κι' αποφάσισε πρίν περάσης από τό 'Ιεροδί-κείο.

Ο Δόν Ζουάν δέν πήρε καμιά άπόφασι.

Δέ νοιαζέταν πιά γιά τη ζωή του. Άς τόν έκάναν γιά να τελειώσουν τό θάνατό του πιο γρήγορα. Άρχισε να καταλαβαίνει, πως μια ανώτερη δύναμη τόν τιμωρούσε γιά τά ά-μετρητά έγκλήματά του. Είχε θυβίσει τόσες νυναικες στή ντροπή, και στήν άπελπίσια. Μα έκείνη, που έκαμε την καρδιά του να ματώνη, ήταν η δόνηνα 'Ισαβέλλα. Πρώτη φο-ρά στη ζωή έννοιωσε τόν άληθινό έρωτα. Τόν έρωτα αυτόν που δέ βρήκε, σέ καμιά γυ-ναίκα. Και τώρα που τού φανέρωθηκε, δέ μπορούσε να τόν χαρή....

Τό βαρύ ρολόι της μονής χτύπησε μεσα-νύχτα. Ο Δόν Ζουάν, που οινούσε, σήκωθηκε να κλείση τό φεννίτι. Μα καθώς έπιασε τό άρακνιασμένο παραθυράκι, τού φάνηκε, πως άκουσε άπ' έξω ένα παραέννο θόρυβο. Η καρδιά τού χτύπησε δυνατά. Τέντωσε τ' αυτί του. Δέ γελιόταν. Ένα κεφάλι με κου-κούλα πρόσβαλε πίσω από τά σίδερα τού φε-ννίτι.

— Δόν Ζουάν, τού είπες μία σιγανή φωνή, σίμωσε.

— Τι θέλεις, καλόγερε; — Ήρθα να σε λευτερώσω. Πέρασε άνάμεσα από τά σίδερα μία κοντοή λήια.

— Κάνε γρήγορα, Δόν Ζουάν, ξαναείπε η μυστηριώδης φωνή, πρίν ξεπνήσουν οι καλό-γεροι γιά τόν θόρυβο. Λιμάρησε και θα σε βοηθήσω κι' ένν.

Ο Δόν Ζουάν άρχισε μ' όλη του τη δύναμη να κόβη ένα σίδερο, ένν ό σύντροφός του έκαμε την ίδια δουλειά σ' ένα άλλο. Σε λίγο τά τέσσερα σίδερένια κάγκελλα κοπήκαν. Ο φεννίτης ήταν άνοιχτός. Ο Δόν Ζουάν, με-

5ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

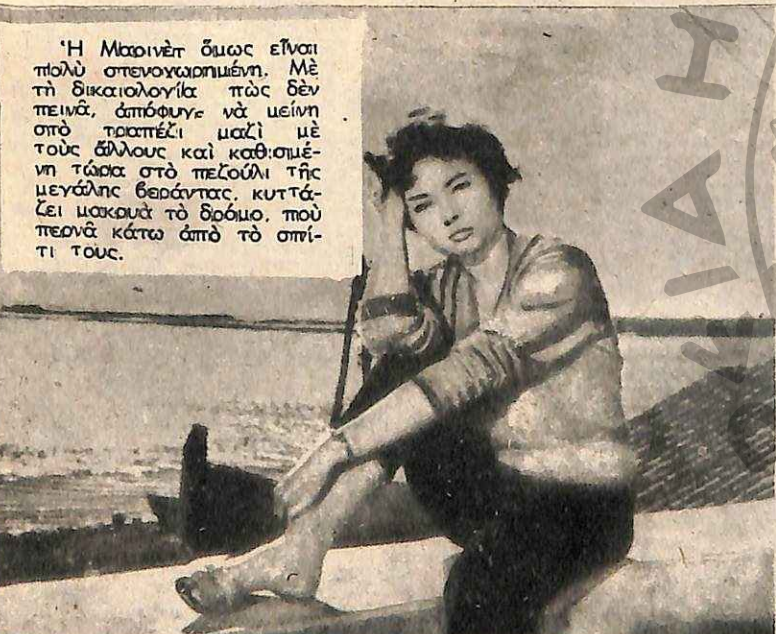
Φίλη τού Μαρσέλ, που έπεσε στα χέρια της αστυνομίας η Λίνα φεύγει από τη Μαρσαλία γιά τη Σέτ, με τόν σκοπό να έ-νημερωση την άδελφή του γιά όσα συνέβησαν. Μέσα στο λεωφο-ρείο, ό Γκυγιώμ της λέει πως άν κατέβαινε μαζί του στο χαριό

Όταν ό γερο-Μεσσαριντιέ μπαίνει στο δωμάτιο τού γιου του, δοίσκει τόν Άνρού να κακιαρώνεται μπροστά σπών καθρέ-φτη του.

— Άντί να αυτοθαιμάζεσαι θάκαιες καλύ-τερα να έγδιαφεοθής γιά τη Μαρινέτ. Βγαίνεις τώρα πολύ συχνά με τη νέα έγγάτριά κι' αυτό τη σπενογωρεί...

— Άνοησίες... Τι σχέσι έχει η Μαρινέτ με τη Λίνα;

Η Μαρινέτ όμως είναι πολύ σπενοχωρημένη. Με τη δικαιολογία πως δέν πεινά, άπόφυγε να μείνη σπών τραπέζι μαζί με τούς άλλους και καθίσμε-νη τώρα στο πεζούλι της μεγάλης θεράντας, κυττά-ζει μακριά τό δρόμο, που περνά κάτω από τό σπι-τι τους.

Αιχμηρά Χωτοί ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

ΛΙΝΑ : ΜΠΕΛΙΝΤΑ ΛΗ
ΓΚΥΓΙΩΜ : ΝΤΑΝΙΕΛ ΖΕΛΕΝ
ΜΑΡΙΝΕΤ : ΝΤΑΝΥ ΚΑΡΡΕΛ
ΑΝΡΥ : ΜΩΡΙΣ ΡΟΝΕ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

του, τό Μπουζίκ, λίγες χιλιόμετρα πρίν από τη Σέτ, θα υπο-ρούσε να βοη έκεί δουλειά. Η Λίνα δέχεται και ό Γκυγιώμ την οδηγεί σέ μια άποθήκη όπου εργατές και εργατρίες χωρίζουν τά στρούδια κατά μέγεθος. Ο Άνρού την προσλαμβάνει άμέσως. Μία μέρα η Λίνα παρακαλεί τό Γκυγιώμ να πηη να ζητήσει γιά λογαρια-σμό της χρήματα από τόν Άντουαν ιδιοκτήτη ενός μπαρ στη Σέτ.

— Άν δέν καταλαβαίνης, τότε είσαι ένας ήλίθιος...

— Μα άσπείνεις τώρα... Η Μαρινέτ είναι σνεδόν σάν ά-δελφή μου... Άν θέλη να παραιτηθή, άς βοη κανέναν άλλο, γιά να τόν κοιμάση. Άς πάρη τόν Πιερρό, που κάνει σάν τραλλός γι' αυτή... και την κυττάζει διαρκώς μέσα στα μάτια...

— Με τό ζόρι θά φάω, μαμά;

— Την άκουε πώς μου μιλάει; Σάν να μη φτάνη, που λείπει
ο αδελφός της και που ο 'Ανρύ έπαψε να τρώη μαζί μας τα
βράδια...

— 'Ο γέρο Μεσσαρντιέ
προσπαθεί να δικαιολο-
γήση το γυιό της:

— Μπορεί να του έτυχε κά-
ποια δουλειά...

— 'Ο Γκυγιώμ, που φαίνεται κεφάτος, χαμογελάει στα πρόσω-
πα, που τον κυττάζουν με αγωνία και ανηφορίζει προς το
σπίτι...

— Δέ βρήκες γιρλάντες
στη Σέτ;

— 'Ο σωφέρ στο μεταξύ, που βαρέθηκε να περιμένη κάτω, ά-
νεβαίνει να ζητήσει τα λεφτά του.

— 'Η δικαιολογία αυτή κάνει τη Μαρινέτ να γελάση ειρωνικά
Ξέρει πολύ καλά που βρίσκεται ο 'Ανρύ... Ξαφνικά όμως ένα
ταξί σταματάει κάτω στο δρόμο.

— Ποιός να είναι τέτοια
ώρα;

— Είναι ο Γκυγιώμ.

— Απαντώντας στις ερωτήσεις της μητέρας του, ο Γκυγιώμ
εξηγεί πώς είχε πάει στη Νίμ για ν' αγοράση γιρλάντες για
τη γιορτή, που σ' αυτήν θα βάφτιζαν την καινούργια βάρκα.

— Ποιός σου ζήτησε τις
γιρλάντες αυτές;

— Μά η Φρανσίν.

— Δέ σου είπα όμως να πές στη Νίμ, για να τις αγοράσης.

— Ούτε μιά Γ' αυτό κι'
εγώ πήγα στη Νίμ. Και για
να γυρίσω πιο γρήγορα ήρθα
με ταξί.

— "Όλα μαζί, ταξί, δυό γεύματα και έξη ποτά μ'ας κάνουν
είκοσι οχτώ χιλιάδες εξακόσια ογδόντα φράγκα. Ποιός θα με
πληρώση; Κι' έχετε υπ' όψι πώς στο μεταξύ το ταξίμετρο
γράφει...

— Στο άκουσμα του ποσού ή
κυρία Φερών γίνεται έξω φρε-
νών και λέει τραυλίζοντας
στις Μεσσαρντιέ:

— Πλήρωσέ τον σε παρα-
καλώ... Αισθάνομαι πώς θα
με πιάση πάλι ή καρδιά μου.

— Και που είναι οι γιρ-
λάντες;

— Τελικά δέν τις αγορά-
σα, γιατί ήταν πολύ ακριβές.

— 'Η απάντησι αυτή κάνει μια κραυγή αγανακτήσεως να βγή
απ' όλα τα χείλη.

— 'Ο Γκυγιώμ κάνει κάτι να πη, μα
ή Φρανσίν τον διακόπτει θυμωμένη
κι' αυτή:

— Πάμε και πήγαινε καλύτερα
στο δωμάτιό σου...

— 'Η μητέρα του Γκυγιώμ είναι πολύ καλά στην υγεία της;
άλλα χρησιμοποιεί το κόλπο της κρίσεως κάθε φορά, που ο
γυιός της τη συνγυίζει με τους εξωφρενισμούς του. 'Ο σωφέρ
παίρνει τα χρήματα και φεύγει.

— Φύγε. Χάσου από μπροστά μου, γιατί κι' εγώ δέν ξέρω
τι θα κάνω... Είκοσι χρόνια τώρα με κάνεις διαρκώς ανω-κάτω
με τις βλακείες σου!... Φύγε...

— 'Η Μαρινέτ παρακολουθεί στενοχωρημένη τον αδελφό της,
που με σκυμμένο το κεφάλι προχωρεί προς το σπίτι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Το καλλιτεχνικό μας σαλόνι

Ο ΛΕΒ (=ΛΕΩΝ)

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΕΣΤΡΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ

Η ΠΟΡΤΑ, μία στενή πόρτα στο βάθος εξή υπογειών σκαλιών, ήταν κλειστή και σιωπηλή. Χτύπησα.

Κανείς.
Σκέφτηκα πώς ήταν αρκετά παράδοξο αυτό, μία «κλειστή πόρτα» στην είσοδο ενός νυκτερινού κέντρου, έτω κι' αν σ' αυτό διασκεδάζει ή αφρόκρεμα της αθηναϊκής αριστοκρατίας και το «εξ-λάιφ» της κοσμικής νεολαίας μας.

Και ξαναχτύπησα.
«Ενα τετραγώνια άνοιξε και δυό μάτια φάνηκαν να κυττάν παραξενεμένα.

— Παρακαλώ ανοίχτε.
— Ο θυρωρός — στον οποίο ανήκαν τὰ μάτια — άπόρησε:

— Μά... δεν έχετε κλειδί;
— ΔιάβOLE. Νομίζω πώς οι θυρωροί έχουν κλειδιά. Έγώ είμαι... έπισκέπτης.

— Άπαγορεύεται. Οι πελάτες μας έχουν δλοϊ δικό τους κλειδί της πόρτας.

Τό τετραγώνια ξανάκλεισε και ό υπογράφων έμεινε στά κρύα... της σκοτεινής σκάλας. Είχα πάρει την απόφαση να φύγω, όταν τό μικρό παραθυράκι της πόρτας του νυκτερινού κέντρου «Αθηναίος» της οδού Πανεπιστημίου (γιατί περί αυτού πρόκειται) ξανάνοιξε ξαφνικά.

— Αντί για δυό μάτια, φάνηκαν τώρα δυό ανθρώικα χείλη, που κουνήθηκαν.

— Είσαθε ό δημοσιογράφος;
— Ναι, είμαι ό δημοσιογράφος.

— Ένα εκλικό. 'Η πόρτα άνοιξε.
— Περάστε. 'Ο κ. Λέβ σας περιμένει.

— Άν διηγήθηκα τούτο τό μικρό περιστατικό, τόκανα για κάποιο κύριο και βασικό λόγο, που φωτίζει και έρμηνεύει τό ίδιο τό σημερινό άστέρι της στήλης. 'Ο λόγος αυτός είναι... τό μυστήριο, ή μάλλον ή γοητεία του μυστηρίου, που περιβάλλει τη ζωή του Λέβ, του «μαέστρου των μαέστρων» και μουσικού καθηγητή της κοσμικής νεολαίας μας. Τό μυστήριο της ζωής, της σκέψης και... της μουσικής του, όπως θα ήθελε.

Τό πρώτο μυστήριο, τό μυστήριο της ζωής του, χάνεται κάπου μακριά, στις άπέραντες πεδιάδες της Ρωσίας και στις ήσυχες πολιτείες του Καυκάσου, όπου ή γαλήνη των ανθρώπων σμίγει με τη γαλήνη του ουρανού. Σε μία άπ' αυτές, στό Σουχουμ, είδε για πρώτη φορά τό φώς του ήλιου ό Λέων (ρωσιστί Λέβ). «Εκεί γεννήθηκε, εκεί ανατράφηκε κι' εκεί άκούσε τις παθιασμένες μπαλάντες να έρμηνεύουν τη χαρά και τόν έρωτα, τη νοσταλγία και τόν καύμό, τ' αχαλίνιστα πάθη της ανθρώπινης ψυχής.

— Και μετρωτήρες άνάμεσα στις χορδές τους κι' ένινες σκιάδες της μελωδίας άπό τότε, κ. Λέβ. 'Ετσι...
— 'Η κουνετούλα άνοιξε μέσα σε άτμόσφαιρα ύποδηκτη. Μία αρκετά εύρυχωρη αήθουσα, βυθισμένη σε άπαλό ήμίφως, γεμάτη άπό μισοσκότεινα τραπέζια, πλαισιωμένα άπό κοσμική νεολαία, που ήρθε ν' άκούσει μουσική και να διασκεδάσει χορευόντας.

Και σ' ένα άκρινό τραπέζακι, οι δυό μας να συζητάμε για τη θεία τέχνη της μελωδίας και της άρμονίας.

— 'Ο Λέβ, κοντόσωμος, εύκίνητος, συμπαθέστατος, προσπάθησε ν' άποφυγή την έρώτησή.

— Έτσι. 'Αλλά...
— Παρακαλώ.

— Θα προτιμούσα να μ' μιλήσουμε για μένα, για τη ζωή μου. Τί σημασία έχω εγώ;

— Μά... είσαθε τό θέμα μου.

— Ναι. 'Αλλά σά μουσικός. Προτιμώ να μιλήσουμε για τη μουσική κι' όχι για τό μουσικό. Κρατήστε μονάχα βιογραφικά πώς σπουδάσα στό 'Οδείο του Λένινγκραντ και τό 1939 ήρθα στην 'Ελλάδα. Δούλεψα έδώ διεθνώνοντας όρχηστρες, σε όλα σχεδόν τὰ καλά νυχτερινά κέντρα και στό θέατρο.

— Τό έλαφρό;

— Τό έλαφρό και την πρόξα. Μέχρι...Λυρική Σκηπή. Τό 1947 σχημάτισα δική μου όρχήστρα και άπό τότε είμαι... αυτό που είμαι.

— Διηλαδή, τί ακριβώς είσαθε;

— Τί ακριβώς είναι ό Λέβ, άλήθεια;

Τό όνομά του στους μουσικούς κύκλους είναι αρκετά βαρύ. Και στό πολύ κοινό αρκετά γνωστό. 'Η διάχυτη γνώμη είναι πώς ό Λέβ κρατά τὰ σκήπτρα του μαέστρου των κοσμικών κύ-

κλων». 'Η όρχήστρα του είναι άπό τις καλύτερες, αν όχι ή καλύτερη αθηναϊκή όρχήστρα. Και τό ρεπερτόριό του διεθνές. 'Ο,τι καλύτερο έχει να παρουσιάσει ή παγκόσμια έλαφρά μουσική, άπό τόν Λέβ θα παρουσιαστεί στην 'Ελλάδα, άπό αυτόν θα «σερβιριστ» και θα γίνη κοινό κτήμα.

Νοτιοαμερικάνικα σουξέ της τζάζ, ρούσικα τραγούδια του κεφίου και της εύθυμίας, νέγρικες μελαγχολικές μελωδίες, που μιλούν για τούς πόνους και τις χαρές των σκλάβων, σπανιόλικες καντσονέτες και Ιταλικά τραγούδια, πλημμυρισμένα άπαλότητα και γαλήνη, γερμανικές επιτυχίες,άκόμα και γαλλικά τραγούδια του «φε-ρου», που δέ λένε τίποτα κι' έν τούτοις λένε

Ο μαέστρος Λέβ

πολλά, κάτω άπ' τη δική του... μαεστρία, γίνονται «σουξέ» και στη χώρα μας και πηγή ψυχολαγίας για τό κοινό, ιδίως της νεολαίας.

— Έτσι ό Λέβ, μπορεί να θεωρηθί σαν ό καλύτερος «σερβιριστής» καλής έλαφράς μουσικής. Μονάχα που ή καλή αυτή μουσική άντλείται άπό κάθε γωνία της γής, εκτός άπό την 'Ελλάδα.

Τού τό παρατηρήσα:

— Γιατί συμβαίνει αυτό, κ. Λέβ; Μήπως έπειδή δεν υπάρχουν «καλά» έλληνικά τραγούδια; 'Η έρώτησή τόν ξάφνιασε. Σήκωσε τὰ μάτια και μιά φλόγα σπιθίρισε μέσα τους. Τά χείλη σφίχτηκαν σε γκριμάτσα και στό μέτωπο σχηματίστηκαν δυό ρυτίδες.

— Νά, λοιπόν, που φύγαμε άπό τό «μουσικό» και φτάσαμε στη «μουσική». Στην έλληνική μουσική, στό επίμαχο θέμα. Και ανακάμνω πώς ό Λέβ, ό μαέστρος αυτός που τόσο τόν θέλγει τό μυστήριο, έχει αρκετά ξεκαθαρισμένες και αρκετά «εσκευράτες» ιδέες πάνω σ' αυτό. Καθόλου... μυστηριώδεις.

— Θα προσπαθήσω να δώσω τις ιδέες αυτές, με έρωταποκρίσεις, όπως ακριβώς γεννήθηκαν πάνω στό μισοσκοτεινό τραπέζακι της «Αθηναίας», ενώ τὰ ζευγάρια της νεολαίας χόρευαν και τραγουδούσαν στην πίστα. Άξίζει να προσεχτούν ιδιαιτέρως.

★

— Τό θέμα, άρχισε ό συνομιλητής μου, δεν είναι αν έχουμε μερικά καλά έλληνικά τραγούδια. Και έχουμε, και είχαμε. Τό θέμα είναι αν ή εξέλιξη της έλαφράς μουσικής στον τόπο μας βοδείη προς τό πάνω ή προς τό κάτω.

— Λοιπόν; Πού βαδίζει, κατά τη γνώμη σας;

— Προς τό κάτω. Χωρίς άμφιβολία.

— Πώς ντοκουμένταρετε τη γνώμη σας αυτή;

— Νά σας πώ. Κατ' άρχην, δεν έχουμε μουσική παράδοση, γερά ριζωμένη στό λαό. Για να περιοριστούμε στη νεώτερη ιστορία μας, 400 χρόνια δουλείας στους Τούρκους, πήγαν χαμένα.

— Όταν οι άλλοι λαοί δημιουργούσαν, οι Ρώσοι,

οι Γερμανοί, οι 'Ιταλοί, έμείς βρισκόμαστε στό σκοτάδι. Στόν αιώνα μας, παρουσιάστηκαν βέβαια μερικοί καλοί μουσικοί της έλαφράς. Τό δημοτικό τραγούδι μας, που γεννήθηκε στη σκλαβιά, και που άποτελεί τη γήσινα λαϊκή μας μουσική, με τις κατά τόπους παραλλαγές του (νησιώτικο, καλαματιανό, τασκάνικο, κλπ.), τό δημοτικό αυτό τραγούδι στάθηκε ή βάση για τη δημιουργία καλής έλαφράς μουσικής.

— 'Οι παλιές ρομάντσες, οι καντάδες, άποτελέσαν τη συνέχεια του. 'Υστερα ήρθαν τὰ τραγούδια του 'Αττίκ, τὰ χαριτωμένα αυτά τραγούδια, κατόπιν οι θλιμμένες μελωδίες του Χαϊρόπουλου, μερικές καλές συνθέσεις άλλων συνθετών, κι' άρχισε να δημιουργείται μία παράδοση.

— 'Ο λαός μας πήρε μερικά άπ' τὰ τραγούδια αυτά, τ' άγάπησε, ενώ ταυτόχρονα δεχόταν ό,τι καλό γεννιόταν στό έξωτερικό. Φαινόταν ό,τι σιγά-σιγά άρχισε να ροδίζει και για τό δικό μας φτωχό μουσικό όρίζοντα ή αύγή. 'Όσπου, ξαφνικά... βγήκε στη μέση τό μπουζούκι, για να εκφράσει τὰ βάσανα των βαρυνοιωνιδων.

— Κι' αυτά ανθρώπινα βάσανα ήταν. Γιατί τὰ κατακρίνετε;

— Δεν τὰ κατακρίνω. Τίποτε δεν κατακρίνω. Άκόμα και τό μπουζούκι δεν τό κατακρίνω. 'Ομως δέ μπορώ να παραδεχτώ πώς ύγιής μουσική είναι εκείνη που εκφράζει τούς καύμους και τὰ όνειρα της πιο άρρωστημένης μερίδας του λαού.

Και, δυστυχώς, ή μπουζουξίδικη μουσική, που τόσο πολύ θορυβεί στις μέρες μας και κατακτά έτσι έδαφος, είναι ή μουσική των άρρωστικμένων. 'Όσο κι' αν μερικοί προσπαθούν να την παρουσιάσουν σαν τη μόνη γήσινα λαϊκή ύγια μουσική.

— Ένωείτε τούς Χατζηδάκη, Θεοδωράκη και σία;

— 'Ακριβώς. Νομίζω πώς κάνουν λάθος και πώς οδηγούν την έλαφρά μουσική προς τό κάτω.

— Κι' όμως τὰ τραγούδια τους «πιάνουν».

— Σωστά. Και αυτού ακριβώς βρίσκεται τό λάθος.

— Λάθος; Πού τό βλέπετε;

— Τό βλέπω στό ό,τι κατάφεραν τη μουσική των άρρώστων να την κάνουν μουσική των υγιών. Γι' αυτό σας είπα πώς ή εξέλιξη της έλαφράς μουσικής βαδίζει προς τό κάτω. 'Αντί να βαδίσουμε την εύθεία, πηγαίνουμε στό μουσικό έστρεμισμό, που τόν υποδαυλίζουν οι ντόπιοι έμποροι της μουσικής, δηλαδή οι μουσικοί μας ρίκοι, που άδιαφορούν για την «ποιότητα» και ενδιαφέρονται μόνο για τό οικονομικό κέρδος.

— Όποτε οι συνθέτες λαϊκών τραγουδιών...

— Κάνουν ζημιά. 'Οστόσο δέ μπορώ να μ'ήνους αναγνωρίσω, όπως και στους άλλους 'Ελληνες συνθέτες, τούτο τό καλό: Την προσπάθεια και τό πάθος της έρευνας. Ψάχνοντας ό ένας, ψάχνοντας ό άλλος, θα βρούμε κάποτε τό σωστό μουσικό δρόμο, και θα δημιουργήσουμε την καλή έλληνική μουσική.

— Σ' αυτή τη γενική προσπάθεια πρέπει τό Κράτος να έλθη άρωτό.

— Πώς;

— Έλέγχοντας. Όπως έλέγχει τη λογοτεχνία τόν κινηματογράφο, τό θέατρο, όπως δεν επιτρέπει σε κακές ταινίες να στέλνονται στό έξωτερικό, έτσι πρέπει να μ'ήν επιτρέπεται τό διασυρμό της χώρας μας, στέλνοντας έξω μπουζουξίδικες ταινίες με μπουζουξίδικα τραγούδια.

— Άστυνομία στην Τέχνη, κ. Λέβ;

— Όχι, προς Θεού. Άπλως φωτισμένη καθήγηση. Δεν είναι σωστό να κατεβάζουμε τ'ό μουσικό επίπεδο του λαού. Δεν επιτρέπεται ή μουσική μόρφωση του λαού ν' άφίνεται στα χέρια των έμπορων. 'Εκτός κι' αν θέλουμε δλοϊ οι Έλληνες να μεταβληθούν μουσικά σε... βαρυνοιωνίτες.

— Τό δικό σας κοινό, κ. Χέβ, δέ σας ζητάει να παίξετε μπουζουξίδικα τραγούδια;

— Κάπου-κάπου. Δεν τούς κάνω τό χατήρι όμως...

— Και πώς αντίδρούν;

— 'Ο συνομιλητής μου σγκώθηκε. 'Ερριξε μία ματιά στην αήθουσα, που την πλημμύριζαν οι μελωδίες των ξένων σουξέ. 'Όλες οι παρές φαίνονταν να διασκεδάζουν ευχάριστα.

— Κάποτε ή έλαφρά μας μουσική θα βρη τό δρόμο της, είπε. Τότε θαή θεσί στό ρεπερτόριό μου. 'Αν επιχειρήσω να την άγνοήσω, δέ θα μείνη κανένας έδώ μέσα.

Κουνήσε τό κεφάλι θλιμμένα και πρόσθεσε με πίκρα:

— Τώρα την άγνοώ, σε μεγάλο βαθμό και, όπως βλέπετε, δλοϊ μένουν. Δεν έχω δικίο;

— Έχει;

— Οι άναγνώστες μας είναι οι μόνοι άρμόδιοι να κρίνουν.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΡΑΝΤΑ ΚΟΥΝΕΛΑΚΗ

ΤΟ 24ΜΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΟΣΗΝ ώρα μιλούσαμε στό μεγάλο άνετο σαλόνάκι της πολυκατοικίας, όπου μένει με τούς γονείς της — κάπου εκεί στά 'Ηλυσία — είχα την έντύπωση πώς γλεντούσε με την καρδιά της τη... συνέντευξη.

Ήταν ένα τσαχπίνικο κορίτσι, γεμάτο σπιρτάδα και άνησυχία, σωστό διαβολάκι!

Νεαρή, πολύ νεαρή άκόμα ή Μιράντα Κουνελάκη, μά ώστόσο πρωταγωνίστρια κιάλας άρκετών ταινιών, και μάλιστα καλών ταινιών, με θαυμαστές, θαυμάστριες, με συμβόλεια υπογραμμένα κι' άλλα έτοιμα για υπογραφή, με ράφτες, με τρεχάματα, με εγυρίσματα, με φακούς, με ήθόνες, με έργα, με σεαόρια...

— Με άρραδωνιαστικό!

— Ήθελα να της πώ πώς τη φανταζόμουν κάπως σά σαβαρή βάμπι, γεμάτη βαρύτητα και παραξενιές και ύφος και τουπέ και βεντετισμούς, μία κοπέλλα σκυμμένη στα χαρτιά της, να μελετά ρόλους ή πραγματείες περί θεάτρου. Και πώς την εύρισκα έντελώς διαφορετική — μία κοπέλλα άπλη, χαριτωμένη, όμορφη, προκλητική, κομμένη στα μέτρα της σύγχρονης 'Αθηναίας.

Δέ με άφησε όμως να ολοκληρώσω τη σκέψη μου. Προτιμούσε να «γλεντήσω» και να «φουμάρην», αν θέλετε, τη σοβαρότητά της, τη σοβαρότητα του υπογράφοντος δηλαδή και του φωτορεπόρτερ, που έστηνε σε μία γωνιά τη μηχανή του και τό φλάς.

— Διάβoλε! Τούτη ή «βεντέτα» είναι άκόμα ένα παιδί. Πώς μπορώ να την «πιάσω»; άναρωτήθηκα.

— Άναγκάστηκα να την παρακολουθήσω.

— Άρραδωνιαστικό, είπες; Μά πότε πρόλαδες κιάλας... κοριτσάκι μου;

— Δεν πρόλαβα. Μά πρόλαβε.

— Πού σε πρόλαβε;

— Στο ζαχαροπλαστείο. 'Ημουν με τη μαμά

— είχαμε πάει για ψώνια. Κουραστήκαμε και πήγαμε για μία πάστα. Σας άρέσουν οι πάστες;

— Μοι άρέσουν. Λοιπόν;

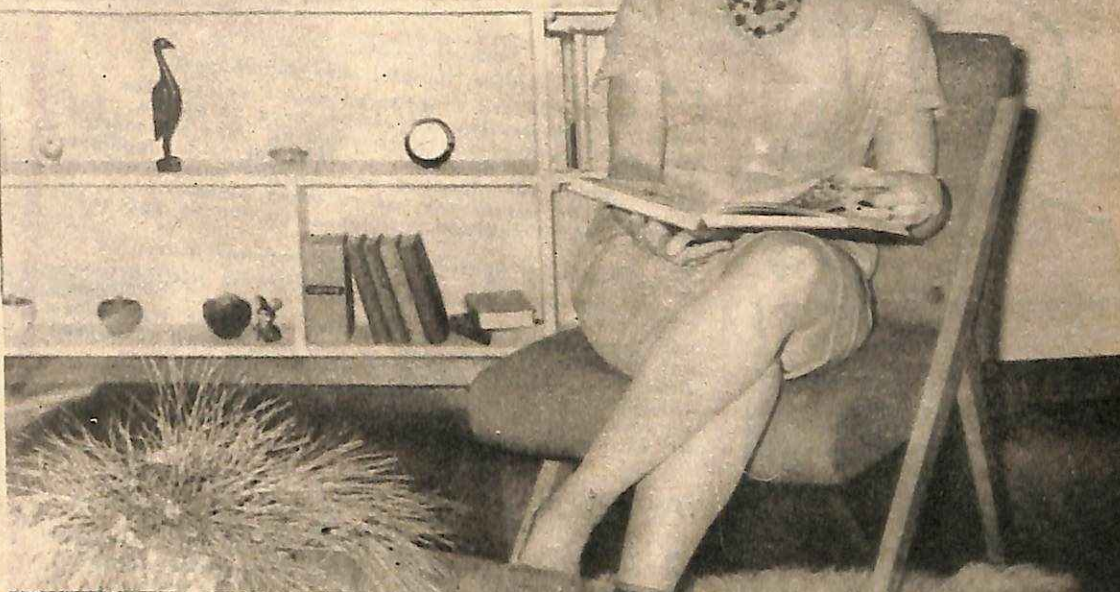
— Λοιπόν, είχαμε άργήσει. Τά... κουνελάκια

μόνα. Τί δάλεγε... ό κουνελος; Σηκώθηκα και πήρα στό τηλέφωνο τό μπαμπά: «Μπαμπά, ξέρεις, πρήμε την πάστα μας, μην άνησυχής.

— Και δέν άνησυχήσε, έ;

— Όχι, φυσικά. Όμως...

Τό διηγείται άπλά και χαριτωμένα. Κάποιος νεαρός την παρακολουθούσε. Και, την ώρα που τηλεφωνούσε στό σπίτι, πρόσεξε τις κινήσεις

Τό διάβασμα του ρόλου της είναι μία άπό τις πιο ευχάριστες άναπολίες της νεαρής πρωταγωνίστριας.

του χεριού στό καντράν και «έκλειψε» τόν αριθμό του τηλεφώνου της. Αυτό ήταν. Τό κουδούνι άρχισε άπό τότε να χτυπά κάθε μέρα. Δεσποινίς, ξέρετε, είσαθε...

— Σαχαλαμάρες; δηλαδή, Μιράντα.

— Και βέβαια σαχαλαμάρες. Κάποτε όμως σ' ένα πάρτυ, ό άγνωστος του τηλεφώνου έπεσε δίπλα μου και μου άποκάλυψε τό όνομά του.

— Ποιός ήταν;

— Χαμόγελο. Και «γλέντι».

— 'Ο... συνεργάτης χωρίς όνομα. Του ραδιόφωνου... Τόν ξέρετε;

— Ά, τόν τυχερό! Τόν ξέρω. Λοιπόν;

— Λοιπόν, τί τὰ θέλετε; Δεν ήταν καθόλου αυτό που είπαμε για τις «σαχαλαμάρες». Τόν βρήκα έξυπνο, άραιο, και τὰ ύπολοιπα τὰ καταλαβαίνετε. 'Ετσι;

— Φυσικά, τὰ καταλαβαίνω. 'Η ώρα ή καλή, λοιπόν. Για πάτε λέτε τὰ στέφανα;

— Βγάλαμε τις άδειες.

Λέει την τελευταία φράση και λάμπει άπό εύτυχία. Και ό ύποφαινόμενος άντισταλάει πώς ή Μιράντα, έπαψε να γλεντά την κουβέντα και τό «παιδί» έπαψε ναύα παιδί κι' έγινε αυτό που είναι: μία εύαισθητη γυναίκα.

Κι' όμως, ή Μιράντα Κουνελάκη είναι — τί άντινομία, άλήθεια! — παιδί άκόμα. Ούτε είκοσι χρονών.

Μόλις πέρσει έδγαλε τη Σχολή—τη Δραματική Σχολή του 'Ελληνικού 'Οδείου—και την ίδια χρονιά εμφανίστηκε στό θέατρο. 'Η Κατερίνα, ή έλκεκτη ήθοποιός μας, άπ' τό φωτόριο της όποιας γεννήθηκαν άστέρια που λάμπουν σήμερα στον κινηματογραφικό μας ουρανό, όπως ή 'Αλίκη Βουγιουκλάκη, ή Κάκια 'Αναυτή κι' άλλες πολλές, διέκρινε στό πρόσωπο της νεόδωγλης ήθοποιού μία καινούργια θεατρική αξία.

Την προσέλαβε, λοιπόν, στό θέατρο της κι' έτσι ή Μιράντα Κουνελάκη βρέθηκε... άπ' τ' αυτή και στό μάστορα. 'Υποδύθηκε με επιτυχία κάποιο ρόλο στην όραία κωμωδία «Τριάντα δευτερόλεπτα έρωτα» και... αυτό ήταν.

— 'Η άρχή είχε γίνει.

Τά παρακάτω ήρθαν μόνο τους και μάλιστα με ραγδαίο ρυθμό. Τά παρακάτω αυτά ήταν «εταίριες». Τό «Είς σένα άγάπη μου», όπου πρωταγωνίστησε με τό Νίκο Κούρκουλο, τό αμερικανικής παραγωγής φιλμ «Άτλας», «Η άπολύτρωση», όπου ή Κουνελάκη πρωταγωνίστησε με τό Σπύρο Φακά και την Λωρέλα ντε Λούκας, ό «Χρυσός κι' ό τενεκές», όπου τό ύπαρκτικό της ταλέντο συνδυάζεται θαυμάσια μ' έκεينو του Μίμη Φωτόπουλου, κ. ά.

Οι ταινίες αυτές καθιέρωσαν τη Μιράντα Κουνελάκη, πριν ακόμη σκάσει άπ' τό αύγό της, σά στάρ πρώτου μεγέθους. Μία στάρ, που δέν έφτασε, βέβαια, άκόμα στό ύψος των «φτασμένων», σε, πού έβειε ώστόσο, ό,τι πολύ σύντομα θα τις «φτάσει», αφού διαθέτει την πρώτη ύλη σε τίς «φτάση».

Τά προσόντα δηλαδή. Την ήθοποιό και άφθονία.

— 'Η άρχή είχε γίνει.

Τά παρακάτω ήρθαν μόνο τους και μάλιστα με ραγδαίο ρυθμό. Τά παρακάτω αυτά ήταν «εταίριες». Τό «Είς σένα άγάπη μου», όπου πρωταγωνίστησε με τό Νίκο Κούρκουλο, τό αμερικανικής παραγωγής φιλμ «Άτλας», «Η άπολύτρωση», όπου ή Κουνελάκη πρωταγωνίστησε με τό Σπύρο Φακά και την Λωρέλα ντε Λούκας, ό «Χρυσός κι' ό τενεκές», όπου τό ύπαρκτικό της ταλέντο συνδυάζεται θαυμάσια μ' έκεينو του Μίμη Φωτόπουλου, κ. ά.

Οι ταινίες αυτές καθιέρωσαν τη Μιράντα Κουνελάκη, πριν ακόμη σκάσει άπ' τό αύγό της, σά στάρ πρώτου μεγέθους. Μία στάρ, που δέν έφτασε, βέβαια, άκόμα στό ύψος των «φτασμένων», σε, πού έβειε ώστόσο, ό,τι πολύ σύντομα θα τις «φτάσει».

Τά προσόντα δηλαδή. Την ήθοποιό και άφθονία.

— 'Η άρχή είχε γίνει.

Τά παρακάτω ήρθαν μόνο τους και μάλιστα με ραγδαίο ρυθμό. Τά παρακάτω αυτά ήταν «εταίριες». Τό «Είς σένα άγάπη μου», όπου πρωταγωνίστησε με τό Νίκο Κούρκουλο, τό αμερικανικής παραγωγής φιλμ «Άτλας», «Η άπολύτρωση», όπου ή Κουνελάκη πρωταγωνίστησε με τό Σπύρο Φακά και την Λωρέλα ντε Λούκας, ό «Χρυσός κι' ό τενεκές», όπου τό ύπαρκτικό της ταλέντο συνδυάζεται θαυμάσια μ' έκεينو του Μίμη Φωτόπουλου, κ. ά.

Οι ταινίες αυτές καθιέρωσαν τη Μιράντα Κουνελάκη, πριν ακόμη σκάσει άπ' τό αύγό της, σά στάρ πρώτου μεγέθους. Μία στάρ, που δέν έφτασε, βέβαια, άκόμα στό ύψος των «φτασμένων», σε, πού έβειε ώστόσο, ό,τι πολύ σύντομα θα τις «φτάσει».

Τά προσόντα δηλαδή. Την ήθοποιό και άφθονία.

— 'Η άρχή είχε γίνει.

Τά παρακάτω ήρθαν μόνο τους και μάλιστα με ραγδαίο ρυθμό. Τά παρακάτω αυτά ήταν «εταίριες». Τό «Είς σένα άγάπη μου», όπου πρωταγωνίστησε με τό Νίκο Κούρκουλο, τό αμερικανικής παραγωγής φιλμ «Άτλας», «Η άπολύτρωση», όπου ή Κουνελάκη πρωταγωνίστησε με τό Σπύρο Φακά και την Λωρέλα ντε Λούκας, ό «Χρυσός κι' ό τενεκές», όπου τό ύπαρκτικό της ταλέντο συνδυάζεται θαυμάσια μ' έκεينو του Μίμη Φωτόπουλου, κ. ά.

Οι ταινίες αυτές καθιέρωσαν τη Μιράντα Κουνελάκη, πριν ακόμη σκάσει άπ' τό αύγό της, σά στάρ πρώτου μεγέθους. Μία στάρ, που δέν έφτασε, βέβαια, άκόμα στό ύψος των «φτασμένων», σε, πού έβειε ώστόσο, ό,τι πολύ σύντομα θα τις «φτάσει».

Τά προσόντα δηλαδή. Την ήθοποιό και άφθονία.

την όμορφιά. Και θα ξεπεράσει πολλές. Αυτή τούλάχιστο είναι ή προσωπική μου έντύπωση. Της τό λέω και τό «διαβολάκι» για πρώτη φορά στη διάρκεια της συνομιλίας μας βρίσκεται σε άμνηστία.

Κοκκινίζει ως τις ρίζες των αυτιών και σκύβει τό κεφάλι. Όσο για τό χαμόγελο, αυτό πιά έχει πεταχτεί και τὰ κόκκινα χειλάκια σφίγγονται μέσ' στα δόντια.

Νοιάδα άσχημα, άλλα... δέν άνακαλώ.

— Τό ξέρω, σ' έφερα σε δύσκολη θέση, Μιράντα. Μ'ή μιλάς όμως. Δεν υπάρχει ανάγκη να μιλήσης έσύ για τόν εαυτό σου. Θα μιλήσουν οι άλλοι. Άρχισαν δά κιάλας να μιλούν.

★

Μιά και τό πράγμα τοποθετήθηκε εκεί κι' άφού άπό τις στήλες του «Θησαυρού» έσαγγέλλουμε τούτη τη γνώμη, ό,τι ή Μιράντα Κουνελάκη θ' άποτελέσει τό μεγάλο άστέρι του μέλλοντος, καλό θαταν να δοθούν άπό δώ μερικά χρήσιμα εμικρά μυστικά» της και ιδιαιτέρως άδυναμίες και προτιμήσεις της, για να ολοκληρώσει κανείς την εικόνα της συνομιλητριάς μου, σαν άνθρωπου.

★ Λοιπόν, ή Μιράντα άγαπά τη δουλειά της περισσότερο άπ' όλα. Σ' αυτή την άγάπη της κανείς δέν έχει αντίρρηση άπ' τούς δικούς της. Ούτε ό πατέρας της, ό Πέτρος Κουνελάκης, που άσκέι τό επάγγελμα του έμπορου αντιπροσώπου, ούτε ή μητέρα της, ή κυρία Καίτη Κουνελάκη, ούτε ή μεγαλύτερη παιτρεμένη άδελφή της, ούτε φυσικά ό «χαρής όνομα» άρραδωνιαστικός της. 'Ο δρόμος άπλώνεται μπροστά της άνεμπόδιστος και «άνθροσπαρτος», που λένε και τὰ εύχετήρια.

★ 'Η Μιράντα άγαπά τις διασκεδάσεις.

— Και με τί διασκεδάσεις, «διαβολάκι»;

— Με όλα. Με τὰ βιολία, με τό χορό, με τό τραγούδι.

— Μπουζούκι;

— Και μπουζούκι. Και Μπιθικότση.

— Και με τί άλλο;

— Με τὰ σκυλάκια, με τὰ λουλούδια, με την κουβέντα...

— Και τώρα δηλαδή... «γλεντάς» την ύποθεσι, Μιράντα;

— Νά πώ την άλήθεια;

— Δεν πειράζει. Πές την. 'Αν και την καταλαβαίνω.

— 'Ε, αυτό είναι. Αυτό που καταλαβαίνεις. Και τώρα. Είναι τόσο όμορφο να μπορώ να τὰ χαίρεται κανείς όλα και να μ'ήν παίρην τίποτε επί πόνου.

★ Τέλος, ή Μιράντα άγαπά... την εύθεία.

Τό τονίζει με ιδιαιτέρη έμφαση αυτό, όταν τη ρωτά πού δρόμο προτιμά στη ζωή.

Τυνατικές

ΓΚΑΡΣΟΝΙΑ

Εδιαβάσατε, νομίζω, αρκετοί στον «Θησαυρό», πώς το αδύνατο το φύλο το κομψό και το άβρο και με το γκαρσονιλικό ασχολείται αυτά τα χρόνια... και θα δούμε, όπου νάαι, τουφερά κι' άβρα γκαρσονία... Σερεβιτόρισες θ' αρχίσουν, μ' άλλα λόγια, να σεβρίουν και τα πλήθη των άρρένων άσφαλώς θα συνεγείρουν, που σειρά θα περιμένουν, με τα μάτια λιγωμένα και θα λένε με λαχτάρα: «Δώσε, μάνα μου κι' έμένα!» *

Σερεβιτόρισες ώραιες και τσαχπίνες και μοντέρνες θ' αρχίσουν να σεβρίουν προσεχώς μες' στις τα- (βέρονες)

κάθε γκρίνια τους θ' αφήνουν όλοι οι άρρενες στη μπάνα και για τους περισσότερους... νοστιμιά θάχουν τα πάντα! Δηλαδή οι πελάτες όλοι θ' άφησουν, κατά κανόνα, την όση του φαγητού τους και τη γεύσι την κακιά, με τα μάτια τους θα έχουν καρφωμένα στην γκαρσονία, με τα μάτια τους θα βρίσκουν και «συχώριο και... μπουν- κι' όλα ώραία θα τα βρίσκουν και «συχώριο και... (κιά)!

Αλλη όνη κι' άλλη χάρι οι ταβέρνες θ' αποκτήσουν, στάσι άωογη κι' έν τάξει ώρισμένοι. θα κρατήσουν κι' ώρισμένοι—έννοείται—τομυρότεροι θαμώνες! Τα «δοντέερ» τους πλείστοι άλλοι θα ξεγύανε ταχτικά μπρός σε τέτοια γκαρσονία τουφερά κι' δρεκτικά, κι' άλλοι πάλι το ψητό τους κατά μέρος θα το αφήνουν και με τις κομψές γκαρσονίες θα κυττάζουν «νά τα... ψή- (γουν)!

Θα βρεθούν, επίσης άντρες, που χωρίς ένδοιασμό, θα δημιουργούν μεγάλο κι' άλυτο λογαριασμό, για να δείξουν στις γκαρσονίες τις τσαχπίνες και γαλιάν- (τρες), πώς δεν είναι όποιοι κι' όποιοι και «μισής μερίδας άν- (τρες)!

Κοπλιμένα θα κυττάζουν ν' άραδειάζουν άρκετοι, και κομψά ραντεβουδάκια θα ζητούν ιδιαίτερος, με θα γίνονται, με δαύτα, στο φινάλε βαρετοί κι' οι γκαρσονίες θ' άπαντάνε: «Ασ' τίς... σάλτσες κατά (μέρος)!

Τίς παλίες τους τις συνήθειες θα ξεκόψουν ώρισμένοι, όταν δουν το γυναικείο το χεράκι να σεβρίει, και θα λένε τού... κρασιού τους το σεβρίσμα να μείν, άφου θάβαι η γκαρσονία «νά την πίνης στο... ποτήρι! Άλλοι θα κρυφοστενάξουν, άλλοι θα καρδιοχτυπήσουν, και θα σκέπτονται συνήθως και θα λένε οι καυμένοι, ότι πήγανε μιά μέρα στην ταβέρνα να... «τσιμπήσουν κι' έρωσιόληκτοι βροθήκαν και για χρόνια «τσιμπημένοι!» *

Στα εστιατόριά μας σερεβιτόρισες άν μπουν, όσα ξέραμε ως τώρα έντελώς θ' άνατραπούν κι' όσοι άνέκαθεν κυττούσαν μόνο την πολυφαγία, τις γκαρσονίες θα κυττάζουν, του λοιπού, με... λαμαργία! Μπρός στα πλάσματα έκεινα, τη ματιά τους θα γλαρώνουν γρηνοί και παλληκάρια και πανάκωδα θα φτάσουν, κάποια μέρα να πληρώνουν και το «φάτε... μάτια ψάρια!» *

Γκαρσονιού σκολή άν βάλη η σαγήνη η γυναικεία, θα ύφίσταται άπ' τους άντρες συνεχή πολιορκία, με για να τα πούμε ντοίτα και χωρίς πολυλογία, δε θ' άνέχονται οι γκαρσονίες και την... άνθρωποφαγία! Κι' άν τις παρανοήσεις, ήγουν τους παρακολλητές, κι' άν τυχόν τα έσκαμένα, φίλτατέ μου, ύπερβής, θα σου δίνουν καταλλήλως κι' σούρωρι τό... «μπόν σερεβίς!» *

Σερεβιτόρισες, έν τέλει, έάν καθιερωθούν άπειράριθμες κυρίες θα καταβουδνηθούν κι' άσφαλώς τον σύζυγό τους, το μουντάρι και τον γόν στις ταβέρνες δε θα στέλνουν, όπως άλλοτε, να τρώη... Ριζικώς θ' αλλάξουν, πλέον, του «κούν-κάν» το πρόγραμ- (μά τους) και θα πέσουν με τα μούτρα στο καλό... μαγειρέμα τους, γιατί ο άντρας τους, θα λένε, πιθανόν να μουνταρένη και μπορεί ο κατεργάρας, κάτι να τους «μαγειρέψη».

Επισημαίνω
Ανα. Τάτμα & Σουρεζάτις Γ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΤΙΚΟ ΜΟΝΟΚΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΟΔΟΧΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Χρησιμοποιώντας όλη της τη νο πτεία, η Λάουρα κατόρθωσε να ξε τρελλάνη το Λορέντζο και να τον κάνει σκλάβο της. Αυτό, ο τόσο καλός ως τότε σύζυγος και οικο- γενεάρχης, άρχισε να αντιπαθί και να κακομεταχειρίζεται τη νυ- ναίκα του. Ν' άδιαφορή για το παιδί του, ν' άδιαφορή για το μένος της, ν' άδιαφορή για το πόντο της. Η δύ- στυχη Άμαλία, τα ύποπτα όλα σιωπικά και μ' άειοπρέπεια. Μια μέρα τον παρακολούθησε κι' άνα κάλυψε τον ένοχο δαυτό του. Η άδελφή της, η Άντωνία, πήγε στη Λάουρα και της ζήτησε ν' άπο- μακρυνθί από το Λορέντζο. Αυτή όμως της άπάντησε πως ήταν ά- δύνατο, γιατί την άναπαύσε κι' είχε άποκτήσει ένα κοριτσάκι με- ζι του. Ο Λορέντζο έμεινε το δια- όημα της Άντωνίας κι' έξανα ώ- θηκε ακόμα περισσότερο. Τώρα η νυναικά του προαισθανότανε π' θα τη δολοφονούσε, για να μείν έλεύθερος να παντρευτεί την άλ- λη. Έγραψε τότε ένα γράμμα στο γυ- ναικό της, έξορκίζοντάς τον να πάρη έκδικση. Σαφνικά, ο Λορέν- τζο άλλαξε. Έγινε και πάλι τρυ- φερός και περιποιητικός στη νυ- ναίκα του. Ο σκοπός του ήταν να άποκοιμή τις ύποψίες της. Και πρανιολικά, κατάφερε έπει- νη την παραούση με κάποια έρωσι- ο' ένα έρμηκό κτήμα του, όπου τη σκότωσε και την έθαψε. Έστε- ρα έδωσε πως τον είχε ένκα- ταλείψει. Άλλα κάποιος χωρικός τον είχε θύει που έσκαβε το λάκ- κο. Το άναφερε λοιπόν στην ά- στυνομία. Έσκαψαν στο μέρος έ- κεινο και βρήκαν το πτώμα. Ο Λο- ρέντζο καταδικάστηκε σε θάνα- το. Η άδελφή του, η Άντωνία, άπ- τη όμως σε ισόβια δαυά. Αυ- τη όμως είχε έξαφανιστεί στο με- ταξύ. Μετά την καταδίκη του, ο Λορέντζο μετανόησε και ζήτησε να δη την Άντωνία, στη φυλακή του.

5ον — Μουρχειται να τρελ- λαθ'όσο σκέπτομαι πώς, αν δεν υπήρχε εκείνη η καταραμένη Λάουρα, θα ή- μουν ακόμα τίμιος άνθρωπος, έλευ- θερος, ήσυχος ευτυχισμένος με την οικογένειά μου, άντι νάαι κλει- σμένος στη φυλακή, με το φάντα- σμα της γυναικας μου, διαρκώς μπροστά μου! Πόσο θάβλα νάχω στα χέρια μου αυτή την άτιμη, για να την κομματώσω, να τη βασαν- νίσω, να την κάνω να πεθάνη μαρ- τυρικά! Μου έπταν όμως πώς έφυ- γε, έξαφανίσθηκε, για να γλυτώση. Είναι αλήθεια.

— Ναι, άπάντησε ξερά η Άντω- νία. Μα θα την ξαναβρω και θα έκδικήθω, έστω και σε δέκα, είκο- σι ή τριάντα χρόνια! — Θα το κάνης, αυτό; Έξέπασε ο κατάρκος, με άγρια χαρά. Η ύποσχεσί σου, Άντωνία, φτάνει για να με βοηθήση ν' άνεβώ με θάρρος στο Ικρίωμα... Γιατί το χειρότερο μαρτύριο μου ήταν να μη μπορώ να ίκανοποιηθώ το θυμά, που μου φωνάζει, μέρα και νύχτα: «Τιμώρησε τη ν' άλλη, και τότε θα σε συχωρέσω για το φριχτό θά- νατό μου!». Και θάχα το θάρρος, τη δύναμη, τη θέλησι να την τιμω- ρήσω, με δε μπορώ. Είμαι στη φυ- λακή και πρόκειται να πεθάνω έγω πρώτος... Μα θα πάρης έσύ τη θέ- σι μου. Δεν είν' έτσι!

— Έγώ κι' ο γυιός σου, άπάν- τησε η Άντωνία μ' έπίσημο τόνο. — Δεν έξερεις όμως πολλά πράγ- ματα γι' αυτή την κακούργα. Ά- κουσε με, λοιπόν... Καί της διηγήθηκε, ό,τι θα της χρησίμευε για να συμπλήρωση την Ιστορία της δυστυχισμένης μαρτυ- ρας, ώστε να μπορέση να τη δια- βάση ο Φράντζος μιά μέρα και να μάθη όλη την αλήθεια. Πρόσθεσε πώς η Λάουρα δεν του είχε φανερώσει ποτέ άπ' πού προ- ερχότανε. Άλλ' ένα βράδυ, σε μιά στιγμή μεθύσιού, του είχε διηγη- θή πώς γενήθηκε στο Τουρίνο και πως δεν ήταν άντρας της ο άνδρας που την είχε φέρι στο Ρο- βερέτο.

ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

βερέτο. Έγινε πάλι να είχε διαφεύγει, με φαίνεται πως αυτή ήταν η α- λήθεια. Όταν τελείωσε την έκμυστήρε- σί του, ίκέτσε και πάλι την Άν- τωνία να τον συχωρήσει. Κι' εκεί- νη συγκινήθηκε, άπλωσε το χέρι της πάνω άπ' το κεφάλι του κι' έπανάλαβε τον όρκο της να φέσει παντού για τη Λάουρα. Έπσχε- θηκε ακόμα να μη παντρευτεί ποτέ, να ζήσει μονάχα για τον άντηφό της. Ο κατάρκος δεν είχε πιά δύνα- μι να την ευχαριστήση. Οι λυγμοί τον πνίγαν.

Έγγυοντάς, η Άντωνία του ύπο- σχέθηκε πως θα του πήγαινε το γυ- νά του. Και κράτησε μεν την ύ- πόσχεσί της, αλλά δε μπόρεσε με- κανένα τρόπο να πείση το Φράντζος να πληρώσει το φυλακισμένο. Δεν ήθελε ούτε να τον δει, ο μι- κρός. Κι' αυτή ήταν η τρομερότε- ρη τιμωρία για τον κατάρκο.

— Ήταν βροχερή, μελαγχολική η μέρα, που ο Λορέντζο οδηγήθηκε στο Ικρίωμα.

Ανάμεσα στην όμιχλη φανόταν άόριστα η άχχόνη, με μιά σκάλα σπιοιμένη στην άκρη της και με το σκονί κρεμασμένο στο κενό. Πληθος τεραστίο γέμιζε την πλα- τεία σπρωχνότανε γύρω άπ' το Ι- κρίωμα. Κανένα όμως πρόσωπο δεν έδειχνε πόνο. Μολοντί ξεράνε όλοι τη μετάνοια του δολοφόνου, ήταν ακόμα πολύ πρόσφατη η άνάμνησι του συγγερού εγκλήματός του. Δε μπορούσαν να τον ληψήσουν.

Περιμέναν άνυπόμονα ν' άποδο- θή δικαιοσύνη. Την ίδια ώρα, η Άντωνία, γο- νατισμένη πάνω στον τάφο της ά- δελφής της, παρακαλούσε το δυστυ- χισμένο θυμά να συχωρέσει την κα- τάρκα.

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

χισμένο θυμά να συχωρέσει το φο- νιά, που θα πλήρωνε το εγκλήμα- του. Και την ίκέτσε να της δώσει δύναμη για να εκπληρώση την ά- ποστολή, που είχε αναλάβει...

Το ίδιο βράδυ, η θορραλέα γυ- ναίκα πήγε κρυφά στο μέρος, που είχαν θάψει τον κρεμασμένο και προσευχήθηκε για την ψυχή του. Ένώ ήταν άπορροφημένη άπ' την προσευχή, της φάνηκε πως άκουσε πίσω της κάποιο μυτηριώδη θό- ρυβο. Στράφηκε και είδε μιά μαύρη σκιά, σε φάντασμα, που πλησίαζε. Ανατρίχιασε σύγκορμη και, για πρώτη φορά στη ζωή της, ένιωσε ένα προληπτικό τρόμο, που την έκα- νε να γείρη το κεφάλι της και να σφιχτοκλείση τα μάτια της.

Άλλ' η άδυναμία της αυτή δεν κράτησε πολύ. Ανασηκώθηκε για ν' αντιμετώπιση την όπτασία, δεν είδε όμως τίποτε πιά... Πείσθηκε τότε πως θα ήταν το φάντασμα της άδελφής της, που έρότανε στον τάφο του συζύγου της, για να της θυμίση τον όρκο της.

Δε θα μπορούσε να κοιμηθί ήσυ- χα η ψυχή της, όσο δεν έπαίρνε έκδικησι!

Η Άντωνία γύρισε στο σπίτι της, σταθερά άπορροσμένη. Άλλα δε μπόρεσε να ένεργηση άμέσως. Μέσα σε μιά κασετίνα της Άμα- λίας, που είχε έφευγει από τις έ- ρευνες της αστυνομίας, είχε βρη το γράμμα της άδελφής της για το γυιό της. Αυτό έπρεπε να το πάρη ο Φράντζος, όταν θα γινόταν 21 χρό- νων.

Ύπηρχε μαζί κι' ένα άλλο γράμ- μα, για την Άντωνία, που έλεγε: «Άγαπημένη μου άδελφή, Νόμιζα πως ήταν άδύνατο να μεγαλώσω ακόμα πιο πολύ η δυσ- τυχία μου. Γελιόμουν όμως, όταν έφτασε, του Λορέντζο, να κα- ταντήρη όλο το σώμα μου μιά πλη- γή από τα χτυπήματα. Χτες μου είπε πως θα ήταν ευχαριστήμένος μόνο τη μέρα που δε πέθαινα και που θα μπορούσε να κάνει δική του την άλλη, την κακούργα!

Κι' όταν του ζήτησα κλαίον- τας να λυπηθί το παιδί μας, μου άπάντησε άσπλαχνα πως ο Φράντζος

θ' άποχτούσε γρήγορα άλλη μητέ- ρα και μιά αδερφή, για να παί- ζη μαζί της.

Ένοιώσα την καρδιά μου να ξεριζώνεται. Μά δε βρήκα τη δύ- ναμι να προσέσω λέξι. Ήμουν εκ- μυσμένη...

Όσο, τώρα που βγήκα άπ' τη ναρκή μου κι' αντιμετωπίζω τη φριχτή καταστάσι μου, άπευθύνομαι σε σένα και σου φωνάζω: «Άν δε μπόρης να σάσης έμένα, σάσε του- λάχιστον το γυιό μου! Άν πεθά- νω, μη τον αφήσις να πέση στα χέρια εκείνης της καταραμένης. Θά προτιμούσα να τον δώ νεκρό, σου τ' άράξομαι!».

Άδελφή μου άγαπημένη, άκούσε με, σε να έφτασαν τώρα οι τε- λευταίες μου στίγμες! Σου έμπι- στεύομαι το παιδί μου. Κανείς νό- μος δε μπορεί να σ' έμποδίση να γλυτώσης ένα άδωό άπ' τα χέρια δυο φονιάδων.

Αν ο κόσμος δεν άνακαλύψη το εγκλήμα του Λορέντζο — γιατί το νοιάζω, θα με σκότωση στο τέλος! — μη τον κατηγορήσης έσύ. Δεν το θέλω! Άφισέ τον να παντρευ- τή π' φιλενάδα του. Δυό ένοχοί, δε μνοί με την ίδια αλυσίδα, κατα- λήγουν να μισήσουν ο ένας τον άλ- λο. Γιατί, σε κάθε ματιά, πράξι, λέξι, τους, νομίζουν πως βλέπουν μιά προδοσία.

Η Λάουρα θα με βοηθήση να έκδικήσω τον άντρα μου, που τον λάτρεπα και τον αγαπού άκόμα, παρ' όλες τις βροσίες, τις άπει- λές και την κακομεταχειρίσι του. Το μαρτύριο του Λορέντζο θ' άρ- χίση με το θάνατό μου.

Αργότερα, ο γυιός μου, μαζί με σένα, θα έκδικήση την άδελφή, που τον σέισε άπ' τη μητέρα και τον «τάτερά» του.

Έχω ρεφίσι στο Φράντζος, αλλά δε μπόρεσα να διαβάσω το γράμμα μου πέρα μόνον όταν έβαι σε θέσι, να το καταλάβω, όταν βάρη συμπληρώσει τα 21 χρόνια του. Μετά το θάνατό μου, πάντων και φύγετε άπ' το Ροβερέτο. Και περιμένετε ήσυχα να σημάνη η ώρα της δικαιοσύνης.

Κατάλαβε με, άδελφή μου! Για όσα ύπόφερα και ύπόφερα έξ' αίτίας αυτής της γυναικας, χρειάζεται κα- τί περισσότερο από μιά συνήθισ- μενη έκδικησι, από μιά κοινή τιμω- ρία. Μιά μέρα, όταν θάχουν έξα- ντη πιά όλα, ο γυιός μου θα πα- ρουσιαστή έσθονικά και θα έκδικη- θή για τη μητέρα του.

Πρέπει να χτυπήση κατάκαρδα αυτή τη γυναίκα. Έμαθα πως ά- γαπες τρελά την κόρη της. Έ, λοιπόν, αν ζήση, θα πληρώση έκει- νη για τη μητέρα της!

Αντωνία, γίνουμι κακή, σκλη- ρή... έγώ, η τόσο καλή πάντα, η γεμάτη αυταπάρησι! Μά σκέψου τι δοκιμασίες πέρασα, για να φτά- σω σ' αυτό το σημείο...

Έχω έμπιστοσύνη σε σένα, ά- δελφή μου, σε σένα μόνο. Ξέρω πως έσύ, με την ένάρετη και περήφανη ψυχή σου, θα γίνης άμείωτος δι- καστής, όταν φτάση η στιγμή.

Ίσως θυσιάζω έτσι το μέλλον σου. Μά σε ξέρω καλά! Μ' άγαπας τόσο, ώστε θα πάλεψης ακόμα και με το πεπρωμένο, για να τιμωρή- σης όποιον μ' άδίκησε. Δε θα έκα- νούσες πιά την ήσυχία, τον ύπνο και το χαμόγελό σου, όταν θα λεί- ψω άπ' τη ζωή. Θ' αγαπήσεις μο- νάχα το παιδί μου και θα ύπακού- σης στις τελευταίες θέλησεις μου.

Ο Θεός θα σε ανταμείψη για τη θυσία σου! Άυτός ίσως με σπρώχνει να σε διαλέσω για όργα- νό της έκδικής μου!

Με συγχωρήστε, είναι μακριά άκόμη από δω η Αφροδίτη! (Του Β. Χριστοδούλου)

«Ναί, θάρρη ή τιμωρία για την Ενοχή... από σένα, το νοιάζω! Έσύ θα υποδείξεις στο νιόδο μου το καθήκον του.

«Τώρα που σου γράφω, έχω παγώσει απ' τον πρόμο, δίχως να ξέρω το γιατί... Προαισθάνομαι πως θα με βρή κάποια φοιτητή συμφορά... Ποιά όμως;

«Προσευχόσου, αδελφή μου, για μία μάρτυρα που...».

Το γράμμα σταματούσε σ' αυτό το σημείο. «Ίσως ή δούσχη 'Αμαλία σκόπευε να το τελειώσει κάποτε που θα ήταν πιο ήρεμη.

«Ίσως και να τόχε ξεχάσει, τις μέρες εκείνες που ο Λορέντζο είχε ξαναγίνει καλός και τρυφερός μαζί της κι' είχε ξαναγεννηθεί την ελπίδα στην καρδιά της...

«Ο Θεός δεν είχε επιτρέψει να καταστρέψει τότε τα δυο εκείνα γράμματα, ξεγλασμένη απ' την ψευτική μεταμέλεια του άντρα της...

Τώρα ή 'Αντωνία θα έκτελούσε πιστά την τελευταία θέλησή της α-

δελφής της. Θα θυσίαζε το κάθε τι για το ιερό αυτό καθήκον!

Θα πετούσανε στην προσπάθειά της; Ποιάς ξέρει; Ποιάς θα μπορούσε να το πη; Μα θα προσπαθούσε, όσο ήταν ανθρώπινα δυνατό.

Ίσως νάταν καταδικασμένη κι' αυτή να υποφέρει μαρτύρια... Μετά το θάνατο της μητέρας της, είχε φύγει απ' το Ροβερέτο, μαζί με το παιδί, που της ζητούσε συχνά τη μαμά του, χωρίς να μπορεί αυτή να του απαντήσει.

Έκανε τεράστιες προσπάθειες για να μη δείξει όλη την απελπισία της στο Φράντς, για να γεμίσει το κενό της ζωής του.

Η ματιά της είχε γίνει αυστηρή, ή φυσιογνωμία της αγέλαστη. Συχνά, όταν ήταν μόνη, μιλούσε με τον εαυτό της, ζητούσε απ' την ψυχή της αδελφής της να στερεώσει το θάρρος της, που λυγίζει... Είχε κρύψει κρυφά έρευνες για ν' ανακαλύψει που είχε πάει ή Λάουρα με τη μικρή. Του κακού διώως. Δε βρήκε πουθενά τα ίχνη της.

«Όσο μεγάλωνε, ο Φράντς ξεχνούσε σιγά-σιγά τα περασμένα. Κι' ή 'Αντωνία δε ζητούσε να του τα θυμίσει.

Όστόσο, έκλινε εκ φύσεως στη μελαγχολία. Φαινότανε πως οι πόνοι της μητέρας του είχαν περάσει και στη δική του ψυχή, που μάντευε το σκληρό δράμα της...

Ήταν άριστος μοθητής, πάντα πρώτος στο σχολείο. Δεν ήξερε τί θα πη διασκέδασι, παιχνίδι. Μελετούσε ακόμα και στις ελεύθερες ώρες του.

Η 'Αντωνία τον επέλεπε άγρυπνα, σά δεύτερη μητέρα του.

Πόσες φορές τον κύτταζε ώρες ολόκληρες να κοιμάται, με τα μάτια της γεμάτα δάκρυα! Γιατί ο Φράντς της θυμίζει την αδελφή της. Είχε τις ίδιες λεπτές γραμμές του προσώπου, την ίδια θλιμμένη και συλλογισμένη έκφραση.

Δεν είχε πάρει τίποτε απ' τον πατέρα του — ούτε τον αδύνατο χαρακτήρα, ούτε το πρόσωπο.

Όταν έγινε 20 χρονών, ήταν αν-

τρας στη λογική και τη θέληση, αλλά και παιδί ακόμα, απλό κι' άμαθλο απ' τη ζωή.

Μ' όλο που τον πρόσεχε άγρυπνα, ή 'Αντωνία δεν είχε αντίληψη, ότι έδω και μερικούς μήνες είχε αναπτυχθεί στην ψυχή του ένα καινούργιο αίσθημα, ένα γλυκό άνευρο.

Ήξερε την άγνη κι' όμορφη κοπέλλα, που είχε δώσει την καρδιά της στο Φράντς. Την εκτιμούσε, γιατί ήταν καλή, ήθικη, άφοσιωμένη στο σπίτι της και στον πατέρα της.

Μα δε φανταζότανε πως ο Φράντς την αγαπούσε και πως ο έρωτάς του εύρισκε θερμή ανταπόδοσι.

Κάποια μέρα, που είχε βγή ο νέος, παρουσιάστηκε στην 'Αντωνία ο πατέρας της κοπέλλας και ζήτησε να της μιλήσει.

Εκείνη ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά — δίχως να ξέρη το γιατί. Όστόσο δέχθηκε μ' ευγένεια τον έπισκεπτη και του ζήτησε να εξηγήσει.

Κυρία, της είπε εκείνος με συγκίνηση, έρχομαι να σάς μιλήσω για τον άνηπιό σας.

Η 'Αντωνία χλώμιασε, αλλά έμεινε βουβή, περιμένοντας...

«Ο Φράντς αγαπάει την κόρη μου, το λατρεύει μόνον θεσσαυρό. Το άγνοούσα. Χτες όμως τους βρήκα μαζί... Άγρίεψα, θέλησα να δώσω πίσω στον άνηπιό σας. Άλλά μπήκε στη μέση ή κόρη μου. Μ' άγκάλιασε και μου είπε γλυκά:

«Τόν αγαπώ, μπαμπά. Άν πάθη τίποτε κακό, θα πεθάνω! Θα γίνω άντρας μου ο Φράντς! Θα...»

Σας, το όρκίζομαι, κύριε, πρόσθεσε κι' ο άνηπιός σας, κύριε, τρέψτε! Το όνειρό μου είναι να την έχω δική μου, για όλη μου τη ζωή.

«Τους κύτταξα και τους δυο, βαθιά συγκινημένους, κι' έλεγα με τό «Είχα άς τώρα ένα παιδί. Θ' άποχτήσω δυο... κι' ή κυρία 'Αντωνία θα γίνη ή μητέρα τους».

«Τους άγκάλιασα, τους φίλησα και τους ύποσχέθηκα πως θάρχομαι να ζητήσω τη συγκατάθεσή σας...

Η 'Αντωνία είχε άκούσει τα λόγια εκείνα με καρδιοχτύπι. Σκεπτότανε πως ήταν ύποπτα όμοια με καταστροφή μεμιάς τις ελπίδες του δύστυχου πατέρα, να συντρίψει την καρδιά του Φράντς και της αγαπημένης του!

Το φοιτητό μαρτύριο, που δοκίμαζε, στη στιγμή εκείνη, καθρεφτιζότανε στο χλωμό κι' άλλοιωμένο πρόσωπό της...

«Ο άνηπιός μου δε μπορεί να παντρευτή την κόρη σας, ούτε και άδύνατο!

«Ο άντρας άνασκήρτησε και χλώμιασε. Διαισθανότανε κάποιο μυστήριο...

Μα γιατί; ρώτησε με συγκινημένη φωνή. Καταλαβαίνετε, κυρία, πως δε μπορώ ν' άρκεσθώ σ' αυτά τα λόγια σας. Άπαιτώ μία εξήγηση.

Κι' αν δε μπορώ να σάς τη δώσω...;

Μα δεν καταλαβαίνετε πως παίζετε ή εύτυχία, ή ζωή δυο νέων; Σας το ξαναλέω, ή κόρη μου κι' ο άνηπιός σας αγαπιούνται και δε θα δεχθούμε ποτέ να χωρίσουνε, αφού όρκίσθηκαν ο ένας στον άλλο να ένωθούνε για πάντα...

Η 'Αντωνία ένοιωσε να σπαράζεται ή ψυχή της.

Κι' όμως, δε γίνεται άλλοιώς, κύριε! τράυλισε. Το έμπόδιο που ύψώνεται ανάμεσα στον άνηπιό μου και την κόρη σας, είναι άδύνατο να παραμεριστή... Σας παρακαλώ, μη μου ζητάτε μία εξήγηση, που θάνα οδυνήρη και για τους δυο μας!

Μα ο πατέρας επέμεινε:

«Ο Φράντς έδωσε το λόγο του στην κόρη μου και πρέπει να τον κρατήσει! φώναξε. Άν ήξερε πως δε μπορούσε να την παντρευτή, γιατί να παράση την παρθενική καρδιά της;

«Ο Φράντς δεν έξερι τίποτε, δέικοψε ζωγρά ή 'Αντωνία. Κατα-

λαβαίνω καλά πως ή άνηπιό μου θα τόν πληγώσει κατάκαρδα, πως θα κλάψει, θα ματώσει ή ψυχή του... Μα δε γίνεται άλλοιώς!

Δε θα φύγω από δω, κυρία, αν δε μου πητε όλη την άλήθεια! Γιατί δεν επιτρέπω σε κανένα να παίξη με μένα και την κόρη μου...;

Δε ζητάω καβζόλου να παίζω μαζί σας, κύριε, άπάντιση σταθερά ή 'Αντωνία. Θα το κρίνετε και μόνος σας, έφ' όσον επιμένετε να τα μάθετε όλα... Λοιπόν, ο Φράντς είναι γιός ένός ανθρώπου, που δολοφόνισε τη γυναίκα του και πέθανε στην κρεμάλα!

Ο άλλος τραβήχτηκε πίσω, τρομαγμένος.

Στην κρεμάλα... πρόσφερε μηχανικά, σαρκισμένος.

Ναί! Κι' έγώ ύποσχέθηκα πάνω στους τάφους του φονιά και του θυματού του ν' αναθρήνω το παιδί τους και να μη του φανερώσω ποτέ την άλήθεια, ώπου να μεγαλώσει άρκετά για ν' αναζητήσει τη γυναίκα που στάθηκε ή αίτια όλου του κακού και να την τιμωρήσει... Τώρα που τα ξέρετε όλα, θέλετε ακόμα να ένωσετε την κόρη σας στη θλιθερή μας τύχη;

Ο άντρας βρέθηκε σε τρομερή άμχανία.

Εγώ δε θα είχα προκαταλήψεις... τράυλισε. Άλλ' ο κόσμος είναι σκληρός... Σας συμπαύ, κυρία... λυπάμαι πολύ που άνασκάλεψα την πληγή της καρδιάς σας... Θα φύγω, θα πάω την κόρη μου κάπου άλλο, μακριά... κι' ελπίζω να ξεχάσει.

Κι' έφυγε, άναστατωμένος, δίχως να δώσει το χέρι του στην 'Αντωνία.

Εκείνη έμεινε σαν έκμηδενισμένη απ' το βάρος της καινούργιας δυστυχίας που την είχε βρή.

Τι έβαλε τώρα ο Φράντς;... Βέβαια, θ' άπαιτούσε κι' αυτός μία εξήγηση.

Και τί χτύπημα θα ήταν για τη λεπτή ψυχή του, όταν θα μάθαινε την άλήθεια!...

Πέρασε μία ώρα άληθινής άγωνίας.

Ύστερα, γύρισε ο Φράντς. Ήταν κατάχλωμος, τσακισμένος... «Έμαθα την άγωνία σου, της είπε. Γιατί με σκοτώνεις έτσι, έσύ που μ' αγαπάς; πάλι πάντα σαν παιδί σου;

Είν' ανάγκη, Φράντς...;

Μα γιατί; Γιατί;

Η 'Αντωνία έβαλε τότε το νέο να γονάτιση μπροστά της, έσφισε το κεφάλι του στο στήθος της και του τα φανερώσε όλα, με φωνή χαμηλή και τρεμουλιαστή.

Το χτύπημα ήταν τρομερό!... Ο νέος σωριάστηκε χάμω κι' έπαθε νευρική κρίση. Όταν συνήλθε, τα θυμόταν όλα.

Εχεις δίκιο, είπε. Δε μου επιτρέπεται ν' αγαπήσω, να φτιάξω οικογένεια. Όφείλω να έκδικηθώ!

Και πρόσθεσε σοδορά:

Όυτε να πεθάνω δε μπορώ... Θα ήταν άνασκή μου!

Εξώρκισε ύστερα τη θεία του να του δώσει το γράμμα της μητέρας του. Άλλ' ή 'Αντωνία αντίσταθηκε στις ικεσίες του και τον έπεισε με την εύλωπίτιά της. Στο τέλος, νικημένος, ο νέος έπεσε στην άγκαλιά της κι' έκλαψε πάνω στο στήθος της, όπως όταν ήταν μικρό παιδί...

Όταν ή 'Αντωνία έμαθε άργότερα την αυτοκτονία της κοπέλλας, που αγαπούσε ο Φράντς, σπάρξαν οι ύψεις την καρδιά της. Έκλαψε πολύ. Φοβήθηκε για το Φράντς: Πως θ' άντεχε στο καινούργιο αυτό χτύπημα;

Μα ο νέος, όσο κι' αν ύπόφερε, δεν άφησε να φωνή ή απελπισία του.

Είχε να εκπληρώσει ένα καθήκον. Όφείλε να ζήσει. Δε μπορούσε να πάη να βρή την αγαπημένη του, στον άλλο κόσμο...

Κι' ή 'Αντωνία θα τόν βοηθούσε να σηκώσει την άλυσίδα του πόνου...

Εδω τελείωνε το τετράδιο.

Η 'Αντωνία είχε προσθέσει μερικές σημειώσεις στην τελευταία

σελίδα, αλλά ο Φράντς δεν τις ξαναδιάβασε. Δεν άντεχε πιά... Άκούμπησε το κεφάλι του στο ντιβάνι κι' έκλεισε τα μάτια του. Ή σκέψι, που όμως δούλευε... Έλεγε με το νου του πως δεν έπρεπε να χάνη το θάρρος του, ούτε να μένη άπρακτος, αν ήθελε να έκδικηθή για τη λατρευτή, τη μαρτυρική μητέρα του.

Άντι να ζή έτσι άπομονωμένος με τη θεία του, έπρεπε να συνεχίσει στα κέντρα, στην κοινωνία.

Ο γιατρός, που τόν περιποιούνταν, του πρόσφερε τώρα την ευκαιρία να μη στους κοσμικούς κύκλους, να μαζέψη πληροφορίες για την καταρραμένη Λάουρα!

Αν δεν ήταν πραγματικά δικό της το έπίθετο, που είχε πάρει στο Ροβερέτο, αλλά του ανθρώπου που περνούσε για άντρας της, αυτός θαχε κάποια οικογένεια, που ελ ήξερε ίσως με ποιά γυναίκα είχε φύγει!

Η ιδέα αυτή, που του έρχότανε για πρώτη φορά, έκανε να ξαναγεννηθί όλο το θάρρος του.

Ξανάβαλε στη θέσι τους τα χαρτιά, μέσα στην κασετίνα, την κλείδωσε, τη φίλησε σαν ιερό κειμήλιο και ψύθουσε:

Άγαπημένη μου μαμά, ο γιός σου θα εκπληρώσει την τελευταία σου θέλησι! Μείνε ήσυχη, δεν ξεχνώ! Θα φτάση κάποτε ή ώρα της τιμωρίας για κείνη που καταστρέψε τη ζωή μας, την οικογένειά μας!

Δ'.

Το διαμέρισμα, που έμεναν ο Πρόσπερο κι' ή γυναίκα του, ήταν άληθινό άριστουργημα. Ός τις παραμικρότερες λεπτομέρειες του, φανέρωνε το λεπτό γούστο της οικοδέσποινας.

Πραγματικά, ή Ντίτα Σπεράνι, ή αγαπημένη σύντροφος του Πρόσπερο, ήταν μία καλλιτεχνική φύσι, με εξαιρετική νοημοσύνη και με τό πάθος του ωραίου.

Σε ηλικία 39 χρονών, φαινότανε σά μεγαλύτερη αδελφή του γιού της.

Ψηλή, λεπτή, γοητευτική, ολόξανθη, με γαλανά και βαθιά μάτια, με δέρμα τέλειο, είχε ακόμα τη ματιά και το άγνό χαμόγελο μιας κοπέλλας. Όσοι την πλησίαζαν, μέμονε άδωνοι από θαυμασμό.

Ο άντρας της τη λάτραιε. Κι' ο γιός της, ο Βιττόριο, την έδλεπε σαν είδωλο...

Όταν ήταν έτοιμος να κάνη κάποια τρέλλα, έφτανε μόνο να θυμυχή τη μητέρα του, για να μεταναλώσει...

Της έμοιαζε πολύ στη φυσιογνωμία. Είχε όμως μάτια και μαλλιά μαύρα, σαν του πατέρα του, και τόν ίδιο πρόσχαρο και διαχτυκό χαρακτήρα του.

Το βράδυ, που ο Πρόσπερο είχε προσκαλέσει το φίλο του Τζούλιο, με τη θετή κόρη του και την αδελφή του, γιόρταζε την είκοστή δεύτερα επέτειο του εύτυχισμένου γάμου του.

Ακτινοβολούσε από χαρά. Το πρωί, είχε γαρίσει στη γυναίκα του ένα θαυμάσιο μαργαριταρένιο κολλιέ και της είχε έκφρασει όλη την ευγνωμοσύνη του για την εύτυχία, που του είχε χαρίσει σε κείνα τα 22 χρόνια της άσυννέφιαστης ζωής τους.

Εκείνη του είχε ανταποδώσει τα φίλια του, κλαίγοντας από συγκίνηση.

Ο Βιττόριο τους βρήκε σ' αύ τη τη στάσι, τους άγκάλιασε και τους δυο κι' εύχθηκε απ' τα βάθη της ψυχής του να διαρκέσει αιώνα ή ένωση και ή εύτυχία τους.

Όλη τη μέρα, φάντανε λουλούδια και δώρα, από συγγενείς και φίλους.

Ο Πρόσπερο είχε κρατήσει κρυφά απ' το Τζούλιο την αίτια της βραδυνης γιορτής, που έδινε στο σπίτι του. Ο γιατρός όμως την είχε μάθει από κάποιο πελάτη του, που ήταν κι' αυτός καλεσμένος, αλλά είχε άρρωστήσει ξαφνικά. Κι' έστειλε ένα τεράστιο μπουκέτο, συνωδευμένο από μερικές στοργικές λουλούδια, που εύχαρίστησαν τόν

Το δέρμα σας την άνοιξι!

δέρμα ύγιες καθαρό δρoσερό

Νά το μυστικό της πραγματικής όμορφιάς! Χιλιάδες μάτια σάς περιεργάζονται καθημερινώς. Γι' αυτό είναι βασικό να περιποιήσθε τακτικά και όπως πρέπει το δέρμα σας

Και εύτυχώς που υπάρχει ή NIVEA!

Γιατί ή κρέμα NIVEA περιέχει όλα τα συστατικά που χρειάζεται το δέρμα σας, υγρά και λιπαρά, και κυρίως την Έφσερίτ, ουσία συγγενή προς το δέρμα. Έτσι ή NIVEA εξασφαλίζει στο δέρμα μία άληθινά φυσική περιποίηση

Διακεκριμένοι δερματολόγοι έπίδεδαίώνουν ότι:

«Η καλύτερη κρέμα είναι ή NIVEA!

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Λοιζίδου-Λιπαζώ

Βοηθός-Συνεργάτης τόν καθηγών ΚΡΑΚΑΝΟΦ, MORRIS, MASSON, ELDE & του δερματολόγου Ιατρού ΣΚΡΑΤΟΥΣ ΛΟΙΖΙΔΟΥ

ΓΕΝΙΚΗ ΛΙΣΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΧΗΤΟΝ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΣΤΗΘΟΥΣ, ΣΜΑΤΟΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑΤΡΑΙΕΜΕΝΑ ΔΟΥΛΟΓΕΙΑ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΡΙΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΜΕΘΟΔΩΝ

ΕΠΙΣΚΕΨΙΤΕ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΕΙΟΝ ΕΠΙΤΥΣΙΣ Η 40ΕΤΗΣ ΜΑΣ ΠΕΙΡΑ ΕΡΜΟΥ 51, Τηλ. 35.213

Τό μέλλον δέν μου χαμογελά πιά...

...ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ Μ' ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΝ... ΚΙ' ΑΝΕΧΕΙ ΔΕΝ ΒΛΕΠΩ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ Σ' ΑΓΑΠΑ ΑΛΛΑ ΞΕΡΩ ΤΙ ΦΤΑΙΕΙ. ΘΑ ΕΠΙΡΕΠΕ ΝΑ ΔΗΣ ΤΟΝ ΟΔΟΝΤΟΛΟΓΟ ΣΟΥ ΓΙΑ... ΤΗΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΟΣΜΗ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΣΟΥ.

ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ Η ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕ ΤΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ COLGATE - Ο ΔΡΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΔΡΟΣ ΕΙΣΧΩΡΕΙ ΣΤΑ ΠΙΟ ΚΡΥΦΑ ΜΕΡΗ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΑΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΚΟΛΓΚΕΪΤ ΜΕ ΓΚΑΡΝΤΟΛ ΟΛΑ ΠΑΝΕ ΜΙΑ ΧΑΡΑ

Colgate με Gardol ή 'Οδοντόκρεμα που ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΑ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ

Μόνον ή ΚΟΛΓΚΕΪΤ περιέχει ΓΚΑΡΝΤΟΛ, το δαυματουργό συστατικό, που καταπολεμά την τερηδόνα, περιβάλλοντάς τα δόντια σας προστατευτικά με μία δόραση άσπιδα. Δεν τό αισθάνεσθε, δεν τό γεύσεσθε, δεν τό βλέπετε, και όμως τό ΓΚΑΡΝΤΟΛ παραμένει συνεχώς στά δόντια σας όλη την ήμερα. Νά γιατί ή όδοντόκρεμα ΚΟΛΓΚΕΪΤ με ΓΚΑΡΝΤΟΛ προστατεύει τά δόντια σας όλη την ήμερα

ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΒΟΥΤΙΖΙΣΜΑ ΜΕ COLGATE ΜΕ GARDOL

- Σταματά στιγμιαίως την κακοσμία του στόματος
- Καταπολεμά την τερηδόνα
- Διασφεί τά δόντια κατάσπρα.

Πρώτη στην παγκόσμια κατανάλωση

COLGATE ΜΕ GARDOL ΔΟΝΤΙΑ ΓΕΡΑ ΚΛΟΑΡΗ ΑΝΑΠΝΟΗ

Γιά το νέο υιορίτσι..... ΔΙΑΝΑ

**Το ύφασμα για όλες τις
ώρες και όλες τις ηλικίες.**

Το νέο κορίτσι χρειάζεται λίγα πράγματα για να είναι πάντα όμορφο και κομψό. Τα νιάτα συμπληρώνουν την πολυτέλεια και με ένα απλό, χαριτωμένο φόρεμα μπορούν να έξυπηρετηθούν όλες τους οι ανάγκες. Άλλωστε, η νεανική φαντασία δα επινοήσει κάποιο στολίδι, κάποιο κολλίει ή κάποιο ζώνη που δα κάνουν το ίδιο φόρεμα κατάλληλο για το πρωί ή το βράδυ. Για το είδος αυτού του φορέματος χρειάζεται ένα ύφασμα που να πλένεται χωρίς να "μπαινί", να σιδερώνεται εύκολα, να ταλαιπωρηθεί χωρίς να τσαλακώνεται, να είναι φρέσκο, μοντέρνο και πρό παντός φθινό!

Η ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ

έκπληρώνει το γυναικείο όνειρο, παρουσιάζοντας το νέο ύφασμα ΔΙΑΝΑ με την ειδική επεξεργασία Έθεργκλέϊς.

EVERGLAZE®

® = Σήμα κατατεθέν

Αναζητήστε στην ούγια τις λέξεις
EVERGLAZE ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ Α. Ε.

Πρόσπερο πιδ πολύ από οποιοδήποτε δώρο, και μεγάλωσαν την επιθυμία της Ντίτας να γνωρίσει επιτέλους τον καλύτερο φίλο του άντρα της.

Στις 9 το βράδυ, άρχισαν να φτάνουν οι καλεσμένοι στο κατά- φωτο μέγαρο. Τό άπρόγνυνο κι' ο Βιττόριο τους υποδέχονταν με το χαμόγελο στα χείλη.

Η Ντίτα ήταν νέα και δροσερή, όσο ποτέ άλλοτε. Φορούσε μια κόκκινη τουαλέττα, που τόνιζε ακόμη περισσότερο τη φωτεινή όμορφιά της, κι' είχε στολίσει το λαιμό της με το κολλίει, που της χάρισε ο άντρας της.

Ο Βιττόριο, με τη λαμπρή στολή του αξιωματικού, τραβούσε τις ματιές και τους κρυφούς στεναγμούς κάθε κοπέλλας. Ένώ όμως μοίραζε σε όλες κομπλιμέντα και χαμόγελα, καμμία τους δεν έκανε να χτυπήσει δυνατότερα η καρδιά του.

Προτιμούσε τις εύκολες σχέσεις και τις περαστικές περιπέτειες, που δεν του δημιουργούσαν υποχρεώσεις. Ήθελε νάναι ελεύθερος και να διασκεδάσει.

Τις μέρες εκείνες ακριβώς, είχε γνωρίσει τη Λαλά Σπράνγκ, μια τραγουδίστρια του ελαφρού θεά- τρου, μικρούλα και τσαχπίνια, που τον γοήτευε με τα καπρίτσια της και τα νάζια της, χωρίς να του ταραχή την ηρεμία της ψυχής του.

Όταν έφτασαν ο Τζούλιο, η "Αννα κι' η Έλβινα, ο Πρόσπερο κι' η γυναίκα του έτρεξαν να τους υποδεχθούν, όλο χαρά.

Δεν ξέρω πώς να σ' ευχαριστήσω για την ευτυχία που μου δίνεις! είπε ο Πρόσπερο, σφίγγοντας δυνατά το χέρι του φίλου του. Σήμερα είναι διπλή γιορτή για μένα. Έλα να γνωρίσεις τη γυναίκα μου και το γιού μου.

Η Ντίτα πάλι ευχαρίστησε την "Αννα κι' έκανε θερμά κομπλιμέν- τα στην Έλβινα.

Τ' άξιζε άλλωστε η κοπέλλα. Ή- ταν σά μια αγγελική όπτασία, με το άσπρο της φόρεμα, δίχως κα- νένα κόσμημα, όλο χάρη, αγνό- τητα και γοητεία.

Ο Βιττόριο έμεινε άφωνος, δ- ταν την αντίκρυσε. Τού φάνηκε πώς δεν είχε ξαναδη ποτέ τέτοια τέλεια καλλονή. Τη συγκρίνε με τη μητε- ρα του, που ήταν γι' αυτόν το ε- πίγειο ιδεώδες της όμορφιας και της αρετής.

Μετά τις συστάσεις και τα φι- λοφρονήματα, ο Πρόσπερο πήρε μα- ζι του το φίλο του, ενώ η Ντίτα κι' ο γιός της άσκολήθηκαν με την "Αννα και την Έλβινα, χωρίς ωστόσο να ξεχνάει και τους άλλους καλεσμένους των.

Η "Αννα ήταν λίγο ζαλισμένη, γιατί βρισκότανε για πρώτη φορά σε μια τέτοια μεγαλοπρεπή γιορ- τή. Κατάρθηκε ωστόσο να φέρνε- ται με μια φυσική άνεση.

Η Έλβινα φαινότανε ακόμα πιο γοητευτική, με τη ντροπαλή επι- φυλακτικότητα της. Όταν της σύ- στησαν το Βιττόριο, κοκκίνισε, αν- τικρύσσοντας το βλέμμα του, αλλά για λίγες στιγμές μόνο.

Ξέρετε πώς είναι αξιολάτρευ- τη η ανηψούλα σας; είπε η Ντίτα στην "Αννα με στοργική καλωσί- νη. Θάνα η βασίλισσα της γιορ- τής μου... Γιατί δε μου την είχα- τε φέρει ως τώρα;

— Ο αδελφός μου αποφεύγει τις διασκεδάσεις, κι' εμείς δεν πα- με πουθενά δίχως αυτόν, απάντη- σε η "Αννα. Αποψε, έκανε μια ε- ξαίρεση.

— Σας ευγνωμονούμε γι' αυτό, έγω κι' ο άντρας μου, κι' ελπίζω να σας βλέπουμε συχνά από δω και πέρα.

Ο Τζούλιο δε θα μπορούσε ποτέ να έκφραση τι αισθάνθηκε όταν ο φίλος του του σύστησε τη γυ- ναίκα του. Ποτέ δε θα πίστευε πώς ήταν τόσο νέα ακόμα, τόσο ο- μορφή.

Εκείνη τον κύτταξε μια στιγμή μόνο. Μά έφτασε αυτό, για να νοιώσει να κοκκινίζουν τα μάγου- λά του και να μην τολμή πια να σηκώσει τα μάτια του πάνω της...

Στο μεταξύ, φτάσανε κι' άλλοι

καλεσμένοι κι' άρχισε ο χορός.

Ο Βιττόριο έπαινε να ζητήσει απ' την Έλβινα να χορέψει μαζί του. Η κοπέλλα δέχθηκε, κοκκινί- ζοντας.

— Σας άρεσει πολύ ο χορός; τη ρώτησε ο αξιωματικός, ενώ στροβιλιζόνταν ανάμεσα στ' άλλα ζευγάρια.

— Ναι, με διασκεδάει... "Ως τώρα όμως, δεν είχα χορέψει παρά μόνο στο σχολείο, με τις συμμα- θητρίες μου.

— Γιατί ο πατέρας σας σάς κρατάει τόσο περιορισμένη;

— Δέ σφαι, ο καμμένος. "Αν ξέρατε πόσο είναι άπασχολημένος με τους άρρώστους του, μέρα και νύχτα! Πώς νάχη μυαλό για δια- σκεδάσει;

— Μά δεν έπρεπε να τις στερή από σας, που είσατε στην ήλι- κία που διψάτε να χαρήτε τη ζωή σας!...

— Ελπίζω πώς η άπομνην βραδυά δε θάνα η τελευταία που σάς βλέπω. Γιατί ο πατέρας που είναι πολύ φίλος με το δικό σας, κι' όταν δε δα μπορεί αυτός να σας συνοδέψει, θάρχεται να σας παίρνη η μητέρα μου.

— Τι νέα και όμορφη, που εί- ναι η μητέρα σας! μουμούρισε η Έλβινα.

— Ναι, είν' ένας άγγελος... και μου φαίνεται πως σας μοιάζει.

Η κοπέλλα ξανακοκκίνισε κι' ε- μείνε βουβή, σκεπτική.

Ο χορός είχε τελειώσει στο με- ταξύ.

Ο Βιττόριο συνώδεψε την Έλβινα ως τη θέση της κι' απο- μακρύνθηκε διακριτικά.

Ώστόσο, ξαναόρεψαν οι δυό τους πολλές φορές, τη νύχτα εκεί- νη. Ποτέ άλλοτε η Έλβινα δεν εί- χε νοιώσει τόσο ευτυχισμένη. Της νεύρο...

Κύτταξε πόσο ταιριάζουν τα παιδιά μας, είπε κάποια στιγμή ο λοκάγος χαμόγελο.

Η Έλβινα κι' ο Βιττόριο χό- ρευσαν πάλι μαζί και φλυαρούσαν. Τα μάτια τους λάμπανε κι' ένα στο χείλη τους.

Ο Τζούλιο έγινε ξαφνικά κατά- χλωμος. Το μέτωπό του βράχκε από κρύο ιδρώτα, ένας άκαθόριστος φόβος του έσφιξε την καρδιά.

Αν αγαπιόνταν, ο Βιττόριο κι' η Έλβινα... Οά ήταν τρομερό! Γιατί πώς μπορούσε ποτέ ο Πρό- σπερο να επιτρέψη να ενωθούν, δ- ταν θα μάθαινε ποιά ήταν η μητε- ρα της νεάς;

Κι' αυτός πάλι, σάν έντιμος άν- θρωπος, δε θα μπορούσε σε μια τέ- τοια περίπτωση να του κρύψη την αλήθεια!

Έπρεπε, λοιπόν, να έμποδισή με κάθε τρόπο τους δυό νέους να βλέ- πωνται πολύ συχνά. Μετανοίω- νε μάλιστα κιόλας, που είχε δεχτή την πρόσκληση του φίλου του κι' είχε πάει στη γιορτή του.

Οά πλήξετε, κύριε Τζούλιο, περνώντας δλη τη νύχτα έτσι χω- ρίς να χορέψετε καθόλου, όπως κι' ο άντρας μου, η να παίξετε χαρ- τιά!

Ήταν η Ντίτα, που μιλούσε ε- τσι στο γιανρό, κυττάζοντας τον με τα φωτεινά της μάτια.

Ο Τζούλιο ανασκίρτησε κι' α- πάντησε:

— Ο χορός δεν ταιριάζει πια στην "Αννα μου, κυρία, απάντησε. Προτιμώ να βλέπω τους άλλους, που χορεύουν... "Όσο για τα χαρ- τιά, δε μ' ευχαριστούν καθόλου, κι' ο Πρόσπερο το ξέρει.

— Σου τώλεγα εγώ! φώναξε ο Πρόσπερο στη γυναίκα του. "Ο φί- λος μου, είναι ένας αλλοιώτικος τύπος. Έχει γεράσει πρόωρα, με τις παράξενες ιδέες του... "Ώστό- σο, ενώ προσποιείται τον αδιάφορο για όλα, έχει χρυσή καρδιά. Το ξέ- ρεις απ' όσα σου έχω πη γι' αυ- τόν.

— Μη τον πιστεύετε, κυρία! διαμαρτυρήθηκε ο Τζούλιο, κοκκινί- ζοντας σά μαθητούν απ' τη βα- βειά ματιά της Ντίτας. Είμαι μια αληθινή άρκουδα, ένας αγριάθω- πος!

— Μά εμείς θα σας εξημερώσω.

με... Δεν είν' έτσι, Πρόσπερο; τον διέκοψε η Ντίτα, με τη μελωδική φωνή της. Τώρα που άποφασίσατε ναρήτε να μάς δητε, δε δα μάς ξεφύγετε πια.

— Έχετε, άλλωστε, μια υποχρέωσι, για την κόρη σας. Κυττάξτε πόσο διασκεδάει, πώς λάμπει από ευτυχία!

— Ένα σύννεφο πέρασε και πάλι απ' το μέτωπο του γιαντρού.

— Έχετε δίκιο, κυρία, απάντη- σε. Έγώ όμως, που βλέπω όλα τα πράγματα μ' άπαισιοδοσία, σάς λέω πώς με φοβίζει η τόση ζωηρό- τητα της κόρης μου...

— Γιατί;

— Γιατί ξέρω τη λεπτή ιδιοσυγ- κρασία της. Το πολύ γλεντι μπο- ρεί να την κουράσει, να της κάνει κακό.

— Μπα, δεν το πιστεύω! είπε η Ντίτα. Έγώ ήμουν ακόμα πιο λεπτοκαμωμένη απ' αυτήν, στην ή- λικία της. Το θυμάσαι, Πρόσπε- ρο;... Κι' όμως δεν έπαθα ποτέ τί- ποτα. Εκείνο που κάνει κακό, που σκοτώνει, είναι ο πόνος, όχι η χαρά!

— Έχει δίκιο η Ντίτα μου, φώ- ναξε ο Πρόσπερο. Και, για να σου άποδείξω πώς συμφωνώ μαζί της, θα την πάρω να χορεύουμε!

Ο Τζούλιο έμεινε μόνος στη θέ- σι του, συλλογισμένος. "Υπόφερε, χωρίς να ξέρη ακριβώς το γιαν- τή. Ζήλευε τάχα το φίλο του, βλέπον- τας τον τόσο ευτυχισμένο με την αξιολάτρευτη γυναικούλα του; Ποι- ός ξέρει!...

Πάντως, μετάνοιωνε όλοένα πε- ρισσότερο που είχε έρρει σ' αυτή τη γιορτή.

Έκανε μια σύγκριση της περα- σμένης και της τωρινής ζωής του με τη ζωή του Πρόσπερο.

Ο φίλος του είχε ευνοηθή πάν- τα απ' την Τύχη. Είχε άποκτήσει ό,τι ποθούσε. Καμμία πίκρα, καμ- μία άπογοήτεσι δεν είχε σκιάσει ποτέ το βίο του.

Σ' αυτόν όμως η Μοίρα είχε φα- νή σκληρή, έχθρική... "Ω, αν συναν- τούσε κι' αυτός στο δρόμο του μια γυναίκα σάν τη Ντίτα!

Την κύτταξε, καθώς άπομακρύν- ταν στο μπράτσο του συζύγου της, χαμογελαστή, ευτυχισμένη.

Η καρδιά του χτυπούσε, σά να πήγαινε να σπάση... Τι όμορφη που ήταν!

Η εκδόνα της Νινέτας, που ε- ξακολουούσε να τον ταραχή κάπο- τε, δεν ήταν τίποτα μπροστά στη Ντίτα.

Ώ, ως τον αγαπούσε για μια στιγμή — για μια στιγμή μονά- χα — μια τέτοια γυναίκα, κι' ως πέθαινε ύστερα!

Ανασκήρτησε και κοκκίνισε, σ' αυτή τη σκέψη.

Δε ντροπιάωνε λοιπόν; Δεν ή- ξερε πώς η Ντίτα ήταν η αγνότε- ρη, η ευγενέστερη γυναίκα; Κι' ά- νηκε στο μοναδικό του φίλο!

Το κεφάλι του έκαινε. Προσπα- θώντας να διώξη τις σκέψεις, που πλημμυρίζαν το μυαλό του, έκανε ένα γύρο στις αίθουσες.

Ενοίωθε ωστόσο πώς η άτμό- σφαιρα εκείνη κλώνιζε την ψυχική του δύναμη... Κι' όταν η Ντίτα τον άναζήτησε σε λίγο, τον βρήκε σ' ένα μικρό γιανπωνέζικο σαλονάκι, ολομόνοχο και βυθισμένο σε σκέ- ψεις...

Ο χορός τελείωσε στις 5 το πρωί.

Ο Βιττόριο κι' ο πατέρας του συνοδεύανε το Τζούλιο και τις δυό γυναίκες ως τ' αυτοκίνητο, που τους περίμενε. Όταν εαναγύρισαν στις άδειανές αίθουσες, η Ντίτα είχε άποτραβηχτή στην κάμαρά της.

— Οά δώ αύριο τη μαμά, είπε ο Βιττόριο. Δέ θέλω να την ένω- χλήσω τώρα... "Ω, μπαμπά, τί ύ- πέροχη βραδυά! Και τί γοητευτι- κή που είναι η θετή κόρη του φί- λου σου!...

— Σου το είχα πη. Καληνύχτα, Βιττόριο.

Ο Πρόσπερο φίλησε το γιού του και μπήκε στην κάμαρα της γυ- ναίκας του.

Η Ντίτα δεν είχε γδυθή ακόμα. Καθισμένη σε μια πολυθρόνα, όνει-

ρολούσε. Μια έλαφριά ρυτίδα στο καθαρό μέτωπό της πρόδινε κάποια έντολητική σκέψη...

— Μήπως είσαι αδιάθετη, αγά- πη μου; τη ρώτησε ο Πρόσπερο, σκύδοντας και φιλώντας την με πά-θος. Σε βλέπω πολύ γλωμη...

— Είμαι κουρασμένη, απάντησε εκείνη, μισοκλείνοντας τα μάτια της.

— Πρέπει ωστόσο νάσαι εύχα- ριστημένη για την επιτυχία της γιορτής μας!

— Ναι, βέβαια... Μά θα προτι- μούσα να μην είχε έρρει ο φίλος σου...

Ο Πρόσπερο έκαμε μια κίνησι έκπληξως.

— Γιατί; ρώτησε.

— Είναι πάρα πολύ σοβαρός, τόσο που καταντάει να γίνεται κουραστικός.

— Έχει όμως χρυσή καρδιά, και το άποδεικνύουν τα έργα του. Τί λές για την Έλβινα του;

— Είναι μια αξιολάτρευτη κο- πέλλα. Κι' η άδελφή του είναι η πιο συμπαθητική κυρία που γνώρι- σα ποτέ. Αυτός όμως μου φαίνεται πολύ βαρύν τύπος...

— Γιατί δεν τον ξέρετε ακόμα καλά. Σε βεβαιώ πώς άξιζει πολύ περισσότερο απ' ό,τι δείχνει... Οά με στενοχωρούσε αν δεν ταιριάζατε, οι δυό σας.

— Η Ντίτα κοκκίνισε έλαφρά, ά- νασκήωσε τους ώμους της κι' απάν- τησε:

— "Ω, άφού σ' άρέσει, έσένα, για μένα είναι το ίδιο.

Ε'.

Ο Τζούλιο βρισκότανε στο ά- πλο και άυστηρό γραφείο του. Είχαν περάσει τρείς μέρες απ' τη βραδυά του χορού.

Μόλις είχε γυρίσει απ' τις πρωί- νες έπισκέψεις του. Τώρα θα δεχό- τανε δωρεάν τους άπορους πελά- τες του.

Η αίθουσα άναμονής ήταν γε- μάτη απ' αυτούς. Μιλούσαν όμως όλοι σιγά, διακριτικά.

— Ποιος έχει σειρά; ρώτησε η νοσοκόμα, όταν βγήκε ένας γέρος απ' το γραφείο του γιαντρού.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

...το κακάο μας!

Όμοφωνία μικρών και μεγάλων σε κάθε οικογένεια!

Γιατί το ΚΑΚΑΟ ΙΟΝ, ΤΥΠΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ δεν είναι μόνο ένα ευγεστο ρόφημα, αλλά και μια πλήρης τροφή πλούσια σε βιταμίνες, που δίνει κέφι, χαρά και καλή διάθεση...

ΚΑΚΑΟ ΙΟΝ ΤΥΠΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ
ΕΝΑ ΡΟΦΗΜΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΛΗΡΗΣ ΤΡΟΦΗ

· Ηά Μαρία · Ηά Πηνελόπη · Ηά Κουβέρνα

ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Ευαγγελιστοπούλου · Κολλοκορώνη · Αιολίου · Ευριπιδίου · Βαβ. Κων/νου · Σωτήρος

Ο Άνδρας την τύλιξε μέσα στην κουβέρτα του κι' άκουσε την καρδιά της να χτυπά τρυμνιμένα πάνω στη δική του...

Η Μαίρη Άντα ήταν 13 χρονών, όταν οι Έρυθροδερμοι επιτέθηκαν στο μικρό αγρόκτημα, σκοτώνοντας τους γονείς της, έκαιγαν το σπίτι και πήραν μαζί τους το κορίτσι.

Στη μοίρα της λείας τους κράτησε τη Μαίρη ο άρχηγός τους, το Άσπρο Ότερο. Δεν την έκανε γυναίκα του, γιατί ήταν πολύ μικρή, αλλά την άφησε να μεγαλώσει μαζί με τις κόρες του.

Η ζωή ανάμεσα στους Έρυθροδερμούς ήταν πολύ καλύτερη από εκείνη που έκανε η Μαίρη στο σπίτι της. Ένώ πρώτα ήταν υποχρεωμένη να βοηθάει τη μητέρα της στο νοικοκυριο και να περπατάει με καυλωμένα μάτια, τώρα μπορούσε να παίζει ελεύθερα μέσα στο δάσος με τα άλλα παιδιά. Παρ' όλη αυτά ήταν δυστυχισμένη, και πολλές φορές προσπαθούσε να το σκάσει για να ξαναγυρίσει στους λευκούς. Μά την ξαναπείναν πάντα, πριν προλάβει ν' απομακρυνθεί.

Με το πέρασμα του καιρού, δίχως να το θέλει, η κοπέλλα άρχισε να ξεχνάει τη γλώσσα της και μιλούσε πιο άγρια τη διάλεκτο των Ινδιάνων. Μά εξακολουθούσε να τους βλέπει σαν έχθρους, κι' εκείνοι παλι τις έβλεπαν τ' όνομα (Ξέννη).

Όταν έφτανε τα 16 χρόνια της, τέσσερις νέοι έστειλαν από ένα δώρο στο Άσπρο Ότερο, και κάθε βράδυ τέκονταν έξω απ' τη σκηνή του, ακίνητοι κι' αμίλητοι, τυλιγμένοι με τις πολυχρωμες κουβέρτες τους. Αυτό σήμαινε πως ήθελανε να γυναικα τους την κοπέλλα. Κι' εκείνη δεν είχε παρά να βγεί απ' τη σκηνή, να πλησιάσει όποιον της άρεσε περισσότερο και να τον αράξει να την τυλίξει στην κουβέρτα του.

Μά η Μαίρη Άντα δε μπορούσε ούτε να φανταστεί πως θ' άφαινε έναν Ινδιάνο να τη σείει στην αγκαλιά του!

Οι βδομάδες κυλούσαν. Η κοπέλλα μπήκε στα 17 κι' εξακολουθούσε να μένει ανύπαντρη, ενώ οι Έρυθροδερμοι της ήλθιας της είχαν κι' άλλες δυο τρία παιδιά.

Μια μέρα, το Άσπρο Ότερο στάθηκε μπροστά της και της είπε αυστηρά:

— Άρνεις πολύ ν' αποφορικός, κι' εγώ βιάζομαι να πάρω τ' άλογα που θα μου δώση για να σε κάνω δική του ο άντρας που θα διαλέξεις. Αν δε βγής κι' απόψε, θα σε πουλήσω για τρίτη γυναίκα σε κάποιο γέρο πολεμιστή.

Η Μαίρη τράμαζε, ακρόνυντας αυτή τη φοβέρα. Ήξερε πως το Άσπρο Ότερο έκανε πάντα ό,τι έλεγε.

Για μία στιγμή, σκέφθηκε να σκοτωθεί. Άλλ' ήταν νέα ακόμη, δεν μπορούσε να τελειώσει τόσο νωρίς τη ζωή της!

Κι' έτσι, το βράδυ εκείνο, μόλις βγήκε το φεγγάρι, η κοπέλλα ποδάλε άνα στην είσοδο της σκηνής. Έορξε μία υατία στις τέσσερις ακίνητες οικίες. Ένοιωσε τέσσερα ζευγάρια μάτια να καρφώνονται πάνω της νεμά λαχτάρα. Κι' αισθάνθηκε μ' παράξενη συγκίνηση.

Προχώρησε, δειλά και στάθηκε κοντά σε κείνον που βρισκόταν πιο μακριά απ' το έσωπο. Ήταν ένα ψηλό, νεοδωμένο παλληκάρι, το Χιονισμένο Βουνό.

Ο νέος την τύλιξε μέσα στην κουβέρτα

ΕΣΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

κιζε, θα ήταν σαν να την πολέμας νιά σκλάβο στο νέο.

— Όχι... άλλ' αυτό δεν είναι δική σου δουλειά! απάντησε εκείνος.

Η Μαίρη πήγε να μείνει στη σκηνή του Χιονισμένου Βουνού, χωρίς ιεροτελεστία και δίχως προίκα, πυκρυνμένη και ντροπισμένη.

Ο άντρας της ήταν καλός και τρυφερός μαζί της. Δεν της είχε πη ποτέ πως την άναψουσε, αλλά πήγαινε κάθε μέρα στο κυνι για να της φέρει κρέας. Της άγόραζε πολυκόμια υφάσματα και της πενούσε στο λαμό κελλίε από εύλινες χάντρες.

Μά, κάθε φορά που την άγκάλαζε, εκείνη σκεπτόταν πως ήταν Έρυθροδερμός, έχθρος κι' έμενε άψυχ και πανωμένη ανάμεσα στα υμώτατα του.

Πέρασαν δυο χρόνια. Η Μαίρη είχε αποκτήσει κι' άλλες δυο αγοράκι, άλλ' η στάση της απέναντι στον άντρα της δεν είχε αλλάξει.

Ένα πρωί, τρεις λευκοί σταμάτησαν μπροστά στο χωριό των Ινδιάνων. Κρατούσαν μια άσπρη σημαία κι' έκαναν νοήματα πως ήθελαν να συζητήσουν με τους Έρυθροδερμούς. Ο άρχηγός πήρε μαζί του δυο πολεμιστές και πλησίασε τους ξένους.

Όταν γύρισε πίσω, πήγε ίσια στη σκηνή του Χιονισμένου Βουνού και του έξηγισε πως οι λευκοί είχαν μάθει ότι η Μαίρη ζούσε άκομα και πρότειναν να την έαναοράσουν με όπλα, καθέστες και άλατι.

Ο νέος έάρωσε το μετωπό του.

— Θέλεις να ξαναγυρίσεις στους δικούς σου; ρώτησε τη γυναίκα του.

— Δε μπορώ ν' αφήσω το παιδί μου, απάντησε εκείνη διαστακτικά.

— Τότε να το πάρω μαζί σου, είπε άπτόμα το Χιονισμένο Βουνό.

Και πριν προλάβει να μιλήσει η Μαίρη, ο άντρας της βγήκε απ' τη σκηνή.

Ο άρχηγός είδοποίησε τους λευκούς πως

του κι' άκουσε την καρδιά της να χτυπά τρυμνιμένα πάνω στη δική του...

— Μη φοβάσαι! της είπε μαλακά. Είμαι καλός πολεμιστής. Το κρέας δε θα λείψει ποτέ απ' τη σκηνή μας. Έχω δικά μου άλογα, και το κορί μου είναι σμαδωμένο από ένθους πληνές.

Άδικα περίμενε η Μαίρη να της μιλήσει κάποιος έρωτόλογο. Οι Ινδιάνοι δε το συνήθιζαν, και το Χιονισμένο Βουνό δεν ήξερε τις συνήθειες των λευκών.

— Όταν γίνω γυναίκα σου, θα σου δώση δώρα το Άσπρο Ότερο; τον ρώτησε.

— Ήθελε να έρην, γιατί, αν ο άνθρωπος που αντικαθιστούσε τον πατέρα της δεν την προί-

θα τους έδινε την κοπέλλα μόλις θάστειναν τα δώρα τους. Κι' εκείνοι υποσχεθηκαν να τα φέρουν σε τρεις μέρες.

Άδικα περίμενε η Μαίρη τον άντρα της, εκείνο το βράδυ. Και, για πρώτη φορά από τότε που την είχε τύλιξε μέσα στην κουβέρτα του, ένοιωσε πως τον αποζητούσε.

Περιμένει μ' άνονη ως τα καράματα. Και μόλις ξημέρωσε, έτρεξε να μάθει τι είχε συμβεί.

— Το Χιονισμένο Βουνό πήγε να κλέψει άλογα, της έξηγισε ο άρχηγός. Είναι πολύ επικίνδυνο και δεν έπρεπε να το κάνει, γιατί δεν του χρειάζονται! Ίσως να μην ξαναγυ-

ρίσει ποτέ.

Η Μαίρη δάγκωσε τα χείλη της και δε μίλησε.

Ο άντρας της δε φάνηκε ούτε την άλλη μέρα ούτε και την τρίτη, όταν έφτασαν οι λευκοί με τα δώρα.

— Μπορείς να φύγης, της είπε ο άρχηγός. Κανείς δε θα σ' έμποδίσει. Οι πατριώτες σου σε περιμένουν.

— Δε θα πάω πουθενά, δήλωσε ήρεμα η κοπέλλα. Θα περιμένω τον άντρα μου.

— Ο άντρας σου γύρισε πριν από λίγο, της έμολόγησε το Άσπρο Ότερο. Είναι άσφαυρά μόνου.

Η Μαίρη έτρεξε έδώμας στο πλευρό του Χιονισμένου Βουνού. Βρήκε το νέο ζαπλωμένο, με μία βαθιά πληγή στο στήθος του.

— Γιατί... Γιατί έβαλες σε κίνδυνο τη ζωή σου; του φώναξε.

Τα μεγάλα μαύρα μάτια του καρφώθηκαν πάνω της με παροήνο. Δεν της είπε τίπο, χιλιάδες λέξεις...

Η Μαίρη ένοιωσε άπτόμα πάνω της που του κοίταζε το πρόσωπό της στον ώμο του.

— Δεν ήθελα να σώνω από κοντά σου βένφες. Μά σκέφθηκα πως τα δώρα που δένφεναν οι πατριώτες μου, θ' αντικαθιστούσαν την προίκα που δεν ήπρεσε...

— Ήθελα να μην είσαι πιά σκλάβο, νιά να μείνεις κοντά σου με τη θελού σου, νιά να καταλάβεις πως σ' άναπα!

Ένα εύτυχημένο κουνέλο φώτισε το πρόσωπο της νέας. Τα χείλη του χάρηξε άπαλά σε χαμόγελο, αλλά η Μαίρη...

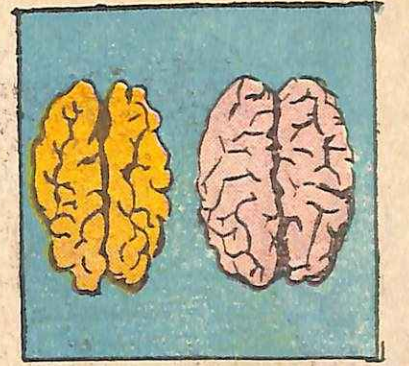
— Η άντλη σου θ' σταματήσει το αίμα που τρέχει απ' την πληγή σου! της μυστηριώδεις, θά μίλησε χαλά, νιά ν' άποκτήσης κι' άλλους γυιούς από την άναπαμένη μου...

Το Άσπρο Ότερο πού παρακολούθησε τη σκηνή, κούνησε το κεφάλι του και έβλεπε νιά ν' είδοποίησε τούτο λαγυμίο πως η Μαίρη δε θα ξαναγύριζε ποτέ άνάμεσά του.

Α. ΣΩΛΚ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ

Ο εγκέφαλος (δειλά) μοιάζει μ' ένα καρύδι (άριστερά). Μόνο ότι οι αλλεκές του είνε περισσότερες.

Πού έντοπίζονται οι διάφορες λειτουργίες του

ΤΟ άριστούργημα της φύσεως είναι ο ανθρώπινος εγκέφαλος. Η τελειότης του παραμένει άμπερόβλητη. Οι ηλεκτρονικοί έγκέφαλοι, που άποτελούν μία προστάθεια του ανθρώπου να μιμηθεί τον έαυτό του, έχουν ίσως μερικές καταπληκτικές ίκανότητες, που είναι άληθινά άξιοθαύμαστες. Άλλ' ύστερούν κι' από τον πιο φτωχό ανθρώπινο εγκέφαλο. Μ' όλη την καταπληκτική μνήμη τους, δε μπορούν ούτε να κρίνουν, ούτε να πάρουν άποφάσεις.

Για να λειτουργήσουν, έξ άλλου, έχουν άνάγκη από την παρέμβασι του ανθρώπου. Διφορετικά, είναι άψυχα μηχανήματα. Χωρίς να λογαριάζουμε τον τεράστιο όγκο τους, που τους κάνει να φαίνονται σαν άληθινά μεγέθη, όταν τους συγκρίνουμε με το λίλιπούτειο ανθρώπινο εγκέφαλο.

Ο ανθρώπινος εγκέφαλος μοιάζει σαν μισό καρύδι, άλλ' έχει άσυγκρίτως περισσότερες τριεχοχές, γουδιάσματα κτλ., που είναι γνωστές ως έλικες ή γυροί.

Η έπιφάνεια του παρουσιάζει επίσης βαθύτερες αύλακες, που οι σημαντικότερες απ' αυτές χωρίζουν τους εγκεφαλικούς λοβούς μεταξύ τους.

Το βάρος του εγκέφαλου κυμαίνεται μεταξύ 1400 και 1600 γραμμαρίων. Στις γυναίκες, το βάρος του είναι κάπως μικρότερο (1300—1450 γραμμάρια). Αυτό δε σημαίνει ώστόσο ότι οι γυναίκες ύστερον σε διανοητική άνάπτυξη. Πραγματικά, άνθρωποι εύφιστατοι έχουν κάποτε μικρό εγκέφαλο, ενώ πολλοί ήλιθιοι έχουν τεράστιο εγκέφαλο.

Ο εγκέφαλος άποτελείται από 14 περίπου δισεκατομμύρια κυττάρων.

Έπικρατούσε παλαιότερα η άντίληψη ότι ο βαθμός της ευφυίας ενός άτόμου έξαρτιόταν από τον αριθμό των εγκεφαλικών έλικών. Άν αυτό ήταν σωστό, τότε το δελφίνι έφαιε να έχη το μεγαλύτερο βαθμό ευφυίας, πράγμα που δε συμβαίνει.

Ο μεγαλύτερος εγκέφαλος, που υπάρχει στη φύσι είναι κείνος του έλέφαντος, που ζυγίζει 5 περίπου κιλά. Άκολουθεί η φάλαινα, που ο εγκέφαλος της ζυγίζει κάτι παραπάνω από 2 κιλά (έλάχιστο, δηλαδή, σχετικά με το κολλοσισιο σώμα της). Ο ανθρώπινος εγκέφαλος κατέχει την τρίτη θέση, ακολουθούμενος σε πολύ μεγάλη άπόσταση από τον λέοντα και το άλογο, που ο εγκέφαλος τους ζυγίζει μόνον 600 γραμμάρια. Μεταξύ των ανθρώπινων όντων, το μεγαλύτερο εγκέφαλο έχει το νεογνό. Ο εγκέφαλος του, συγκρινόμενος με το βάρος του, είναι τεράστιος. Πραγματικά, αντίστοιχεί στο 1/6 του συνολικού βάρους του, ενώ στον ένήλικα αντίστοιχει μόλις στο 1/45. Πράγμα που δείχνει ότι ο εγκέφαλος έλάχιστο άναπτύσσεται κατά τη διάρκεια της ζωής.

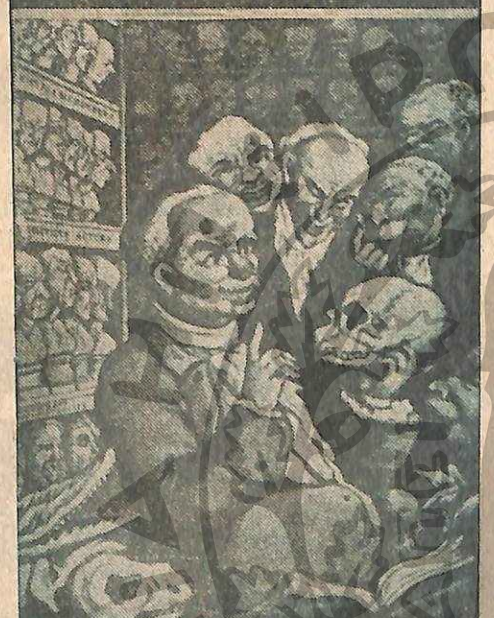
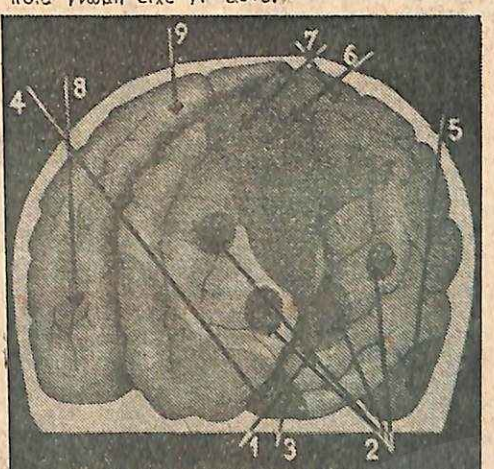
Κατά τα τελευταία χρόνια, οι έγχειρήσεις στον εγκέφαλο έγιναν πολύ συνηθισμένες. Έκτός από τις περιπτώσεις όγκων, τραυματισμών κτλ., οι σύγχρονοι νευροχειρουργοί κάνουν επίσης λεπτότατες έγχειρήσεις στον ίσιο του εγκέφαλο, καταστρέφουν ώρισμένα μέρη του ή άναλωγοούν άλλα κτλ. Μία έγχειρήσι στον εγκέφαλο μπορεί να δαμώσει τον πόνο ή να θεραπεύσει ώρισμένες παραλήψεις, όπως π.χ. στη νόσο του Πάρκινσον.

Οι πρόοδοι που έσημείωσε η νευροχειρουργική μας έπέτρεψαν να γνωρίσουμε καλύτερα τον εγκέφαλο και να προσδιορίσουμε με άκριβεία τη θέση των διάφορων λειτουργιών του. Έτσι, έόουμε που βρίσκονται τα κέντρα των διάφορων αισθήσεων κι' οι έπιστήμονες είναι σε θέση, σε περίπτωση βλάβης, να έπεμβουν άποτελεσματικά σε ώρισμένη ζώνη, χωρίς να

βίζουν τις γειτονικές.

Ο πρώτος που άπασχολήθηκε με το ζήτημα του έντοπισμού των εγκεφαλικών λειτουργιών ήταν ο μεγάλος Γερμανός φρενολόγος Γκέλ, που έζησε κατά τον περασμένο αιώνα. Είχε τόσο πολύ είδικευή σ' αυτές τις παρατηρήσεις, που του ήταν άσχετο να δη το κρανίο ενός ανθρώπου, για να τον περιγράψη άμεσα στην έτέλεια.

Κάποτε, οι μαθήτες του του πήγαν το γύψινο έκμαγείο ενός κρανίου και τον ρώτησαν ποιά γνώμη είχε γι' αυτό.

Έπαινω: Η εστία των διαφόρων εγκεφαλικών κέντρων: 1) Γραφή, 2) Γραφή γλώσσας, 3) Γραφή νοήματος, 4) Γραφή όσφρησης, 5) Γραφή όσφρησης, 6) Γραφή αισθητικότητας, 7) Γραφή όσφρησης, 8) Γραφή όσφρησης, 9) Γραφή όσφρησης, 10) Γραφή όσφρησης, 11) Γραφή όσφρησης, 12) Γραφή όσφρησης, 13) Γραφή όσφρησης, 14) Γραφή όσφρησης.

Το κρανίο αυτό ποτέ να άνηκε σ' ένα μεγάλο καλλιτέχνη, είπε ο Γκέλ, αφού το έξετασε με προσοχή.

Επρόκειτο, πραγματικά, για το έκμαγείο του κρανίου του Ραφαήλ.

Μία άλλη φορά, σ' ένα κοσμικό σαλόνι, θέλοντας να πείση τους δυσπίστους, είπε βλέποντας έναν καινούργιο έπισκέπτη, που έμπαινε εκείνη τη στιγμή:

— Ο κύριος θα με βοηθήσει να σας πείσω. Δεν τον έόρω, ούτε κι' αυτός με συνάντησε ποτέ. Άλλά νομίζω πως πρόκειται για ένα συλλέκτη... Δεν συλλέγει ούτε έντομα, ούτε φυτά, ούτε μέταλλα, άλλα πίνακες ζωγραφικής.

Πράγμα που ήταν άλήθεια. Ο Γκέλ τοποθετούσε τα ένστικτα στα πλάγια και στο πίσω μέρος του κρανίου. Όταν τα μέρη αυτά ήταν περισσότερο άνεπτυγμένα, συνεπαίρινε ότι ο άνθρωπος έξουσιαζόταν από τα ένστικτά του κι' ότι συνεπώς ήταν βίαιος, όξύθυμος και φιλόνομος.

Τους διανοητικούς χαρακτήρες τους τοποθετούσε στο μέτωπο, ενώ τους ήθικους στο μεταξύ του κέντρου του κρανίου και της κορυφής του διάστημα. Το αίσθημα της αγάπης το έντοπίζε στην παρεγκεφαλίδα, που είναι έξαιρετικά άνεπτυγμένη στους δυνατόους και ρωμαλέους ανθρώπους. Στους αδύνατους, τουναντίον, η παρεγκεφαλίς είναι σχεδόν άτροφική.

Η σύγχρονη έπιστήμη δεν έχει τροποποιήσει σε σημαντικό βαθμό τον έντοπισμό των διανοητικών λειτουργιών. Άλλά που έχουν την έδρα τους οι ανώτερες ψυχικές λειτουργίες, κείνες που δίνουν στον άνθρωπο το χαρακτήρα του και την ιδιαιτερή προσωπικότητά του; Ο εγκέφαλος είναι ταυτόχρονα η έδρα της ψυχής, δηλαδή η συστηματική και η πεμπτική του είναι μας; Για τη στιγμή, η ανθρώπινη προσωπικότης έξουφει από τις έρευνές μας.

Μ' όλο που έόουμε πολλά πράγματα για τις διάφορες εκδηλώσεις της, δεν καταρρώσαμε άκόμη να την ίδουμε σαν σύνολο. Άλλ' ίσως η ήμερα που θα έξινιόμαστε το μυστήριο της δε βρίσκεται μακριά.

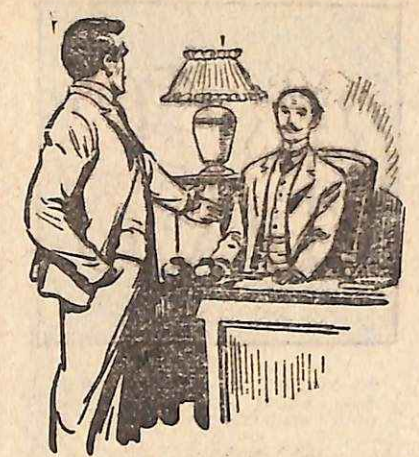
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΛΥΝΕ ΚΑΘΕ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ένας κάποιος Ιρλανδός, ονομάτι Τέρενς Ο' Κόννορ, είχε ίδρύσει στο Δουβλίνο ένα «Πρακτορείο Άπεριόριστων Υπηρεσιών». Οι διασημότητες που ύποσχονταν κλίσεις για κάθε πρόβλημα. Και πραγματικά, έπι 5 χρόνια έκανε χρυσές δουλειές, με πελάτες προεχομένους απ' όλα τα μέρη της Εύρωπης. Άναλεβαν τις πιο άσυνήθιστες άποστολές, μικρές ή μεγάλες.

Μία γυναίκα π.χ. του είχε αναθέσει να κουβαλά στο σπίτι κάθε βράδυ τον άντρα της από την ταβέρνα!

Μία άλλη των χρησιμοποίησε για να κάνει να ηλέψη ο σκύλος της, που είχε έσμευσει στη με κάποια ξανθούλα, και να ξαναγυρίσει κοντά της. Πραγματικά, ο Ο' Κόννορ την έπισκεπτότανε τέσσερις φορές τη βδομάδα και της πήγαινε σοκολάτες και λουλούδια. Άλλά τα άποτελέσματα, ήταν άλυσια, σ' αυτή την περίπτωση: Ο σκύλος έπε στη γυναίκα του να ζήπ με το φίλο της, κι' αυτός έφυγε με τη φίλενά του!

Τώρα τελευταία όμως, η άστυνομία έδαλε τέλος στη σταδονομία του Ο' Κόννορ: Μία άπάτη, στην όποια βρόθηκε μπλεγμένος, τον έστειλε στη φυλακή για πολλή καιρό!

— Είμαι πόδερος των ανιάτων άνα-
πρων του τελευταίου πολέμου, του
είπε ο Γάλλος.

Πώς μπορείτε ΝΑ... ΚΛΕΒΕΤΕ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ!

Άριστουργηματική άδελει
άπατεώνων

ΣΤΟ Παρίσι κυκλοφόρησε τελευταία ένα
βιβλίο με τον τίτλο «Πώς να κλέβετε
τον πληθύνον σας». Η συγγραφέας του, Μπα-
μπέτ Ρολέν, περιέλαβε σ' αυτό μερικές αδι-
καινικές περιπτώσεις άπατεών, που την ώδη-
γούσαν στο άκρότατο συμπέρασμα: «Μία συ-
νηθισμένη κατάχρηση δεν είναι τίποτα το ά-
εξοχίσλευτο. Άλλα μία κατορθωμένη, άπά-
τη είναι ένα άληθινό έργο τέχνης». Αυφί-
θάλλεται γι' αυτό; Νά, πρώτα-πρώτα, η πε-
ρίπτωση Τζιμπσον.

Στις άρχές του 1907, οι έφημερίδες της
Νέας Υόρκης δημοσίευσαν την ακόλουθη άν-
γελία:

«Η τύχη θέλησε να είμαι πολύ πλούσιος
σήμερα. Άλλα δεν ήμουν πάντοτε. Γνώρισα
άλλοτε την πιο μεγάλη φτώχεια της φτώχειας
του ανθρώπου, που περιμένει το θάνατο σά
λυστρωσι. Ποσά φορές την έποχη εκείνη,
δεν φώναζε: «Θάνατο βιτρίνισ, άρκει να
είναι έντιμο, για να κερδίσει χρήματα!». Σή-
μερα, που είμαι πλούσιος, σκέπτομαι πως
πολλοί άνθρωποι βρίσκονται στην ίδια θέσι-
κή, και πως κι αυτοί επίσης είναι πρόθυμοι να
κάνουν βιτρίνισ για να κερδίσουν χρήμα-
τα. Κανείς, όμως, δεν τους άκούει.

«Γι' αυτό, άποφάσισα να διαθέσω 15 χί-
λιάδες δολάρια, που θα τα μοιράσω έξι τ.
σου στους τρεις δυστυχισμένους, που θα δε-
χθούν τους δόρους μου. Οι άνθρωποι αυτοί
θα πρέπει να διαλέξουν ανάμεσα στα άκό-
λουθα τρία φαντάσματα: μία σάντλα από ζων-
τανούς σατανάποδοσάδες, έναν άρσενικό έ-
πίσης ζωντανό και ένα κλώ από μία κου-
νελιών. Πιστεύω πως όλοι θα παραδεχθούν
πώς οι όροι μου δεν είναι άντιβέθιοι στην
έντιμότητα, τους κοινωνικούς νόμους και το
σεβασμό προς το Θεό. Οι άνθρωποι που εί-
ναι πρόθυμοι να κάνουν τα πάντα για να
κερδίσουν χρήματα, δε θα δυσκολευθούν να
κατακινήσουν την άγρία πού τους προκαλούν
αυτά τα φαντάσματα.

Τζών Τζιμπσον

Τη λεωφόρος, 1248, Νέα Υόρκη.

Όνα τα άλλα ζητήματα παραμερίστηκαν
άμεσως κι' οι άνθρωποι μιλούσαν μόνο για
το καταπληκτικό αυτό γάμιο. Θα διάλεγε ο
ζωντανός υποψήφιος; Και τί θα έλεγε ο
πρώτος; Θα τα κατάφερναν να φάνε όλο το
«ραγιστό» τους;

Ο Τζιμπσον νοίκισε ένα από τα μεγα-
λύτερα θέατρα της Νέας Υόρκης. Οι τιμές
των εισιτηρίων από 2 δολάρια, ανέβηκαν
στα 5, για να φθάσουν τελικά τα 25. Στο
μεταξύ, τα στοιχήματα έβγιναν κι' έπαιρναν.
Την ημέρα που θα δινόταν το γάμιο, ο Τζιμπ-
σον είχε εισπράξει από εισιτήρια και σ οι-
χήματα πάνω από 100.000 δολάρια. «Η...
τελετή άρχισε μ' ένα λογίδριο.

— Η τύχη, είπε ο Τζιμπσον, περιφρονεί
τα λεπτά στομάχια, άλλα χαμογελάει σε
κείνους που μπορούν να φάνε και πέρσιν...
«Ας εύχηθούμε στους υποψηφίους μας καλή
δρεξί!

Ο πρώτος διάτασε μερικές στιγμές. «Ε-
πειτα διάλεξε τον άρσενικό... Τον σκόταξε
με μία γροθιά στο κεφάλι κι' όσα εσα ά-
σχισε γά τον τράβηξαιστικά. Στο τέλος, α-
φίσε μόνο τα πόδια, την όσρα και τα μου-
στάκια!

Ο δεύτερος υποψήφιος διάτασε περισσό-
τερη ώρα. Διάλεξε, τέλος, τις σαφάν στο-
δαρούδες και έζήτησε να του φέρουν έδρα: η
μόνη, πιπέρι, άγγλική σάλτσα, χυμό τομά-
τας και μουστάρδα. «Ασχισε έπειτα να τις
τρώη.

Ο τρίτος δεν είχε να διαλέξη. Για να
φάη τα μάτια των κουνελιών, έζήτησε να του
φέρουν κρεμμύδια και κόκκινο κρασί. Τα
κάταφερε, τέλος, άλλα όχι χωρίς κόπο.
Ενθουσιώδη χειροκροτήματα έξοψασαν με-
σα στην αβούσα.

— Ζήτη ή Άμερική, ζήτη ο κόσμος! ούρ-
λιαζε ο Τζιμπσον.

Γύρισε έπειτα στους νικητές.

— Πηγαίνω να σας φέρω τα τσέκ, τους
είπε.

Από εκείνη τη στιγμή, κανείς δεν τον
ζαναίωσε. Είναι περίττο να πούμε, ότι μαζί
του εξαφανίστηκαν και οι εισπράξεις.

Μία άλλη καταπληκτική περίπτωση άπά-
της είχε για ήρωα ένα Γάλλο, με πολύ
κομψή εμφάνιση και σοβαρό πρόσωπο, που
κανείς δεν έμαθε ποτέ το άληθινό όνομά του.

Είναι γνωστό μόνο τα διάφορα όνόματά με
τα όποια εμφανίστηκε κατά καιρούς.

Ο Γάλλος αυτός παρουσιάστηκε για πρώ-
τη φορά στο διευθυντή ενός από τα μεγα-
λύτερα καζίνα της Ριβιέρας.

Είμαι, πρόεδρος των ανιάτων άναπι-
ρων του τελευταίου πολέμου, του είπε. «Η
Ένωσίς μας κατόρθωσε να συγκεντρώση τα
άσφαρίτητα κεφάλαια και πρόκειται ν' άνα-
ράσωμε το οικόπεδο, που βρίσκεται πλάι στο
κέντρο σας. Θα χτίσωμε εκεί ένα ήσυχοστή-
ριο για τα μέλη μας... Θέλετε να όητε
τα σχέδια; Έδώ θα είναι η πτέρυξ των ά-
ναπήρων με παραμορφωμένο πρόσωπο, εκεί
των έπιληπτικών, προς τα άριστερά των μα-
νιάκων, άμέσως έπειτα των άναπήρων χωρίς
πόδια...

Ο διευθυντής έχασε το χρώμα του.

— Το κλίμα δεν είναι καλό, είπε έμψι-
στευτικά στο συνομιλητή του. Κι' έπειτα,
ο θόρυβος του κέντρου θα ένοχλή τον ζώ
σθενείς σας...

— Κάθε άλλο άπάντησε ο έπισκέπτης. «Ο
πας βλέπετε στα σχέδια, έχομε προβλέψει
για την κατασκευή ενός άμφιθεάτρου, όπου
θα συγκεντρώονται οι άσθενείς το καλοκαί-
ρι για να παρακολουθούν τα θεάματα του
κέντρου σας. Αυτό θα τους κάνει καλό.

Ο διευθυντής πέρασε στις άπειλές.

— Δε θα κάνει, όμως, καλό σε μας, είπε.
Οι πελάτες μου δεν έχουν καμία διάθεση
να βλέπουν τους τρελλούς και τους σακάτη-
δες σας. Θα καταφύγωμε στις άρχες.

Ο συνομιλητής του γέλασε.

Ξεχνάτε, ότι η Ένωσίς μας έχει την
άμέριστη ύποστηρίξη των άρχων; άπάντησε.

Ο διευθυντής, μπροστά στον κίνδυνο να
καταστραφεί, έπαιε τέλος:

— Αν η Ένωσίς σας έδειχνε κάποια κα-
τανόηση, θα ήμουν πρόθυμος να της έκφρα-
σω, έμπρακτα την ευγνωμοσύνη μου...
Ο έπισκέπτης διαμαρτυρήθηκε, φώναζε,
άλλα έπειτα άσχισε να ύποχωρη. «Έτσι, ό-
ταν έφυγε, είχε τοσπάζει ένα αρκετά ή-
μαντικό ποσό.

Με το ίδιο σύστημα, κατάφερε να εκβάλ-
ση στο ίδιο κτήσις πολλών άλλων κέντρων
της Κυάνης Άκτής, της Νιβάδα, του Μπια-
ρίτς... Οι ιδιοκτήτες τους, τρομοκρατημένοι
στην ιδέα, ότι έλ είχαν πλάι τους ένα ά-
σλο οσκατήδων και τρελλών, πλήρωσαν όσο
όσο για να γλυτώσουν.

Στο τέλος, ανακαλύφθηκε, ότι δεν ύπηρ-
χε καμία τέτοια Ένωσίς. Άλλα ήταν μία
άργα. Ο άπατεώ είχε κάνει ήπειρα να χα-
ρίσσει στο είδος της της μπορεί να χα-
ρακτηριστική έπίσης η φαλλίδα Μπέρτα Μπ-
ρέλ. Η ειδικότητά της ήταν τα αὐτοκτονήσι-
μια άσχηματα. Μόλις διδάσκει στις έ-
φημερίδες, ότι ένα αὐτοκτονό πασεύρε κά-
ποιον, έτρεχε να τον βρή.

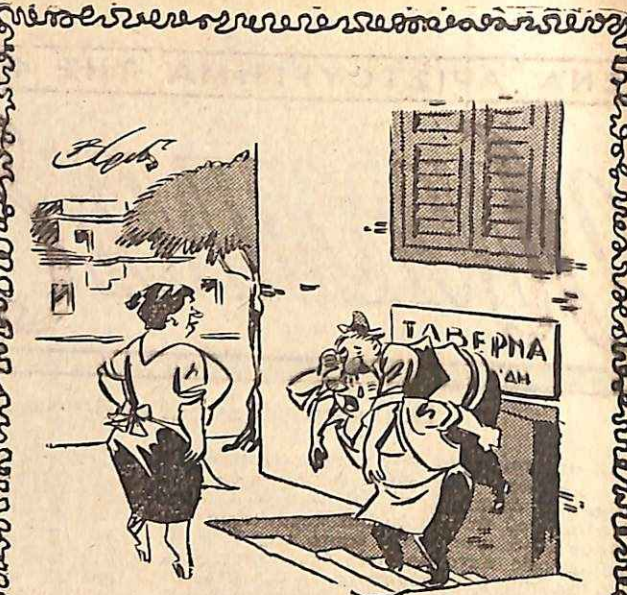
Τι έπαυσε; τον ρωτάς. Ένα μικρό
τραύμα στο πόδι... Λάθος, φίλε μου! Θα
μείνεις άναήπρος σ' όλη σου τη ζωή και δε
θα μωρλώσης πιά να ζωντανάσής!

Και τον κατηγορούσε τι έπρεπε να κάνει
δταν βάρχεται ο γιατρός για να τον έκε-
τάση. Σ' άλλες περιπτώσεις, υποδεικνύει σ'
έναν τραυματία πως έπρεπε να ύποκριθί,
ότι είχε χάσει τη μνήμη του ή ότι είχε κου-
φαθή... Το «έδωκα» εισπράττει έτσι ύπερογκο
ποσό από την άσφαλιστική εταιρεία και η
Μπέρτα, φυσικά, έπαιρνε το ανάλογο μερί-
διο.

Το κακό ήταν, ότι τα εθώματα, μόλις
είσπρατταν την άσφαλεία, γίνονταν άμεσως
καλά. Οι άσφαλιστικές εταιρείες συγκινήθη-
καν τότε κι' η Μπέρτα Μπρέλ δεν έέφυγε
τελικά από τα χέρια της δικαιοσύνης.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΔΕΝ ΤΗΝ ΗΘΕΛΕ

Πάνω στην άπελπισία της, έπειδή εί-
χε λογομαχήσει με τον άντρα της,
κάποια ήθαγενής της Μανυάρα (Ταν-
γκανίκα) επικείρθηκε ν' αὐτοκτονήσιν
ένα πρωτότυπο τρόπο: ποσοφύροντας
τέν έζυγό της βράσ σ' ένα λιοντάρι!
Άλλ' απέτυχε ή προσπάθειά της, για-
τί το θηρίο, αφού την κτύπησε με πε-
ρισσότερη, έξασκολούθησε να καταβρά-
χων ένα ζέδρο που είχε σκοτώσει!

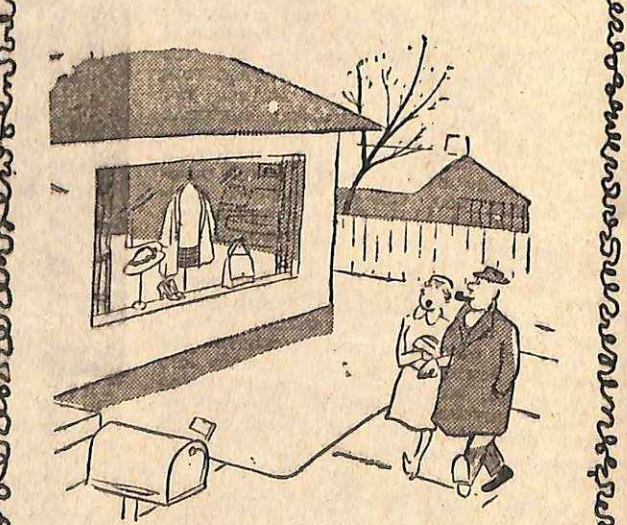

— Ούτ' αυτός είναι ο δικός σου, κυρά μου; Έ
τότε κατέβα να τον βρής μόνη σου, γιατί ξεγοφιά-
στηκα!...

(Του Β. Χριστοδωύλου)

— Πειράζει, Γιαννάκη, που έφερα και τους
γονείς μου στη βαρκάδα που με ποσοκάλεσε;

— Βλέπω πως ή Δέλα άγόρασε καινούργιο φέ-
ρεμα!

ΠΩΣ ΘΑ ΜΑΓΕΙΡΕΨΕΤΕ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΦΑΓΗΤΑ

Βραστά, τηγανητά, ψητά κλπ.

ΞΕΡΕΤΕ να μαγειρεύετε; Ο έγωί-
σμός σας σας κάνει ν' άπαντή-
σετε καταστάσεις. Κι' ώστόσο, το μα-
γειρείμα είναι άληθινή τέχνη και μά-
λιστα από της δυσκολώτερες. Η τέ-
χνη αυτή άπαιτεί τρεις βασικές ιδιο-
τητες: ακρίβεια, τάξη και ύπομονη.
Αν τις έχετε, θα γίνετε καλή μα-
γειρίσσα.

Άλλ' ως δοίμε μερικά πράγματα,
που πρέπει να έξερετε.

α) ΤΑ ΒΡΑΣΤΑ

Αυτά πράγματα, που πρέπει να προ-
σέξτε είναι το πότε θα ρίξετε το ά-
λάτι και το άν θα βάλετε στο φαγητό,
που θέλετε να βράσετε μέσα σε κρύο
ή σε ζεστό νερό. «Αν χρειαστή να
προσθέσετε νερό σ' ένα φαγητό, θα
το ρίξετε ζεστό, γιατί, διαφορετικά,
θα διακόψετε το βράσιμο.

Φρέσκα χορταρικά, κ ο υ-
νουπίδια, μπρόκο λ. α. — Θα
το ρίξετε μέσα σε ζεστό νερό, που
θα το άλατίσετε προηγουμένως. Χρό-
νος βρασμού 30'. Χύτρα σκεπασμέ-
νη. Θα τα σερβίρετε ζεστά με λευκή
σάλτσα ή κρέμα με λάδι και λεμόνι.

Φρέσκα φαλάια, πιπέλια, σπανά-
κια. — Θα τα ρίξετε μέσα σε βραστό
άλατιμένο νερό. Χρόνος 20'. Χύτρα
έξσκεπαστή, για να διατηρήσουν το
χρώμα τους. Θα τα σερβίρετε με φρέ-
σκο βούτυρο ή με λάδι και λεμόνι.

Ξερά φασολικά, φα κ έ ς. —
Θα τα ρίξετε μέσα σε κρύο άλατιμέ-
νο νερό. Χρόνος: από 1 ώρα και 30'
ως 3 ώρες. Είναι καλό να τα βάζετε
προηγουμένως να μουκέψουν μέσα σε
κρύο νερό. Μπορείτε να τα σερβί-
ρετε μαζί με άλλαντικά, ζαμπόν ή
κρεμμύδια.

Μοσχαρίσιο κρέας. — Θα
το ρίξετε μέσα σε άλατιμένο βραστό
νερό. Χρόνος: 3-4 ώρες. Θα το σερ-
βίρετε με λευκή σάλτσα ή σάλτσα
από φρέσκη τομάτα και μουστάρδα.

Ζ υ μ α ρ ι κ ά. — Θα τα ρίξετε
μέσα σε βραστό άλατιμένο νερό.
Χρόνος: από 3-20' ανάλογα με
την ποιότητα. Θα τα σερβίρετε με
σάλτσα από τομάτα, φρέσκο βούτυρο,
τυρί κλπ.

Π α τ ά τ ε ς. — Θα τις ρίξετε μέ-
σα σε βραστό άλατιμένο νερό. Χρό-
νος: 30'. «Αν θέλετε να φτιάξετε
πουρές, θα ρίξετε τις πατάτες σε κρύο
νερό. Μπορείτε να τις σερβίρετε με
λάδι και λεμόνι ή με φρέσκο βούτυρο
ή με λευκή σάλτσα και τριμμένο τυρί.

Ψ α ρ ι α. — Θα τα ρίξετε μέσα
σε νερό, που μόλις άρχίζει να βράζει.
Χρόνος: 15'. Θα τα σερβίρετε με ζε-
στό βούτυρο, σάλτσα, κάπαρη και
λεμόνι.

Μ ο σ χ α ρ ι σ ι ο κ ρ έ α ς. —
Θα το ρίξετε μέσα σε νερό. Χρόνος 10-15'.

γ) ΤΟ ΨΗΣΙΜΟ ΣΤΟΝ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΦΟΥΡΝΟ

Προτού βάλετε διτρίθιο για να
το ψήσετε, θα ζεσταθεί έπί κάμποσα
λεπτά τον ηλεκτρικό φούρνο. Μην
τροπάζετε με το πηρούνι το κρέας. Δια-
φορετικά, θα το κάμει σκληρό.

Θ η ρ α μ α τ α. — Θερμοστάτης
στο 7-8. Χρόνος: 30'-1 ώρα, ά-
ναλόγως του θηράματος. Θα βάλετε
το άλάτι από μέσα.

Φ ρ ο υ τ α (μπανάνες, άχλάδια,
μήλα). — Θερμοστάτης στο 5-6.
Χρόνος 30'. Θα τα περιχύσετε με
σίροπι κατά τη διάρκεια του ψήσι-
ματος.

Φ ρ έ σ κ α χ ο ρ τ α ρ ι κ ά (το-
μάτες, κρεμμύδια, μανιτάρια, πιπέ-
ριές). — Θερμοστάτης στο 6-7.
Χρόνος: 20-35'.

Α γ κ ρ α τ έ ν. — Θερμοστάτης
στο 8-9. Χρόνος 5-10'.

Χ ο ι ρ ι ν ό φ ι λ έ τ ο. — Θερ-
μοστάτης στο 7. Χρόνος: 1 ώρα για
βάρος 2 κιλών. Για κάθε κίλο παρα-
πάνω θα απαιτηθούν 55' έπί πλέον.

Β ω δ ι ν ό, κ ο ν τ ρ α φ ι λ έ
τ ο. — Θερμοστάτης στο 7-8. Χρό-
νος 30-35' μέχρι βάρους 2 κιλών.
30' για κάθε έπί πλέον κίλο.

Π α τ ά τ ε ς. — Θερμοστάτης στο
6-7. Χρόνος 35'.

Ψ α ρ ι α. — Θερμοστάτης στο
5-6. Χρόνος 20-45' ανάλογα με
το πάχος του ψαριού.

Π ο υ λ ε ρ ι κ ά. — Θερμοστά-
της στο 6-7. Χρόνος: 1 ώρα ως τα
2 κίλα, 45' για κάθε έπί πλέον κί-
λο. Θα τα άλατίσετε από μέσα.

Π ο υ λ ε ρ ι κ ά. — Θα τα ά-
ζετε μέσα σε άλατιμένο νερό, που
μόλις άρχίζει να βράζει. Χρόνος: 1
ώρα και 30'. Τα ενδοθία θα το ρί-
ξετε μέσα σε κρύο νερό, για να βρά-
σουν μαζί μ' αυτό.

Ρ ύ ζ ι. — Θα το ρίξετε μέσα σε
άλατιμένο νερό, που βράζει. Χρόνος:
18-20'. Θα το βάλετε έπί ένα λε-
πτό κάτω από κρύο νερό μετά το
βράσιμο. Θα το σερβίρετε σκέτο ή με
σάλτσα τομάτας και τριμμένο τυρί.

Α ύ γ α. — Θα τα ρίξετε μέσα
σε νερό, που βράζει. Χρόνος: «Α λά
κόκ, 2-3 λεπτά, μελάτα 4-5 λε-
πτά, σφιχτά 8-10 λεπτά. Τα σφιχτά
αυγά μπορείτε να τα σερβίρετε με σα-
λάτα και μ' άλες σχεδόν τις σάλτσες.

β) ΤΗΓΑΝΗΤΑ ΚΑΙ ΨΗΤΑ

Για τα κόκκινα κρέατα, το βούτυ-
ρο ή το λάδι του τηγανιού, πρέπει
να καπνίζει όταν θα τα ρίξετε. Για
τα λευκά, άρκει να είναι ζεστό. Δεν
πρέπει να γυρίζετε το κρέας (ή ό,τι
ήδηποτε άλλο) ποτέ από το ένα μέρος
και ποτέ από το άλλο. Μόνο αφού
βεβαιωθείτε, ότι ψήθηκε καλά από τη
μιά μεριά, θα το γυρίσετε κι' από
την άλλη.

Για το ψήσιμο, είναι καλό να ζε-
στάνετε τη σχάρα έπί 5-8 λεπτά
προτού βάλετε το κρέας. Για το γύ-
ρισμα θα χρησιμοποιήσετε μία ειδική
σπάτουλα. Τρυπάνετε το με το πη-
ρούνι, θα κάμει όλο του το αίμα να
χυθεί.

Κ ρ ο κ έ τ ε ς, τ ρ ο υ ϕ έ ς. —
Γίνονται τηγανητές. Το τηγάμα
τους διαρκει μόλις μερικά λεπτά.
Μπορείτε να τις σερβίρετε με μαρμε-
λάδα.

Ε ν τ ό σ θ ι α. — Τηγανητά ή
ψητά. Χρόνος: 10'. Φωτιά ήρεμη για
να μη γίνουν σκληρά.

Τ ο μ α τ ά, μ α ν ι τ ά ρ ι α, κ ρ ε μ μ υ δ ι α. —
Τηγανητά ή ψητά. Χρόνος: 10-20'.
Μη σκεπάζετε το τηγάμι.

Κ ο υ ν ε λ ο υ δ ι α. — Τηγανητά. Χρόνος:
5-8'. Θα τους ρίξετε προηγουμένως
άλατι και πιπέρι. Μπορείτε να τα
σερβίρετε κατόπιν με τριμμένο τυρί.

Χ ο ι ρ ι ν ό κ ρ έ α ς. — Τηγα-
νητό ή ψητό. Χρόνος: 15-20'.

Β ω δ ι ν ό, φ ι λ έ τ ο, κ ο ν-
τ ρ α φ ι λ έ τ ο, μ π ι φ έ κ ι. —
Ψητά. Το μπιφέκι πρέπει να έχη πά-
χος 2-3 εκατοστών και να ζυγίζει
το λιγότερο 150 γραμμάρια. Η το
περισσότερο 750 γραμμάρια. «Ο χρό-
νος του ψήσιματος ποικίλλει ανάλογα
με το μέγεθος. Για τα 500 γραμμ.
είναι 15'. Θα το άλατίσετε μετά το
ψήσιμο.

Π α τ ά τ ε ς. — Τηγανητές. Χρό-
νος: 30'. Θα τις άλατίσετε, προτού
τις βάλετε στο τηγάμι.

Ψ α ρ ι α. — Τηγανητά ή ψητά.
Χρόνος: 10'. Θα τα άλευρώσετε προ-
τού τα βάλετε στο τηγάμι.

Κ ο τ ό π ο υ λ ο. — Τηγανητό ή
ψητό. Πρέπει να το γυρίσετε διαρκώς.
Α ύ γ α (δμελέττα). — Τηγανητά.
Χρόνος: 4-5'. Θα τα βγάλετε προ-
τού κοκκινώσουν.

Μ ο σ χ α ρ ι σ ι ο κ ρ έ α ς. —
Τηγανητό ή ψητό. Χρόνος 10-15'.

γ) ΤΟ ΨΗΣΙΜΟ ΣΤΟΝ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΦΟΥΡΝΟ

Προτού βάλετε διτρίθιο για να
το ψήσετε, θα ζεσταθεί έπί κάμποσα
λεπτά τον ηλεκτρικό φούρνο. Μην
τροπάζετε με το πηρούνι το κρέας. Δια-
φορετικά, θα το κάμει σκληρό.

Θ η ρ α μ α τ α. — Θερμοστάτης
στο 7-8. Χρόνος: 30'-1 ώρα, ά-
ναλόγως του θηράματος. Θα βάλετε
το άλάτι από μέσα.

Φ ρ ο υ τ α (μπανάνες, άχλάδια,
μήλα). — Θερμοστάτης στο 5-6.
Χρόνος 30'. Θα τα περιχύσετε με
σίροπι κατά τη διάρκεια του ψήσι-
ματος.

Φ ρ έ σ κ α χ ο ρ τ α ρ ι κ ά (το-
μάτες, κρεμμύδια, μανιτάρια, πιπέ-
ριές). — Θερμοστάτης στο 6-7.
Χρόνος: 20-35'.

Α γ κ ρ α τ έ ν. — Θερμοστάτης
στο 8-9. Χρόνος 5-10'.

Χ ο ι ρ ι ν ό φ ι λ έ τ ο. — Θερ-
μοστάτης στο 7. Χρόνος: 1 ώρα για
βάρος 2 κιλών. Για κάθε κίλο παρα-
πάνω θα απαιτηθούν 55' έπί πλέον.

Β ω δ ι ν ό, κ ο ν τ ρ α φ ι λ έ
τ ο. — Θερμοστάτης στο 7-8. Χρό-
νος 30-35' μέχρι βάρους 2 κιλών.
30' για κάθε έπί πλέον κίλο.

Π α τ ά τ ε ς. — Θερμοστάτης στο
6-7. Χρόνος 35'.

Ψ α ρ ι α. — Θερμοστάτης στο
5-6. Χρόνος 20-45' ανάλογα με
το πάχος του ψαριού.

Π ο υ λ ε ρ ι κ ά. — Θερμοστά-
της στο 6-7. Χρόνος: 1 ώρα ως τα
2 κίλα, 45' για κάθε έπί πλέον κί-
λο. Θα τα άλατίσετε από μέσα.

Μοναξιά και σοβαρότης

ΕΙΜΑΙ αυτό που λένε ακριβώς
«σοβαρός κύριος». Έχω ανε-
πλήπτο πένος, άσθονο παρελθόν,
καλή κοινωνική θέσι και άρεκετή
μόρφωσι. Είμαι υπανκτικός και έ-
χω τρεις γλίσσους, άλλα κι' η
έγκυκλοπαίδεια μου κατάρτισι δεν
είναι τυχαία. Καταλαβαίνω και ά-
πό Τέχνες και από Γράμματα και
άπό Πολιτική κι' έχω μία πλού-
σια βιβλιοθήκη. Είμαι «κύριος»
και μάλιστα πολύ «καθώς πρέ-
πει».

Άλλα ήμουν μόνος. Πολύ μόνος.
Άπελπιστικά μόνος! Φοκίτο
άσθμα, ουλίμουν άρες-άρες έ-
κείνο το παλιό τραγουδάκι που
λέει «μοναξιά-πέναντι κάποτε
μοιραία-μοναξιά-είσ' ή πιο σκλη-
ρή παρέα» και μου πλημμυρίζαν
τα μάτια δάκρυα! Είχα βέβαια,
σάν άνθρωπος κοινωνικός, τις συν-
τροφίες μου, πέναντα και σε σπύ-
τια και σε «πάρτυ» και σε μία λέ-
σχη, το θραδάκι κι' έπαίζα κανέ-
να «κουμ-κάν», άλλα τί τα θέλεις,
Όταν φιλε μου, τί τα γυρεύεις. Όταν
γυρίζα το βράδυ στο σπίτι μου—
ένα πολυτελές και κομψότατο δια-
μερισματάκι— ή Μοναξιά με περι-
μεριε στο χώλ με το υακάθριο
σαρκαστικό μειδισμό της και με
καλωσώριζε άδυσωππτη:

— Καλώς τον!

Το σπίτι φα νόταν σάν τάφος—
ήταν και υπόγειο— και ένώ σά
ζωντανός νεκρός! Μία μέρα κου-
θεντιάρα με το θυρωρό μου.

— Δεν παντρεύεστε; μου λέει.

— Άδύνατον, είπα. Είμαι κατά
του γάμου.

— Γιατί;

— Όλοι μου οι φίλοι δυστύχη-
σαν!

— Ναί, άλλα και τώρα δυστυχής
είσθε

— Σύνωμονο. Είναι όμως άλλης
ποιότητας δυστυχία.

Κουνίστε το κεφάλι του. «Ίσως
να ή έπαρνε και γιά «Ασέ».

— Τότε να σταματήσετε την πα-
ροδολευσία, μου συνέτισσε, και
να πάρετε μία νυνάικα έσωτερι-
κή.

— Έσωτερική;

— Μάλστα. Να σας κάνη το νοι
κοκυρό σας, να σας βάλη βεντού
ζες αν ό μη νένιτο κουλονή-
στε, νάχτει έναν άνθρωπο με-
τό σπίτι. Νά βρήτε μία καλή κο-
πέλλα, σοβαρή και άεία...

— Μά είναι δύσκολο.

— Δε βάζετε. Για ένα άτιμο,
βωίκαίκε. Νά, κάθε μέρα διαβά-
ζε άνεγλίες.

— Είσατε, μου πρόσθεσε στο τέ

λος, όταν μου τὰ εἶπε αὐτά, πῶς δὲν ἔχω τίποτα... τὸ ἐνδιαφέρον νὰ σὰς διηγηθῶ νὰ μὲναι.

— Ἀν λὲτε τὴν ἀλήθεια.

— Δυστυχῶς, ἀλήθεια λέω! Καὶ στενοχωριέμαι κι' ἐνῶ πού δὲν εἰ-
χω κάτι... συνκλονιστικό!

— Ἐχετε! Τὸν ἐαυτὸ σας!

— Ὁ! Εὐχαριστῶ πολὺ!

Δεχόμενος καὶ τὴν «κορούσιον»
κόρτε πού τὴς ἔκανα, σὰν ἀπλὰ
κοιμημένη, ὑπαγορεύενα ὅσο
(τάκτ)! Μοῦ φερότανε μὲ σεβα-
σμό καὶ τρυφερὴ εὐγένεια. Καὶ
εἶναι περὶ τὸ βέβαιον ὅτι σὰν πῶ,
πῶς εἰς δέκα πέντε μέρες μὲ εἶχε
ξετρελλάνει.

Ἐνὰ βράδυ πού πῆγαμε πάλι
στὸ σινεμά κι' ἐπείτα τὸ «Κόρο-
νετ», ἤπια ἐπιτήδες τέσσερα οὐί-
σκυ νὰ νὰ γινῶν τομυρότερος,
στὰ λόγια, φυσικά.

— Δεσποινίς, Ροζίνα...

— Παρακαλῶ...

— Λέω νὰ πάσουμε μιά καμα-
ριέρα...

— Καμαριέρα; Τί νὰ τὴν κάνου-
με;

— Νὰ σὰς περιποιηθῶ!

Δὲν ἐφηνόσθηκε καθόλου. Πο-
λὺ ἀφιλότιμη θὰ εἴναι, φαίνεται,
ἡ γυναικεία διαίσθησι! Χαμονέ-
λασε μόνο καὶ μὲ κύτταξε:

— Καλὰ εἰσάγετε ἐταί, μοῦ εἶπε.
Γιατὶ ἐνῶ εἶμαι κορίτσι μὲ «ξε-
περασμένες» ἰδέες! Ζῶ σὲ ἀλλή-
ἐποχή! Παρελθούσα!

— Ἀπλοῦς!

— Θέλω νὰ πῶ πῶς... μόνο νόμι-
μο («προβιβαρισμένο») ὑπορούσα νὰ δε-
χτῶ! Κι' αὐτὸ, φυσικά, δὲ γίνε-
ται!

Θέλει τὰ μάτια τῆς πού μπαί-
νανε κείνη τὴν ὥρα μὲς τὴν καρ-
διά μου καὶ μ' ἀναστάντων ὁλό-
κληρο, θέλει τὰ τέσσερα οὐίτικα
πού χορεύανε «ρόκ ἐντ ῥόλ» στὸ
μεσόκοπο ῥωτιευμένο μου ἐγκέ-
φαλο, πόσους πολὺ ἀπλὰ σὰ νὰ
μύλαγα νὰ κάτῃ ἐντελῶς ἀδιά-
φορο.

— Γιατὶ δὲ γίνεσαι;

Τώρα μὲ κύτταξε κατάπληκτη:

— Ἐχετε πῆν πολὺ!

— Δὲ μὲ ἔχει ἐπιρροῇ καθό-
λου!

— Καλὰ, τὰ ἐναλλάξ αὐριο.

★

Ναί, Ἄλλα ὅταν ἐξημέρωσε τὸ
«αὐριο» ἦταν πολὺ ἀνά γὰ νὰ
(νὰ τὰ ζανταρῶμε)! Κι' εἶται ἀρ-
χίστα νὰ συντάσσῃ τὴν ἀγγελία
μου: «Ζητεῖται καμαριέρα...»

Ἡ Ροζίνα ἦρθε ἀπὸ πᾶν μου
καὶ ἀρχισὰ νὰ ὑπαγορεύῃ:

—...«οὐράνια ὡς πενήντα ἐτῶν!
Καὶ διὰ δύο ἀτομα!...» Μὴν ἐρῇ
καμιά νεαρή «ἀτυχήσασα». Ὑπάρ-
χουν τοῦ κόσμου οἱ ἐρπενήδες
νὰ νὰ βοῇ δουλειά!

★

Λέτε νὰ τὴν ἔπρε: Ἄλλα γι-
ατὶ «ἔδωξα τὴν Μοναξία καὶ πῆ-
ρα τὴ Ροζίνα! Δὲν εἶναι καλὴτε-
ρα; Δὲν αἰσθάνομαι καθόλου «κο-
ρόντο»!

ΕἶΠΟΝ

ΝΤΕΚΤΙΚΙΣ πεπεισμένοι, εἰδί-
κοι δι' ἐρευνᾶς τῆς τηλεφωρίας ἐπὶ πᾶ-
σι φάσεσιν ἰδιωτικῶν ἐπιτηδεύων ὅ-
πως πωλοῦσιν, γάμων διαλύσεων, ἐπιτηδεύ-
ων ἀντικεινῶν ἀναζητήσεων πραγμάτων ὅ-
τε κατὰ γινῶν κλπ. Διεθνὲς Γραφεῖον
Πληροφοριῶν «ATHENS». Πανοσσού 2
(πλ.). Κλαυθμόνος, τηλ. 27.709. Τὴν
σοβαρότητα τῶν ἐργασιῶν μας ἐγγυαται
ἡ πολυετής εὐδόκιμος δημοσία προῦπη-
ρεσία μας.

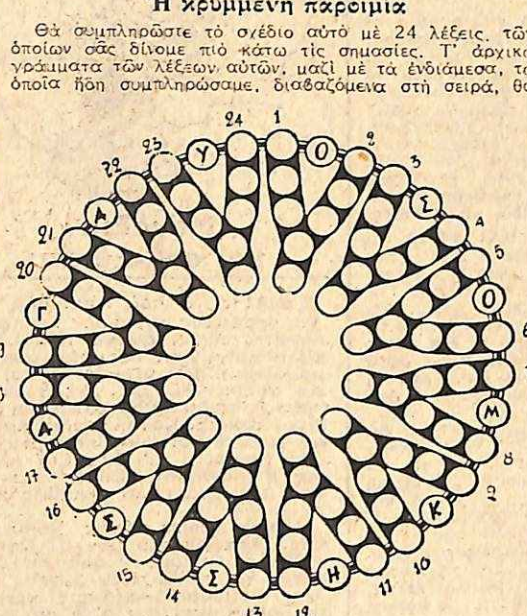
Γιὰ λίγες ἡμέρας θὰ ἀνταλ-
λάσσουμε παλαιὰ ψυγεία πά-
γου μὲ ηλεκτρικά.

ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗΣ
Ἀριστείδου 3
ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατισίων καὶ Στουάρτα 28 (παρα τὴν
«Μοναξία») 9-2 καὶ 5-7 μ.μ. Τηλ
λέφων 523.708.

ΑΚΡΙΒΗ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ —
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Χαλκοκονδύλι 56, Τηλέφ. 525.954
Ἐπισκ.: 10 — 12 καὶ 5 — 8 καὶ ἐπὶ
συνεντεύξει.

Γιὰ μικρούς

σηματίζουν στὸν ἑξωτερικὸν μεγάλον κύκλον μιά σοφὴ ἐλ-
ληνική παροιμία. Γιὰ νὰ σὰς διευκολύνουμε, σὰς ἀποκα-
λύπτουμε ἐπίσης πῶς οἱ λέξεις αὐτές, ὅχι μόνο ἀνὰ δύο,
ὅπως τὸ ἐπιβάλλει τὸ σῆμα, ἀλλὰ καὶ οἱ 24 ἔχουν τὴν
ἴδια κατάληξη.

- Οἱ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ**
- 1) Ἀνοίγει πόρτες (καθαροί).
 - 2) Ποσοβόλλει.
 - 3) Τακτοποιῶν, νοικοκυρῶν.
 - 4) Ἀναφορική ἀπάντησις.
 - 5) Καρδιοκατακτῆσις, πού μὲ μιά κατάκτησι τοῦ
ποσάκουσε πόλεμο.
 - 6) Δέν εἶναι πολλοί.
 - 7) Δέντρο, πού ἀπὸ τοὺς καρπούς τοῦ θγαίνει
τὸ σινικέλαον.
 - 8) Εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια ἐνός ἐπεισοδίου.
 - 9) Κολύμπι.
 - 10) Προσωπικὴ ἀνταγμία (γ' προσ. πληθ.).
 - 11) Περιβάλλεται ἀπὸ θάλασσας.
 - 12) Σκόνη, πού ἀποτελεῖ μέρος τοῦ αἵθους.
 - 13) Ποσοτατεῖ.
 - 14) Ποσότης φαγητοῦ.
 - 15) Συνήθειες.
 - 16) Προσοκία ἀγαθοῦ.
 - 17) Ὑπαγινῶδες (μεταφορ.).
 - 18) Θὰ τῆς μυθολογίας σας.
 - 19) Ἰπτάμενος κίβυρος γιὰ τοὺς γεωργούς.
 - 20) Ἐλκυνοκίττης, ἐλκύνων.
 - 21) Τὸ μικρότερον σ-οιχείο τοῦ λόγου.
 - 22) Ἐνα κομμάτι ἀπὸ τὸν περιόδικον μας.
 - 23) Κακοκίβιο πτηνόν.
 - 24) Πλύσιον.

Σωστό — Λάθος

Ἀπὸ τῆς διῶς λέξεσι ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ, πού συ-
νοδεύουν καθεμιά ἀπὸ τῆς κατωτέρω φάσεις, δια-
γνώψετε ἐκείνην, πού δὲν ταυρίζεται:

- 1) Ἡ ὁπερὶτα «Μπαγανιέρνας», εἶναι ἔργο τοῦ
Φράντς Λέαρ: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 2) Ὑπάρχουν ἔντομα, πού ζοῦν μόνο μιά μέρα:
ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 3) Ὁ Κάμυλλος Ντεμουλὲν ἔγραψε τοὺς στίγους
τῆς «Μασσαλιώτιδος» ἡ μουσική τῆς ὁποίας φεί-
λεται στὸν Ρουζέ ντε λ'. ἴλ: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 4) Ἡ Πωμπτή κατεστράφη ἀπὸ ἔκρηξι τοῦ Βε-
ροσίου, πρὶν ἀπὸ τρεῖς γιλιόδες γρόνια: ΣΩΣΤΟ
—ΛΑΘΟΣ.
- 5) Ἡ Σιέρα Μορένα εἶναι μιά ὁροσειρά τῆς
Ἰσπανίας: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 6) Ὁ Βέρντι ἀφῆσε πεθαίνοντας δύο γιουὺς καὶ
μιά κόρη: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 7) Ἡ Πολωνία ἔχει μεγαλύτερον ἀριθμὸν κατοί-
κων ἀπὸ τὴν Ἰταλία: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 8) Ἡ γραφομηχανὴ ἔχει σήμερ περισσότερα ἀπὸ
40 πλῆκτρα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 9) Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἀφγανιστάν, ἡ Καμ-
πούλ, εἶναι συγγενὴς καὶ τὸ πῶς σημαντικὸ λι-
μάν τῆς γῆρας: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 10) Τὸ αὐτόματο τηλεφῶνον ἐφευρέθηκε ἀπὸ ἕνα
Ἀμερικανόν: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 11) Τὸ κάθε κακὸ ἀνδρὸν δίνει κατὰ τὴν συγκα-
μὴ πᾶν ἀπὸ 10 κιλὰ κακό: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 12) Ὁ Πράντον πίστευε στὴν ἀθανασία τῆς ψυ-
χῆς: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Κινηματογραφικὸν παιγνίδι

Ἡ καθεμιά ἀπὸ τῆς κατωτέρω διῶδες ἀποτελεῖ-
ται ἀπὸ δύο τίτλους πεσσάρων φύλλων, πᾶν ὡς
σημαντικὴ ἐπιτυχία. Τὰ ἔργα αὐτὰ τῆς κάθε

ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΥ

διῶδες εἶχαν τὸν ἴδιον πρωταγωνιστὴ ἢ πρωταγωνίστρια.
Προσπαθῆτε νὰ εὑρετὴ τὸ ὄνομα τοῦ ἢ τοῦ ὀνόμα τῆς.
Ἄν εἴσθε ὅλους τοὺς κινηματογράφους, πρὲι νὰ μὴ κά-
νετε κανένα λάθος καὶ νὰ εὑρετὴ τῆς σωστῆς ἀπαντήσεως
μέσα σὲ τρία λεπτά τὸ πολὺ.

- 1) «Μογκάμπι» — «Ὅσα παίρνει ὁ ἀνεμος» — «Δια-
κοπὲς στὴ Νάπολι» — «Σάρκα καὶ μαστίγιος».
- 2) «Ἐπιλόγη κόρη» — «Ἡ μικρὴ καλὴ» — «Τὸ
μελαφὸ ῥόδο τῆς Ἀνατολῆς» — «Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει
ἐκάν».
- 3) «Μεγάλε μου ἔρως» — «Τὸ ξένο εἶναι πῶς γλυ-
κό» — «Στὴ σκιά τῶν 4 γιγάντων» — «Ἐπιχειρήσι κοι-
πιναιζόν».
- 4) «Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ μου» — «Ἡ ὁμορφία τῆς κο-
λάσεως» — «Ἡ εὐαθὴ κατὰσκοπος» — «Ὁ ὅστος οὐδὲς».
- 5) «Προκήρυξις τῶν Καναρίων» — «Γλυκεία ζωὴ» —
«Πίσω ἀπὸ τὴν κλειστή παράθυρον» — «Μπὲλ Ἀντώνιος».
- 6) «Ὁ μυστικὸς ἀσκέλλος σὸν Μπερόκεν» — «Τὸ κυ-
νήγι τῆς γάτας» — «Παρὶ Παλλάς δέλε» — «Στὴν ἔξω
τοῦ ἐρωτικὸ πᾶθος».
- 7) «Οἱ ἀλυσίδες σπάζουν» — «Βέρα Κρούζ» — «Ὁ
κόκκινος κομμαρσέρ» — «Ὁ ὁμοιος δὲν κολλασμένον».
- 8) «Μάγκες καὶ κοῦκλες» — «Ὁ γιγάν» — «Τὸ ξένο
εἶναι πῶς γλυκό» — «Ἐνογκες γυναικες».
- 9) «Ἀδελφοί Καραμαζώφ» — «Καὶ οἱ 7 ἦσαν ὑπέ-
ρογοι» — «Τὸ ταῖδι» — «Οἱ δέκα ἐντόλεις».
- 10) «Ἡ ὁδοὶ ἀνά, ἀγάπη μου» — «Ἡ ἀνταμώνουσε
σάν ξένου» — «Πικ - Νικ» — «Δεσφώτης τοῦ Ἰλγίγους».

Ὁμοίμερφοι ἐλλιποσύμφωνοι

Συμπληρώστε τὰ τρία κἀθὼς φωνήεντα:

Ο Ο Ο

μὲ διάφορα σύμφωνα, εἴτε ὅστε νὰ σχηματίσετε λέ-
ξεις μὲ τῆς ἀκόλουθες σημασίες:

- 1) Τίμημα πολυκατοικίας.
- 2) Ψάρι.
- 3) Ἐορτάζεται πᾶν σὲ πλοῖο.
- 4) Ἡ ῥόδος ὑπερβαίνει ἄλλοτε γι' αὐτόν.
- 5) Ὑπολογίζεται συνήθως σὲ ἑκατοστὰ.
- 6) Μεγαλόσωμο σκυλί.

Ποιὰ πράγματα ἄλλαξαν θέσι;

Προετοιμαζόμενοι γιὰ μιά δεξίωσι, πού θὰ δώσουν στὸ
σπίτι τους, ὁ κ. Γελιστὰ καὶ ἡ γυναίκα του ἐπέφεραν με-
ρικὲς ἀλλαγὲς στὸ μικρὸ σαλόνι τους. Τὸ ἀνω μέρος τῆς
εἰκόνας μας παρουσιάζει τὸ μικρὸ σαλόνι τους, πρὶν ἀπὸ
τῆς ἀλλαγῆς αὐτῆς καὶ τὸ κάτω μετὰ. 13 ἐν ὅλῳ πράγματα
ἄλλαξαν θέσι. Πρὲι νὰ εὑρετὴ μέσα σὲ δύο λεπτά, καὶ
τῆς 13 ἀλλαγῆς, ἀν θέλετε νὰ ὑπερφηνασθε, γιὰ τὴν πα-
ρατηρητικότητά σας. Στῆς ἀλλαγῆς αὐτῆς δὲν προκρίνεται νὰ
συμπεριληφθῇ καὶ ἡ ἀλλαγὴ θέσεως τῶν δύο συζύγων.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 68

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ τοῦ Ναστραδίν

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΧΑΡΙ...

ΜΙΑ φορά, στὰ νεῖτα τοῦ ὁ Ναστραδίν
πῆγε νὰ πῶς στὸ ἴκονιο καὶ πῆγε
στὸν πᾶν...

Ἄκουσε κάποιος καρὸς καὶ γλύ-
τασε πᾶν τρία ἀπ' τοῦ
γάρου τὰ δόντια, ὁ πόλε-
μος τελειώσε καὶ ὁ Χό-
τζας ἐκταγῆσε μὲ τὴν
νάδα τοῦ ὁ ἴκονιο.

Ἄδικα ὅμως περιμένε νὰ
ἐκταγῇ τὸ χακὶ καὶ νὰ ἐκ-
ταγῇ στὸν γὰρ, ὁ Νασ-
τραδίν πῆγε νὰ πῶς στὸ
ἴκονιο.

Μὰ τὸν Ἄλλαν, ὁ
γόνιμος ἐκταγῇ ὁ Σουλτᾶ-
νος τὸ ἔκταγῇ γιὰ νὰ
πᾶς στὸν πόλεμο, τόσο ἀρ-
γὰ γιὰ νὰ ἐκταγῇ τὸ ἴκονιο
οἰκονομῇ γιὰ νὰ γυρίσῃ
στὸ σπῆτι σου... ἔλεγε ὁ
Ναστραδίν.

Σὰν νὰ μὴν ἔφατε ὅμως
τοῦτο τὸ γονεῖο, εἶχε κι'
ἄλλο ὑπελὰ στὸ κεφάλι του.

Στὸ λόγο πού ὑπερτοῦσε, εἶχαν ἕνα ζά-
βαρη (ἀξιοματικὸ) πολὺ θάνατος καὶ κακὸ
ἀνθρώπο. Ὅλο τιμωρίες, καφῆνια καὶ ἀγ-
γαρείες εἶχε γιὰ τοὺς ἀντρες του.

Μπρὲ ἀγὰ μου, γιὰτὶ κἀνείς ἐταί: Ὁ
πόλεμος τελειώσε πᾶ καὶ τὸ ἔκταγῇ μου
τὸ ἔκταγῇ στὸ σπῆτι μου καὶ τὸ ἄλλο στὸ στρα-
τό... Ἄσε, λοιπόν, νὰ γυρίσω καὶ μὲ τὰ
δύο πῶς καὶ μὴ μὲ βασανίζῃς, ἐφέντημ...

Κλαίγονταν στὸ σκληρὸ ἐκταγῇ ὁ Ναστρα-
δίν γιὰ τῆς τιμωρίες πού τοῦ ἔδωκε.

Ἐκείνος, ὅμως, ὅτε μὲ παρακάλεσε, ὅτε
μὲ γωρὰ ἐπαίρεινε χαμπάρι κι' ὅλος ὁ λό-
γος βασανίζετο ἀπ' τὴν ἀνθρωπιά του.

Ἐταί ὁ καρὸς περιμένε κι' ὅτε ὁ Σουλ-
τάνος ἔδωκε ὁρισμὸν, ὅτε ὁ ζάβαρης γινό-
ταν καλύτερος.

Τώρα μάλιστα ὑπογράφε τὸς στρατιῶ-
τες του νὰ κάνουν γιλιόματα ὁλόκληρα πο-
ρεῖες, μὲ σάκου καὶ ὅλα φορτωμένοι!

Γιὰ νὰ μὴ ἐκταγῇ, ὑπερ πᾶν ἐκταγῇ-
κῆς, πᾶς εἰσάγετε στρατιώτες!

Μιά φορά ὅμως, καθὼς περνοῦσε ὁ λό-
γος μὲ ἔρημην τοποθεσία, ἔξω ἀπὸ τὸ ἴκονιο,
ἔδωκε ὁ Ναστραδίν πῶς ἔκταγῇ τοῦς τε-
λευταίους σὸν ἄκουσε φωνῆς, κοινωτάθηκε:

— Βοήθεια!... Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Προφήτη,
βοήθεια!... Χάνομαι!... Πνίγνομαι!... Δὲν ἔ-
χω κολύμπι!... Ἐφέντημ ὁ ζάβαρης.

Κι' ὁ Χότζας, ἀπὸ σκέπτικε ληλάκι, ἔ-
δωκε δύο δρασκελίες κι' ἔφτασε στὸν ποτα-
μό. Ἐκεῖ βοήθησε τὸ θάνατος ζάβαρη, γιὰ
μὴ σωθῇ καὶ γὰρ νὰ πῇ τίποτα προχώρη-
σε. Μὰ ἐκείνος θρηγμένον, ὅπως ἦταν, τρέ-
χει κοντὰ τοῦ καὶ τοῦ λέει:

— Μοῦσῶσε τὴν ζωὴ, ὑπερ Ναστραδίν!...
Νδῶκα καλά... Τί θές νὰ κάνω γιὰ σένα;...
Ὁ Χότζας ὅμως δὲν ἐδῶκε ταμουδιά.

Ὁ ζάβαρης, παραδενεμένος ἀπὸ τὴν στάσι
τοῦ Ναστραδίν, ἔδωκε δύο γρήγορες δρα-
σκελίες καὶ τὸν προκάλεσε.

Δὲν ἄκουσε, ὑπερ παλληκάρι μου, τί
σοῦ εἶπα; Μοῦσῶσε τὴν ζωὴ καὶ σ' εὐχα-
ριστῶ... Μὰ θέλω νὰ κάνω γιὰ σένα κι' ὅτι
ἄλλο μοῦ ζητήσε...

Ὁ Χότζας, πᾶν γὰρ νὰ πῇ τίποτα,
προχώρησε, ἀφήνοντας πῶς τὸ ζάβαρη μ'
ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Μὰ γρήγορα συνήλθε αὐ-
τός καὶ γεμάτος προέβηκε, ἔτρεξε ἐκτὰ νὰ
προλάβῃ τὸ Ναστραδίν.

Κοῦρος εἰσὰ μὲν ἡ τρελλόηδες: Ἐ-
γὼ κατὰ ζάβαρη ζητῶ ἀπὸ ἕνα φαντάρο
νὰ τοῦ κάνω ὅποια χάρι θέλῃ, κι' αὐτὸς μὲ
περιφρονεῖ; Λέγε, λοιπόν, γρήγορα τί θέ-
λεις γιὰ νὰ μὴν ἀλλάξω ἀμάν... εἶπε τότε
ἀγριέμενος ὁ ἀξιοματικὸς στὸ Χότζα.

Κι' αὐτός, πού φερόθηκε στὸ μεταξὺ, ἔλ-
λαξε τακτικὴ κι' ἀποκρίθηκε:

— Νὰ σοῦ πῶ, ἐφέντημ... Ἐταί, ὅπως
ἦρθες τὰ πράγματα, μὰ μὴ μὴ, πολὺ μικρὴ
χάρι σοῦ ζητῶ μόνον... Μὴν τῆς σὲ κα-
νένα πᾶς πνιγνόντων καὶ ἔσῳσε.

— Μπὰ; Δὲν εἶσαι μόνον παλληκάρι, εἶσαι
καὶ σεμνὸς ὅλως, χότζα μου... Ἀφερμ
λοιπόν!... Ἀκριβῶς ὅπως ταυρίζε σ' ἕνα
στρατιώτη... Γι' αὐτὸ κι', ἐγὼ, ζῆλόνου, δὲ
θὰ σοῦ κάνω αὐτὴ τὴν χάρι... Ὅτι τὸ πᾶ σ'
ὅλους γιὰ νὰ τοὺς μῆς στὸ μᾶτι!... εἶπε ὁ
ζάβαρης.

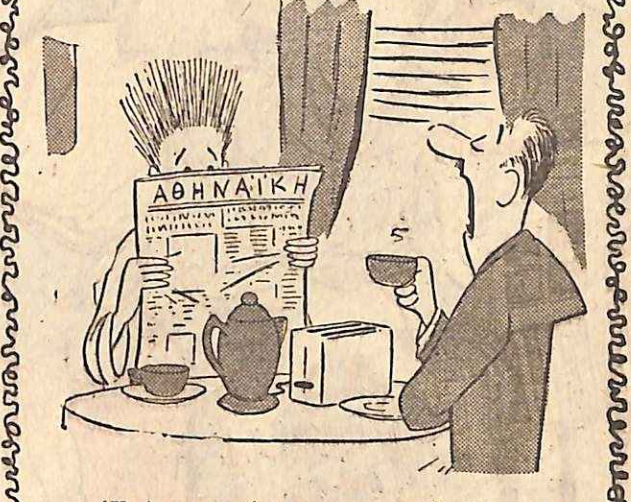
Μὰ ὁ Χότζας δὲν τὸν ἄκουσε γιὰ πολὺ νὰ
χαρῇ. Γονατιστὸς ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ μὲ
δάκρυα, τοῦ εἶπε:

— Μὴ, γιὰ τὸν Ἄλλαν, ἐφέντημ... Μὴν πῆς
τίποτα σὲ κανένα καὶ μὴ κάνεις στὸν ἔρημην
τίποτα ἐλπίδα...

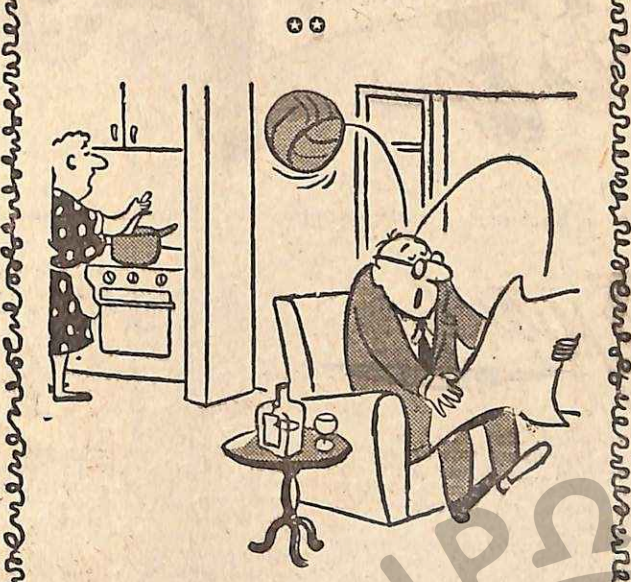
Καὶ γιὰτὶ, ὑπερ κοουζιλέ:

— Νά... Γιατὶ μὴ μὴ ἀκούσουν οἱ ὄλλοι
φαντάροι ἀπ' τὸ στόμα σου πᾶς πνιγνόντων
καὶ θρῆβκα ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ σώσω, ἀπὸ νὰ
τοὺς πᾶς ἐγὼ στὸ μᾶτι, ὅπως λέε, δὲ μὴ
μῆλουν ἐκείνοι τὸ δικό μου ἀπ' τὸ ἐλπίδα!

Τὸ χιούμορ δὲ εἰκόνες

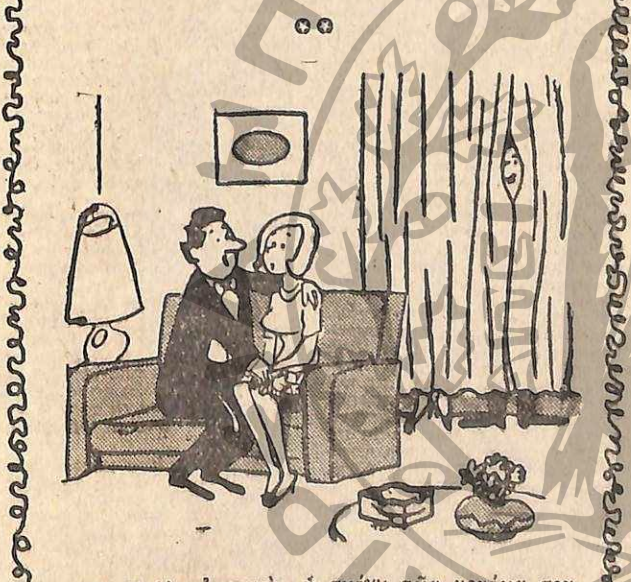

— Ὑπάρχει κανένα συνταρακτικὸ νέο σήμερα, Κατίν;

ΑΠΟ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

— Ἐρχομαι ἀμέσως, Ἐλένισσα μου.
— Μὰ δὲ σὲ φώναξα ἐγὼ!...

— Πολὺ εὐγενική ἡ σκέψι τῶν γονεῶν σου,
νὰ μὰς ἀφήσουν μόνους!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ τοῦ Πελοπίδα

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

ΟΡΙΣΤΕ, κύριε! Τί συμβαίνει; Πῶς;
Ἄν σὰς ἐνθυμοῦμαι: Ἀμυδρῶς,
ἀμυδρῶτα. Σὰν κόπου νὰ ἔχω ἀπαν-
τῆσι αὐτὴ τὴν στεγνὴν εὐσιονομία, ἢ

Ἄδικα ὅμως περιμένε νὰ
ἐκταγῇ τὸ χακὶ καὶ νὰ ἐκ-
ταγῇ στὸν γὰρ, ὁ Νασ-
τραδίν πῆγε νὰ πῶς στὸ
ἴκονιο.

Ἄδικα ὅμως περιμένε νὰ
ἐκταγῇ τὸ χακὶ καὶ νὰ ἐκ-
ταγῇ στὸν γὰρ, ὁ Νασ-
τραδίν πῆγε νὰ πῶς στὸ
ἴκονιο.

Μὰ τὸν Ἄλλαν, ὁ
γόνιμος ἐκταγῇ ὁ Σουλτᾶ-
νος τὸ ἔκταγῇ γιὰ νὰ
πᾶς στὸν πόλεμο, τόσο ἀρ-
γὰ γιὰ νὰ ἐκταγῇ τὸ ἴκονιο
οἰκονομῇ γιὰ νὰ γυρίσῃ
στὸ σπῆτι σου... ἔλεγε ὁ
Ναστραδίν.

Σὰν νὰ μὴν ἔφατε ὅμως
τοῦτο τὸ γονεῖο, εἶχε κι'
ἄλλο ὑπελὰ στὸ κεφάλι του.

Στὸ λόγο πού ὑπερτοῦσε, εἶχαν ἕνα ζά-
βαρη (ἀξιοματικὸ) πολὺ θάνατος καὶ κακὸ
ἀνθρώπο. Ὅλο τιμωρίες, καφῆνια καὶ ἀγ-
γαρείες εἶχε γιὰ τοὺς ἀντρες του.

Μπρὲ ἀγὰ μου, γιὰτὶ κἀνείς ἐταί: Ὁ
πόλεμος τελειώσε πᾶ καὶ τὸ ἔκταγῇ μου
τὸ ἔκταγῇ στὸ σπῆτι μου καὶ τὸ ἄλλο στὸ στρα-
τό... Ἄσε, λοιπόν, νὰ γυρίσω καὶ μὲ τὰ
δύο πῶς καὶ μὴ μὲ βασανίζῃς, ἐφέντημ...

Κλαίγονταν στὸ σκληρὸ ἐκταγῇ ὁ Ναστρα-
δίν γιὰ τῆς τιμωρίες πού τοῦ ἔδωκε.

Ἐκείνος, ὅμως, ὅτε μὲ παρακάλεσε, ὅτε
μὲ γωρὰ ἐπαίρεινε χαμπάρι κι' ὅλος ὁ λό-
γος βασανίζετο ἀπ' τὴν ἀνθρωπιά του.

Ἐταί ὁ καρὸς περιμένε κι' ὅτε ὁ Σουλ-
τάνος ἔδωκε ὁρισμὸν, ὅτε ὁ ζάβαρης γινό-
ταν καλύτερος.

Τώρα μάλιστα ὑπογράφε τὸς στρατιῶ-
τες του νὰ κάνουν γιλιόματα ὁλόκληρα πο-
ρεῖες, μὲ σάκου καὶ ὅλα φορτωμένοι!

Γιὰ νὰ μὴ ἐκταγῇ, ὑπερ πᾶν ἐκταγῇ-
κῆς, πᾶς εἰσάγετε στρατιώτες!

Μιά φορά ὅμως, καθὼς περνοῦσε ὁ λό-
γος μὲ ἔρημην τοποθεσία, ἔξω ἀπὸ τὸ ἴκονιο,
ἔδωκε ὁ Ναστραδίν πῶς ἔκταγῇ τοῦς τε-
λευταίους σὸν ἄκουσε φωνῆς, κοινωτάθηκε:

— Βοήθεια!... Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Προφήτη,
βοήθεια!... Χάνομαι!... Πνίγνομαι!... Δὲν ἔ-
χω κολύμπι!... Ἐφέντημ ὁ ζάβαρης.

Κι' ὁ Χότζας, ἀπὸ σκέπτικε ληλάκι, ἔ-
δωκε δύο δρασκελίες κι' ἔφτασε στὸν ποτα-
μό. Ἐκεῖ βοήθησε τὸ θάνατος ζάβαρη, γιὰ
μὴ σωθῇ καὶ γὰρ νὰ πῇ τίποτα προχώρη-
σε. Μὰ ἐκείνος θρηγμένον, ὅπως ἦταν, τρέ-
χει κοντὰ τοῦ καὶ τοῦ λέει:

— Μοῦσῶσε τὴν ζωὴ, ὑπερ Ναστραδίν!...
Νδῶκα καλά... Τί θές νὰ κάνω γιὰ σένα;...
Ὁ Χότζας ὅμως δὲν ἐδῶκε ταμουδιά.

Ὁ ζάβαρης, παραδενεμένος ἀπὸ τὴν στάσι
τοῦ Ναστραδίν, ἔδωκε δύο γρήγορες δρα-
σκελίες καὶ τὸν προκάλεσε.

Δὲν ἄκουσε, ὑπερ παλληκάρι μου, τί
σοῦ εἶπα; Μοῦσῶσε τὴν ζωὴ καὶ σ' εὐχα-
ριστῶ... Μὰ θέλω νὰ κάνω γιὰ σένα κι' ὅτι
ἄλλο μοῦ ζητήσε...

Ὁ Χότζας, πᾶν γὰρ νὰ πῇ τίποτα,
προχώρησε, ἀφήνοντας πῶς τὸ ζάβαρη μ'
ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Μὰ γρήγορα συνήλθε αὐ-
τός καὶ γεμάτος προέβηκε, ἔτρεξε ἐκτὰ νὰ
προλάβῃ τὸ Ναστραδίν.

Κοῦρος εἰσὰ μὲν ἡ τρελλόηδες: Ἐ-
γὼ κατὰ ζάβαρη ζητῶ ἀπὸ ἕνα φαντάρο
νὰ τοῦ κάνω ὅποια χάρι θέλῃ, κι' αὐτὸς μὲ
περιφρονεῖ; Λέγε, λοιπόν, γρήγορα τί θέ-
λεις γιὰ νὰ μὴν ἀλλάξω ἀμάν... εἶπε τότε
ἀγριέμενος ὁ ἀξιοματικὸς στὸ Χότζα.

Κι' αὐτός, πού φερόθηκε στὸ μεταξὺ, ἔλ-
λαξε τακτικὴ κι' ἀποκρίθηκε:

— Νὰ σοῦ πῶ, ἐφέντημ... Ἐταί, ὅπως
ἦρθες τὰ πράγματα, μὰ μὴ μὴ, πολὺ μικρὴ
χάρι σοῦ ζητῶ μόνον... Μὴν τῆς σὲ κα-
νένα πᾶς πνιγνόντων καὶ ἔσῳσε.

— Μπὰ; Δὲν εἶσαι μόνον παλληκάρι, εἶσαι
καὶ σεμνὸς ὅλως, χότζα μου... Ἀφερμ
λοιπόν!... Ἀκριβῶς ὅπως ταυρίζε σ' ἕνα
στρατιώτη... Γι' αὐτὸ κι', ἐγὼ, ζῆλόνου, δὲ
θὰ σοῦ κάνω αὐτὴ τὴν χάρι... Ὅτι τὸ πᾶ σ'
ὅλους γιὰ νὰ τοὺς μῆ

ΠΡΙΝ να μπη στο τραίνο, που θαφευγε στις έφτα και είκοσι, ο θάνης Άρνυρης παρηνγνιζε το καφεδάκι του στο καφεενείο του Σταθμού κι' έδινε από την τσέπη του ένα τσιγάρο.

Όλα γίνονταν υπαχόν κά, άσπρημένα, απ' εδω και λίγα λεπτά άφούτου, υπαίνοντας στο καφεενείο του Σταθμού, κύτταζε, χωρίς να το θέλει, τον έαυτό του σ' ένα καθρέφτη.

Η αλήθεια είναι πως δεν άναγνώρισε τον έαυτό του το θάνη Άρνυρη, που λίγες μέρες πριν τον ήξερε αλλοιώτικο, με μπλε στολή και ηλικικό σταθμάρι.

Τώρα ήταν αλλοιώτικος, θόρουσε ένα καινούργιο κοστούμι, που είχε παραλάβει από ένα ράφτη, ένα κοστούμι κροίκο, καλοκαιρινό, κι' ένα ψάθινο καπέλλο.

Δεν του χρειαζόταν το καπέλλο, αλλά από συνήθεια να φοράει το ηλικικό απ' εδω και τριάντα-πέντε χρόνια έννοιζε την άναγκη του.

Ναί, ήταν αλλοιώτικος τώρα ο θάνης Άρνυρης, το ποινά εκείνο που ξεκίνησε κι' αυτός από ένα σταθμό για να νική επιδά-πτε, αυτός που ολοκλήρω τριάντα πέντε χρόνια, ως σταθμάρχης σ' ένα χωριό, έδινε κάθε μέρα τόσους και τόσους επιβάτες να περνούν από μπροστά του.

Το νκαρόνι έφερε τον καφέ κι' ο θάνης άναψε το τσιγάρο του. Συνακρίταζε το ρολόι του, έριξε και μια ματιά στο ρολόι του τοίχου του καφεενείου. Υπήρχε μια διαφορά ενός λεπτού και κού-νυσε το κεφάλι του. Στο θάνη άρεσε η ακρίβεια, κι' αυτό στο μικρό σταθμό, όπου υπηρετούσε, είχε το ραδιόφωνό του που κι' αυτό κανόνιζε το ρολόι του χεριού, το ρολόι του τοίχου, που είχε στο γραφείο του και το ζυ-

Ο θάνης άφοσιώθηκε στα παιδιά του, νοσταλγώντας τον καιρό που ζούσε με τη γυναίκα του.

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ μιας ζωής

πνητήρι, που βρισκόταν πάντα πλάι στο καφεδάκι του.

Τώρα είχε δέκα λεπτά καιρό. Ήταν έφτα και δέκα. Μπορούσε να καπνίσει το τσιγάρο του και να πιη τον καφέ του με την ή-συχία του. Βέβαια, θα ήταν κι' αυτός ένας επιβάτης σ' ένα τραί-νο που θα ξεκινούσε από την Αθήνα με τέρας περνούσε κι' από το δικό του το μικρό σταθμό, όπου τώρα, κάποιος άλλος, με η-λικίο και στολή θα ύποδεχόταν το τραίνο και θα τοΰδινε το σήμα της άναχωρήσεως.

Αναστένανε, σαν ξαναθυμήθη-κε τα τριάντα πέντε χρόνια υπη-ρεσίας του, συνεχώς, χωρίς με-τάθεσι, χωρίς καμμία μετακίνησι. Άγαπούσε πολύ το σταθμό του, το καμαράκι του με τα λίνα ά-παραιήτα επιπλά, με το μεγάλο πλάτανο στον κήπο που είχε φτιά-ξει μόνος του και τη μικρή αυλή από πίσω, για να παίζουν τα παι-διά του, η Σοφίτσα και ο Παυλά-κης.

Αλλά δλ' αυτά άνηκαν στο πα-ρελθόν. Ούτε γυναίκα, ούτε παι-διά είχε πιά ο θάνης Άρνυρης. Κανένας συγγενής, κανένας ά-πό τους δικούς του δεν βρέθηκε κοντά του όταν έφτασε η ημέρα που έγινε συνταξιοκός, η ήμέ-ρα που ήθε ο άντικαταστάτης του και που έκλεισε πήρε μονά-χα μια βαλίτσα για να πάει στην Αθήνα, να τακτοποιήσει την και-νούργια του ζωή.

Μόνος... Αυτό του κόστισε πολ-λύ. Ένα δάκρυ του έβουψε και κύλησε πάνω στο μάνουλό του, γιατί αλλοιώτικη τη φαντάστηκε τη ζωή στο μικρό εκείνο σταθμό, όπου υπηρετούσε. Βέβαια, ήξερε πως μια μέρα θαφευγε από την υπηρεσία.

Δεν ήθελε, ύστερο να μείνει στο χωριό. Γι' αυτό, με τις οικο-νομίες του είχε αγοράσει κι' ένα οικόπεδο στην Αθήνα, και με τον καιρό έφτιαξε και επίπλωσε ένα

ομορφο σπίτι. Ναί, αλλά' αυτά τα δωμάτια τα όνειρευόταν νεώτα από πρόωπα, από παιδιά και εν-γόνια, όπου ανάμεσα τους θα ζούσε ήρεμα, χαρούμενα και εϋ-τυχισμένα.

Γι' αυτό, όταν με τη βαλίτσα στο χέρι άνοιξε κάποιο μεσημέρι την πόρτα του σπιτιού του, και βρέθηκε μόνος σ' όλο εκείνο το σπίτι, τον έπνιξαν οι λυγμοί κι' έκανε ώρες να συνέλθει. Άλλα λόγάρω αζε εδω και τόσα χρόνια κι' άλλα τον οδηγήσε η μούρα του να βρη. Δε βρήκε την ευτυχία, που όνειρευόταν, άλλα τη μονα-ξιά και την άπονοήτευσι, έπειτα από τριάντα πέντε χρόνων έργα-σια.

Κάποιο τραίνο σφύριζε κι' ο θάνης ξεπετάχθηκε από συνή-θεια. Έριξε μια ματιά έξω από την άνοιχτη πόρτα. Δεν ήταν το δικό του τραίνο. Ήταν μια μη-χανή με μερικά φορτηγά θανό-νια, που άλλαζε γραμμές. Έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Είχε άκουη τρία λεπτά καιρό. Γύρισε πληρώσε τον καφέ, πήρε τη βα-λίτσα στο χέρι και βγήκε στην αποβάθρα.

Κόσμος πολός είχε συγκεντρω-θή κι' ανάμεσα σ' αυτούς περνού-σαν βιαστικοί για να πάνε από γραφείο σε γραφείο, μερικοί πρώ-ην συνάδελφοί του με ηλικικό και στολή. Ξαναθυμήθηκε τα παλιά, άναστένανε, μα δε νοστάλγησε τη ζωή αυτή, μια ζωή άναμονής με δρομολόγια και περάσματα τραί-νων, μια ζωή νεμάτη από έλπι-δες για το μέλλον.

Μα που είχαν καταλήξει δλ' αυτά:

Το τραίνο έφτασε, ο θάνης μπή-κε με τη σειρά του, σαν επιβά-της πιά, σ' ένα βαγόνι άδειο και ο άλεξε μια γυνιά κοντά σ' ένα παράθυρο. Ήταν βαγόνι πρώτης θέσεως και έλπιζε να μη τον ε-νοχλήσουν.

Και δεν τον ενόχλησε κανείς, παρά μόνο ένας έλεγκτής, ένας πρώην συνάδελφος, που μ' αυτόν γνωριζόταν καλά. Αυτός του έκα-νε συντροφιά, τις στιγμές που δεν είχε υπηρεσία, με τα εισητήρια των επιβατών. Πήγαινε κοντά του για να καπνίσουν μαζί ένα τσι-γάρο και να πουνε καμμία κου-βέντα.

Το τραίνο διέσχιζε τους κάμ-πους για ν' αφήσει τον ένα σταθ-μό και να φτάσει στον άλλο, ξα-ναπαίονοντας το δρόμο του, πό-τε τρεχάτο στις κατηφορίες και ποτέ μ' άνκομαχτητό στον ανή-φορο.

Ο θάνης ήταν τώρα κι' αυτός, όπως είπαμε, ένας επιβάτης. Κι' έφευγε από τον σταθμό, που ήταν δίχως θλι-ρού χρωματισμό, που ήταν δίχως κίνησι. Μ' ένα δάσκαλο κι' έναν παπά, τα μόνο πρόσωπα που συ-ναστρεφόταν τόσα χρόνια. Γραμμάει σ' αυτό το μικρό σταθ-μό, Γι' αυτό ακριβώς άφοσιώσε να παντρευτεί μια από τις κόρες του παπα, τη Δέσποινα, πουχε τε-λειώσει το Γυμνάσιο σε πολιτεία, κι' είχε και κάποια κρ νωνική μά-θησι. Τ' όνειρο της Δέσποινας ή-ταν να ζήσει στην Αθήνα, να αυτό παντρεύτηκε το θάνη, που της είχε ύποσχεθί, πως θα πετύ-χαινε με τον καιρό μια μετάθεσι στο κέντρο.

Γι' αυτό το σκοπό άγόρασε το οικόπεδο σ' ένα συνοικισμό, που άπαιχε μια άρα από την Αθήνα και κι' αυτό, έφτιαξε σιγά-σιγά και το άσπιό σπίτι.

Μα η μετάθεσι δε γινόταν, όσο κι' άν φωνάζει ο καυμένος ο θά-νης. Έτσι τα χρόνια περνούσαν κι' η Δέσποινα, η γυναίκα του, ά-πονοήτευτη από τον άντρα της, άναστένανε κάθε φορά, που έβλε-πε να περνούν τα τραίνα για την Αθήνα κι' εκείνη να μη φευνη ποτέ!

Κι' όμως, ένα μεσημέρι, η Δέ-σποινα έφυγε! Κάποιο από τα τραί-να την πήρε κυρφα κι' από τότε δεν άναγνώρισε. Έφυγε η Δέ-σποινα, για να παρατήσει το χω-ριό ο και να πραγματοποιήσει τα ό-νειρά της! Να ζήσει μια αλλιώ-τικη ζωή σε πολιτεία, στην Αθή-να! Δεν συλλογίστηκε ούτε τον άντρα της, ούτε τα παιδιά της μπρος στις φιλοδοξίες της... Αυτό ήταν ένα σκληρό χτύπη-

μα για το δύστυχο το θάνη. Δεν μπορούσε να παρατήσει ούτε στή-νη το σταθμό του. Άλλα και που να πάει, που να βρη τη γυναίκα του, άφού έκείνη δεν είχε άφσει ούτε ένα σημείωμα: Άσροιώθηκε λοιπόν στα παιδιά του, που ήταν άκούη, το ένα έφτα και το άλλο έννέα χρόνων, νοσταλγώντας τον καιρό που ζούσε με τη Δέσποινα.

Με πόση άγωνία έβγαίνει στην αποβάθρα και κύτταζε τις πόρτες και τα παραθυράκια των τραίνων, μπήκε δλ' τη γυναίκα του να έπι στρέψη μετανοιωμένη!

Με πόση άπονοήτευσι άναγνώ-ρισε στο γραφείο του, όταν έφευ-γε το τραίνο και άσπνε μόνο έε-νους κι' αυτόν!

Τα χρόνια περνούσαν, τα παι-διά μεγάλωναν, τάστειλε στο Γυ-μνάσιο, στο πιο κοντινό χωριό, και τέλος στην Αθήνα για να σπουδάσουν ο νύιος, φιλόλογος κι' η κόρη του οδοντίατρος.

Το σπίτι τους στην Αθήνα δ-ευκόλυσε τα παιδιά, γιατί είχαν την κατοικία τους. Μα όταν πή-ραν το διπλώμα τους, τάχαζε κι' αυτά, γιατί παντρεύτηκαν. Η κό-ρη του μ' ένα πλούσιο νέο και ο νύιος του με μια κοπέλλα της επαρχίας, παντ' στη θράκη, όπου πορωτοεισιόστηκε.

Τι τοΰμενε πιά: Τι μπορούσε να περ μείνη από τη ζωή: Ή μια άπο-νοήτευσι πάνω στην άλλη, τον βά-ραιναι τώρα μαζί με τα χρόνια, που περνούσαν άδυσωπτα.

Έτσι, το πήρε άπόφασι: Δεν θ' άπνε το ήικό σταθμό, που ή-ταν ο τελικός σταθμός της ζωής του, εκτός άν τον έδιωχναν από κεί.

Κι' ποθε ή σύνταξι να τον διώ-ει και να τον άποακρύνη από το μικρό σταθμό, με τη ψυχή γε-μάτη πίκρες.

Γι' αυτό, όταν πήρε τη σύντα-ξι και πήγε να εγκαταστήθ' στο εια τον άρνησε πιο πολύ κι' άνα-άναγκασε να νική κι' αυτός ένας επιβάτης...

— Ένα τσιγάρο άκούη:

Είχε υπή και τάλι στο διαμέ-ρμα ο έλεγκτής της άμαροστοι-χίας, και τον τράβηξε από τις θλιβερές σκέψεις και άναμνήσεις του.

— Να το καπνίσουμε, του άπάν-τησε ο θάνης.

Και ρώτησε:

— Σε ποιο σταθμό στάνουμε;

— Ο έλεγκτής χαμογέλασε:

— Άες και δεν τον έρεεις, κα-νία έξπρεσ σ' αυτό το παλκοχ-ωριό!

— Ναί, μια ολοκλήρη ζωή. Είχα έρχασει δλ' τον κόσμο, αλλά να τώρα που έχασα και το χωριό αυτό! Πρέπει να λυτρωθώ πιά ά-πο το παρελθόν, να άναδοκιμά-νας επιβάτης της ζωής, σαν έ-σταθμάρχη!

Κ' ένα δάκρυ κύλησε σά μια-νούλα του.

MIRANTA

ΑΓΟΡΑΣΕ ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΑΣ

Όλο το Παρίσι γελάει με το πάθημα μιας κυρίας της Νεούσο-ρως 400 δολάρια για ένα φόρε-μα άδειας... μόλις 2 δολαρίων και γύρισε στις Ηνωμ. Πολιτείες πε-ντέλο! που είχε άνοράσει! Να πως έγιναν τα πράγματα: Η κυ-ρία είχε πάει σε μια έκθεση ά-νοϊατικών συλλογών, που διορ-γάνωναν οι μεγαλύτεροι Παριζι-νοί οίκοι μόδας. Ουακά, βάρκε έρωμ, ύποδοχη και περιποίηση, ήρτοσο, τίποτε άπ' ό,τι της έδει-ξαν, δεν της φαινόταν αρκετά καλό για τη νιορήτη που άκούεσε να δώσει στο μέγαρό της όταν θα γύριζε στην Αμερική. Ήθελε «κατι αλλοιώτικου». Έσπινικά, το μά-τι της έπεσε σ' ένα μπλε φόρε-μα, άπλωμένο πάνω στη ράχη μιας καρέκλας.

— Αυτό είναι!... Θαμμά! φώνα-ξε μ' ένθουσιασμό. Τ' άγοράζω! Θα σάς το πληρώσω 400 δολάρια.

Κι' έφυγε ένθουσιασμένη, με το «κελεπούρ». Πιο ένθουσιασμένη όμως ήταν... μια καθαρίστρια που τσέπωσε 400 δολάρια για το μπλε φόρεμά της, που το είχε βγάλει και τόχε άφσει προσωρι-νά πάνω στην καρέκλα!

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

ΟΣΟ μπαίνουμε στο καλοκαίρι, θα δούμε να έπικρατούν οι διάφορες κοτονάντ. Στην άσκή μονόχρωμες και πιο ύστερα θα έμφανι-στούν οι σταυπάτες.

Οι μονόχρωμες θα ποικίλνουνται με διάφο-ρων ειδών κεντήματα, σπασοβελονές και άλλα. Πολλές φορές θα είναι ολοκλήρη το κορσάκι κεντημένο και ή φούστα θα είναι καμωμένη δ-λο με πιέτες.

Άλλοτε το κέντημα θα έπικτείνεται ως τους γοφούς, σαν συνέχεια του κορσάκι. Τότε όμως ή φούστα συνεχίζεται εύθι.

Τα γούματα του καλοκαιριού θα είναι άνοι-γτά. Πολλά μπλέ, πολλά ποστέλ, πολλά πρά-σινα σε άπαλούς τόνους, μπλέ, κίτρινα και το άχνό τριανταφυλλί. Αυτό το τελευταίο θα είναι πολύ της μόδας.

Οι σταυπάτες κοτονάντ γήρησιμοποιούνται, για την άρα, μόνο στις μπλούζες, που έχουν τον τύπο της καζάκας. Φοριούνται με κομψά ταγιέρι ή ντε-πιές μονόχρωμα. Οι φούστες των ντε-πιέ, είναι μάλλον φαρδούλες, όπου το λό-γο έχουν τα διάφορα είδη πιέτες.

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Κοντά στις άμορφες κοτονάντ θα δούμε και πολλά λινά καθώς και το νέο ύφασμα σουά-σινά. Το σουά σινά είναι σαν ένα άκαπέρογα-στο μεταξωτό, σκληρό και μάτ.

Θα γήρησιμοποιοθί όπως και το λινό, και για φορέματα και για καλοκαιρινά έπανωφόρια. Μη νομίζετε ότι έπειδή είναι καλοκαίρι, δε γαριάζεται το έπανωφόρι. Τα θραύδια είναι ά-παραιήτα. Ο καιρός άλλωστε είναι τόσο εϋ-μετάβλητος, τα τελευταία χρόνια.

Τα καλοκαιρινά έπανωφόρια είναι ως έπι το πλείστον ριχτά, σε κωμι κιμονό, και πολύ ά-νετα από πάνω ως κάτω. Πολλά θα έχουν ένα μεγάλο κωμψι, που κατεβαίνει μπροστά άσ-κετά χαμηλά στο στήθος. Το κλισίμο του λαι-μού είναι μεν στρουγγυλό, αλλά θα σηματοίξη μια έβαζε άνετη γάιμαση.

Τα λινά, που άνοφέρισε πιασά πάνω, θα τα δούμε να γήρησιμοποιούνται πολύ σε φορέματα μονοκόμματα, αλλά και σε ντε-πιές και σε φού-στες, που φοριούνται με μπλούζες ή καζάκες. Τα λινά θα είναι άνοιγτόχρωμα και λευκά.

ΟΙ ΦΟΥΣΤΕΣ

Ας δούμε πιο λεπτομερώς τις φούστες, που θα φορεθούν το καλοκαίρι. Μαζί με τις μπλού-ζες θ' άποτελούν ένα πολύ καμψό και νεανικό σύνολο.

Στις άυτοτελείς φούστες έπικρατεί πιο πολύ ή έβαζε γραμμή, χωρίς όμως ν' άποκλείεται και ή εύθυγραμμία. Στην έβαζε γραμμή γήρη-σιμοποιούμε πολύ τις πιέτες. Είναι πολύ της μόδας οι κομψοπιέτες, που είναι πιασμένες λίγα εκατοστά μόνον κάτω από τη μέση και συγκρατούνται κάτω από μια άμοιόμορφη ζώνη.

Άλλος τύπος φαρδειάς φούστας, είναι αυτή που έχει δύο κομωπές πιέτες, άποκατά βαθείες μπροστά και πίσω, ενώ τα πλάγια είναι σκέτα.

Οι πιέτες είναι γαζωμένες ως άρκετά χαμη-λά με έξωτερικά γαζιά, που γήρησιμούν και για γαυρίσιμα. Και εδω ή ζώνη είναι άμοιό-μορφη και στενή.

Άλλη φούστα, με σκεπτικό και αυτή οάδος, θα είναι καμωμένη με τέσσερα φύλλα, άρκετά άνετα, που ένώνονται με έξωτερικό κι' αυτά

Ντε - πιές από παντογιό κοτονάντ με πιασά φούστα και εύθύγραμμη βέστα.

Μονόχρωμο ντέ-πιές με μπλούζα και καπέλο από κοτονάντ με πουά.

μικρά ανοίγματα λαιμού. Πολλά συμπληρώνονται με την αντίκη γραβάτα, τη γνωστή με την ονομασία ρενγκάλ.

Είναι επίσης πολύ της μόδας τα ντέ-πιές, από τις ίδιες κοτονάντ σε γραμμική κι' αυτά σπορτίβ. Έδώ επικρατεί και η μόδα της πιέτας. Δηλαδή φούστες πλισσεωτές, άλλοτε με πλισσαριστές πιέτες και άλλοτε με κουφωτές. Αυτές φοριούνται ιδιαιτέρως.

Οι περισσότερες πιέτες είναι πικασμένες, ως ένα σημείο, λίγο χαμηλότερα από τους γοφούς. Έτσι το κύριο φάρδος απλώνεται προς τα κάτω.

Οι βέστες από σκωτσέζικα ντέ-πιές είναι πολύ απλές στη γραμμή τους. Γίνονται ριγέτες σε διάμεσο μήκος, κουμπώνουν εύθυ-γραμμοί και έχουν για συμπλήρωμα ένα κλασ-σικό γιακά και αεθέρι. Σε μερικά όμως ο για-κάς παραλείπεται και φυσικά, το ίδιο και τα ρεβέρ. Το ανοίγμα είναι και μπροστά και στρογγυλό.

Τα μανίκια είναι τρουζ-κάρο ή και μακρύτερα με άκκετο φάρδος ως κάτω.

Τα σκωτσέζικα ντέ-πιές συνοδεύονται και από ομοιόμορφα κομπλεξάκια σε σχήμα κλότ, ή μπρετόν ή και μπρετέ.

ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΣΤΙΣ ΚΑΖΑΚΕΣ

Η μόδα της καζάκας κυριαρχεί φέτος απ' άνω εις άκρον. Είναι είδος μπλουζας που φοριέται ριγέ επάνω από τη φούστα.

Θα τη δούμε και στο σύνολο φούστας και μπλουζας, αλλά και σε σύνολα ντέ-πιές.

Η μόδα αυτή όλο και επεκτείνεται και ένα ντέ-πιές μοιάζει με μονοκόμματο φόρεμα. Συμπληρώνεται με ομοιόμορφο ζώνη, που μπαίνει επάνω από την καζάκα.

Διάφορες φανταζιζ κοτονάντ χρησιμοποιούνται για πορώδεια σύνολα κι' έχουν εύθυγραμ-μες ή φαρδιές φούστες.

Όσο προχωρεί το καλοκαίρι, θ' αρχίσουμε να βλέπουμε καζάκες χωρίς μανίκια με μεγάλα ανοίγματα λαιμών σε στρογγυλά συνήθως σχήματα.

Όταν διαλέξουμε κοτονάντ καρρεδάτες ή καντριγιέ, χρησιμοποιούμε πολύ το γαντίσι-σισα κι' διαγώνια τοποθέτησι του υφάσματος.

Μια φάσα γύρω στο λαιμό, που κατεβαίνει κάποτε και στο κούμπωμα, ένα τελείωμα στο κάτω άκρο της καζάκας ή μια τσέπη, ένα να-μίτη.

ΜΟΝΟΧΡΩΜΕΣ ΚΑΖΑΚΕΣ

Ός τώρα είχαμε δει καζάκες φανταζιζ, που φοριόνταν με μονόχρωμες φούστες, τώρα δ-μας το καλοκαίρι θα δούμε πολύ και τον αντί-θετο συνδυασμό. Δηλαδή φανταζιζ φούστες σκω-τσέζικες ή ριγέτες ή καντριγιέ ή καρρεδάτες, που φοριούνται με μονόχρωμες καζάκες. Βέ-βαια, φροντίζουμε να διαλέξουμε το χρώμα της καζάκας τέτοιο, που να ταιριάζει με κάποιο α-

Φούστα-καζάκα από κοτονάντ καρρ. Καζά-κα χωρίς μανίκια.

πό τα χρώματα της φούστας. Έτσι θα έχουμε ένα αρμονικό σύνολο.

Οι καζάκες έχουν διάφορα μάρκη. Είναι κοντές μόλις ξεπερνώντας τη μέση ή μακρείες ως τους γοφούς. Θα διαλέξετε τι ταιριάζει σε σιλουέττα σας, στο ανάστημά σας.

Η κόμη είναι συνήθως κιμονό ή αρκετό ανοί-γμα στο λαιμό όδωλ ή μακρουλό και με κοντά μανίκια.

Τα κουμπώματα είναι ιδιότροπα και συνηθί-ζεται πολύ το πλάγιο ή το κούμπωμα του έ-νος ώμου, που συνεχίζεται κάτω από τη μα-σχάλη. Συνηθίζεται επίσης πολύ το φετονάτο τελείωμα της καζάκας σε άραιες γλώσσες.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ «ΠΟΥΑ»

Ας μὴν παραλείψουμε ν' αναφέρουμε, άνάμε-σα στα τόσα φανταζιζ υφάσματα και τα σταμ-πιτά με πουά μεγάλα και μικρά. Θα φορεθούν πολύ σε φορέματα, αλλά και σε ντέ-πιές.

Οι κοτονάντ θα παίξουν κι' εδώ το ρόλο τους. Θα είναι ως επί το πλείστον ανοιχτό-χρωμες με τα «πουά» σκούρα ή με σκουρότερα φόντα και τα «πουά» ζωρά.

Στα μεταξωτά όμως υφάσματα τα «πουά» είναι λευκά πάνω σε γραμμιστά φόντα. Για τα απλά φορέματα προτιμούνται τα μικρά πουά, ενώ για τα πιο άμψηγι προτιμούνται τα μεγάλα ή μικρά και μεγάλα σε άμμοικη ά-νάμει.

Οι φούστες μπορεί να είναι πλισσεωτές και να συμπληρώνονται με ριγέ εύθυγραμμη βέ-στα με τρουζ-κάρο μανίκια. Η όταν οι φού-στες είναι εύθυγραμμες, οι βέστες είναι φαρ-δείες και ριγέτες. Οι δύο αυτές αντιθέσεις εί-ναι πολύ άμμοικές.

Μερικά ανοίγματα λαιμού τελειώνουν με δρθια μικρά γιακαδάκια, που μένουν ανοιχτά μπροστά.

Τα έντελως άμψηγιέ φορέματα, που χρησι-μοποιούν υφάσματα με «πουά» διαλέγουν τα μεγάλα «πουά». Έχουν αυτές οι τουαλέτες εύθυγραμμες φούστες και κορσάζ άνετα με κά-ποιο ντραπάρωμα κάποτε στο ένα πλάι, που τελειώνει σ' ένα άωαίο δέσιμο στη μέση και φυσικά στο πλάι.

1) Σύνολον καρρεδάτο άσπρο και μπλέ. 2) Παντουδάκι καλοκαιρινό από κίτρινη κοτο-νάντ. 3) Φορεμάτκι μονοκόμματο σε χρώ-μα μπλέ με άσπρη ζώνη.

ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΕΣ

Το καλοκαίρι γαίρονται τα παιδιά το άνά-λαφρο ντύσιμο και οι κοπελλίτσες τα άνοιχτό-χρωμα φορεματάκια.

Τα γαλάζια, τα ρόζ, τα κίτρινα θα είναι τα γούματα, που θα κυριαρχούν στα μονόχρωμα. Όσο για τα σταμπάτα, θα έχουν λευκά φόν-τα με σταμπαρίσματα πολυποικίλα και χα-ρούμενα.

Δε θα λείψουν και τα όλώλεκα, όπου το λόγο έχουν οι βατίστες, οι πικέδες, τα βουα-λάζ, οι ποπλίνες.

Τα λευκά φουσιανάκια στολίζονται συχνά με κεντήματα τρυπητά ή γεμάτα όπως π.χ. τα άπλωμπίτ, αλλά θα δούμε και γραμμιστά κεν-τήματα σε άνοιχτά γούματα.

Έξ άλλου, τα μονόχρωμα φορεματάκια γα-νίσονται πολύ με άσπρα γιακαδάκια, άσπρα ρολάκια ή ζώνες.

Τα κοντά μανίκια είναι γενικά κανών χωρίς έξαιρέσεις και ή κόμη κιμονό ή πιο συνήθως Μπουσταάκια ίσια και φαρδούλες φουσιτσές.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Τα περισσότερα ντέ-πιές για κοπελλίτσες γίνονται από κοτονάντ καρρεδάτες, καντριγιέ ή σκωτσέζικες. Οι φούστες έχουν ως επί το πλείστον πιέτες κουφωτές ή πλισσεωτές.

Ζώνη από το ίδιο υφάσμα συνκορτεί τη φού-στα στη μέση. Οι βέστες είναι ριγέτες και κον-τές με στρογγυλά ανοίγματα στο λαιμό και κάτω τελειώνουν με στρογγυλήμια.

Τα μανίκια είναι γαμπίλα έφαρμοσμένα στους ώμους και πάντοτε τρουζ-κάρο.

Έν τούτοις μερικά σύνολα, που μοιάζουν με γαντιέραάκια, έχουν μανίκια μακρού. Ένα τέτοιο σύνολο σάς δείχνει το σχετικό φιγουρί-νι μας.

Μη ξεχνούμε πως ή γκαρνταράμπα της μι-κρούλας πρέπει να περιλαμβάνη μιά σειρά ά-πό διάφορες μπλουζίτσες, που θα φοριούνται με μιά ή δύο φουσιτσές.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΠΑΛΤΟΥΔΑΚΙΑ

Δε θα παραλείψουμε να φτιάξουμε κι' ένα-δυό παλτουδάκια, που είναι άπαραίτητα ίδιως άν πάμε σε έξοχη το καλοκαίρι. Από κοτονάντ θα είναι και αυτά καμωμένα, αλλά κοτονάντ πιο βαρείες, ειδικές γι' αυτή τη γρήσι. Διαλέ-γουμε πάντοτε άνοιχτά χρώματα: μπλέ, γκρι, κίτρινα, σιέλ. Ένα άωαίο παλτουδάκι θα ήθε-στο στο σχετικό φιγουρίνι μας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΟΙ ΛΕΚΕΔΕΣ ΣΤΑ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΤΗΛΑ

ΤΑ τραπέζομαντήλα κι' οι πετιότες του φαγητού είναι από τα πράγματα που λερώνονται πιο συ-χνά και πιο πολύ. Αλλά τα πλύνει δεν άρκει πάν-τοτε, όταν υπάρχουν λεκέδες. Άποδες τους λεκέδες πρέπει να τους βγάλετε, προτού τα έλξετε στο νε-ρό. Να τί θα κάμειτε ανάλογα με το είδος των λε-κέδων:

Λεκέδες από κερλί.— Θα βγάλετε το στρώ-μα από κερλί με τη λεπίδα ενός μαχαίριού. Θα βά-λετε κατόπιν δυό σπινάκια, ένα από πάνω κι' άλ-λο από κάτω και θα περάσετε το τραπέζομαντήλο με ένα σίδερο, όχι πολύ ζεστό. Αυτή τη μέθοδο μπο-ρείτε να τη χρησιμοποιήσετε για οποιοδήποτε τρα-πέζομαντήλο: βαμβάκερο, λινό, γραμματιστό κλπ.

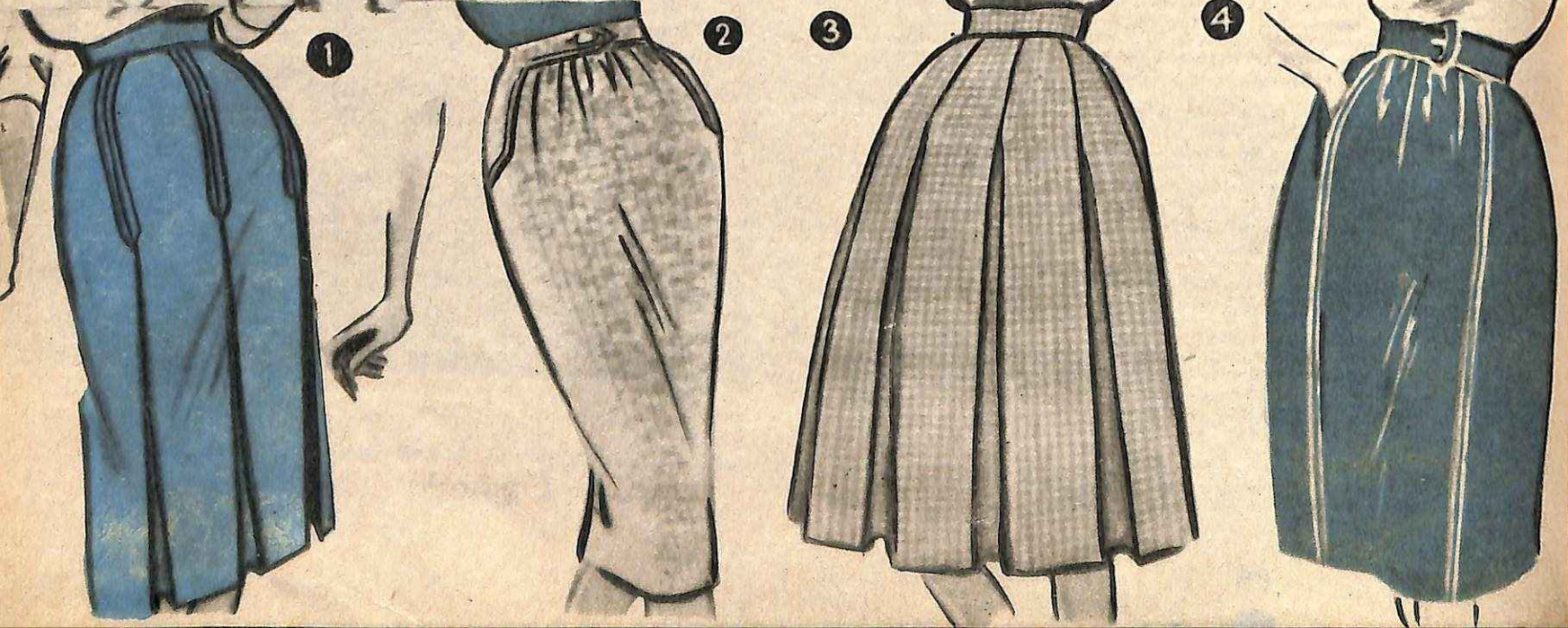
Από μούστ άρβαν.— Θα βγάλετε λίγη γλυ-κερίνη πάνω στο λεκέ και θα τον τρίψετε πολύ έλα-φρά, ώσπου να εξαλειφθή. Κατόπιν θα ξεπλύνετε αυτό το μέρος με χλιαρή σαπουνάδα.

Από κόκκινο κρασί.— Αν πρόκειται για λευκό τραπέζομαντήλο, θα βγάλετε το λερωμένο με-ρος μέσα σε κολλαστό γάλα. Αν πρόκειται για χρωματιστό τραπέζομαντήλο, θα σαπουνίσετε το λεκέ με ζεστό νερό, στο όποιον θα προσθέσετε και λίγη άμμοικία (μιά κουταλιά του καφέ σ' ένα κιλώ νερό).

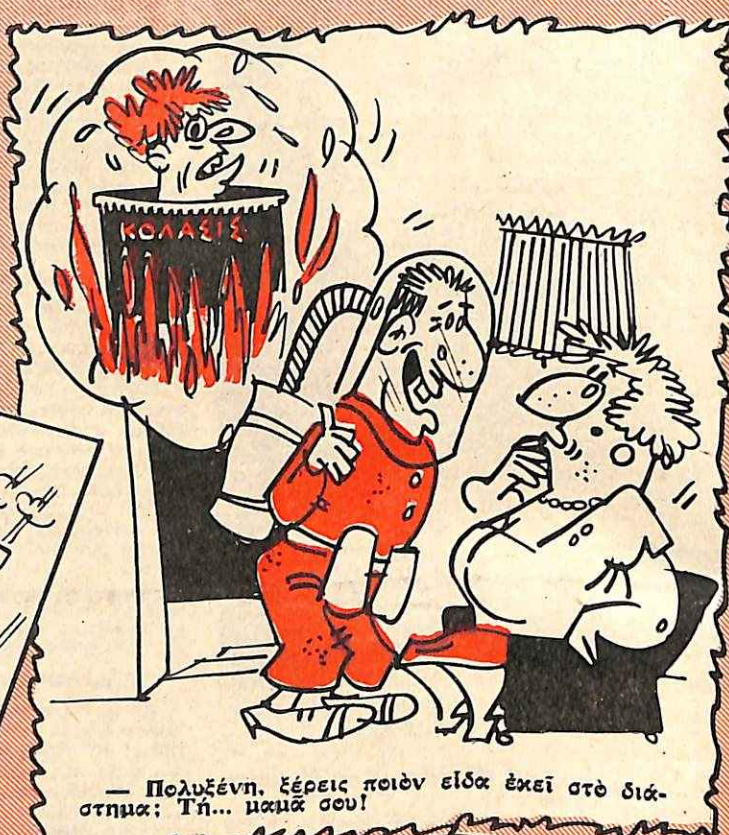
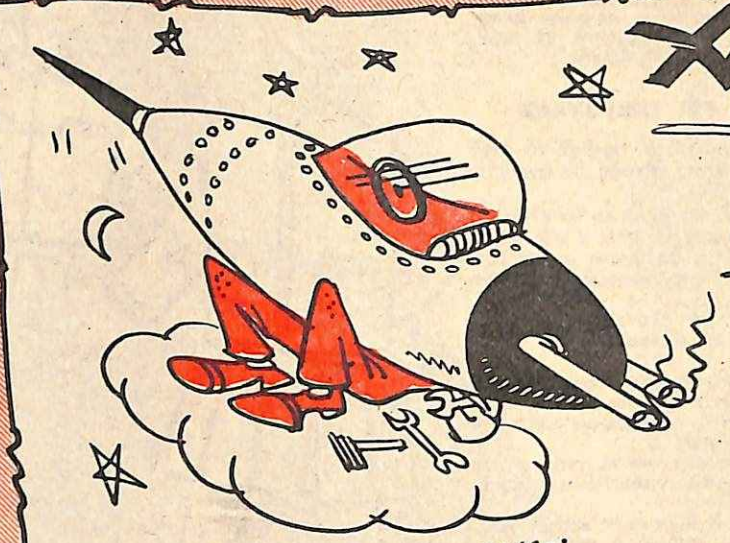
Από ρόζ για τα χείλη.— Αν πρόκειται για λευκό τραπέζομαντήλο, θα βρέξετε ένα βασιπά, για κάθε έστία θερμότητας) και θα περάσετε το λε-κέ με χλιαρό νερό. Για χρωματιστό τραπέζομαντήλο, θα πλύνετε το λεκέ με χλιαρή σαπουνάδα.

Από φρούτα.— Θα πλύνετε το λεκέ με άπω-μίγμα από ίσα μέρη άμμοικίας και άσπρου νερού, σφαιρών. Κατόπιν θα τον ξεπλύνετε με χλιαρό νερό. Απο καφέ.— Θα πλύνετε το τραπέζομαντήλο με κατόπιν θα βουήξετε το τραπέζομαντήλο μεσα σε ζεστή σαπουνάδα.

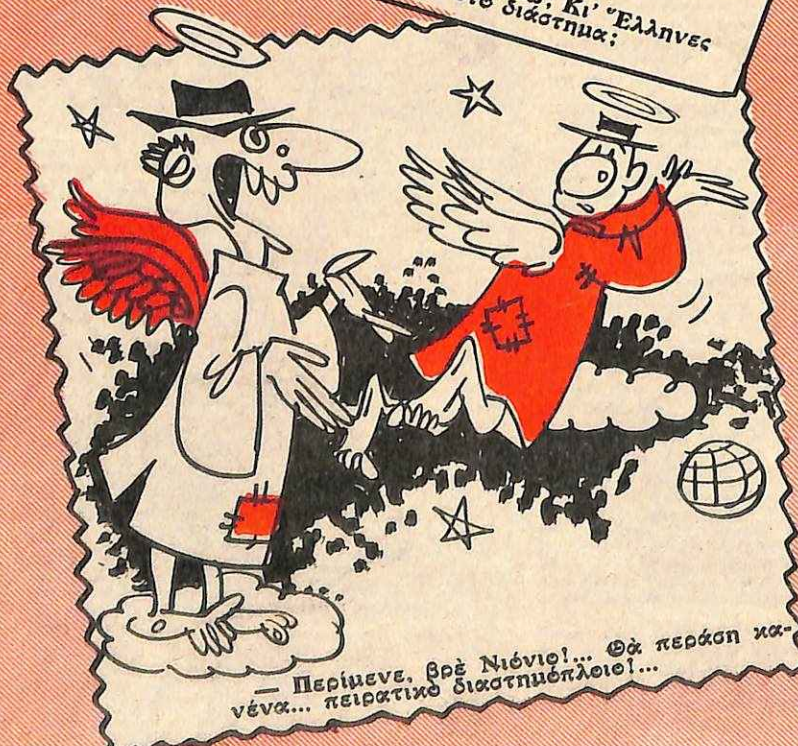
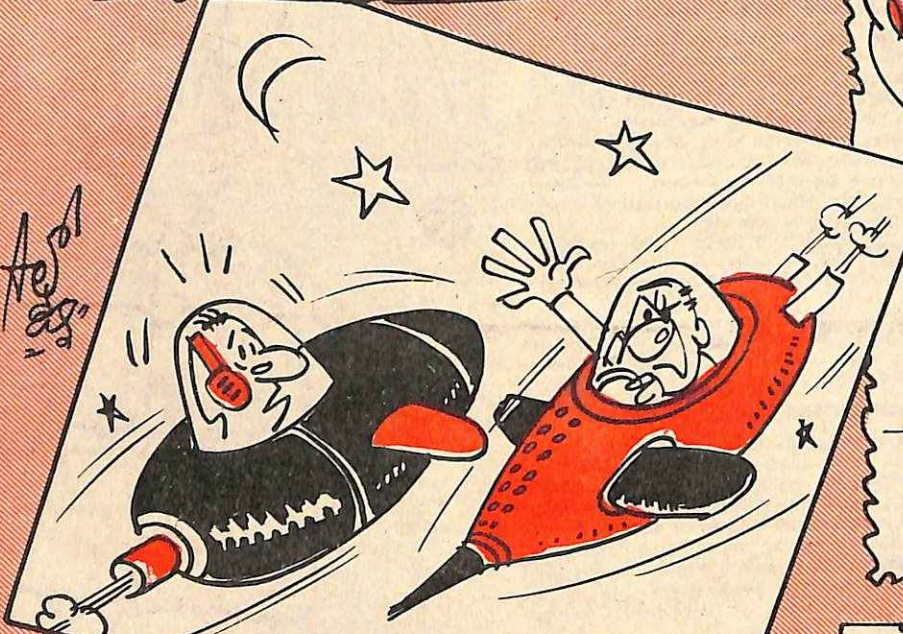
Από μελάνη.— Αν πρόκειται για λευκό τραπέζομαντήλο, θα πλύνετε το λεκέ με χλιαρή γλωρίνη και κατόπιν θα τον ξεπλύνετε με χλιαρό νερό. Στα χρωματιστά τραπέζομαντήλα θα βγάλετε το λεκέ με μερικές απαγόνες λεμονιά. Θα ξεπλύν-τε κατόπιν με χλιαρό νερό.

Αστρονάυτες του Αχέλαου

— Πολυξένη, ξέρεις ποιόν είδα εκεί στο διάστημα; Τη... μαμά σου!

Το μυθικό του Τάξι-Τκέρ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Χάρμας υποθέτει πως ο φίλος της Νέττας, του την έπαιρνε απ' τη δουλειά της, ήταν ο Τζούλ Κόλ. Πάντως, η «Γαλάζια Λέσχη» κι ο Μπράντλεϋ έχουν κάποια στενή σχέση με την υπόθεση. Ευχαρίστησε την Κούσταλ για τις πληροφορίες της και της χαίριζε τις κάλτσες. Ο Κόρρινταν την επισκεπτείται και του συνιστά αυστηρά να παύσει να ανακατεύεται με αυτή την υπόθεση, που αφορά μόνο την αστυνομία. Απαντώντας σε μια ερώτησή του, τον βεβαιώνει ότι εξακριβώσε πως η Νέττα είχε μια αδελφή, την Άννα. Ύστερα ο Χάρμας πηγαίνει να δει τη Μίτζ Κέννιτ, τη νετόνισσα της Νέττας, μια νυναικά μεσοκοπή, αλκοολική και υποήπιη ηδονή. Είναι θεάσιμη πως ξέρει πολλά πράγματα, αλλά δεν είπε τίποτα στην αστυνομία. Πραγματικά, καλοπιάνοντάς την, μπαίνει απ' αυτήν ότι τη θαύδα της («αυτοκτονία») της. Η Νέττα είχε εγείρει στο σπίτι της μαζί με μια άλλη νυναικά και μ' έναν άντρα. Για να του φανερώσει όμως τα όνοματά τους, του άπαιτεί να της φέρει μια υποτίτλη ούσκι. Ο Χάρμας πηγαίνει αναγκαστικά να της βρει μία. Διαπιστώνει τότε πως τον είχε παρακολουθήσει ως εκεί ο Κόρρινταν. Όταν ξαναβυρσίει με τη πιστολιά, η Μίτζ έχει δολοφονηθεί. Πριν ξεψυχήσει, έγραψε στην σκόνη του πατώματος ένα όνομα: «Τζάκομπ».

— Όνομα το γραμμένο σ' αυτήν, είχε εξαφανιστεί! Ο νους μου πήγε άμεσα στο Τζούλ Κόλ. Είχε προλάβει άραγε να μπει, την ώρα που περίμενα απ' έξω τον Κόρρινταν;... Μα δε μου δέθηκε καιρός να σκεφθώ, γιατί μπήκε στο δωμάτιο ο Κόρρινταν, μαυρός απ' το θυμό του. Αποτραβήχτηκε απ' τη σαιζ-λόνγκ και κύταζε γύρω μου. — Τι γυριέτε εδώ; φάνεσε ο επιθεωρητής. Ξέρετε πως έχω χάσει πια την υπομονή μου με σας, Χάρμας; Πρέπει να σταματήση αυτή η κατάσταση! Καταλαβαίνετε; — Μα εγώ προσπαθούσα να σας βοηθήσω! Διαμαρτυρήθηκα. Πάμε τώρα να δούμε τον Τζούλ Κόλ. — Θα πάω να τον δω εγώ μονάχα. Έσείς θα φύγετε άμεσα!... Ακούστε με καλά, Χάρμας. Είναι η τελευταία φορά που σας προειδοποιώ: Πάμπετε να ανακατέψετε σ' αυτή την υπόθεση! — Είσαστε τυχερός που δε σας κατηγορώ για τη δολοφονία της Μίτζ Κέννιτ. Ωστόσο θα εξελέγω τους ισχυρισμούς σας, κι αν δεν επαληθεύουν όλοι, θα σας συλλάβω. Και τώρα φύγετε!

— Ναί, βεβαία, απάντησε. Μα η υπόθεσή αυτή είναι πια παλιά και ξεχασμένη. — Δεν πειράζει, έπεμεινα. Διηγήθητε μου την. Ένδοξο έργοι πολύ να τη μάθω. Κάθισε π'ό άνετα στην πολυθρόνα του και άρχισε. — Η ιστορία άρχισε από τότε που ένας πλούσιος θεατρικός επιχειρηματίας, ο Έσβε Άλλεμπυ, αποφάσισε να αγοράσει διαμάντια κι άλλα πολύτιμα πετράδια, με το σκοπό να εξασφαλίσει έτσι τα λεφτά του γ'α την περίπτωση εθρικής εισβολής ή πληθωρισμού. Τό είχε κρατήσει κρυφό. Άλλα έπειτα από τέσσερα χρόνια — συγκεκριμένα δε, έδω και τρεις μήνες — η είδηση έγινε γνωστή κατά κάποιο τρόπο. Κι άμεσα κλέφτες άρπάξαν αυτά τα πετράδια! Τ'όνομα του Έρβε Άλλεμπυ μου είχε κινήσει την προσοχή. — Καλή δουλειά! παρατήρησα. Πού βρισκόταν αυτή η συλλογή; — Στο Λέιχαμ του Σάσσεξ. Πήγα ως εκεί γ'α μια έρευνα, όταν έγινε η κλοπή. Είν' ένα μικρό αλλά γραφικό χωριό. Η βίλλα του Άλλεμπυ απέχει ένα χιλιόμετρο απ' αυτό. Την προστατεύανε ένα σωρό κουδούνια κινδύνου και αστυνομικά σκυλιά. Όσο γ'α το χρηματοκίνητο, ήταν τόσο τελεσποιημένου τύπου, ώστε φαινόταν άπαραβαστο. — Άλλα ο δρόμος της κλοπής έκανε αξιοσημείωτη τη δουλειά του. Κατά τη γνώμη της αστυνομίας, μονάχα ένας άνθρωπος ήταν ικανός να καταφέρει τέτοιο καταπληκτικό

αθλο. Κι' αυτός ήταν ο Τζώρτζ Τζάκομπι. — Όποτε λοιπόν, η αστυνομία ήξερε από πριν το Τζάκομπι; — Μα βεβαία! Είναι ένας από τους επιδεξιότερους κλέφτες αυτής της «ειδικότητας». Κι' είχε κάνει πολλά χρόνια στη φυλακή, γ'α κλοπές κοσμημάτων. — Θυμάστε τον Κόρρινταν; Αυτός είχε αναλάβει την υπόθεση κλεινής της κλοπής. Είχε υποπτευθεί απ' την αρχή το Τζάκομπι, αλλά το άλλοθι του ήταν τόσο αδιάσειστο, ώστε δε μπορούσε να τον γραπώσει. — Ποιό ήταν δηλαδή αυτό το άλλοθι; — Βεβαίως πως είχε περάσει όλη τη νύχτα της κλοπής, παίζοντας πόκερ στη «Γαλάζια Λέσχη». Τα γκαρντάνια του ρεστωράν και το προσωπικό της γκαρνταρόμπας διακρίθηκαν πως τον είδαν. Επίσης ο Τζάκ Μπράντλεϋ και δυο άλλοι διακρίθηκαν πως παίζανε μαζί του ολόκληρη τη νύχτα. — Φυσικά, κανείς απ' όλους αυτούς δεν ήταν άφορτος της προσοχής. Υπήρχαν όμως τόσο πολλοί, που η αστυνομία καταλάβαινε πως θάταν αδύνατο να τού στήριξη κατηγορία στο δικαστήριο. Τον άφησε λοιπόν ήσυχο κι' έστρεψε αλλού τις προσπάθειές της. — Δίχως επιτυχία, βεβαία! — Αυτό να λέγεται! Η κλοπή είχε γίνει απ' το Τζάκομπι. Όταν ο Κόρρινταν δήλωσε πως δεν ή ποηγεύεσταν, Άργα η γρήγορα, οι κλέφτες θά προσπαθούσαν να ξεπουλήσουν τα κλεμμένα. Καθώς δε αυτός είχε μια λεπτομερή περιγραφή τους, μόλις δέκανε την εμφάνισή του ένα απ' αυτά στην αγορά, θ' άσπαζε άμεσα τον κάτοχό του! — Κουίνσα το κεφάλι μου. — Σωστή σκέψη, είπα. Λοιπόν, τον άσπαξε;... — Ο Ούλμαν, έκοψε μια γκριμάτσα. — Όχι, γιατί δεν πουλήθηκε κανένα κοσμημά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' — Καθώς διάβριζε το διάδρομο του «Σαβόι», γ'α να πάρω το ασανσέρ και να ανεβώ στην κμάρα μου, συνάντησα το Φρέντ Ούλμαν, ένα ρεπόρτερ του «Πασιού Ταχυδρόμου». Είχαμε γνωριστεί στο Λονδίνο, την εποχή του πολέμου, και μου είχε φανη πολύ χρήσιμος με τις φωτισμένες συμβουλές του γ'α τους διάφορους υπόπλους των εγκλημάτων που μελετούσα στις ανταποκρίσεις μου. — Είσατε τυχερός που δε σας κατηγορώ για τη δολοφονία της Μίτζ Κέννιτ. Ωστόσο θα εξελέγω τους ισχυρισμούς σας, κι αν δεν επαληθεύουν όλοι, θα σας συλλάβω. Και τώρα φύγετε!

— Ναί, βεβαία, απάντησε. Μα η υπόθεσή αυτή είναι πια παλιά και ξεχασμένη. — Δεν πειράζει, έπεμεινα. Διηγήθητε μου την. Ένδοξο έργοι πολύ να τη μάθω. Κάθισε π'ό άνετα στην πολυθρόνα του και άρχισε. — Η ιστορία άρχισε από τότε που ένας πλούσιος θεατρικός επιχειρηματίας, ο Έσβε Άλλεμπυ, αποφάσισε να αγοράσει διαμάντια κι άλλα πολύτιμα πετράδια, με το σκοπό να εξασφαλίσει έτσι τα λεφτά του γ'α την περίπτωση εθρικής εισβολής ή πληθωρισμού. Τό είχε κρατήσει κρυφό. Άλλα έπειτα από τέσσερα χρόνια — συγκεκριμένα δε, έδω και τρεις μήνες — η είδηση έγινε γνωστή κατά κάποιο τρόπο. Κι άμεσα κλέφτες άρπάξαν αυτά τα πετράδια! Τ'όνομα του Έρβε Άλλεμπυ μου είχε κινήσει την προσοχή. — Καλή δουλειά! παρατήρησα. Πού βρισκόταν αυτή η συλλογή; — Στο Λέιχαμ του Σάσσεξ. Πήγα ως εκεί γ'α μια έρευνα, όταν έγινε η κλοπή. Είν' ένα μικρό αλλά γραφικό χωριό. Η βίλλα του Άλλεμπυ απέχει ένα χιλιόμετρο απ' αυτό. Την προστατεύανε ένα σωρό κουδούνια κινδύνου και αστυνομικά σκυλιά. Όσο γ'α το χρηματοκίνητο, ήταν τόσο τελεσποιημένου τύπου, ώστε φαινόταν άπαραβαστο. — Άλλα ο δρόμος της κλοπής έκανε αξιοσημείωτη τη δουλειά του. Κατά τη γνώμη της αστυνομίας, μονάχα ένας άνθρωπος ήταν ικανός να καταφέρει τέτοιο καταπληκτικό

αθλο. Κι' αυτός ήταν ο Τζώρτζ Τζάκομπι. — Όποτε λοιπόν, η αστυνομία ήξερε από πριν το Τζάκομπι; — Μα βεβαία! Είναι ένας από τους επιδεξιότερους κλέφτες αυτής της «ειδικότητας». Κι' είχε κάνει πολλά χρόνια στη φυλακή, γ'α κλοπές κοσμημάτων. — Θυμάστε τον Κόρρινταν; Αυτός είχε αναλάβει την υπόθεση κλεινής της κλοπής. Είχε υποπτευθεί απ' την αρχή το Τζάκομπι, αλλά το άλλοθι του ήταν τόσο αδιάσειστο, ώστε δε μπορούσε να τον γραπώσει. — Ποιό ήταν δηλαδή αυτό το άλλοθι; — Βεβαίως πως είχε περάσει όλη τη νύχτα της κλοπής, παίζοντας πόκερ στη «Γαλάζια Λέσχη». Τα γκαρντάνια του ρεστωράν και το προσωπικό της γκαρνταρόμπας διακρίθηκαν πως τον είδαν. Επίσης ο Τζάκ Μπράντλεϋ και δυο άλλοι διακρίθηκαν πως παίζανε μαζί του ολόκληρη τη νύχτα. — Φυσικά, κανείς απ' όλους αυτούς δεν ήταν άφορτος της προσοχής. Υπήρχαν όμως τόσο πολλοί, που η αστυνομία καταλάβαινε πως θάταν αδύνατο να τού στήριξη κατηγορία στο δικαστήριο. Τον άφησε λοιπόν ήσυχο κι' έστρεψε αλλού τις προσπάθειές της. — Δίχως επιτυχία, βεβαία! — Αυτό να λέγεται! Η κλοπή είχε γίνει απ' το Τζάκομπι. Όταν ο Κόρρινταν δήλωσε πως δεν ή ποηγεύεσταν, Άργα η γρήγορα, οι κλέφτες θά προσπαθούσαν να ξεπουλήσουν τα κλεμμένα. Καθώς δε αυτός είχε μια λεπτομερή περιγραφή τους, μόλις δέκανε την εμφάνισή του ένα απ' αυτά στην αγορά, θ' άσπαζε άμεσα τον κάτοχό του! — Κουίνσα το κεφάλι μου. — Σωστή σκέψη, είπα. Λοιπόν, τον άσπαξε;... — Ο Ούλμαν, έκοψε μια γκριμάτσα. — Όχι, γιατί δεν πουλήθηκε κανένα κοσμημά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' — Καθώς διάβριζε το διάδρομο του «Σαβόι», γ'α να πάρω το ασανσέρ και να ανεβώ στην κμάρα μου, συνάντησα το Φρέντ Ούλμαν, ένα ρεπόρτερ του «Πασιού Ταχυδρόμου». Είχαμε γνωριστεί στο Λονδίνο, την εποχή του πολέμου, και μου είχε φανη πολύ χρήσιμος με τις φωτισμένες συμβουλές του γ'α τους διάφορους υπόπλους των εγκλημάτων που μελετούσα στις ανταποκρίσεις μου. — Είσατε τυχερός που δε σας κατηγορώ για τη δολοφονία της Μίτζ Κέννιτ. Ωστόσο θα εξελέγω τους ισχυρισμούς σας, κι αν δεν επαληθεύουν όλοι, θα σας συλλάβω. Και τώρα φύγετε!

— Ναί, βεβαία, απάντησε. Μα η υπόθεσή αυτή είναι πια παλιά και ξεχασμένη. — Δεν πειράζει, έπεμεινα. Διηγήθητε μου την. Ένδοξο έργοι πολύ να τη μάθω. Κάθισε π'ό άνετα στην πολυθρόνα του και άρχισε. — Η ιστορία άρχισε από τότε που ένας πλούσιος θεατρικός επιχειρηματίας, ο Έσβε Άλλεμπυ, αποφάσισε να αγοράσει διαμάντια κι άλλα πολύτιμα πετράδια, με το σκοπό να εξασφαλίσει έτσι τα λεφτά του γ'α την περίπτωση εθρικής εισβολής ή πληθωρισμού. Τό είχε κρατήσει κρυφό. Άλλα έπειτα από τέσσερα χρόνια — συγκεκριμένα δε, έδω και τρεις μήνες — η είδηση έγινε γνωστή κατά κάποιο τρόπο. Κι άμεσα κλέφτες άρπάξαν αυτά τα πετράδια! Τ'όνομα του Έρβε Άλλεμπυ μου είχε κινήσει την προσοχή. — Καλή δουλειά! παρατήρησα. Πού βρισκόταν αυτή η συλλογή; — Στο Λέιχαμ του Σάσσεξ. Πήγα ως εκεί γ'α μια έρευνα, όταν έγινε η κλοπή. Είν' ένα μικρό αλλά γραφικό χωριό. Η βίλλα του Άλλεμπυ απέχει ένα χιλιόμετρο απ' αυτό. Την προστατεύανε ένα σωρό κουδούνια κινδύνου και αστυνομικά σκυλιά. Όσο γ'α το χρηματοκίνητο, ήταν τόσο τελεσποιημένου τύπου, ώστε φαινόταν άπαραβαστο. — Άλλα ο δρόμος της κλοπής έκανε αξιοσημείωτη τη δουλειά του. Κατά τη γνώμη της αστυνομίας, μονάχα ένας άνθρωπος ήταν ικανός να καταφέρει τέτοιο καταπληκτικό

αθλο. Κι' αυτός ήταν ο Τζώρτζ Τζάκομπι. — Όποτε λοιπόν, η αστυνομία ήξερε από πριν το Τζάκομπι; — Μα βεβαία! Είναι ένας από τους επιδεξιότερους κλέφτες αυτής της «ειδικότητας». Κι' είχε κάνει πολλά χρόνια στη φυλακή, γ'α κλοπές κοσμημάτων. — Θυμάστε τον Κόρρινταν; Αυτός είχε αναλάβει την υπόθεση κλεινής της κλοπής. Είχε υποπτευθεί απ' την αρχή το Τζάκομπι, αλλά το άλλοθι του ήταν τόσο αδιάσειστο, ώστε δε μπορούσε να τον γραπώσει. — Ποιό ήταν δηλαδή αυτό το άλλοθι; — Βεβαίως πως είχε περάσει όλη τη νύχτα της κλοπής, παίζοντας πόκερ στη «Γαλάζια Λέσχη». Τα γκαρντάνια του ρεστωράν και το προσωπικό της γκαρνταρόμπας διακρίθηκαν πως τον είδαν. Επίσης ο Τζάκ Μπράντλεϋ και δυο άλλοι διακρίθηκαν πως παίζανε μαζί του ολόκληρη τη νύχτα. — Φυσικά, κανείς απ' όλους αυτούς δεν ήταν άφορτος της προσοχής. Υπήρχαν όμως τόσο πολλοί, που η αστυνομία καταλάβαινε πως θάταν αδύνατο να τού στήριξη κατηγορία στο δικαστήριο. Τον άφησε λοιπόν ήσυχο κι' έστρεψε αλλού τις προσπάθειές της. — Δίχως επιτυχία, βεβαία! — Αυτό να λέγεται! Η κλοπή είχε γίνει απ' το Τζάκομπι. Όταν ο Κόρρινταν δήλωσε πως δεν ή ποηγεύεσταν, Άργα η γρήγορα, οι κλέφτες θά προσπαθούσαν να ξεπουλήσουν τα κλεμμένα. Καθώς δε αυτός είχε μια λεπτομερή περιγραφή τους, μόλις δέκανε την εμφάνισή του ένα απ' αυτά στην αγορά, θ' άσπαζε άμεσα τον κάτοχό του! — Κουίνσα το κεφάλι μου. — Σωστή σκέψη, είπα. Λοιπόν, τον άσπαξε;... — Ο Ούλμαν, έκοψε μια γκριμάτσα. — Όχι, γιατί δεν πουλήθηκε κανένα κοσμημά.

Μικρή ιστορία — Γαμήλιο ταξίδι — 'Η τελετή του γάμου τελείωσε και το ζευγάρι βρίσκεται στο αεροδρόμιο βαγόνι για το ταξίδι του μέλιτος. Οι πιο στενοί συγγενείς τους χαιρετούν συνκινημένοι: — Να ζήσετε ευτυχισμένοι! Καλό ταξίδι! Και οι νεόνυμφοι ανταποδίδουν τον χαιρετισμό με χαμόγελα ευδαιμονίας. — Όπου σε λίγο ο σταθμάρχος με τη σφυρίκτρα του δίνει τέλος στη σημερινή αόραση αυτή σκηνή. Τώρα το τρένο έχει ξεκινήσει πια και το ζευγάρι ταξτοποιείται στις θέσεις του. Μετά λίγη ώρα, ο άντρας χαμογελάει τρυφερά στη νεόνυμφη και της λέει: — Αναπνέω μου, κάθεται καλά; — Ναι, χουσε μου, πολύ καλά... — Το καθίσμα σου είναι μαλακό; — Ναι, πολύ μαλακό... — Ο σύζυγος δείχνει πως είναι ικανοποιημένος και σταματάει για λίγο τις ερωτήσεις του, που δείχνουν τόσο τρυφερό ενδιαφέρον για το... έτερόν του ήμισυ. Μα σε κόμηση ώρα επανέρχεται δαιμονότερος: — Μήπως είσαι στο ρεύμα; — Όχι, αντιστοίχη μου, δεν κρυώνω καθόλου... — Θαυμάσια... Βλέπεις καλά τη διαδρομή; — Περίοχη... — Σαφνικά όμως ο άντρας σπκάνεται απ' το καθίσμα του και λέει απότομα στην επιδρόνητή ούσυνό: — Άειντε! Δώσε μου τη θέσι σου, γιατί δε μου άρσσει διόλου η δική μου.

αθλο. Κι' αυτός ήταν ο Τζώρτζ Τζάκομπι. — Όποτε λοιπόν, η αστυνομία ήξερε από πριν το Τζάκομπι; — Μα βεβαία! Είναι ένας από τους επιδεξιότερους κλέφτες αυτής της «ειδικότητας». Κι' είχε κάνει πολλά χρόνια στη φυλακή, γ'α κλοπές κοσμημάτων. — Θυμάστε τον Κόρρινταν; Αυτός είχε αναλάβει την υπόθεση κλεινής της κλοπής. Είχε υποπτευθεί απ' την αρχή το Τζάκομπι, αλλά το άλλοθι του ήταν τόσο αδιάσειστο, ώστε δε μπορούσε να τον γραπώσει. — Ποιό ήταν δηλαδή αυτό το άλλοθι; — Βεβαίως πως είχε περάσει όλη τη νύχτα της κλοπής, παίζοντας πόκερ στη «Γαλάζια Λέσχη». Τα γκαρντάνια του ρεστωράν και το προσωπικό της γκαρνταρόμπας διακρίθηκαν πως τον είδαν. Επίσης ο Τζάκ Μπράντλεϋ και δυο άλλοι διακρίθηκαν πως παίζανε μαζί του ολόκληρη τη νύχτα. — Φυσικά, κανείς απ' όλους αυτούς δεν ήταν άφορτος της προσοχής. Υπήρχαν όμως τόσο πολλοί, που η αστυνομία καταλάβαινε πως θάταν αδύνατο να τού στήριξη κατηγορία στο δικαστήριο. Τον άφησε λοιπόν ήσυχο κι' έστρεψε αλλού τις προσπάθειές της. — Δίχως επιτυχία, βεβαία! — Αυτό να λέγεται! Η κλοπή είχε γίνει απ' το Τζάκομπι. Όταν ο Κόρρινταν δήλωσε πως δεν ή ποηγεύεσταν, Άργα η γρήγορα, οι κλέφτες θά προσπαθούσαν να ξεπουλήσουν τα κλεμμένα. Καθώς δε αυτός είχε μια λεπτομερή περιγραφή τους, μόλις δέκανε την εμφάνισή του ένα απ' αυτά στην αγορά, θ' άσπαζε άμεσα τον κάτοχό του! — Κουίνσα το κεφάλι μου. — Σωστή σκέψη, είπα. Λοιπόν, τον άσπαξε;... — Ο Ούλμαν, έκοψε μια γκριμάτσα. — Όχι, γιατί δεν πουλήθηκε κανένα κοσμημά.

κὸ πιστόλι. Λούγκερ. Γι' αὐτὸ μάλιστα υποψιάστηκαν γιὰ ἓνα χρονικὸ διάστημα μήπως εἶχε ἀνακαταστή κάποιος Ἀμερικανὸς στὴ δολοφονία.

Ὁ νοὸς μου πήγε ἀμέσως στὸ Λούγκερ, ποὺ εἶχα βρῆ στὸ διαμέρισμα τῆς Νέττας. Μποροῦσε νὰ τῆς τὸ εἶχε δώσει κάποιος Ἀμερικανὸς ἀξιώματικὸς. Μήπως μ' αὐ-

τὸ τὸ ὅπλο εἶχαν σκοτώσει τὸ Τζάκομπι.

— Δὲ βρῆκαν αὐτὸ τὸ πιστόλι; ρώτησα.

— Ὄχι. Καὶ στοιχηματίζω πὺς δὲ θὰ τὸ βρούνε ποτέ... Κατὰ τὴ γνώμη μου, ἦταν μπλεγμένοι δύο ἄνθρωποι σὲ κείνη τὴν κλοπὴ. Εἶναι σχεδὸν βέβαιο πὺς ἔκανε τὴ δουλειὰ ὁ Τζάκομπι, ἐνῶ ὁ ἄλλος διέφυγε ἀπ' τὰ παρασκήνια. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ δεύτερος ἀνέλαβε νὰ πλασάρῃ τὰ κοσμήματα. Φαίνεται ὅμως πὺς μάλασαν οἱ δύο τους στὴ μοίρασιά, κι' ὁ ἄλλος σκότωσε τὸ Τζάκομπι. Τώρα κρατᾶει κρυμμένα τὰ κοσμήματα, ὥσπου νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ τὰ πουλήσῃ δίχως κίνδυνο. Τῆς ἴδιας γνώμης εἶναι κι' ὁ Κόρρινταν.

Ὁ Οὐλμαν ἔδειξε τὸ ποτήρι του καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ του.

— Ὡρα νὰ φύγω, εἶπε. Ὁμῶς πε νὰ κοιμόμουνά τώρα...

Σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε:

— Μολοντὶ ὁ Κόρρινταν, ὡς ἄνθρωπος, δὲ μοῦ φαίνεται ἐνδιαφέρον, ἀφ' ἑαυτοῦ ν' ἀναγνωρίσω πὺς εἶναι ἱκανάτατος στὴ δουλειά του, καὶ δὲ θὰ παραβρεντῶ ἂν τελικὰ βάλῃ στὸ χέρι τὰ κοσμήματα. Εἶναι στρουφὸς τύπος, ἀλλὰ καλὸς ἀστυνομικός.

Μούφισε τὸ χέρι κι' ἔφυγε.

Γύρισα στὴν κἀμαρά μου, γδύθηκα, φόρεσα μιά ρομπά καὶ κάθισα στὴν πολυθρόνα μου. Εἶχα μάθει, ἐντελῶς τυχαία, κάτι ποὺ μοῦ φαινόταν πὺς ἦταν τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου! Φυσικά, ὁ Κόρρινταν δὲ φανταζόταν καθόλου πὺς ἡ κλοπὴ τοῦ Τζάκομπι εἶχε κάποια σχέση μετ' τὸ θάνατο τῆς νέας γυναίκας στὸ διαμέρισμα τῆς Νέττας, τὴν αὐτοκτονία τῆς Ἀννας, ἢ τὴ δολοφονία τῆς Μαϊήτς Κέννιτ.

Ἄν εἶχε δὴ τ' ὄνομα τοῦ Τζάκομπι γραμμένο στὴ σκόνῃ τῆς κἀμαρας τῆς Μαϊήτς, θάταν ἱκανὸς νὰ φτάσῃ πρὶν ἀπὸ μένα στὸ σκοπὸ του. Τώρα ὅμως κρατοῦσα ἐγὼ τὴ λύσι τοῦ προβλήματος, ἐνῶ αὐτὸς πασπάτευε στὸ σκόταδι, προσπαθώντας νὰ βρῇ τὴν σχέσι τῆς δολοφονίας τῆς Μαϊήτς μετὰ τὰ δύο ἄλλα ἐγκλήματα.

Ὅσο τὸ σκεπτόμουνά, τόσο πὺς βέβαιο μοῦ φαινόταν τώρα, ὅτι ἡ Νέττα εἶχε παίξει κάποιο ρόλο στὴν κλοπὴ τοῦ Ἀλλεμπυ. Τὸ γεγονός, ὅτι ἓνα δοχτυλίδι ἀπ' τὰ κλεμμένα εἶχε βρεθῇ κρυμμένο μέσα στὸ βάζο τῆς κρέμας τῆς, ἦταν ἤδη ἀρκετὰ ὑπόπτο. Ἀλλὰ τὸ ὅτι ἡ ἀδελφὴ τῆς εἶχε ἓνα σπῆτι πολλὺ κοντὰ στὸν τόπο τῆς κλοπῆς, κι' ὅτι ὁ Τζάκ Μπράντλεϋ εἶχε βάλει τὸν ἄνθρωπό του νὰ μὲ παρακολουθῇ συνεχῶς, φαινόταν μιά ἀναμφισβήτητὴ ἀπόδειξι τῆς ἀναμίξεως τῆς στὴν κλοπὴ.

Κι' ὕστερα, τὸ Λούγκερ, ποὺ εἶχα βρῇ κρυμμένο στὸ φρέμα τῆς;... Τὸ εἶχε ἐξετάσει προσεχτικὰ ὁ Κόρρινταν; Εἶχε ἀνακαλύψει πὺς ἦταν τὸ πιστόλι μετ' τὸ ὁποῖο σκότωσαν τὸ Τζάκομπι, καὶ πιστεύε πὺς θὰ μπορούσε νὰ μὲ «στριμώξῃ» μ' αὐτό; Ἡ μήπως τὸ Λούγκερ ἐκεῖνο ἦταν ἄλλο, ἐντελῶς ξενο σ' ἄλλή τὴν ἱστορία;

Ἐπρεπε νὰ βρῶ τὴ λύσι αὐτοῦ τοῦ προβλήματος, καὶ γρήγορα μάλιστα!

Καὶ οἱ πλαστὲς μετοχές τῶν 5 χιλιάδων λιρῶν;... Μήπως ὁ Φράνκ ἔφαχνε γι' αὐτές καὶ γιὰ τὸ πιστόλι, ὅταν μοῦ ἐπιτέθηκε;

Ἄν ἀναζητούσε πραγματικὰ τὸ Λούγκερ, κι' ἂν ὁ Τζάκομπι εἶχε σκοτώθῃ μ' αὐτὸ τὸ ὅπλο, δὲ σήμαινε, ὅτι ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ πιστολίου ἦταν ὁ Τζάκ Μπράντλεϋ κι' ὅτι αὐτὸς εἶχε δολοφονήσει τὸ Τζάκομπι;

Ἄναψα ἓνα τσιγάρο, κι' ἔκανα μερικὲς βόλτες στὴν κἀμαρά μου. Ἦμουν σίγουρος πὺς πλησίαζα στὸ σκοπὸ μου, μὰ χρειάζομουν ἀκόμα μερικὲς συμπληρωματικὲς πληροφορίες...

Ἐπρεπε νὰ ἐνημερώσω τὸν Κόρρινταν γιὰ τὶς τελευταῖες ἀνακαλύψεις μου; Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ μ' ἀπασχολοῦσε...

Μὲ ὅσα μπορούσα νὰ τοῦ πῶ, θὰ κατὰφερνε νὰ διαφωτίσῃ τὴν ὑπόθεσι μέσα σὲ λίγες μέρες, ἐγὼ ἐγὼ ὥσως νὰ παιδεύομουνά βδομάδες ὁλοκληρῆς, χωρὶς νὰ καταλήξω πούθενά. ἤξερα πὺς θάταν λογικὸ νὰ τοῦ μιλήσω ἀμέσως, νὰ τοῦ διηγήθῃ πὺς εἶχα δὴ τ' ὄνομα τοῦ Τζάκομπι γραμμένο στὴ σκόνῃ. Ἦταν ἓνα ζωτικὸ στοιχείο, ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ καταπιστῇ πάλι μετ' τὴν ὑπόθεσι.

Διόσχισα τὸ δωμάτιο, πήγα ὡς τὸ τηλέφωνο... ἀλλὰ δὲ σήκωσα τ' ἀκουστικό.

Ἐπειτα ἀπ' τὸν τρόπο, ποὺ μοῦ εἶχε φερθῇ, ἦταν φυσικὸ νὰ θέλω νὰ τοῦ δώσω ἓνα μάθημα. Κι' ὁ καλύτερος τρόπος γι' αὐτὸ θὰ ἦταν νὰ τοῦ φορέσω τὰ γυαλιά...

Διόττωσα μιά στιγμὴ, κι' ὕστερα ἀποφάσισα ν' ἀναβῶ γιὰ μιά βδομάδα. Ἄν ὡς τότε δὲν εἶχα βρῇ τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου, θὰ τοῦδινα ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχα, καὶ θὰ τὸν ἄφηνα νὰ συνεχίσῃ μονάχος του.

Ἀφοῦ πήρα αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν, πήγα νὰ πλαγιάσω. Ἐσθυσά τὸ φῶς. Μὰ ἡ σκληρὴ πάλῃ μετ' τὴ συνεῖδησι μου με κράτησε ζύπνιο γιὰ ἀρκετὴ ὥρα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Τ' ἄλλο πρωί, λίγο μετὰ τῆς 11, πήγα στὸ ἀστυνομικὸ πρακτορεῖο τοῦ Μερρυγουέδερ. Τὸν βρῆκα καθισμένον μπροστὰ στὸ γραφεῖο του.

Τὸν καλημέρισα, πήρα μιά καρέκλα, κάθισα καὶ τὸν ρώτησα:

— Ἐχετε καμμιά εἰδήσι ἀπ' τὸ Λίτλτζον;

— Ναί, σήμερα τὸ πρωί ἀκριβῶς. Εἶν' ἓνα καλὸ λαγωνικό!

— Λοιπόν, τί καινούργιο;

— Ὑπάρχει κάτι ἀρκετὰ περίεργο, ποὺ μοῦ φαίνεται ἐνδιαφέρον, μοῦ εἶπε ὁ Μερρυγουέδερ, ζαρώνοντας τὴ μεγάλη κόκκινη μύτη του. Πιστεύω νὰ συμφωνήσετε καὶ σεις μαζί μου... Αὐτὴ ἡ γυναίκα, ἡ κ. Μπράντλεϋ, ἦταν ἀδελφὴ τοῦ Τζῶρτζ Τζάκομπι, τοῦ κλέφτη κοσμημάτων, ποὺ δολοφονήθηκε μυστηριωδῶς ἔδω κι' ἓνα μῆνα! Ἰσως νάχετε ἀκούσει αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... Πιστεύετε πὺς μπορεῖ νὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ αὐτό;

Μὲ κύτταξε μετὰ μιά ἔκφρασι ἐλπιδας.

Ἐκανα μιά προσπάθεια γιὰ νὰ κρύψω τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον μου, κι' ἀπάντησα ἐπιφωτιστικὰ:

— Ἰσως... Πάντως, σ' αὐτὸ τὸ στάδιο τῶν ἐρευνῶν μας, κάθε πληροφορία μπορεῖ νὰ μᾶς εἶναι χρησιμῇ... Ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο;

Ὁ Λίτλτζονς κατασκόπευε τὸ σπῆτι ὅλη τὴ νύχτα. Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἔφτασε ἓνα αὐτοκίνητο, κι' ἓνας ἄντρας ἔμεινε δὺν ὥρες μαζί μετ' τὴν κ. Μπράντλεϋ.

Ὁ Μερρυγουέδερ συμβουλευθῆκε ἓνα χαρτί καὶ πρόσθεσε:

— Τ' αὐτοκίνητο αὐτὸ ἦταν μιά κίτρινη καὶ μαύρη Μπέντλεϋ. Ὁ ἄγνωστος ἦταν ψηλός, με φορεῖδες πλάτες. Μὰ ὁ Λίτλτζονς δὲ μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπό του. Βλέπετε, ἦταν πολὺ σκοτεινὴ ἡ νύχτα.

Σημείωσε τοῦλάχιστον τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου; — Φυσικά. Ἐκανα ὅμως μιά ἐρευνά καὶ διαπίστωσα πὺς ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι ἀνύπαρκτος. Φαίνεται πὺς ἦταν ψεύτικος...

Δὲν εἶν' ἄσχημα, γιὰ πρώτη μῆρα! Βλέπω πὺς κάνει πολὺ καλά τὴ δουλειά του ὁ Λίτλτζονς... εἶπα μετὰ ἱκανοποίησι.

Διηγήθηκα ὕστερα στὸ Μερρυγουέδερ, ὅτι εἶχα δὴ τὴν κ. Μπράντλεϋ στὴ «Γαλάζια Λέσχῃ».

Καλὸ θάταν νὰ διαδίδαστε αὐτὴ τὴν πληροφορία στὸ Λίτλτζονς, πρόσθεσα. Μπορεῖ νὰ τοῦ

χρησιμεύῃ... Πέστε του ἐπίσης νὰ προσπαθῇ νὰ μάθῃ ποῖος εἶν' ὁ ἄνθρωπος μετ' τὴ Μπέντλεϋ. Πρέπει νὰ βρούμε τὰ ἴχνη του... Ὑπάρχει καμμιά ἐνδειξι πὺς ἡ κ. Μπράντλεϋ εἰσέβηκε στὸ σπῆτι τῆς μιάς νέας γυναίκας;

— Ὄχι. Ὁ Λίτλτζονς σκοπεύει νὰ τῆς κἀνῃ μιά ἐπίσκεψιν σὲ μιά-δύο μέρες, με κάποια πρόφασιν. Τὴν εἶδε ἀρκετὲς φορὲς στὸ χωριὸ καὶ θέλει νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ συνηθίσῃ πρῶτα νὰ τὸν βλέπῃ, πρὶν παρουσιάσῃ στὸ σπῆτι τῆς. Ἔχει καλὰ τὴ δουλειά του!

— Ὁ κέϋ! εἶπα. Διατηρήστε τὴν ἐπαφὴ μαζί του, κι' ἂν ὑπάρχῃ τίποτα καινούργιο, τηλεφωνήστε μου.

Τὸν χαϊρέτησα καὶ κατέβηκα μετὰ τὸ ἀσανσέρ.

Σταμάτησα ἓνα λεπτὸ στὴν ἀκρὴ τοῦ πεζοδρομίου, ἀναζητώντας ἓνα ταξί.

Ἐν' αὐτοκίνητο ἔστριψε γρήγορα ἀπ' τὴ γωνιά τοῦ δρόμου κι' ἔβη γρήγορα πρὸς τὸ μέρος μου. Σταμάτησε κοντὰ μου, μ' ἓνα στρυγγιλίσμα τῶν φρένων. Ἦταν ἡ παλιά «Στάνταρ».

Ὁ Φράνκ καθότανε στὸ βολάν, μ' ἓνα τσιγάρο κρεμασμένο ἀπ' τὰ χεῖλη του καὶ τὸ λιγδιασμένο καπέλλο του σπρωγμένο πρὸς τὰ πλάγια.

— Θέλει νὰ σᾶς δῇ ὁ Μπράντλεϋ, μοῦ εἶπε μιλώντας μετὰ τὴ μύτη. Ἀνεβήτε πίσω, γρήγορα!

Συνήλθα γρήγορα ἀπ' τὴν ἐκπληξί μου κι' ἀπάντησα:

— Φαίνεται πὺς πηγαίνει πολὺ συχνὰ σὲ γκαγκστερικὰ φίλμ, μις κρέ μου! Πήγαινε νὰ πῆς στὸ ἀφεντικό σου πῶς, ἂν θέλῃ νὰ μὲ δῇ, μπορεῖ νὰ μ' ἐπισκεφθῇ ἓνα βράδυ στὸ «Σαβόδι». Νὰ μὲ προειδοποιήσῃ ὅμως, γιὰ νὰ φροντίσω νὰ λείπω!

Ἀνεβήκα πίσω καὶ μὴ μιλάτε πολὺ! Σᾶς συμβουλεύω γιὰ τὸ καλὸ σᾶς νὰ κάνετε αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω, δίχως ἱστορίες.

Σκέφθηκα πὺς ἄξιζε τὸν κόπο ν' ἀκούσω αὐτὸ ποὺ εἶχε νὰ μοῦ πῇ ὁ Μπράντλεϋ. Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν εἶχα νὰ κάνω τίποτε τὸ συγκεκριμένο. Κι' ἦμουν περίεργος νὰ δῶ τὸ Μπράντλεϋ.

— Καλὰ, θαρρῶ, εἶπα. Μὰ τί με θέλει;

Ἀνέβηκα στ' αὐτοκίνητο, κι' ὁ Φράνκ ξεκίνησε τόσο ἀπότομα, ὥστε ἔπεσα πρὸς τὰ πλάγια.

— Ἄ, καὶ κάτι ἄλλο! πρόσθεσα. Ἄν ἐπιχειρήσῃς ἄλλη φορὰ νὰ μοῦ σπάσῃς τὸ κεφάλι μετὰ τὸ λουστὸ, θὰ σοῦ περάσω μιά θηλειὰ στὸ λιγνὸ λαϊμό σου.

Δὲ δὰ μπορέσῃς, γιὰτὶ τὴν ἐρχομένη φορὰ θὰ τὰ καταφέρω καλλίτερα, πρόφερε ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Κι' ἀπ' τὸν τόνο του κατάλαβα πὺς θὰ κρατοῦσε τὸ λόγο του...

Ὅταν φτάναμε πιά στὸν προορισμό μας, τοῦ εἶπα:

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸν περίπατο, μικρέ μου. Κρίμα ποὺ δὲν ξέρεις νὰ κἀνῃς τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ σωφῆρι!

Μὲ κύτταξε περιφρονητικὰ κι' ἀπάντησε:

— Ἔρω καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα...

Κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ προχώρησε πρὸς τὴ Λέσχῃ, λέγοντας:

— Ἐμπρός, κουνήσου. Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ χάσω ὅλη μου τὴ μέρα μ' ἓνα βρωμόσκυλο σὰν ἐσένα.

Τὸν πρόφτασα καὶ τὸν ἄρπαξα ἀπ' τὸ σῆκρο. Στριφογύρισε, κατὰφερα νὰ μοῦ ξεφύγῃ καὶ μοῦ ριχτήκε. Οἱ κινήσεις του ἦταν ἀστραπιαίες.

Ἡ γροθιά του με βρῆκε πρῶτα στὸ πηγούνι, ἀλλὰ δὲ μούκανε πολλὴ ἐντύπωσι. Γιὰ νὰ τοῦ δείξω τί θὰ πῇ πραγματικὴ γροθιά, τοῦ κατὰφερα μιά στὴ γούδα τοῦ λαϊμοῦ του. Κλονίσθηκα, ἔπεσε γονατιστός,

ἔβηκε καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του.

Ὑστερα, μετὰ μιά γρήγορη κίνησι, μ' ἄρπαξε ἀπ' τὰ γόνατα. Πήδησα πλάι καὶ τὸν ξαναχτύπησα στὸ λαϊμό. Εἶδε τὸν οὐρανὸ σφοντύλι...

Προσπάθησε νὰ μὲ χτυπήσῃ σ' ἓνα εὐαίσθητο σημεῖο, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε. Τὸν ἔπιασα, τὸν γύρισα, τὸν ἀνασάκωσα λίγο καὶ τοῦσφίξα τὸ λαϊμό ὥσπου μελάνιασε τὸ πρόσωπό του. Ὑστερα τὸν χτύπησα πολὺς φορὲς στὸ πρόσωπο μ' ὅλη μου τὴ δύναμι.

Ὅταν τὸν ἄφισα νὰ πέσῃ χάμα, ἡ μύτη του ἔτρεχε αἷμα, τὸ πρόσωπό του εἶχε χρῶμα σὰ βωδινὸ μπιφτέκι κι' ἀνάσαινε μετὰ μεγάλη δυσκολία. Εἶχε περάσει τὰ δέκα χεῖρο τέρα λεπτὰ τῆς ζωῆς του.

Ἀπλώσα τὸ χέρι μου, τὸν ἄρπαξα ἀπ' τὸ γαϊάκ καὶ τὸν ἀνάγκασα νὰ σηκωθῇ πάλι.

— Ἐλα, Ντὶλλινγκχο, τοῦ εἶπα ἐιρωνικὰ. Πᾶμε νὰ δοῦμε τὸ Μπράντλεϋ. Κάμῃ νὰ ξαναδοκιμάσῃς νὰ μοῦ κἀνῃς τὸ σκληρὸ ἄντρα. Δὲν τὰ καταφέρνεις, φουκαριά μου!

Προχώρησε πρῶτος, τρεκλίζοντας λίγο καὶ κρατώντας πάνω στὴ μύτη του τὸ βρώμικο μαντήλι του.

Χτύπησε μιά πόρτα, στὴν ἀκρὴ τοῦ διαδρόμου, τὴν ἀνοίξε καὶ μπήκε.

Τὸν ἀκολούθησα καὶ βρέθηκα σ' ἓνα ἀπέραντο δωμάτιο, ἐπιπλωμένο πολυτελέστατα. Κοντὰ στὸ παράθυρο δρισκόταν μιά πολυθρόνα καὶ μέσα στὸν τοίχο ἓνα μαῦρο χρηματοκιβώτιο μετὰ γυαλιστερά χρώματα. Μερικὲς ἀρχαιοθῆκες, ἓνα μικρὸ μπάρι κι' ἓνα τεράστιο καὶ βαρὺ γραφεῖο συμπλήρωναν τὴν ἐπιπλωσι.

Ἐνας ἄντρας μετὰ γυαλιὰ μαλλιά κύτταξε ἐξῶ, ἀπ' τὸ παράθυρο. Στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μας. Ἦταν ὡς 50 χρονῶν, μετὰ ὁμορφὴ ἀλλὰ κοινὴ φυσιογνωμία.

Τὸν θυμήθηκα. Ξαναβλέποντάς του: Ἦταν ὁ Τζάκ Μπράντλεϋ.

Τὸν εἶχα δὴ δύο φορὲς μόνο, ἄλλοτε, ἐδῶ καὶ δύο χρόνια. Καὶ βρῆκα πὺς εἶχε γεράσει πολὺ ἀπὸ τότε.

— Καλημέρα, Χάρμας, μοῦ εἶπε. Ὑστερα, πρόσθετε τὸ Φράνκ. Τὸ πρόσωπό του πάγωσε.

— Πρόσθετε, λοιπόν, ἡλίθιε! Θὰ μοῦ καταστρέψῃς τὸ χαλὶ, μετὰ αἱματὰ σου, ποὺ τρέχουνε!

— Ἐγὼ φταίω, εἶπα βιάζοντας ἓνα τσιγάρο. Μὰ μ' εἶχε ἐκνευρίσει ὁ οἰκάρκος σας.

Ὁ Φράνκ ἐσφίξε τὰ δόντια του καὶ μουρμούρισε μιά βλοσυρή φωνή.

— Τσακίσου ἀπὸ δῶ! τοῦ φώναξε ὁ Μπράντλεϋ.

ἸΚ' ἐκεῖνος ὑπάκουσε. Ἄναψα τὸ τσιγάρο μου, τράβηξα μετὰ τὸ πόδι κοντὰ μου μιά καρέκλα καὶ κάθισα.

Ὁ Μπράντλεϋ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος μου.

— Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι γερός ὁ Φράνκ, ἐγὼ ὅμως εἶμαι, μοῦ εἶπε. Καλὰ θὰ κάνετε νὰ τόχετε ὑπ' ὄψιν σας.

— Μὴ μοῦ τὸ λέτε καὶ πάσω συγκατῇ ἀπ' τὸ φόβο μου!

Ὁ Μπράντλεϋ κάθισε πίσω ἀπ' τὸ γραφεῖο του.

— Σᾶς προειδοποίησα, εἶπε. Ἐχετε γίνε πολὺ περίεργος τώρα τελευταῖα, ἀγαπητέ μου... Σᾶς κάλεσα λοιπὸν ἐδῶ, γιὰτὶ σκέφθηκα πὺς ἔπρεπε νὰ βάλλουμε τὰ πράγματα στὴ θέσι τους. Φυσικά, θὰ κάνετε καλὰ νὰ μὴν τὸ πῆτε αὐτὸ στὸ φίλο σας τὸν Κόρρινταν. Θὰ σᾶς βλάψῃ στὴν ὑγεία!

Μὴ σκοτίζεσθε γιὰ τὸν Κόρρινταν. Τάχω χαλάσει μαζί του... Λοιπόν, τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε;

— Χάνατε τὴ μύτη σας σὲ μιά ἱστορία, ποὺ δὲ σᾶς ἀφορᾷ, ἀπάντησε ἄσχημα ὁ Μπράντλεϋ. Σᾶς συμβουλεύω νὰ σταματήσετε αὐτὸ τὸ παιχνίδι καὶ νὰ γυρίσετε στὸν τόπο σας. Ἀῖριο τὸ πρωί φεύγει ἀεροπλάνο. Καλὰ θὰ κάνετε νὰ τὸ πάρετε!

μιά κίνηση με Bac
ἄρωμα - δροσιά - φρεσκάδα

“ΜΙΝΟΣ”

Προϊόν OLIVIN

Ζητιώστε θήμερα
BAC stick

BAC κόκκινο με ἄρωμα δροσερὸ
BAC πράσινο με πιο έντονο ἄρωμα
σὲ 3 διάφορα μεγέθη (τσάντας - κανονικὸ - οικονομικὸ)

Μόνο τὸ BAC περιέχει τὸ βακτηριοκτόνον ἀποσμητικόν BAC-43 ποὺ ἔχει ἄμεση ἐνέργεια, μεγάλη διάρκεια

“ΜΙΝΟΣ”

Μὲ 1 κύβο...

...καὶ 4, καὶ 5, καὶ 6
πιάτα σούπα

ΣΟΥΠΑ KNORR - ΕΛΒΕΤΙΑΣ
ΑΠΟΔΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ

Κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.
— Τό κακό είναι πώς έχω πολλή δουλειά ακόμα εδώ, δήλωσα. Λυπάμαι ηλικρινώς, πού δε μπορώ να σας κάνω τη χάρη!

Τό πρόσωπό του είχε κοκκινίσει έλαφρά και χτυπούσε νευρικά τό γραφείο με τά δάχτυλά του. Έκτός απ' αυτά όμως, φαινόταν ήρεμος.
— Πολύ καλά, Χάρμας, μου είπε

άνασκήνοντας τούς ώμους του. 'Αφού σκέπτεσθε έτσι, τόσο τό χειρότερο. Μην ξεχνάτε όμως πώς σας προειδοποίησα.
"Εκανα ένα μορφασμό.
— Μπορείτε να είσαστε βέβαιος ότι δε θα τό ξεχάσω, απάντησα. Με μένα όμως δε θα τά καταφέρετε τόσο εύκολα, όπως με τη Μαίητς Κέννιτ!

"Εσφίξε τά χείλη του.

— Δεν ξέρω τί θέλετε να ήπτε, πρόφερε. Πρώτη φορά την άκούω, αυτή τη Μαίητς Κέννιτ... Μπορείτε να φύγετε τώρα. Μην ξαναπατήσετε στη λέσχη μου, από σήμερα και στο έξής. Καί να θυμόσαστε τη συμβουλή μου: Κυττάχτε τη δουλειά σας, αν δε θέλετε να βρήτε τό μπελά σας.
— Τρέμω απ' τό φόβο μου! είπα, καθώς σηκώνόμουν να φύγω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Γυρίζοντας απ' τό 'Υπουργείο Δημοσίων Έργων και 'Ανοικοδομήσεως, όπου μου είχαν δώσει στοιχειά για τό τρίτο άρθρο μου, συνάντησα τόν Κόρριταν.

Είχε μία έκφραση αυστηρή και έχθρική.
— Λοιπόν, άγριόγατέ μου; τού είπα περπατώντας δίπλα του. Τι συμβαίνει; Σας σκοτώσανε τόν πατέρα;

Με τραβοκίτταξε κι' απάντησε, ενώ συνέχιζε τό δρόμο του με μεγάλες δρασκελιές.
— Δεν έχω ξαναδών άλλον τύπο σαν και σάς! 'Όταν συμβή κάτι άσχημο, βρίσκεσθε πάντα εκεί, σαν τά όρνια πού μυρίζονται τό φούμημι.

— Τι έγινε πάλι; Καμιά καινούργια «αυτοκτονία»;
— 'Όχι... 'Αν όμως επιμένετε να μάθετε, τόσκασε αυτός ό καταραμένος ό Τζούλ Κόλ. "Εφυγε απ' τό παράθυρο της κάμαράς του, χτες τό βράδυ, καθώς προσπαθούσα εγώ να μπώ απ' την πόρτα.

— Δεν είχε άδικο... προπάντων Ε-πειτα απ' αυτό πού έπαθε ή Μαίητς Κέννιτ! παρατήρησα. Θα φοβήθηκε μην πάθι κι' αυτός τά ίδια!
— Τελοσπάντων, έχετε τη νανία να παρουσιάζετε τά πράγματα τραγικώτερα απ' ό,τι είναι!

— Χμ, δεν είμαι τόσο βέβαιος γι' αυτό...

'Ανασκήκωσα τούς ώμους μου και ρώτησα:
— Μήπως προχωρήσατε κανένα βήμα στην υπόθεσι Τζάκομπι;
— Πώς ξέρετε αυτή την υπόθεσι; μου είπε ζωφρά.
— Παρακολούθησα άπλώς την έ-ξαιρετική καρριέρα σας στο δρόμο της δόξας και της επιτυχίας! 'Εδώ και δύο μήνες, όλες οι έφημερίδες δημοσιεύανε τ' όνομα και τη φωτογραφία σας, έξ αίτίας αυτής της Ιστορίας... Μήπως βρήκατε λοιπόν τά κλεμμένα κοσμήματα;

Κούνησε άρνητικά τό κεφάλι του κι' απάντησε:

— Θα περάσω καιρός ακόμα, για να κάνουν την εμφάνισή τους... Μα πού τόν θυμηθήκατε τώρα, τό Τζάκομπι;

— Σκέφθηκα πώς ήταν λίγο παράξενο να βρώ μέσα σ' ένα βάζο με κρέμα της Νέττας ένα απ' τά κοσμήματα πού είχε κλέψει ό Τζάκομπι. 'Αναρωτήθηκα επίσης γιατί δε μου είπατε καθόλου πώς αυτό τό δαχτυλίδι είχε σχέση με μία τόσο συνταρακτική υπόθεσι...

Χαμογέλασε κρύα.
— Μα δε σάς τά λέω όλα, είπε. 'Αλλωστε, έσείς είσαστε ικανός να βρίσκετε μονάχος σας ό,τι σας ενδιαφέρει!

Και φώναξε ένα ταξί, με μία άτυπομη χειρονομία.

— Μήπως άναρωτήθηκατε ποτέ αν τυχόν ή υπόθεσι Τζάκομπι είχε κάποια σχέση με τις δολοφονίες της Νέττας Σκότ και της Μαίητς Κέννιτ; τόν ρώτησα ξαφνικά, τη στιγμή πού σταματούσε μπροστά του τό ταξί.

— Για όλα άναρωτιέμαι, όταν άναλάω μία υπόθεσι, απάντησε ξε-ρά. 'Εννοια σας, ξέρω να κάνω καλά τη δουλειά μου. Δέ χρειάζομαι βοήθ.

— Τό 'πιστεύω! είπα λίγο ειρωνικά.

Κι' αφού άποιακρόνηκε τό ταξί με τόν Κόρριταν, συνέχισα τό δρόμο μου πρós τό ξενοδοχείο μου. 'Όστε είχε κορυφή ό Τζούλ Κόλ... Δέ θα με παραξένευε καθόλου, αν τόν βρίσκαμε σκοτωμένο σε κανένα χαν'άκι...

"Όταν έφτασα στο «Σαβόι», ρώτησα αν υπήρχαν γράμματα για μένα. Μου δώσανε ένα μπλιέτο της Κρύσταλ: Μου πρότεινε να πιούμε κάτι μαζί, τό βράδυ, και με παρα-κλούσε να τη ζητήσω σ' ένα άριθμό τηλεφώνου.

Πραγματικά, ανέβηκα στο δωμάτιό μου και της τηλεφώνησα. Μου απάντησε άμέσως.

— Πήρα τό ραβασάκι σας, της είπα, και βρίσκω περιήμη την ιδέα σας. Πού και πότε θα συναντηθούμε;
— Έλάτε να με βρήτε στο σπίτι μου.

Και μουδωσε μία διεύθυνσι, στη Χέρτφορντ Στρήτ.

"Εφτασα εκεί λίγο μετά τις 7. 'Η Κρύσταλ έμεινε πένω από ένα κα-τάστημα άρχαιοτήτων. 'Ανέβηκα τη σκάλα, πού ήταν σκεπασμένη μ' ένα κόκκινο χαλάκι, κι' έφτασα σ' ένα μικρό κεφαλόσκαλο.

'Η Κρύσταλ πρόβαλε τό χρυσό-μαλλο κεφάλι της από μία μισανοι-χτή πόρτα και μουστειλε ένα φιλί.

— Περάστε εκεί μέσα, μου είπε δείχνοντάς μου μίαν άλλη πόρτα. 'Θαρώ κι' εγώ, σε πέντε λεπτά.
— Δέ μπορώ να περιμένω τόση ώρα, απάντησα γρήγορα. Προτιμώ να περάσω... εκεί πού βρίσκόσαστε ώρα!

"Εκλεισε γρήγορα την πόρτα και μου φώναξε από μέσα πώς δε φο-ρούσε τίποτ' άλλο από ένα κοντό πουκάμισο και πώς δε συνήθιζε να δέχεται τούς κυριούς τόσο λίγο ντυ-μένη.

— Μα ποιός σάς είπε ότι εγώ εί-μαι κύριος; διαμαρτυρήθηκα.

Και προσπάθησα ν' ανοίξω. 'Αλ-λά ή Κρύσταλ είχε κλειδώσει την πόρτα.

— Περιμένέτέ με στο σαλόνι! μου φώναξε γελώντας.

— Καλά, καλά, μικρή μου... Μπήκα στ' άλλο δωμάτιο και ξα-πλώθηκα στον καναπέ.

Τό σαλόνι ήταν άνετο, πρόσχαρο, γεμάτο λουλούδια. Κοντά μου, πά-νω στο τραπέζι, βρισκόταν μία μπο-τλίλια ούισκυ, μία άλλη με τζίν, τρί-τη με βερμούτ κι' ένα σιρόνι.

'Ετοιμάσσα δύο «μαρτινί», άναψα τσιγάρο και περίμενα ύπομονετικά. Σε δύο - τρία λεπτά εμφανίστηκε ή Κρύσταλ. Φορούσε κόκκινη ρόμπα και άσπρα πασουμάκια. Τό πρόσω-πό της είχε μία άτυπομη έκφρασι.

— Νά 'μαι! είπε.
Κάθησε κοντά μου, μου χάιδεψε τό χέρι και μου χαμογέλασε. Την εύρισκα γοητευτική. Της έδωσα τό ένα ποτήρι και σήκωσα τό δικό μου:

— Πίνω εις υγεία της όμορφιάς σας, είπα επίσημα.

'Αφού άδείασα τό μισό ποτήρι μου, τη ρώτησα:

— 'Όστε λοιπόν ή Ιστορία εκείνη για τόν πατέρα σας ήταν παραμύθι; 'Όχι, καθόλου! Εχω πραγμα-τικά ένα πατέρα, βαλσαμωτή ζώνω. Μα δε ζω πιά μαζί του. Δέ μπορού-σε να με άνεχθ... κι' εγώ τό ίδιο! Λέω όμως πάντα στους γνωστούς μου πώς μένω μαζί του, για να μ' αβίνουν ήσυχη.

'Ακούμπησε τό κεφάλι της στον ώμο μου και μ' άγκάλιασε.

— Εχω να σας πώ πρώτα κάτι, της είπα. Είδα σήμερα τό πωλί τό Μπράντλεϋ. Για ένα κάποιο λόγο, δέν του άρέσω καθόλου. Δέ θέλει λοιπόν να ξαναπατήσω στη λέσχη. Τινάχτηκε και με κύτταξε, με τά μάτια της γεμάτα θυμό.

— Μα γιατί; φώναξε.

Την τράβηξα πάλι κοντά μου και ξανάβαλα τό κεφάλι της πάνω στον ώμο μου.

— Βρίσκει πώς είμαι πολύ ποί-εργος, της έξηγησα. Μα γιατί θυ-μώσατε στεί;

— Δεν ξέρω αν θα ξαναπάω σ' αυτό τό κέντρο, αφού σάς φέρνω-ται έτσι!... 'Όχι, δε θα πάω; άπό-ψε τούλάχιστον! 'Ενω ένα κατό-πολο στο ψυγείο. Θα τό φάω, αν θέλετε, και θα περάσουμε μαζί τη βραδιά.

— Θαύμα! φώναξα.

'Η Κρύσταλ σπικόθηκε.

— Κάθηστε εκεί πού βρίσκεσθε, μου είπε. Θα τά ετοιμάσω εγώ όλα.

Δέν είχα καμιά αντίρρησι. Γέ-

μισα πάλι τό ποτήρι μου, άναψα ένα τσιγάρο και περιμένα, ξαπλω-μένος τεμπέλικα.

'Η Κρύσταλ ήταν άληθινά χαρι-τωμένη, καθώς πηγαινερχότανε στο δωμάτιο.

— Πέστε μου, μικρή μου, είχατε άνοιχτά τά μάτια και τ' αυτιά σας στη λέσχη; τη ρώτησα.

— Νάί, όσο μπόρεσα. Τό κακό ή-ταν πώς δέν ήξερα τί έπρεπε ν' ά-κούσω... Πάντως, έχω κάτι να σας πώ.

Σταμάτησε τό στρώσιμο τού τρα-πέζιού, με κύτταξε και πρόσθεσε:

— Σήμερα τ' άπόγεμα, ενώ βρι-σκόμουν στη λέσχη, ήρθε ένας πε-ριέργος τύπος και ζήτησε τό Μπράν-τλεϋ. Μου θυμισε λιγάκι εκείνον πού είχα δώ με τη Νέττα... θυμάσθε πού σας είπα;... εκείνον με τη «Μπέν-τλεϋ».

— Συνεχίστε, είπα μ' ενδιαφέ-ρον.

— Δεν ξέρω αν έπρόκειτο για τόν ίδιο άνθρωπο. Είχε όμως την ίδια κορμοστασιά και κάτι τό γνωστό στο παρουσιαστικό του γενικά. 'Η-ταν ψηλός, παχύς και ξανθός. Μου φάνηκε λιγάκι... θηλυπρεπής.

— Μήπως παρατηρήσατε αν είχε τά μαλλιά του κομμένα πολύ κοντά και κουνούσε διαρκώς τό κεφάλι του;

"Εγνεψε «νάί».

— Τόν ξέρετε; με ρώτησε.

— Πιστεύω πώς θάταν ό φίλος μου Τζούλ Κόλ... Τι έγινε ύστερα;

— 'Ο Μπράντλεϋ 'Ρηγκα απ' τό γραφείο του, τόν κύτταξε και τόν ρώτησε: «Τί γυρεύεις εδώ;» «Πρέπει να σε δώ, Τζόλ, είν' ανάγκη» απάν-τησε εκείνος. 'Ο Μπράντλεϋ φάνηκε νευριασμένος. 'Όστόσο τόν πήρε στο γραφείο του. Φυσικά, δέν άκουσα τί είπαν εκεί μέσα οι δύο τους.

"Εδύσα τό άποσιγiάρó μου και ρώτησα:

— Συνέβη τίποτα, έπειτα απ' αυτή την έπισκεψι; Σκεφτήτε καλά!

— Είδα τό Φράνκι να μπαίνει στο γραφείο τού Μπράντλεϋ. 'Υστερα ξαναδύηκε και πήγε στο γκαράζ. Είπε στο Σάμ πώς θα ήγγαινε κά-ποιον στην έξοχη. Φαινότανε θυμω-μένος... Δέ θυμάμαι τίποτ' άλλο!

— Καλά, μου φτάνουν αυτά, μι-κρή μου.

Πήγα στο τηλέφωνο κι' άναζήτη-σα στον κατάλογο τόν άριθμό του

Η ΠΙΚΑ δέν είναι τοματοπελτές
Αλλά μία έτοιμη πικάντικη σάλτσα απ'
εύλετες τομάτες.

Εγώ και ή ΠΙΚΑ κάνομε την καλύτερη μακαρονάδα

Τό μυστικό μιάς νόστιμης μακαρονάδας είναι ή πετυχημένη σάλτσα της. 'Η καινούργια έτοι-μη πικάντικη σάλτσα "ΠΙΚΑ,, δίνει στη μακα-ρονάδα μία ξεχωριστή νοστιμάδα πού ίκανο-ποιεί και τό πιο δύσκολα γούστα.

'Η "ΠΙΚΑ,, σάς βγάζει από τόν μπελό να έτοι-μάζετε σάλτσες για τά φαγητά σας και άξιο-ποιεί την μαγειρική σας εύκολα και οικονομικά.

Χωρίς καμιά προετοιμασία προσδέτει ό κα-θένας μόνος του, στο τραπέζι, όση "ΠΙΚΑ,, θέλει έπάνω σε κρύα πιάτα, μακαρονάδα, πιλάφι, κεφτέδες, θραστό κρέας, κ. λ. π. Μία κουταλιά σε κάθε πιάτο είναι αρκετή.

'Από σήμερα, φροντίστε να υπάρχει πάντα στο τραπέζι σας, όπως τό αλάτι και τό πιπέρι, ένα πουκάλι έτοιμη πικάντικη σάλτσα "ΠΙΚΑ,,

ΠΙΚΑ

"Ετοιμη πικάντικη σάλτσα

1 ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΓΙΑ 50 ΠΙΑΤΑ ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ

Δρχ.
8.95

**να υγεία!
να άπόλαυσι!
να δροσιά!**

ΛΑΓΚΕΡ ΦΙΕ

Για καθημερινή άπόλαυσι και υγεία, μία ΛΑΓΚΕΡ ΦΙΕ είναι τό ιδανικό ποτό. Άνοίγει την όρεξι, διευκολύνει την χώνευσι, ξεκουράζει και δυναμώνει τό νευρικό σύστημα. 'Ακόμη προσφέρει στον οργανισμό πολύτιμες διασμήνες Β, άσθεσιτο, φωσφόρο και 47 άλλα ωφέλιμα συστατικά. Για όρεκτικό ή με τό φαγητό άπολάυστε σήμερα μία ΛΑΓΚΕΡ ΦΙΕ.

ΚΑΝΕΙ ΚΑΛΟ

Μερρυγούδερ. Τόν βρήκα και τού τηλεφώνισα.

— Έδώ Χάρμας, τού είπα. Μπο-ρείτε να ειδοποιησθε άμέσως τό Λίτλτζονς να ψάξω να βρή κάποιον πού πηγαίνει στο Λέικχαμ;

Με βεβαίωσε ότι θα φρόντιζε. 'Η φωνή του είχε έκπληκτο τόνο. Μου ζήτησε να τού περιγράψω τόν άν-θρωπο πού μ' ενδιαφέρει. Τούδωσα τά χαρακτηριστικά τού Τζούλ Κόλ.
— 'Υποθέτω πώς θα ταξιδεύη με μία παλιά «Στάνταρ». Πέστε στο Λίτλτζονς να μη τόν χάσει απ' τά μάτια του, έστω κι' αν άναγκαστή-γι' αυτό ν' άφίση την παρακολούθη-σι της κ. Μπράντλεϋ... Πιστεύω άλ-λωστε πώς θα πάη να μείνη στο σπίτι της.

'Η Κρύσταλ μ' άκούγε, με ζωφρό ενδιαφέρον. 'Όταν τελείωσα τό τη-λεφώνημα, μου είπε:

— Ξέρετε, άνατριχιάζω πού άκούω τη φωνή σας, όταν μιλάτε για τέ-τοιες σοβαρές δουλειές!

Μου ήρθε ξαφνικά μία ιδέα.

— Για πέστε μου, την ρώτησα, μήπως συναντήσατε ποτέ στη λέσχη ένα κάποιο Τζάκομπι;

Κούνησε άρνητικά τό κεφάλι της.
— 'Εννοείτε εκείνον πού δολοφονή-θηκε, μου είπε. 'Όχι, δέν τόν ήξε-ρα. 'Ηξερα όμως καλά τη γυναίκα του, τη Σέλιμα. 'Εργαζότανε κι' αυτή στη λέσχη, πριν παντρευτή μα-ζί του. 'Ηταν καλή κοπέλα κι' εί-χε ξετρελλαδών με τό Τζώρτζ της. Μετά τη δολοφονία του, δέν την ξα-ναείδα πιά. Δεν ξέρω πού μένει.

»Θάδελα να τη δώ, γιατί ξέρω πώς θάμαι τρομερά δυστυχισμένη πού έχασε τόν άντρα της... 'Όστό-σο, όπως λένε, δέν ήταν μεγάλη ή απώλεια!

«Σέλιμα Τζάκομπι... είπα με τό νού μου. 'Ισως να παίζι κι' αυτή κάποιο ρόλο στην Ιστορία!»

'Η Κρύσταλ μου σφισταγκάλιασε τό λαιμό.

— Δέ μπορούμε να τά ξεχάσουμε για λίγο, δλ' αυτά; μου είπε ίκε-τευτικά. 'Εχω την έντύπωσι πώς δε νοιαζόσαστε καθόλου για μένα. Τό μόνο πού σας ενδιαφέρει, είναι αύ-τη ή φριχτή Ιστορία...

— Μα όχι, δέν έχετε δικη! δια-μαρτυρήθηκα.

— Τότε δε μπορούμε... να ξεσκά-σουμε λιγάκι; με ρώτησε πησιά-ζοντας πολύ τά χείλη της στα δικά μου.

Πώς ήταν δυνατόν να της χαλάσω τό κατήρι;...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Μου είχαν στήσει καρτέρι έξω απ' τό διαμέρισμα της Κρύσταλ. 'Επρεπε να τό περιμένα, έπειτα από την προειδοποίησι τού Μπράν-τλεϋ. Μα οι δύο μεθυστικές ώρες πού είχα περάσει με την Κρύσταλ, με είχαν παραβιάσει κι' είχα βγή στο σκοτεινό δρόμο άπρετοιμάστος, χωρίς να φανταζόμαι καθόλου τί με περίμενε...

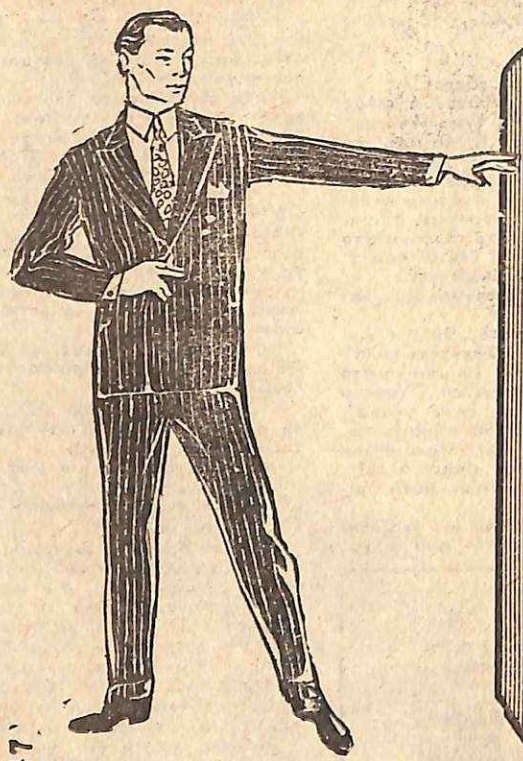
Μόλις πρόλαβα να μπήξω μιά πνιγμένη κραυγή, πριν χάσω τις αισθήσεις μου, απ' τό χτυπημα πού είχα φάει στο κεφάλι.

"Όταν συνήλθα, ήμουν ξαπλωμέ-νος στο πάτωμα άνός αυτοκινήτου πού έτρεχε όλοταχώς. Μου είχαν ρίξει ένα βρώμικο σκέπασμα στο κεφάλι και σπούς ώμους, και πάλι απ' αυτό με πατάσανε στο στήθος δύο βαρεία πόδια. Τό κεφάλι μου πονούσε δυνατά, πνιγόμουν, δε μπο-ρούσα ν' άναπνεύσω.

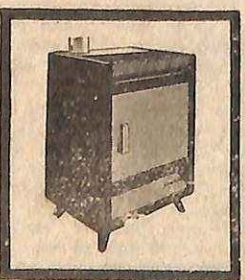
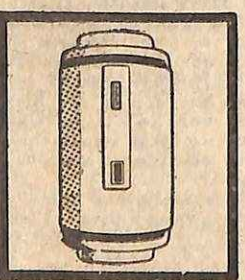
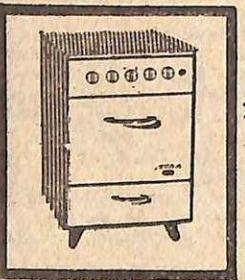
"Εμεινα άκίνητος ώστόσο, προσ-παθώντας να θυμηδύ τί μου είχε συμβή... Σίγουρα, ήταν ένα δείγμα των μεθόδων πού θα χρησιμοποιούσε ό Μπράντλεϋ για να μού δόση να καταλάβω πώς δέν έπρεπε ν' άνα-κατεύομαι στις δουλειές του...

'Αναρωτήθηκα πού με πηγαίνανε κι' αν σκοπεύανε να μου κόψουνε τό λαιμό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

11/147

Κάθε
οικογενειάρχη
προτιμάει ψυγείο
ΙΖΟΛΑ

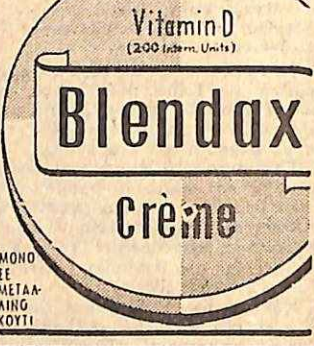
- Έγγυημένη ποιότης!
- Χαμηλή τιμή
- Προάσπις της υγείας
- Οικονομία στο σπίτι!

Η οικογένειά σας δα αγαπήσει την
οικογένεια οικιακών συσκευών
της ΙΖΟΛΑ, γιατί σχεδιάστηκε για
νά πραγματοποιήσει το όνειρο
μιάς καλύτερης ζωής!

ΙΖΟΛΑ
Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

Με την
κρέμα προσώπου
"BLENDAX" το δέρμα σας
θα γίνει απαλό, ζωντανό,
ορσικό και αέριό. Οξυγόνωση...
Οι Γερμανίδες με το λευκό
τριανταφυλλένιο δέρμα χρη-
σιμοποιούν κρέμα προσώπου
"Μιλένταξ". Η Γερμανική κρέ-
μα "BLENDAX" περιέχει VITA-
MIN D, χρησιμοποιείται
νύκτα και ημέρα, προστατεύει
από την κακοκαιρία. Περιποι-
ήστε το πρόσωπο και το
χέρια σας με "Μιλένταξ"
και θα έχετε άμεσους
αποδοτικούς αποτελέσματα.

ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ

Η τελευταία λέξη για το αδυνάτισμα είναι, όπως θα είδατε και στα κινηματογραφικά επίκαιρα, το μηχάνημα «MASSAGE A BELT».
Χωρίς δίαιτα και χωρίς καμιά άλλη προσπάθεια εκ μέρους σας ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ όπου θέλετε και όσο θέλετε.
Το θαυματουργό αυτό σύστημα, διαλύει τελείως τα λίπη, τοπικά ή ολικά και εξομαλύνει την κυτταρίτιδα, το μεγάλο βασαν των περισσότερων γυναικών. Είναι, οτι εφαρμόζεται σήμερα σ' όλα τα μεγάλα σύγχρονα Ινστιτούτα της Αμερικής. Επίσης Γενική Αισθητική Προσώπου.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
«ΝΙΚΙ»
Βουλής 16 1ος όροφος, τηλ. 22.890

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Λέχεται καθ' έκαστην 9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. οδός Μεσοβίου 25 Α' όροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΔΟΤΟΥ 49 - Τηλεφ 614.869
Ο Ιατρός ΚΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ τώως επίμηλητη Μαειντρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται έπισκέψεις καθ' έκαστην 11-1 και 5-7 μ.μ. και έπί συνεντεύξει. Τας απόρους δωρεάν έκαστην Τετάρτην.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ σούρουπο χανόταν άργα από τα παράθυρα μέσα στο άτελει του Τίτο Σπεράνι. Η νεαρή γυναίκα, που έβρισκόταν πάνω στο χιτάκι, κοιτάζετο στον καθρέφτη, αναστατώνοντας άσφα.
— Πρέπει να φύγω, είπε.
— Άλλ' ό Τίτο τη συγκράτησε.
— Μείνε, άσπλημένη μου Τζουλιάννα, την παρακάλεσε. Την ώρα αυτή που το φως της ημέρας τρεμοσβύνει, σε νοιώθω πιο πολύ κοντά μου...
— Η Τζουλιάννα σφίχτηκε πάνω του.
— Τίτο, είσαι ή μεγάλη άγάπη μου, του είπε. Ποτέ δεν ήμουν περισσότερο εύχυσμένη... Άλλά, έρεις, ό άντρας μου...
— Έχασα τον γιά το χιτήρι μου, Τζουλιάννα!
— Η νεαρή γυναίκα γέλασε νευρικά.
— Για σκέψου ναμπαινε ό Τουμάζο αυτή τη στιγμή στο άτελει σου και να μάς έδωλε άγκαλιασμένους! είπε.
— Δέ θέλω να μου μιλάς γιά τον άντρα σου, φώναξε ό ζωγράφος. Έρεις, ότι είναι ό καλύτερος φίλος μου...
— Προάγμα που δέ σ' έμπόδιζε να του πάρης τη γυναίκα του.
— Ήταν άνωτερο από μένα... Έρεις, ότι πόνεσα πολύ. Δέν ήθελα να κάνω αυτό το κακό στον Τουμάζο... Είναι ένας έξαιρετος άνθρωπος κι' έχει σε μένα μεγάλη έμπιστοσύνη.
— Μήπως πρόκειται γιά μου πλέξης το έγκωμιο του Τουμάζο;
— Όχι. Άλλά δέν άξιζε αυτή την τύχη.

Έκείνη τη στιγμή έμφανίστηκε ό Τουμάζο, κρατώντας στο χέρι του ένα περισσο...
...είπε ό Τουμάζο. Τις έβρω τις έξηγήσεις σου.
— Σήκωσε ταυτόχρονα το πιστόλι του.
— Μην κινηθής, είπε. Τζουλιάννα, πέρασε το χέρι σου στο λαιμό του Τίτο... Άφού πρέπει να πεθάνετε, είναι καλύτερο να πεθάνετε άγκαλιασμένοι... Θέλω να σάς δώ όσα σάς έδωπα ποτέ μου από την τρύπα της κλειδαριάς...
— Είχαν χάσει κι' οι δύο το χρώμα τους. Η κίνη του περιστροφού διευθυνόταν προς το μέρος τους.
— Θα μπορούσα ίσως να σάς σκοτώσω με μία σφαίρα και τους δύο, είπε ό Τουμάζο, πηγαίνοντας πιο κοντά τους.
...είπε ό Τουμάζο. Τις έβρω τις έξηγήσεις σου.
— Σήκωσε ταυτόχρονα το πιστόλι του.
— Μην κινηθής, είπε. Τζουλιάννα, πέρασε το χέρι σου στο λαιμό του Τίτο... Άφού πρέπει να πεθάνετε, είναι καλύτερο να πεθάνετε άγκαλιασμένοι... Θέλω να σάς δώ όσα σάς έδωπα ποτέ μου από την τρύπα της κλειδαριάς...
— Είχαν χάσει κι' οι δύο το χρώμα τους. Η κίνη του περιστροφού διευθυνόταν προς το μέρος τους.
— Θα μπορούσα ίσως να σάς σκοτώσω με μία σφαίρα και τους δύο, είπε ό Τουμάζο, πηγαίνοντας πιο κοντά τους.

Πρωτότυπη εκδίκησις

— Θέλεις να πής πως δέν άξιζε νάχη μία άπιστη σύζυγος; τά λόγια μου, Τζουλιάννα. Το μόνο που θέλω να πω είναι, ότι νοιώθω τύψεις. Η ιδέα, ότι πρόσδωσα τον καλύτερο φίλο μου, με βασανίζει πάντα.
— Η νεαρή γυναίκα διώρωσε τις μπούκλες των μαλλιών της.
— Κι' όμως αυτός μ' έριξε στην άγκαλιά σου, είπε.
— Μή γίνεσαι κακή, Τζουλιάννα. άπάντησε ό ζωγράφος. Το μόνο που έκανε ό Τουμάζο είναι, ότι σ' έμπιστεύθηκε στην καλύτερο φίλο του γιά να σου κάνει το πορτραίτο σου. Ήταν κακό αυτό;
— Άλλ' ή Τζουλιάννα δέ μπορούσε πιά να συγκρατηθής. Αισθανόταν την ανάγκη να βρή μία δικαιολογία γιά την άπιστία της.
— Ό Τουμάζο είχε πάψει από καιρό να ενδιαφέρεται γιά μένα, είπε. Καί μ' έστειλε σε σένα γιά να με ξεφορτωθής... Ήξερε από πριν τί θα γινόταν.

...είπε ό Τουμάζο. Τις έβρω τις έξηγήσεις σου.
— Σήκωσε ταυτόχρονα το πιστόλι του.
— Μην κινηθής, είπε. Τζουλιάννα, πέρασε το χέρι σου στο λαιμό του Τίτο... Άφού πρέπει να πεθάνετε, είναι καλύτερο να πεθάνετε άγκαλιασμένοι... Θέλω να σάς δώ όσα σάς έδωπα ποτέ μου από την τρύπα της κλειδαριάς...
— Είχαν χάσει κι' οι δύο το χρώμα τους. Η κίνη του περιστροφού διευθυνόταν προς το μέρος τους.
— Θα μπορούσα ίσως να σάς σκοτώσω με μία σφαίρα και τους δύο, είπε ό Τουμάζο, πηγαίνοντας πιο κοντά τους.

τά. Κι' αυτό θα είναι το καλύτερο... Μιλούσε πολύ ήρεμα. Θάλεγε πως χαίροταν τον τρόπο τους.
— Αυτή ήταν ή άρχική μου σκέψη, να σάς σκοτώσω και τους δύο, έλασπε. Άλλά νομίζω πως άλλαξα γνώμη... Ναι, αυτό είναι προτιμότερο... Θα σκοτώσω τον ένα μόνο.
— Τά μάτια των δύο ένόχων έλαμπαν.
— Ό Τουμάζο σώπασε μερικές στιγμές.
— Δέν έβρω, όμως, ποιόν από τους δύο πρέπει να διαλέξω, είπε έπειτα. Γι' αυτό, θ' άρσω την έκλογή σε σάς... Άκούσατε τί είπα; Σας άφνω γ' άποφασίζετε ποιόν από τους δύο θέλετε να σκοτώσω. Έκείνος που θα δεχτή να πεθάνει, θα δώση στον άλλο μία άναμνηστική άποδείξι γιά την άγάπη του και θα φύγη από τον κόσμο, έξουσιτας πως γλύτωσε τον άνθρωπο που λάτρευε... Άν άγαπούσα μία γυναίκα, θάθελα να βρισκόμουν μπροστά κι' αυτό το δίλημμα... Γιατί με κυτάξετε έτσι; Μιλάω σοβαρά.
— Όνας από τους δύο σας θα πρέπει να πεθάνει. Σεις θ' άποφασίζετε ποιός...

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΦΑΝΕΡΩΝΕΙ ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΣΑΣ

Γελάνε πιο εύκολα οι έξυπνοι και οι πλούσιοι

ΚΑΘΕ άνθρωπος θέλει, θέδεται, να γελάσει. Δέν είναι άσυνήθιστο. Δέν καταλαβαίνουν όμως όλοι τους το χιούμορ, όδτε και να αντιδρούν σ' αυτό κατά τον ίδιο τρόπο. Άλλοι γελάει σπάνια και δύσκολα. Άπερνώντας, άλλοι έχουν την ικανότητα να βλέπουν την κωμική πλευρά της κάθε κατάστασης.
Οι ψυχολόγοι, μελετώντας το αίσθημα του χιούμορ σε διάφορους ανθρώπους, έβρεκαν, ότι το στοιχείο αυτό φανερώνει πολλά πράγματα γιά το γαστρίον, την ποσωπικότητα, τη σωματική και την πνευματική κατάσταση του άτομου. Άς δούμε, λοιπόν, λεπτομερέστερα, μερικά απ' τα συμπεράσματα στα όποια καταλήξαμε:
1) Η νοσηρόσημη συμβαδίζει με το άνεπτυγμένο αίσθημα του χιούμορ. Οι μελέτες που έγιναν σε δύο αμερικανικά πνευματικά άποδείξαμε θετικά ότι οι άνθρωποι που γελάει εύκολα και με την καρδιά τους, δέν είναι γκαζοειδείς, άλλ' αντίθετος έξυπνοί και νοσηρότεροι. Όσο μεγαλύτερη άντληση έχει ένας άνθρωπος τόσο είναι ικανότερος να δει ή νοσηρόσημη πλευρά των πραγμάτων. Καί οι σωματικές που παίρνουν τους καλύτερους βαθμούς στις σπουδές τους, είναι συνήθως αυτοί που έχουν την μεγαλύτερη κλίση προς το χιούμορ.
2) Γιά να έξεσκωδίσουμε ποιό είδος άσπληνης έβρισκαν διασκεδαστικότερο οι περισσότεροι άνθρωποι, οι ψυχολόγοι του πανεπιστημίου του 'Ιλλινόις πειραματίστηκαν με φαιδρές ιστορίες και φάρσες κάθε κατηγορίας. Κατάληξε λοιπόν στο συμπέρασμα ότι σημειώνουν τη μεγαλύτερη έπιτυχία τά «άστεια» που περιέχουν το στοιχείο της εκπλήξεως. Όσο πιο άπρόσδοτο τέλος έχει μία εύθυμη ιστορία, τόσο πιο πολύ γελάει αυτός που την άκούει.
3) Γιά γέλιο σκεπτόμενα σενάρια με την κωμική θέα, Άντιθέτως δηλαδή με ό,τι πιστεύουμε συνήθως, γελάει συνήθως και πιο άνοητόκαρδα, όντε οι άπλοοι άνθρωποι του λαού, άλλα έκείνοι που άνηκουν σε άνώτερες κοινωνικές τάξεις — ίσως γιάτί ή σφάγεια κι' ή δυστυχία κάνουν τους πρώτους πιο κακόκαρδα. Πάντως, αυτό έξακολουθεί ό κοινωνιολόγος του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ Άρελ Νικελς.
4) Όσοι γελάει εύκολα, πέφτουν σπανιότερα θύματα άπάτης. Όσο πιο άνεπτυγμένο είναι κανείς το συναίσθημα του χιούμορ, τόσο πιο δύσκολα ένεγεται από μπλοφες, κόλπα, κολακείες και τεχνάσματα. Έπίσης δέν παρσώρεται εύκολα απ' ό,τι διαβάσει, γιάτί έχει το χάρισμα να «αισθάνη» άναίστοτα τις γοητείες και να ξεναρή την άληθεια από το καλοσχεδιασμένο φέινμα. Έτσι, έχει πονηρία, διορατικότητα και προσηνισμό υαλό.
5) Το άνεπτυγμένο αίσθημα του χιούμορ συμβαδίζει με την ήσυχότητα ή ησυχία. Αυτό άποδείξαμε όι έρευνες που γίνανε στο πανεπιστήμιο Γέιλ. Όσο πιο προσοφισμένος στή ζωή είναι ένας άνθρωπος, τόσο περισσότερο δύσκολο είναι να ξεναρή την άληθεια από το καλοσχεδιασμένο φέινμα. Έτσι, έχει πονηρία, διορατικότητα και προσηνισμό υαλό.
6) Το άνεπτυγμένο αίσθημα του χιούμορ συμβαδίζει με την ήσυχότητα ή ησυχία. Αυτό άποδείξαμε όι έρευνες που γίνανε στο πανεπιστήμιο Γέιλ. Όσο πιο προσοφισμένος στή ζωή είναι ένας άνθρωπος, τόσο περισσότερο δύσκολο είναι να ξεναρή την άληθεια από το καλοσχεδιασμένο φέινμα. Έτσι, έχει πονηρία, διορατικότητα και προσηνισμό υαλό.
7) Σίμωνα με μία άλλη έρευνα, άπάρχει άμεση σέση μεταξύ της σωματικής διαπαιδείας του ανθρώπου και του εύρους του χιούμορ που προτιμάει. Οι έρευνήτες καταξέσνε τά επείρα, ματάξω τους στους τρεις βασικούς κομματικούς τύπους του Χριστομένου: α) τον κοντόπαχο με το γονιό λαιμό, β) τον μαύρο δολιχόκυπο με τίς κανονικές άνωμυλίες και γ) τον ύψιλο και άδύνατο. Βρήκαν λοιπόν, ότι ο πρώτος διασκεδάζει με άστεία άπλά και σαρατά, όντε ο τρίτος προτιμά λεπτό χιούμορ, τά παιχνίδια των λέξεων και τά υπονοούμενα. Οι προτιμήσεις του δεύτερου τύπου άποτελούν ένα μέσον όρο, άναμεσα σ' αυτό τους δύο.
8) Το χιούμορ είναι ένας σπουδαίος παράγοντας της υγείας. Άποδείχθηκε δηλαδή, ότι το εύκολο γέλιο και ή ικανότης ν' άντιλαμβάνεστε τις φαιδρές πλευρές της ζωής άποτελεί μία έξαιρετική ελπίδα άσφαλείας γιά την τόσο άσπληνη ψυχική υπέρταση, κι' ό,τι άσπληνη πολύ στην υγεία, την ευτυχία και τη μακροζωία.

θα είναι... Έμπρός, λοιπόν! Κάνετε γρήγορα. Δέν έχω καιρό να χάνω.
Η Τζουλιάννα κι' ό Τίτο κυτάζθηκαν μερικές στιγμές σιωπής. Έπειτα ή νεαρή γυναίκα είπε:
— Σ' άγαπούσα πάντα, Τουμάζο.
— Άλλ' ό Τίτο με παρέσυρε...
— Θέλεις να πής πως ό Τίτο πρέπει να πεθάνει; ρώτησε ό άντρας της.
— Νέμματα! φώναξε ό ζωγράφος. Δέν είχα ποτέ την προθέσι να πρόσδωσω τον καλύτερο φίλο μου. Άλλ' ή Τζουλιάννα με προκαλούσε άκατάπαυστα και, μία μέρα, έπεσε στην άγκαλιά μου...
— Άνάνδρε, παλιάνθρωπε! ούρλιαξε ή Τζουλιάννα. Τό λες γιά να γλυτώσης την έκδίκησι του Τουμάζο;...
— Ε, λοιπόν, θα τά πω όλα! Έσύ μου έδωλες στο μυαλό την ιδέα να πρόσδωσω τον άντρα μου!
— Εγώ σούδωσα την ιδέα να έμφανισθής μισόγυμνη μπροστά μου;
— Ήταν γιά να ποζάρω.
— Πάνω στο ντιέάνι;
— Πρόστυχε!
— Άδιάντροπη! Άφού ήξερες, ότι δέν έπρόκειτο να σε ζωγραφίσω γυμνή, γιάτί έδωλες όλα σου σχεδόν τά ρούχα.
— Είσαι χυδαίος! φώναξε ή Τζουλιάννα. Σκότωσέ τον, Τουμάζο!... Πώς άνχεσας να βρίζουν έτσι τη γυναίκα σου;
— Δέ μπορείς να σκοτώσης παρ' όσον τον ένοχο, είπε ό ζωγράφος. Κι' ό ένοχος είναι ή Τζουλιάννα... Φαντάζεσαι, λοιπόν, πως σε πρόσδωσε μόνο με μένα; Όχι, φίλε μου, είμαι ένα καινούργιο θύμα της γυναίκας σου... Η Τζουλιάννα είναι άπόρρητη γιά φιλία και γιά χάδια. Σε λυπάμαι, σ' αλήθεια, γιάτί είχες την κακή τύχη να πέσης στα χέρια της... Άν διατάξης, δώσε μου το πιστόλι σου, να τη σκοτώσω εγώ!
— Ά, έτσι λοιπόν! ούρλιαξε ή Τζουλιάννα.
— Κι' ώρμησε πάνω του γιά να τον πνίξη με τά χέρια της.
— Ό Τουμάζο τους κυτάζε ατάραχος.
— Νομίζω πως δέν έχω να κάνω τίποτα άλλο έδώ, ψιθύρισε. Μπορούν να τά κανονίσουν και μόνοι τους.
Κι' έφυγε, αφήνοντας το πιστόλι πάνω σε μία έταξέρα.
★
Τό άλλο πρωί, ό ζωγράφος Τίτο Σπεράνι βρέθηκε νεκρός με μία σφαίρα στην καρδιά. Η Τζουλιάννα, καθύμιση πλάτ του, γελοώς και τραγουδούσε... Οι άστυνομικοί που μπήκαν στο άτελει, κατάλαβαν πως ήταν στο άτελει, κατάλαβαν πως ήταν τρελή. Άλλά κανείς δέ μπορούσε να μαντέψη πως αυτό τό άνατριχίλα στικό δράμα ήταν έργο του Τουμάζο, που είχε πάρει έτσι την έκδίκησι του.
Α. ΡΟΣΣΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΝΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΟΜΟΡΦΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

ΜΙΑ φορά ήταν ένας βασιλιάς, που είχε τρεις γιους.

Όταν τα παιδιά μεγάλωσαν, ο πατέρας τά-στελε να κάνουν ένα μακρινό ταξίδι, για να γνωρίσουν τον κόσμο.

Έτσι, εκεί που περνούσαν μία μέρα σ' ένα άπομορο δρόμο μίας μακρινής πολιτείας, τὰ βασιλόπουλα είδαν να κάθεται στο παράθυρό της μία πολύ όμορφη κοπέλλα.

Η νέα αυτή ήταν σταγή και όρφانه και δεν είχε παρά μόνο τη γιγνιά της.

Τη νέα αυτή τη λέγανε Τριανταφυλλιά.

Τὰ βασιλόπουλα, μέλ'ς την είδαν, θαμπώθη-καν από την ομορφιά της κι' άρχισαν να τσα-κώνονται μεταξύ τους ποιος να την πάρη γυ-ναίκα του.

Η λογομαχία τους ήταν τόσο μεγάλη, που ξεσπάσαν για μία στιγμή πώς ήταν αδέλφιοι και τράβηξαν τὰ σπαθιά τους να χτυπηθούν με-ταξύ τους.

Τέτοιος όμως ήταν ο φόρτος των σπαθιών, που ξύπνησε από τον ύπνο της μία γριά, που καθόταν σ' ένα πλαινό σπίτι.

Η γριά αυτή ήταν μία μεγάλη μάγισσα, που κατάλαβε για ποιο λόγο φιλονεικούσαν τὰ βασιλόπουλα και θύωσε. Καταράστηκε, λοιπόν, την Τριανταφυλλιά.

Τότε, η ώραία εκείνη νέα έγινε βάτραχος.

Αμέσως, τὰ τρία βασιλόπουλα, όταν είδαν την κοπέλλα να γίνεται βάτραχος, γέλοσαν, συμφιλνιόθηκαν και γύρισαν πίσω στον πατέρα τους.

Πέρασε καιρός και, μία μέρα, ο βασιλιάς φώναζε κοντά του τὰ τρία παιδιά του και τους είπε:

— Παιδιά μου, εγώ γέρασα και θάβελ'ν', ά-φισω το θρόνο μου στὸν πῶτο έξυπνο από τους τρεις σας. Λοιπόν, πρέπει να σας δοκιμάσω κι' ο νικητής θα φορέσει το στέμμα μου. Πηγαίνε-τε, και βέλ'ω να δω ποιος από σας θα μου φέρη ένα πουλάκι, που να περιή μετ' απ' το δαχτυ-λίδι μου.

Οι δύο μεγαλύτεροι αδελφοί έφυγαν μαζί κι' άφισαν τὸ μικρότερο μόνο του.

Ο μικρότερος, σὲ λίγες μέρες, έφυγε κι' αὐ-τός. Γύρισε δόση, Ρουβιά, κάμπους, πολιτείες κι' έφτασε μία μέρα κουρασμένος μπρός σ' ένα ποτάμι.

Κάθισε να ξεκουραστή κι' έβγαλε μέσα από το σακιδίό του κάτι για να φάη.

Εκεί, όμως, που έτρωγε στενωχωρημένος, βλέ-πει ένα βάτραχο να βγαίνει από το νερό και να τὸν ρωτᾷ γιατί είναι λημπμένος.

— Τί να σου πῶ; Σε τί μπορείς να με βο-θήσης εσύ, ένας βάτραχος;

— Ποιος ξέρει!... τὸν εἶπε εκείνος. Πές μου: τί έχεις;

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Η γυάρδα

ΣΤΟ σχολείο, ο καθηγητής της αριθμητικής ρωτᾷ το Νίκο:

— Πόσους πόδας έχει η γυάρδα;

Νίκος (από μέσα του): Τι έδω είναι πάλι αὐ-τή η γυάρδα; Άλλ', άσος έχει πόδας. Θα είναι εἴδη και τὰ εἴδη έχουν πόσους πόδια. (Δυνατά). Τέσσε-ρες, κύριε καθηγητά.

Οι συμμαθητές του γελοῦν.

Νίκος (από μέσα του): Νά πάρη η δαγλή! Λά-θος θάκανα. Θα είναι κανένα πουλί. (Δυνατά). Δύο, κύριε καθηγητά.

Καθηγητής (ἀναγκασμένος): Πές μας τὸν λανίστον πόσους δακτύλους έχει ο ποὺς της γυάρ-δας;

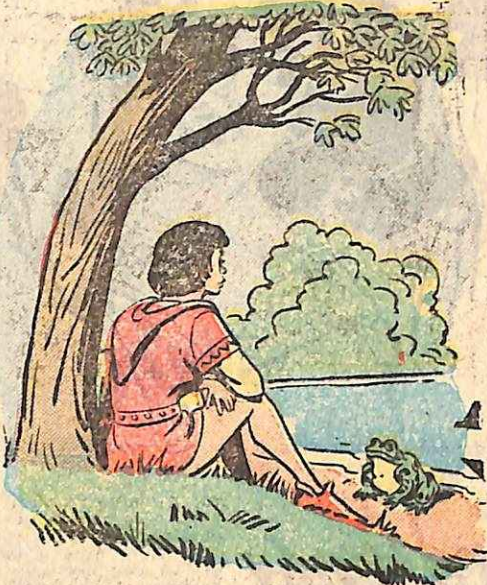
Νίκος: Πέντε!

Οι συμμαθητές του πάλι γελοῦν.

Καθηγητής: Δὲ μελέτησες καθόλου, παιδί μου. Γιατί;

Νίκος (θυμωμένος): Μά, κύριε καθηγητά, κά-ντε λάθος! Ένώ έχουμε μαθηματικά, μ' εἰετάεστε ζωολογία!...

ΜΕΚΥ-ΜΑΟΥΣ

— Τί σου συμβαίνει πάλι, βασιλόπουλό μου;

— Νά... γυρεύω ένα πουλάκι, που να περνᾷ μέσα από ένα δαχτυλίδι.

Τότε τὸ βατραχάκι πήδησε ανάμεσα στὰ χα-μόκλαδα του ποταμού και γύρισε σὲ λίγο, κρα-τώντας ανάμεσα στὰ χείλη του ένα πουλάκι, μικρό σά στραγάλι.

Χαρούμενο, τὸ βασιλόπουλο ευχαρίστησε τὸ βάτραχο κι' έφυγε να πάη πίσω στον πατέρα του.

Εἶχαν γυρίσει και τὰ ἄλλα του ἀδελφία, μᾶ-δὲν είχαν φέρει τίποτα μαζί τους.

Ο βασιλιάς πήρε τὸ μικρό πουλάκι και τὸ φύλαξε σ' ένα πολύ μικρό κλουδί. 'Επειτα χα-μογέλασε και εἶπε:

— Τώρα, παιδιά μου, θα πάτε να μου φέρετε ένα ακυλάκι, που να χωράει σ' ένα καρυδοτσου-φλο. Τόσο μικρό να εἶναι!

Τὰ βασιλόπουλα έφυγαν πάλι και ο μικρότε-ρος ξαναπήγε στο ποτάμι να βρῇ τὸν καλό βά-τραχο.

— Τί έχεις πάλι, τὸν ρώτησε τὸ βατραχάκι, κι' εἶσαι τόσο στενωχωρημένος;

— Ζητώ ένα ακυλάκι, που να χωράει σ' ένα καρυδοτσουφλο.

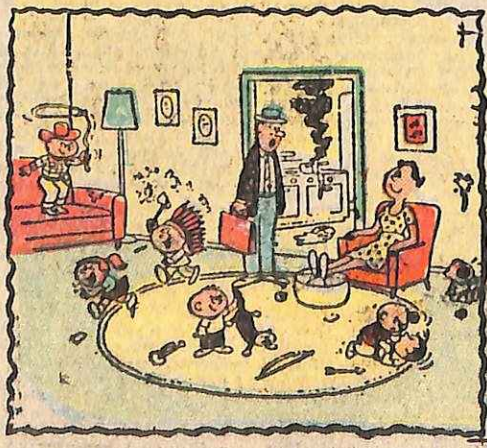
Τὸ βατραχάκι βούτηξε στο νερό και, σὲ λίγη ὥρα, γύρισε μ' ένα καρύδι ανάμεσα στὰ χείλη του.

— Άνοιξέ το! τὸν εἶπε.

Τὸ βασιλόπουλο τὸ άνοιξε κι' από μέσα πε-τάχτηκε ένα ὥραίο λευκό ακυλάκι.

Χαρούμενο τὸ βασιλόπουλο ευχαρίστησε τὸ βα-τραχάκι, και ξαναγύρισε στον πατέρα του.

Εκείνη τὴν ὥρα έφτασαν και τ' ἀδελφία του. 'Εκείνα όμως δὲν είχαν φέρει τίποτα.

Ήταν ήσυχα τὰ παιδιά σήμερα;

Ο βασιλιάς κατάλαβε πιά, ότι κάποια τύχη βοηθούσε τὸ μικρότερο και εἶπε:

— Καί τώρα θα πάτε να μου φέρετε ο καθε-νας σας τὴν πῶτο ὥραία κοπέλλα του κόσμου. 'Οποῖος τὴ βρῇ, θα τὴν παντρεύτ' και θα τὸν δώσω τὸ θρόνο μου.

Αὐτὴ τὴ φορά, εἶπαν τὰ δύο μεγαλύτερα ἀδελφία, θα νικήσουμε ἐμεῖς!

Κι' έφυγαν.

Έφυγε κι' ο μικρότερος, και ξαναπήγε να καθήση στενωχωρημένος, μπρός στην ὄχθη του ποταμού.

— Κουάε, κουάε, ἀκούει γιὰ μία στιγμή, Γυρίζει και βλέπει δίπλα του τὸ φίλο του, τὸ βατραχάκι.

— Τί σου συμβαίνει πάλι, βασιλόπουλό μου; τὸ ρώτησε εκείνο.

Αὐτὴ τὴ φορά, βατραχάκι μου, δὲ μπορείς να με βοηθήσης. 'Ο πατέρας μου γυρεύει να τὸν πάμε τὴν πῶτο ὥραία κοπέλλα του κόσμου. Για να τὴ βρῶ, πρέπει να γυρίσω ὅλο τὸν κόσμο, κι' ὥσπου να γυρίσω ὅλο τὸν κόσμο, θα ἔχω γε-ράσει!

Τότε τὸ βατραχάκι του ἀπάντησε:

— Γύρισε πίσω στο ποτάμι τὸν πατέρα σου κι' η πῶτο ὥραία κόρη ἐσθ' εκεί να σ' αντα-δώσει.

Τὸ βασιλόπουλο έφυγε με τὴν ἀμφιβολία στὴν ψυχὴ. Στὸ δρόμο, όμως, καθώς πήγαινε, ἀκούσε μεγάλο θόρυβο. Γύρισε να κυττάει κι' εἶδε να τὸν ξεπερνούν ἔξη ποντοκί, ζεμένοι σαν ἄλογα και να σέρνουν, ἀντ' γι' ἀμάξι, μία κολοκύθα. Μέσα στὴν κολοκύθα αὐτή, καθόταν ένας βάτρα-χος.

Γέλασε τὸ βασιλόπουλο μ' αὐτὸ που εἶδε και συνέχισε τὸ ἔργο του.

Όταν έφτασε όμως μπροστὰ στο παλάτι, ἀν-τίκρυσε ένα ὀλόχρυσο ἀμάξι με ἔξη ἄλογα και μέσα στ' ἀμάξι να κάθεται η πῶτο ὥραία κόρη του κόσμου.

Τὸ βασιλόπουλο γνώρισε χωρίς δισταγμό, ἄ-μέσως, αὐτὴ τὴ νέα. 'Ήταν ἡ Τριανταφυλλιά, ἡ ὥραία κοπέλλα, που τὴν προστάτευε η Νε-ρτίδα τὸ ποταμού και στὴν κατάλληλη στιγμή τὴς ξανάδωσε τὴν ἀγγελική της μορφή.

Τὴ στιγμή εκείνη έφτασαν και τὰ δύο ἄλλα βασιλόπουλα, που έφεραν τὸ καθένα από μία ὀμορφή κοπέλλα.

Μά, μέλ'ς είδαν τὴν Τριανταφυλλιά, εἶπαν με μία φωνὴ κι' οἱ δύο τους, πῶς αὐτὴ ήταν ἡ ὥραιότερη του κόσμου κι' ότι ἀξίζει να τὴν πα-ρη, μαζί με τὸ θρόνο, ο μικρότερος ἀδελφός τους.

Γεμάτος χαρὰ ο βασιλιάς, φίλησε τὸ γυιό του και τὸν φέρσε στο κεφάλι τὸ βασιλικό στέμμα.

Έτσι παντρεύτηκε τὸ μικρό βασιλόπουλο τὴ φτωχὴ καὶ πεντάμορφη Τριανταφυλλιά κι' έζησαν αὐτοὶ καλά κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιοῦμορ

Πατέρας: Πέρασα απ' τὸ σχολείο. Μάκη, και έμαθα τὸς βαθμούς του ελέγχου σου τὴς δευ-τέρας τριμηνίας. Σου είχα υποσχεθῇ, ότι, αν αὐτὴ τὴ φορά πήγαινες καλύτερα απ' τὴν πρώτη, θα σου έπαρνα ποδήλατο.

Μάκης: Μάλιστα, μπαμπά. Λοιπόν, θα μὸυ τὸ πάρης;

Πατέρας: Νά σου τὸ πάρω: 'Αφού οἱ βαθ-μοί σου είναι τρισεπτότεροι από τὴν ἄλλη φορά. Μά δὲ μὸυ λές, τί έκανες τόσον καιρό;

Μάκης: Μάθαινα ποδήλατο!...

Η δασκάλα δείχνει τὸ χάρτη τὴς 'Υδρογειοῦ στο μικρό Δημήτρη.

— Τώρα, Δημήτρη, να μὸυ βρῆς και να μὸυ δεί-ξης τὴν 'Αμερική.

Ο Δημήτρης τὴ δείχνει.

Η δασκάλα γυρίζει τότε και λέει στους μαθη-τάς:

— Καί ποῖος βρῆκε τὴν 'Αμερική;

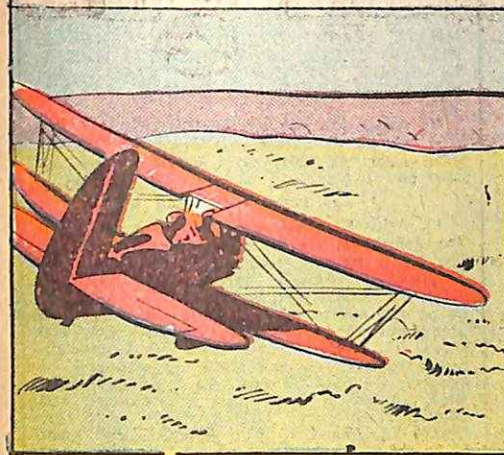
Κι' οἱ μαθητὰί ὀλοι μαζί:

— 'Ο Δημήτρης!...

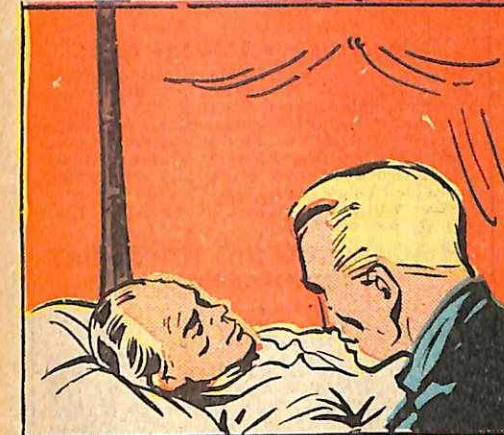
Δάσκαλος: Γιαννάκη, τί λέγεται τρίγωνο;

Μαθητής: Τρίγωνο λέγεται τὸ... τρίπαγωνο που έχει μονάχα τρεῖς πλευρές!

Ένας τολμηρός πνέτορος

Ο Τζιμμι 'Αντζελ ήταν ένας από τους ἄ-σους τὴς αεροπορίας κατά τὸν πῶτο πανκό-σμιο πόλεμο. Όταν μετὰ τὸ τέλος τὸ πολ-λέμου ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του, τὴς 'Ην. Πολιτείας, ἀγόρασε ένα μικρό αεροπλάνο και μετέφερε, μ' αὐτὸ πλούσιους ἐκκεντοι-κούς και ἐξερευνητὰς σὲ ὅποιο σπηεῖο τὸν ζητούσαν. Μία μέρα ένας κυνηγός, που ὠνο-μαζόταν Ουίλλιαμσον

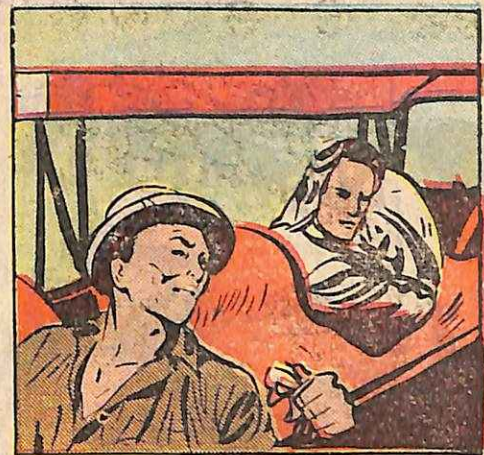
Τρία χρόνια ἀργότερα, ο έτοιμοθάνατος Ουίλλιαμσον καλοῦσε κοντά του, τὸν τολμη-ρό αεροπόρο και τὸν εἶπεν:

— Κανείς απ' ὅσους πῆγαν στὰ μέρη ἐκεῖ-να με τὰ πόδια δὲν ξαναγύρισε ζωντανός. Έσύ όμως μπορείς να πῆς με τὸ αεροπλάνο σου. 'Η περιοχὴ δὲν έχει μόνο χουσαφι, να και πολλὰ ἄλλα θαυμάσια πράγματα...

Επιστρέφοντας στὸ Καράκας, ο Τζιμμι έ-τρεξε στὴ Γεωγραφική 'Εταιρία και ἀνάνγει-λε στον ἐξερευνητὴ Γκαρντὸνα τὴν ἀνακά-λυψί του. 'Εκείνος ἐνθουσιᾶστηκε και δέχτη-κε να τὸν ἀκολουθήσει. Σὲ περίπτωση, που τὸ αεροπλάνο τους θα πάθαινε ἀσάφη κατά τὴν προσέλευσιν, θα έπέταλιν ένα ἄλλο σὲ βο-θείά τους.

Ένα μῆνα ἀργότερα τὸ αεροπλά-νο ξεκινούσε με τρεῖς ἐπιβάτες...

...του ζήτησε να τὸν μεταφέρη κοντὰ στις πηγές του 'Ορινόκου. Πετᾶσαν πάνω από πα-νύψηλα βουνά και τέλος ἐστάσαν πάνω από μια ἐπέρανη ζουνγκλα. 'Ο Ουίλλιαμσον τὸν ζήτησε τότε να προσευνωθουν σὲ μία μικρὴ ἔκτασ, που τὰ δέντρα αἶψιν ἀκάλυπτη και τὸν διαβεβαίωσε πως ἀξίζει τὸν κόπο να δια-κινυνεύσει. Μόλις προσευνώθηκαν πῆρε ένα σακκο κι' ἐξαφανίστηκε...

Μετὰ τὸ θάνατο του φίλου του, ο Τζιμμι ξαναγύρισε μόνοι του στο μέρος ἐκεῖνο, στὰ δάση τὴς Βενεζουέλας και προχώρησε πῶ-δαθιὰ. Βρέθηκε ἐπὶ μέσα σ' ένα μενάλο σαράντι, τὸ ὅποιο θα είχαν σκαυεὶ τα νερά, που κυλούσαν ἐκεί από χιλιάδες χρόνια. Προ-χωρώντας ο Τζιμμι ἀκούσε ένα θόρυβο, που μεγάλωνε συνεχώς...

...Η γυναίκα του Τζιμμι θέλησε να δοῖ-σκετὰ κοντὰ του στὴ μενάλη αὐτὴ περσιέ-ταια. 'Αφού πέταξαν πάνω από τὰ νερά, που είχαν 150 μέτρα πλάτος και 930 μ. ὕψος ὁ Τζιμμι προσπάθησε να προσγειωθῇ, να κα-τέστρεψε τὸ αεροπλάνο του. Τὸ αεροπλάνο, που πῆνε σὲ ἀναχώρησιν τους, δὲν τὸν ἀνα-κάλυψε κι' ἐπὶ οἱ τοεῖς νεκρὸι ἐξερευν-τὰι θεωρήθηκαν χαμένοι.

Μα μέρα, κάποιας κυνηγός εἶδε να παρου-σιάζονται μπροστὰ του τρία φαντάσματα: 'Ήταν ο Γκαρντὸνα, ο Τζιμμι 'Αντζελ και ἡ γυναίκα του. Εἶχαν ἀνακαλύψει με κίνδυνο τὴς ζωῆς τους, τὸν ἐπὶ τὸν καταστροφὴ τὴς Γης. 'Η πρώτη ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ ἐστάσε ὡς ἐκεῖ τὸ 1948 κι' ἔδωσε στον κα-ταστροφὴ τὸ ὄνομα του ἀνθρώπου, που τὸν ἀνακάλυψε: τὸν 'Αντζελ.

...Υστερα από ἀρκετὲς ὥρες ξαναγύρισε και ἀνοίγοντας τὸ σακκο, που σήκωνε με με-νάλη δυσκολία, εἶδισε στον καταπληκτὸ Τζιμ-μι τὸ περιεχόμενό του: κομμάτια από ἀτο-μιο χουσαφι.

Ο θόρυβος αὐτὸς ἐνῆνε ὕστερα από λίνα ἐκκωφαντικὸς και ο Τζιμμι 'Αντζελ θρέθη-κε ζαφνικά μπροστὰ σ' ένα καταπληκτικό θέαμα: Εἶδε μπροστὰ του ένα ποτάμι, που ε-μοιάζε σαν να ἐπέστε από τὸν οὐρανό. Ἀ-νέθηκε πετώντας ὡς τὴν κορυφὴ του κατασ-τροφὰ και ὑπὸ ὀνίσις πως τὰ νερά ἐπέφταν από ὕψος χιλίων περσῶν μέτρων.

Μα μέρα, κάποιας κυνηγός εἶδε να παρου-σιάζονται μπροστὰ του τρία φαντάσματα: 'Ήταν ο Γκαρντὸνα, ο Τζιμμι 'Αντζελ και ἡ γυναίκα του. Εἶχαν ἀνακαλύψει με κίνδυνο τὴς ζωῆς τους, τὸν ἐπὶ τὸν καταστροφὴ τὴς Γης. 'Η πρώτη ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ ἐστάσε ὡς ἐκεῖ τὸ 1948 κι' ἔδωσε στον κα-ταστροφὴ τὸ ὄνομα του ἀνθρώπου, που τὸν ἀνακάλυψε: τὸν 'Αντζελ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΗ Ρίτα την αντιπάρθησα απ' την πρώτη στιγμή που την είδα. Δεν είχα καμιά δικαιολογία, γιατί ήταν όμορφη γυναίκα και χαριέστερη ευγενικά τον άδειό μου τον Άλκιμα. Και μέσα όταν πήλκε στο μαγαζί μας. Τη συνοδεύει ένας ηλικιωμένος άντρας κι ένας λεπτός νέος. Αυτούς τους δύο, τους είχαμε ξαναδεί το περασμένο φθινόπωρο. Ήταν ο Τζιμ Χάρρισον κι ο γιος του. Τους άρεσε το κυνήγι. Και στην περιοχή μας, κοντά στα σύνορα του Καναδά, υπάγεται ένα δάσος σιεδόν παρθένο, γεμάτο άγρια ζώα, σωστός παράδεισος για τους τολμηρούς. Γι' αυτό είχαμε ανοίξει κι' εμείς εκείνο το κατάστημα ειδών κυνηγιών και κάνουμε γυράς δουλειές.

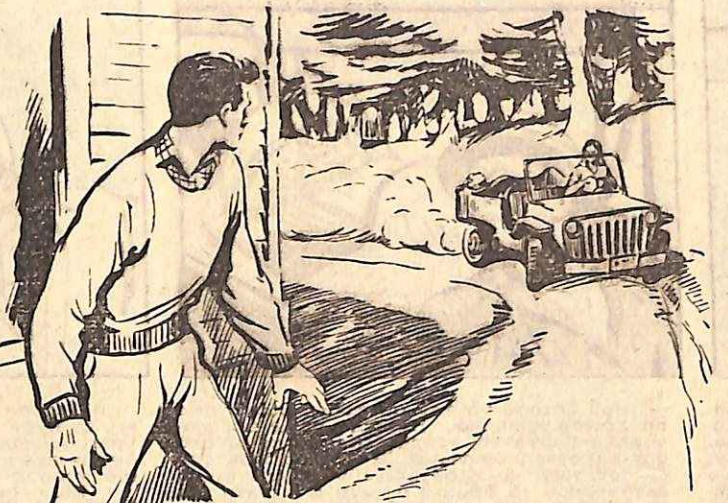
Παράδειξή αυτή η γυναίκα! Είπα στην αδελφή μου, όσο οι πελάτες μας φώναζαν κι' έβγαζαν. Έγινε πάλι της κάτι το άγριο και... πώς να σου πω... δε μ' άρεσε το όθος της.

Μίλησε πάλι το αστυνομικό μου ένστικτο: με κορόιδευε ο Άλκιμας. Μπορείς να κρίνεις έναν άνθρωπο που μόλις τον είδες... Κι' αλλιώς, κάτι περισσότερο από σένα θα έβρη ο γιος του Τζιμ Χάρρισον που την παντρεύτηκε... Νταήθ, θα κάνεις καλά να συμμαζέψεις τα μυαλά σου και να συγκτεθώ σιδηρή δουλειά. Ξέρω πως σου έχει κολλήσει η ιδέα να γίνεις ντετέκτιβ! Άλλωστε σε γροιάζονται στο μαγαζί... Νά, η κυρία Ρίτα έβγαζε τη ζακέτα της. Βόλτησε σε μία άκρη. Θά γυρίσει ασφαλώς να την πάρει.

Σήκωσα κακόκεφο της ζακέτα. Κι' ήνα πη ένα κοντάκι. Και μου διηγήθηκε με κομμένες φράσεις τι είχε συμβεί.

Το περασμένο θρόδο, είχαν κατασκηνώσει, με τον άντρα της και τον πεθερό της, στο Σαϊντ Γκράντ. Ένα κοιμάτο το δάσος γεμάτο πανύψηλους θάμνους, που άπλωνε 20 μίλια απ' το δρόμο. Ο Τζιμ Χάρρισον είχε μια όραση και προσγειώθηκε σ' ένα ξέφωτο. Βρήκαμε εύκολα το Τζιμ Χάρρισον, κοντά σ' απομεινάρια της κατασκήνωσης. Ήταν πραγματικά τυτυπημένος στην κοιλιά: αλλά ζούσε άκοιμη.

Τον πήγαμε αμέσως σ' ένα νοσοκομείο του Καναδά. Και μπορούμε να καυχήμαστε ότι σ' ένα χρόνο...

Το άπονεμα της Πέμπτης άκουσα ξαφνικά τη μηχανή του τζιπ και πετάχτηκα στο δρόμο...

Έγκλημα στο δάσος

Είνα θιόλο, που ήταν διπλωμένο μέσα της. Έπεσε στο πάτωμα κι' άνοιξε μόνο του σε μία σελίδα. Το πήρε κι' έβλεπε με μάτια...

Ήταν ένας κώδικας, νόμος κι' είχε ανοίξει άκριτος στις παραγράφους που άφορούσαν θέματα κληρονομιάς. Τόλκελα και τ' άκούμπισα στο τραπέζι. Προσέξα πως ήταν ο λοκάιοιουρο. Μόνο στις σελίδες που είχε άνοιξει, ήταν λιγάκι εθρομένο.

Ώστε η κυρία Ρίτα ένδισαρόταν ιδιαίτερα για τους νόμους που άφορούσαν τις κληρονομίες. Γιατί άραγε... Ο πεθερός της ήταν πραγματικά πολύ πλούσιος...

Περμένα να θνή ο Άλκιμα το μαγαζί, και μόλις έμεινα μόνος ξαναπήρα το θιόλο και διάβασα προσεχτικά τις δύο φθρομένες σελίδες. Άνταξα στο άλλο άπονεμα και μία παράγραφος που έλεγε ότι η νύφη δεν έχει κανένα δικαίωμα στην κληρονομία του πεθερού της.

Άνασάκωσα τους όμους μου, κι' άπορώντας να καταλάβω τι μαγέρενε η Ρίτα, και τότε πάλι το θιόλο στη ζακέτα.

Τ' άλλο πρωί, ο Τζιμ Χάρρισον, ο γιος του κι' η γυναίκα του νοίκιασαν το τζιπ μας και ξεκίνησαν για κυνήγι. Ύψηρε άνα μενοπάτι. που προσκορόδε κοιμά έντηναρία μέτρα μέσα στο δάσος. Άλλ' από και και πέρα ήταν άναγκασμένοι να έγκασταλέμην το τζιπ και να συνεχίσουν με τα πόδια.

Μας έλυν άδοιοίση: πώς θα γύριζαν σε μία θροιά. Το άπονεμα άωας της Πέμπτης, άκουσα ξαφνικά τη μηχανή του τζιπ και πετάχτηκα στο δρόμο.

Οδηγούσε η Ρίτα. Ο άντρας της ήταν έαυλωμένος στο πίσω κάθισμα. Η γυναίκα φαινόταν ένταλμένη. Τα μακριά μαλλιά της πέφταν άντέμιστα στο όμους της, το πουκάμισό της ήταν έαυλωμένο και το πρόσωπό της κατάλγω.

Ο Χάρρισον είχε πέσει σε λήθαργο. Το κεφάλι του, το στήθος του και το δέξ του γέρι ήταν γεμάτα πληγές που άμυροοοοσαν.

Βοήθησα τη Ρίτα να με μεταφέρει στο σπίτι μου, που ήταν το πιο κοντινό, και τηλέφωνα στο γιατρό.

Όσοι νύφη άκείνος η Ρίτα έα, κλάψε σιωπηλά, γυριμένη πάνω απ' τον άναόθητο άντρα της. Της έδωσα

άκούσει κάποιον θόδο κι' είχε πάσει να δει μήπως τόνιούσε άκεί γύρω κανένα άγριο. Μά, πάλι προάβη ν' άπομεινάρια, παρατάχτες. Το όλο από κρεμάται άνάποδα στον άωο του, πέρα βατά κι' η σφαίρα του τρούπας την κοιλιά.

Την ίδια στιγμή, ένα κοιμάτι θρόδου έακόλανε απ' τη δόνηση της ντυφοκιάς και πέφτοντας γύρω στο νεότερο Χάρρισον, που κοιμότανε μέσα στο σάκκο του.

Βρόθηκα άποστά στο πίσω τραγικό δίπλωμα της ζωής μου! συνέγινε η Ρίτα. Ήσουν στην καρδιά ενός έαυλου δάσους, με δύο άντρας θροαί πληγωμένους, που έαζρόντουσαν από μέσα. Άν δεν τους μετέφερα γρήγορα στο γιατρό, θα πέθαιναν.

Μ' έπες ήταν δυνατόν να μεταφέρω και τους δύο... Τελικά, προσπάθησα να άσσω τον άντρα μου. Τον φορτώθηκα στην πλάτη μου και τον κοουάλησα, μέσα στη νύκτα, άνάμεσα στο πυκνό δάσος... Πάλλες θορές έπεσε, και νόμισα πως δε θ' έβγα το κορόνιο να έαυασακόβη! Άλλά, δέξα τώ θωδ. Έφτασα κάποτε στο τζιπ...

Τάσο τα λόγια της άσο και το παρουσιαστικό της, ήταν άαλθινα συγκινητικά. Κάτι άωας μέσα μου μ' έαυόδιζε να τ' άπείσω, κι' οι ύποψίες με θροαίναν...

Ο γιατρός δε άπορόσε να κρίνει τίποτα: Ο Χάρρισον πέθανε τ' άλλο μεσημέρι. Σ' άλο αυτό το διάστημα, η Ρίτα δεν ένε φωνή κανέλας απ' το πρόσωπό της. Άναόθηκα με όση και να κοιμήθ, άν κι' ήταν σθερά ένταλμένη απ' την άπορόσθαση προσέβα: που είχε καταβεί.

Έτσι, τουλάγιστον μου διηγήθηκε ο άδελφός μου, όταν γύρισα απ' το δάσος, και μάλ'στα με καλή συντροφιά...

Μά άς μη άας έαλίζω με άνιγνατά. Το πράγμα είναι άπλο: Μόλις ήρθε ο γιατρός έβυνα απ' το σπίτι μου κι' έτρεξε στον καλλιτερο πλάτη μας, το θροαίνον Ράτρερ, που ένα μία θίλα έαί κοντά κι' ένα έλικόπτερο για να πνέαι την άπορόσθαση στο δάσος.

Το έλικόπτερο με έαυέφερε σε

στάει τη σωτηρία του, γιατί δε θ' άντεχε πολύ άκόμα, άν δεν τον έαίκαμε.

Μόλις συνάβη, κι' έπειδή σθεδόνε μήπως πέθανε πάλι προάβη να μιλώ. Όλαως πώς τον είχε πυροβόλησει η νύφη του, ένω κοιμόταν ο άντρας της!

Το στέδιο της Ρίτας ήταν έαυπο. Ήθερε πώς, άσο ζούσε ο γέρος, δε θα την άβνε να σπαταλήση την περιουσία του. Γι' αυτό είχε άαφασίσει να τον σκατώσει, ώστε να τον κληρονομήσει ο άντρας της, που θα τον έκανε δέι ήθελε, και να σκαρώσει έπειτα το παρωαίβι για το άτόνημα.

Δεν ήθερε άωας πώς οι πανάγοι θροαί σπαταλέ με το παρωαίβι, και τάχα έαέποντας πώς η ντυφοκία είχε άάν άποτέλεσμα να θροαί ο άντρας της κάτω απ' τις πέτρες!

Μά δεν παραιτήθηκε... Για να κληρονομήσει την περιουσία του Χάρρισον, έπρεπε ν' άποδείξη πως ο πεθερός της είχε πέθανε πάλι απ' τον άντρα της.

Δεν τόλμησε άωας να τον άποελεύσει, γιατί άν έρισκότανε κάποτε το πώμα του, κανείς δε θα πίστευε πως είχε στέψει κατά λάθος στο κορμί του δύο θροαίρες μαζί... Τον παρωαίσε λοιπόν, σάγυρη πώς θα πέθαινε απ' το τραύμα του ή θα τον τρώγανε τ' άγρία, και κουάλησε 20 όλόκληρα μίλια τον άντρα της, ώστε να έχη άμυνες πώς ζούσε άκόμα.

Και θα πετύχαινε το στέδιο της, άν δεν τυχαίνα να έαυασ άκείνο το θιόλο στο μαγαζί μας, και να προσέσω ένώ ποία άρθεα την ένταλφά μου...

Τώρα είναι στη φυλακή και περιμένει τη δική της πού θα τη στείλουν άν έλικτρική κορέκλα. Όσο για μένα, έμεινα πολύ εθροαίσημένος, γιατί ο άδελφός μου έαίτηκε πάλι για τις ντετέκτικές μου [καγόνητες και μ' άφισε να καταλαγώ στην άστυνομία.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Η χρυμένη παροιμία

- 1) ΚΛΕΙΣ, 2) ΥΒΡΙΣ, 3) ΤΑΞΙΣ, 4) ΟΣΤΙΣ, 5) ΠΑΡΙΣ, 6) ΤΡΕΙΣ, 7) ΕΛΛΙΣ, 8) ΗΡΩΙΣ, 9) ΝΗΕΙΣ, 10) ΥΜΕΙΣ, 11) ΝΗΣΙΣ, 12) ΓΥΡΙΣ, 13) ΑΣΠΙΣ, 14) ΜΕΡΙΣ, 15) ΕΞΕΙΣ, 16) ΕΛΠΙΣ, 17) ΝΥΣΙΣ, 18) ΘΕΜΙΣ, 19) ΑΚΡΙΣ, 20) ΕΛΕΙΣ, 21) ΛΕΙΣ, 22) ΣΕΛΙΣ, 23) ΟΡΝΙΣ, 24) ΝΙΨΙΣ.

Η παροιμία, που σηματοδοτείται με τ' άρκια και με τ' άπαρόντα ένδισαμε γράμματα είναι: «Κουτό ποτέ μιν κυνηγας, με σένα θα γελάσουν».

Σωστό — Άδης

- 1) ΛΑΘΟΣ (του Κάλου). 2) ΣΩΣΤΟ (τά έαήμερα). 3) ΛΑΘΟΣ (τόσο οι στίχοι άσο, κι' η μουσική όφελεται στον Ρουζιέ ντε λ' Άλ). 4) ΛΑΘΟΣ (το 79 μ.Χ.). 5) ΣΩΣΤΟ, 6) ΛΑΘΟΣ (τά δύο παιδιά που άπέκτησε με την πούτλη του γυναικά πέθαναν πολύ μικρά και με τη δεύτερη δέν έπέκτησε κανένα). 7) ΛΑΘΟΣ (έχει άόνο 30 έατομάρια κατακόρυφα, άν και είναι μαγάλυτερη σε έκταση). 8) ΣΩΣΤΟ (44, 45 ή 46). 9) ΛΑΘΟΣ (είναι η ύψηλότερη ποστέουσα του κόσμου, 1797 μ.). 10) ΛΑΘΟΣ (άπό τον Ιταλό Τζ. Μάρτζι). 11) ΛΑΘΟΣ (το κάθε δέντρο δίνει το πολύ 50 με 60 καρπούς, που άντιστοιχούν με 3 κιλά κακάο). 12) ΣΩΣΤΟ.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

- 1) Κλάρκ Γκέμπλ, 2) Άα Γάρντερ, 3) Κάρο Γκράντ, 4) Άάνα Τάινερ, 5) Μαρτέλλο Μαστρογιάνι, 6) Θραουσούδ Άνουά, 7) Μπάστ Άλκαστερ, 8) Τζην Σίμμεν, 9) Γουίλ Μπρόνερ, 10) Κιμ Νόβακ.

Όμοιομορφία έλλοιμομορφών

- 1) ΟΡΟΦΟΣ, 2) ΣΟΛΟΜΟΣ, 3) ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ, 4) ΚΟΛΟΣΣΟΣ, 5) ΠΟΣΟΣΤΟΝ, 6) ΜΟΛΟΣΣΟΣ.

Ποιά πράγματα έλλαξαν θέσι;

- 1—2) Το έαζο στην κάτω γωνία άριστερά με το έαζο που έρισκόταν στο στρογγύλο τραπέζι του κέντρου, 3—4—5) Το έαζο με το στέδιο, πάλι στο πρότο, και τά δύο έαζα πάνω στο άπονεμα, 6—7) Τα δύο έαζα πορωαίτα στο ένω άνω άκρο της εικόνας, 8—9) Οι φωτογραφίες πάνω στο έαζο άποφές, 10—11) Τα δύο μικρά τραπέζιόνα στην κοιλία και στο τραπέζι με το έαζο, 12—13) Οι δύο πολυθρόνες.

Η λύσις του ύπ' άριθ. 847 σταυρολέξου

- Όριζόντιος: 1) ΑΣΕ — ΠΑΛΛΗΚΑΡ — ΑΚΕ, 2) ΜΑΛΑΙΣΙΑ — ΑΝΑΛΑΧΑ, 3) ΑΤΑΚΤΟ — ΒΑΝ — ΣΥΝΟΡΑ, 4) ΙΣΟΣ — ΜΕΝΑΜ — ΣΙΝΙ, 5) ΠΡΙΝ — ΚΑΡΩΤΙΣ — Α'ΙΣΑ, 6) ΑΙΣ — ΚΑΤΑ — ΑΣΙΑ — ΑΤΙ, 7) ΝΚ — ΣΑΜ — ΝΑΣ — ΩΡΑ — ΑΜ, 8) ΤΑΡΑΜΑΣ — ΑΝΑΜΕΣΑ, 9) ΕΤΙ — ΠΙΣΟΝ — ΜΙΑ, 10) ΑΝΑΡΙΑ — ΤΡΑΓΑΝΗ, 11) ΟΠ — ΝΟΡ — ΟΝΕ — ΟΡΗ — ΤΡ, 12) ΝΟΠ — ΣΑΡ — ΑΙΓΑ — ΚΕΑ, 13) ΙΜΑΣ — ΚΡΕΜΑΑ — ΚΑΛΙ, 14) ΑΡΑΜ — ΑΣΑΦΗ — ΜΑΜΑ, 15) ΑΧΑΡΙΣ — ΤΕΙ — ΠΑΤΑΡΙ, 16) ΒΟΤΑΝΙΚΗ — ΝΙΤΡΙΚΟΝ, 17) ΑΙΑ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ — ΙΣΩ.

- Καθέτως: 1) ΑΜΑ — ΠΑΝΤΑΛΟΝ — ΑΒΑ, 2) ΣΑΤΙΡΙΚΑ — ΑΠΟΜΑΧΟ, 3) ΕΛΑΣΙΣ — ΡΕΝ — ΠΑΡΑΤΑ, 4) ΑΚΩΝ — ΣΑΤΑΝ — ΣΑΡΑ, 5) ΠΙΣ — ΚΑΜΠΟΣ — ΜΙΝΑ, 6) ΑΣΟ — ΚΑΜΑ — ΙΡΑΚ — ΣΙΝ, 7) ΑΙ — ΜΑΤ — ΣΠΑ — ΑΡΑ — ΚΑ, 8) ΑΒΕΡΑΝ — ΟΡΕΣΤΗΣ, 9) ΑΝΩ — ΑΡΣΕΝ — ΜΑΣ, 10) ΚΑΝΑΤΑΣ — ΕΛΑΦΙΝΑ, 11) ΑΝ — ΜΙΣ — ΑΝΤ — ΙΛΗ — ΙΣ, 12) ΡΑΣ — ΣΙΩΝ — ΡΟΓΑ — ΠΤΙ, 13) ΙΑΥΣ — ΑΡΑΜΑΡΑ — ΜΑΡΑ, 14) ΑΝΙΑ — ΑΜΙΓΗ — ΚΑΤΙ, 15) ΑΤΟΝΙΑ — ΕΛΑ — ΚΑΜΑΚΙ, 16) ΚΟΡΙΣΤΑΣ — ΝΤΕΛΑΡΟΣ, 17) ΕΣΑ — ΑΙΜΑΤΗΡΑΙ — ΙΝΩ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΓΕΡΙΚΟΥ	
Έτησια	Δοχ. 240
Έξυμνος	120
Γαλμνος	60

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΓΕΡΙΚΟΥ	
Έτησια	Αίδας Αγγλίας 6
.....	Δολαρία 17
.....	Φρ. Βέλυ 840
.....	Φρ. Γολά 8.650
.....	Φρ. Ελβ 73
.....	Μάρκα Γερμ. 72

Έυθαλατά Έσωτεροκό δια ταχυδρομική έπίταλη και Έξωτεροκό δια ταχυδρομική τοιστή πρέ το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Άσναναναίου 4, (Πλατεία Κλαυδιάνος), Άθηναι.

Έ.Εμ. Μπακλατζής και Σιας Ε.Ε. Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διεθυντή: Δισαγική, άπτε και ύπευθυνος κατά Νόμον ΕΜΗΝΑΝΟΥΑ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Διεθυντής και ύπευθυνος Ιαπωνοαίου ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΙΑΣ Νάταβων 24, Παλαιόν Φάληρον

Η ελληνογραφία μας

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Α. Λ. άπάντησε ταχυδρομικές στούς: Α. Λάιον, Λεμεσό και Άδριαναν Ιωάν. Λάρισα. Το «Άνθος άγρο» και η έπείρεδικα να στείλουν τη διεύθυνση τους.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομικές στούς: Ν. ΔΙΑΜΑΝΤΟΥΛΙΣ, ΑΛΕΧΑΝΔΡΙΑ, ΑΛΕΧΑΝΔΡΑ ΙΝΓΛΕWOOD, AUSTRALIA, Σοφίαν Νανάκου, Θεσσαλονίκη και Ευσάβιαν Άποστολίδου, Λάρισα.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομικές στούς: Σακράτην Κωνίτιν, Κούτραν Γεώργιον, Ζαμπάτην Μιχαήλ, Ιορδανίδην Κωνίτην και Ιωάννου Φωτεινόν.

Ο Άναστασιος Ιωάννου, (22 χρόνων), Ταχ. Κίβ. 517, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Βάσος Κωνσταντίνος, (17 χρόνων), Ταχ. Κίβ. 219, Λάνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφάρη με νέους από την Έλλάδα, με σκοπό την άνατάληγ καρτ — ποστάλ και τη σάναφι μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας Σ. Άναστασιάδης, (17 χρόνων), Άγιος Δομέτιος, Κύ

χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η VETATRIANTAFILIDOU, GALATA L'UECI HENDEK SPIR AP 1331, ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, κυρίως από την Ελλάδα και ιδιαίτερα με δασκούς σπουδάζοντες σε δραματικές σχολές, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η MARIA — STELLA, (18 χρόνων), POSTE RESTANTE RUE MOHAMED, BAY CA'IRE, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αμερική, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η G. LEWIS, 28 RICHMOND CRESCENT LONDON N.1., ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα, στην αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Το ίδιο επιθυμεί και η **L. ANASTASIA DOU,** για την οποία ισχύει η ίδια διεύθυνση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η TIN A LITOU, HAMALBASI SAMANCI ALI SOK No 7111 BEYOGLU, ISTANBUL, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους κυρίως από την Αθήνα, ηλικίας 30—35 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η MARGA ACHILLES, 23 COURTEFIELD GARDENS, EARLS COURT, S.W.5, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η FOTIKA DESIPRI, HAMALBASI KURDELE SOK. AMERKAN AP No 1312, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ROSA MARIA MENDEZ PERALTA SAUL 16—4 Co GUADALUPE TEREYAS, MEXICO 14, D.F., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από την Ελλάδα και από εξωτερικό, ηλικίας 27—30 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φιλίας ή το γάμο. Παρακαλεί δασκούς ή παντήσαντες να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η MELLE DIAMANTI, B.P. 35, ISMA'ILIA, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους από την Ελλάδα και το εξωτερικό, καθώς και με ναυτικούς, ή κίους άνω των 27 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

Τρεις φίλες, η **MARINA ZACHARIA DOU, η DESPINA FLORA και η DANA HATZIOULOU, HAMALBASI YENIOL MEKKE SOKAK No 11, STAMBUL, TURKIYE,** ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό, ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Παρακαλούν δασκούς απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η ALEKA MARELI, BÜYÜKDERE MEKTER, SOK No 24, BOGAZICI ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί δασκούς απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η ALEKA MARELI, BÜYÜKDERE MEKTER, SOK No 24, BOGAZICI ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί δασκούς απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η NINA PETRIDOU, BEYOGLU EMIR NEVRIZ SOK. 1012 ISTANBUL, TURKIYE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με κυρίως, ηλικίας άνω των 45 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Η KET TALA ROU, BÜYÜKDERE CADDESİ No 199, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με σοβαρούς κυρίως, ηλικίας 46—50 χρόνων, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής γνωσης.

Η CARMEN CITA, B.P. 1126, CA'IRO, EGYPT, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας άνω των 25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η REA RALLI, (18 χρόνων), και η EVA STAKAMANI, Co SINDOUA 3 RUE APOLE, HAMID SA'ID, CA'IRO, EGYPT, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20—30 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η GUADALUPE MENDEZ A. ARTEAGA, SINA LOA 203 DEPT. 6, COL. ROMA, MEXICO, D.F., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα ή το εξωτερικό,

Αδελφικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Όσα προκλείπει το άθλητικό ρεπορτάζ των εβδομαδιαίων

Ο κ. Βήχος, γενικός γραμματέας του Αθλητισμού μας πήγε στο Κάιρο για να μελετήσει τον τρόπο που κτίζουν οι Αιγύπτιοι τις αθλητικές τους εγκαταστάσεις.

★ Και άλλο χελιδόνι για την Αυστραλία.

— Αυτή τη φορά είναι ο Άμπος της ΑΕΚ.

— Ο οποίος ετοιμάζεται να πάρη των ομπατιών του και να μεταναστεύσει.

— Στο μεταξύ, η ΕΠΟ... δεν καθιέρωσε το τραγουδάκι του Σπάρτακου «Θά σ' πάρω ν' α φύγουμ», ως ποδοσφαιρικό θούριο.

★ Λίγη κοσμική κίνηση.

— Ο Χόρνης του Ατρουμήτου παντρεύτηκε.

— Έτσι υπάρχει έλπιδα να ημερέψη στα γήπεδα, όπου θεωρείται ένα από τα λίγα ετεροκίνητα του ελληνικού ποδοσφαίρου.

— Ο Στέλιος Σάχος, το Πανωνίου απόκτησε τον πρώτο γιο.

— Και, μόλις ο εϋτυχής πατέρας άκουσε το μαγικό, στο διάδρομο της παιδικής κλινικής, όπου περιμενε, γεμάτος αγωνία, ανέκραξε:

— «Επί τέλους. Η Έθνη μας θ' αποκτήσει... τερματοφύλακα».

★ Ο Δομάζος του Παναθηναϊκού έγινε... γουλί.

— Δηλαδή στρατεύθηκε και έγκλη εν χρώ, όπως συνήθιζε να κουρεύονται όλα τα... Ιταλάκια.

— Και ο προπονητής του «Τριφυλλίου», κ. Γκέμι, τραβά τα μαλλιά του.

— Αυτή η έκδικη απειλή έχει τους λόγους της, στην απόδοξη της πράσινης ομάδας μέσα στο γήπεδο, ή οποία «εφέτει» όπως είχαν την ευκαιρία να διαπιστώσουν οι φίλοι στον τελευταίο φιλικό αγώνα μεταξύ του ΠΑΟ και της Βραζιλιάνης Κρέμιο, όπου η πρωταθλήτρια Ελλάδα, όση όποτε βαρεί η ήττα.

— «Καλά. Και ποιά σχέση έχει το «εγχείρι» του Δομάζου με την αθλητική επίδοσή του;», ρώτησε κάποιος παρών των κ. Γκέμι.

— Και ο φλεγματικός «Ανγκυ»:

— «Έχει σχέση με το Θεόφνη».

— Και έπειθε ο «επαράγων» άδυνατο να καταλάβει, ο κ. Γκέμι πρόσθεσε:

— «Άλλη δουλειά δεν κάνει ο Δομάς, παρά να κυττά τα κεφάλια του Δομάζου και να γελά. Και ζήνει τη μάλλα να περά... α».

Ο κ. Άμπος

Ο κ. Βήχος

παρατήρητη.

★ Ο Αλέξης και ο Κοτρίλης, αφού δεν παίζουν ποδόσφαιρο, λόγω των γνωστών έθνοφυλλικών διαφωνιών, απεφάσισαν να παίξουν... στο ΠΡΟ—ΠΟ.

— Και σημείωσαν στα χαρτιά την ίδια επιτυχία που σημείωναν και στα γήπεδα.

— «Όπως λέγεται, έπιασαν τελευταία ένα δεκατριάρι και είδε, πράξαν 12.000 δρχ».

— Κι' έτσι ήρθαν πάτσι με τις αποζημιώσεις, που δεν πήραν απ' το σύλλογό τους.

★ Σάχος στο συμβούλιο μεγάλου σωματείου, όπου απεκαλύφθη, ότι ο γεν. γραμματέας του δεν είχε «επεράσει» στα λογιστικά βιβλία του συλλόγου σημαντικό ποσό, προσεχόμενο από συνδρομές μελών.

— Και οι συνδρομές μόνον κατεβλήθησαν εκ των υστέρων, αλλά ο σάχος δεν κόπασε.

— «Πού βολίζομε έτσι;», ρωτούν οι άλλοι συμβούλοι με ανησυχία.

— Πού βολίζομε; ρωτάει κι έμεινε. Και τότε ο κρυπτοπαγελιστής, ο οποίος το πρώτο συνδικατικό του για να μη γίνεται τίποτα «κρυπτός».

— Φως στα παρασκήνια της ευποθέσεως Λουκανίδη.

— Ο λαμπρός Δραμινός παίκτης διέλυσε τα συμβόλαιά του με την ΑΕΚ και παραμένει στην ομάδα του, τη «Δέκα» Δράμας.

— Απορμή η... μητέρα του.

— Η οποία ξεκίνησε απ' τη Μακεδονία ένα πορτί και ήρθε και τον βρήκε στην Αθήνα, για να του θέσει το ερώτημα:

— «Τά λεφτά προτιμάς, γυνί μου, ή... την ιδιαίτερη πατρίδα σου και την ομάδα που σ' άνα-δειξε».

— Και ο Τάκης έπεσε στην αγκαλιά της κι' έβγαλε τα κλάματα.

★ Κομμοκομματικό επεισόδιο έλαβε χώραν μεταξύ Στεφανάκου και Κυπρίου φιλάθλου, στο τελευταίο φιλικό μάτς της Έθνικής μας στην Κύπρο.

— Έλανε όμως, εύτυχως, εύ-νευ απευκταίως.

— Συγκεκριμένα ο Κύπριος φιλάθλος, ο οποίος τη διάρκεια του μάτς, φώναζε το Μίμη με την όχι και τόσο καλακευτική λέξη «μπαρ».

— Ο Στεφανάκος θυμωσε και με χειρονομίες του είπε πως καλά βάνανε ο Κύπριος να τον περιμένει μετά τη λήξη του αγώνος, για να «ελογιαστούν».

— Και παράγει λογαριασμό. «Αλλά, πάω στο «ελογιασμάς», ο Κύπριος, απορώντας, ρώτησε:

— «Γιατί θυμώνετε κύριε Στεφανάκος».

— «Γιατί με βρίζετε».

— «Εξ βρίζω; Μά εγώ σε παινεύω».

— «Ορίστε, που με κοροϊδεύεις κι' από πάνω!».

— Οι δύο νέοι θα έρχονταν στα γήπεδα, αν παρατυχών διερχόμενοι δεν έδινε την έγληση, ότι στην Κυπριακή διάλεκτο η λέξη «μαπάς» σημαίνει «καλός ποδοσφαιριστής».

— Και ο Στεφανάκος γελάει ακόμη!

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ηλικίας 35—38 χρόνων, στην Ισπανική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη φιλία και το γάμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δύο φίλοι, ο **JERRY ZERBINOS, (18 χρόνων), και ο D. SEGOUNIS, (20 χρόνων), 4463 ESPLANADE AV., MONTREAL, CANADA,** επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους από την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **PETROS GRIECHE, BAMBERG OFFICERS MESS, APO 139, GERMANY,** θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18—23 χρόνων, στην ελληνική, αγγλική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό τη συνάφι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **COSTAS KONSTANTINOU, (22 χρόνων), 95 WELLINGTON ST. WINDSOR, MELBOURNE, AUSTRALIA,** επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18—23 χρόνων, με σκοπό τη μετάνα-στραση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **C. C. H. ROY, 17, ZEMENTWERK LOHNBURG, GERMANY,** θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό, ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **N. A. STELIANO, P.O. BOX 5, KANO NIGERIA,** ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο **G. O. R. A. S, 73 BROAD HUST AUS. RESERVOIR, VICTORIA MELBOURNE, AUSTRALIA,** θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **PANDELIS VARGAS, N. S. 43 VICTORIA ST. FORESTVILLE, ADELAIDE, S. AUSTRALIA,** ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο **K. O. S. TOUMASIS, 58, DRIFIELD ROAD BOW E. 3 LONDON, ENGLAND,** επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 19 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **JOHN PARADAKIS και ο CON. DITOU, 43, BRIDGE ST. PORT MELBOURNE, VIC. AUSTRALIA,** θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό το γάμο.

Ο **J. M. PARADOROU, L. O. S. και ο TOM ECONOMOU, 43 CHARLES ST. UNLEY, ADELAIDE, S. AUSTRALIA,** επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο **JOHN CARACAKIS, GASTROP, RAUXEL I. GRAFWEG 2A, GERMANY,** θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα.

Ο **VASILIOU, 78 WOODYEREST AVE. TORONTO 6, ONTARIO, CANADA,** επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας κάτω των 25 χρόνων. Παρακαλεί δασκούς απαντήσουν να συνοδεύουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο **M. S. H. HATZIGEOORGIOU, I.D.C. P.O. BOX 607, TRIPOLI, LIBYA,** θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ή το εξωτερικό, ηλικίας 18—25 χρόνων, στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **THEOFILIOS KIRIAKIDES και ο APOSTOLOS AMIRIDES, STUTTGART HOFEN TERNSEE ST. 9, GERMANY,** ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, κατά προτίμηση τελειοφοίτους Γυμνασίου ή πρωτοετής Λυκείου Σχολών, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο **T. ECONOMOU, SAN ANTONIO BISSETT MANTOVA, CANADA,** θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο **STAVROS ARGYRIADIS, 109 MERCERS ROAD, LONDON, ENGLAND,** ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από την Ελλάδα, Τουρκία και Αίγυπτο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

Ο **TRIFON KAROUSOS, S. 21 B. VELVERTON ST. PETERS N.S.W. SYDNEY, AUSTRALIA,** επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας 16—20 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, κατά προτίμηση από την Αθήνα, Πειραιά ή τα προάστια. Φωτογραφία απαραίτητη.

Σκίτσο μαθη-
τού μας
του φυσικού.

ΑΡΧΙΣΤΕ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΣΕΙΣ

μια σπουδή ευχάριστη, εύκολη, σπίν-
τας, για σκίτσο, σχέδιο ή και
χρόμα, με το Σύστημα Α.Β.Σ., ο-
πως κάνουν δεκάδες χιλιάδες φιλό-
τεχνοι σ' όλοκληρο τον κόσμο, ε-
παρκώντας ένα πολύτιμο εφόδιο άλ-
λα και μία άσπερυντη πηγή χαράς
για την καθημερινή σας ζωή. Για
πληροφορίες επισκεφθείτε μας ή, αν
εμποδισθείτε είτε μένετε σ' επαρχία,
στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή για
να λάβετε δωρεάν και χωρίς ύπο-
χρεώση σας το αναλυτικό μας τεύ-
χος.

ΣΧΟΛΗ Α. Β. Σ.

Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623-880

ΤΗΛ. 612-010

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις
περιττές τριχες προσώπου,
σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ

ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΑΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ

ΕΓΓΡΑΦΕΣ ΔΟΥΛΟΓΩΝ

Η ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΕΙΣ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ

ΠΟΡΟΥΣ — ΠΛΑΔΑΡΩΣ — ΤΡΙΧΟΠΛΑΣΤΗ

ΠΑΝΑΔΕΣ — ΔΕΚΕΣ ΜΕΡΛΑ CENITA

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΙΣΚΟΥΣ ΜΑΣ

Ένα ωραιότατο ρόκ με τον πολύ
Τζην Βίνσεντ. Τίτλος του εν λόγω ρόκ
«Ρίττυν πρίττυ μπλου αϊφ». Ρυθμικότα-
το, μελωδικότατο και γενικά με όλα τα
στοιχεία που συνθέτουν ένα καλό ρόκ.
Ο δίσκος είναι της Κάπιτολ με στοι-
χεία F 32.

Μία μελωδία τώρα. «Κάρρυ μι μπάκ
του όντιν. Βιρτζίνια» τραγουδά ο Ραϊν
Τσάρλς. Ο Ραϊν είναι ένα καινούριο
πρόσωπο της υπερασταντικής Ηπείρου,
με άνωσα διαρκώς πορεία. Στην Αμε-
ρική θεωρείται φθασμένος, όπως σε λί-
γο και εδώ. Το μπλουζ δέ αυτό είναι
ωραίοτατο. Δίσκος της Κολόμπια
(SCMG 116).

Ασφαλώς θα θυμάσθε το Κίνετον
Τρίο. Ένα τραγούδι του, όχι και τόσο
καινούριο, είναι το «Κούκου ού». Ένα
ωραιότατο κομμάτι που αποδίδει θαυ-
μάσια το Τρίο και που αξίζει πράγμα-
τι να το αποκτήσετε. Ζητήστε με το α-
κόστω και θα πείσθητε. Ο δίσκος εί-
ναι της Κάπιτολ με στοιχεία F 43403.

Ένα ακόμη μπλουζ. Τίτλος του «Ιτς
γιού γουάι άι λάβε» και τραγουδά η
Μάριον Ράιν. Τη συνοδεύει η γυναική
ορχήστρα του Τόνυ Όσμπορν. Ο δίσ-
κος είναι της Κολόμπια με στοιχεία
SCMG 121.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Αχαρνών 98 — Αμφιλοχίας 5

Μεγαλει καθ' εκάστην 10—12 και 5—7
πς και επί συνητεύσει.

Τηλέφων 810-760.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Όνειρα γλυκά

Από την τρυφερή
άγκαλιά της μανούλας
στα μοσχοπλυμένα
χιονάτα σεντονάκια του...

ROL μέ 07

ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ — ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

Τα εξώγαμια πληθύνονται

Οι στατιστικές δείχνουν ότι στην Αγγλία οι γεννηθείς εξωγάμιοι είναι πολύ περισσότεροι παρά πριν από τον πόλεμο. Κατά το περασμένο έτος, ένα παιδί στα 20 που ήρθαν στον κόσμο ήταν εξωγάμιο. Οι ίδιες στατιστικές δείχνουν ότι 1 μητέρα στις 4 γεννάει το πρώτο της παιδί πριν παντρευτεί. Μεταξύ των μαθητών που φοιτούν σήμερα στα αγγλικά σχολεία, πάνω από 500.000 είναι εξωγάμια τέκνα. Άλλες χώρες όπου πληθύνονται τα εξώγαμια είναι η Ελλάδα, τα Σκανδιναβικά κράτη, η Δ. Γερμανία, οι Ηνωμένες Πολιτείες, η Αυστραλία και ο Καναδάς.

Οι Αμερικανοί και οι μητέρες τους

Έχει γραφτεί πολλές φορές ότι ο Αμερικανικός πολιτισμός είναι θηλυκός. Οι Αμερικανοί λατρεύουν παθολογικά τις μητέρες τους και δεν καταρθώνουν να ξεφύγουν ούτε και μεγάλοι από την επιρροή τους. Αλλά κι όταν το καταρθώνουν, υποδουλώνονται στην πρώτη γυναίκα που θα βρεθεί μπροστά τους, γιατί έχουν την πεποίθηση ότι πρέπει να βρίσκονται πάντα κάτω από κάποια τρυφερή έρσοια. Μ' απόλυτα-πρα λόγια, παραμένουν πατρίδα σ' όλη τους τη ζωή. Μία καινούργια αποδείξει για την εξάρτησή των Αμερικανών από τις μητέρες τους έδωσε τελευταία ο «Βασίλειος» των Αμερικανών ταχυεργών Σταν Μόσκοβιτς. Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις που έκανε στον τύπο, 17 εκατομμύρια Αμερικανών έχουν

κάμει τατουάζ στο σώμα τους. Μεταξύ αυτών, τα 35% έχουν στο στήθος τους τη μορφή της μητέρας τους ή τη λέξη «μαμά», ή μια καρδιά με τη λέξη «μαμά».

Το αξιοσημείωτο είναι ότι πολλοί από τους εγκληματίες που βρίσκονται στις περιφραγμένες φυλακές του Σίνγκ-Σίνγκ έχουν στο σώμα τους παραστάσεις που αναφέρονται στις μητέρες τους. Τον ίδιο σεβασμό στις μητέρες τους έδειξαν πάντα και οι Αμερικανοί γκαγκστερ. Ο Άλ Καπόνε π.χ. είχε αληθινή λατρεία στη μητέρα του. Οι γιοι της «μαμάς» μπράβου έγιναν επίσης γκαγκστερ για να την ευχαριστήσουν.

Ατομικά διαστημόπλοια για τη Σελήνη

Η ατομική ενέργεια θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για την έκσπλυνση διαστημόπλοιων: Το αμερικανικό σχέδιο «Ωρίων» προβλέπει την κατασκευή γιγαντιαίων διαστημόπλοιων βάρους 73.000 τόννων, που θα μπορούσαν να μεταφέρουν ωφέλιμο φορτίο 23.000 τόννων. Τα διαστημόπλοια αυτά θα κινούνται με συνεχείς εκρήξεις μικρών ατομικών βομβών, που θα τους εξασφαλίζουν επίσης την επίστρωση στη Γη.

Τα τρανζίστορ προκαλούν αεροπορικά δυστυχήματα;

Ο Αγγλος υπουργός της Αεροπορίας συνέστησε στις αεροπορικές εταιρίες ν' απαγορεύσουν την χρήση τρανζίστορ κατά τη διάρκεια των πτήσεων. Ο λόγος είναι ότι η ενέργεια που εκπέμπει από τις πολλές

από τα τελευταία αεροπορικά δυστυχήματα οφείλονται πιθανόν σε ραδιοφωνικά κύματα, που συλλαμβάνουν τα τρανζίστορ και που διαταράσσουν τη λειτουργία των δογάνων πλεύσεως του αεροπλάνου. Πρέπει να σημειωθεί ότι από καιρό τώρα η μεγάλη γερμανική εταιρία Λουφθάνσα έχει απαγορεύσει στους επιβάτες των αεροπλάνων της να χρησιμοποιούν τρανζίστορ κατά τη διάρκεια των πτήσεων. Σε παρόμοια απαγόρευση προέβησαν και οι αμερικανικές αεροπορικές εταιρίες.

Κούρεμα μετά κινήματα

Στο Ντόμπαν (Νότιος Αφρική), ένας κουρέας είχε την εμπειρία να εγκαταστήσει στο κουρέιό του μία όθνη, όπου προσβάλλονται μικρές ταινίες, κυρίως κωμικές ή περιγραφικές, καθώς και όλα τα νέα της εβδομάδας. Το πρόγραμμα αλλάζει κάθε Δευτέρα. Με την καινοτομία αυτή διπλασίασε την πελατεία του.

Η ανθρωπότητα απειλείται από χαπομανία!

Σύμφωνα με μία ανακοίνωση του δόκτορος Ράιτ, αντιπροέδρου του Κολλεγίου των Αγγλων Ιστών, οι Αγγλοι καταναλώνουν κατά το περασμένο έτος 1 δισεκατομμύριο και 100 εκατομμύρια δραχμές σε χάπια! Προκειται για αληθινή χαπομανία, παρατηρεί ο δόκτωρ Ράιτ. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, συνεχίζει, δεν αποκλείεται να βρεθεί ένα καινούργιο χάπι που... να θεραπεύει τους σημεινούς ανθρώπους από τη μανία τους για τα χάπια.

Ένα σύζυγο το χρόνο!

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, η γυναίκα που ζευγαρεύει στον πρώτο χρόνο που δεν έχει πάρει, δηλαδή, κανένα διαζύγιο, θεωρείται ως ασυγχρόνιστη. Αλλά το ρεκόρ των διαζυγίων κατέχεται από την Έμιλυ Γκερμόνικ, ηλικίας σήμερα 25 χρόνων. Η Έμιλυ παντρεύθηκε για πρώτη φορά σε ηλικία 16 χρόνων. Έκτοτε άλλαξε 10 συζύγους... Και έχει 6 υιά!

Τα θαλαρό νεράματα

Στους πρόσφατους διεθνείς αγώνες, που έγιναν στο Χολιμενκόλεν, κοντά στο Όσλο, αναμετρήθηκαν στον αγώνα δρόμου των 10 χιλιομέτρων ο βασιλιάς της Νορβηγίας Όλαφ ο 5ος, 53 χρόνων, και ο πρόεδρος της Φινλανδικής δημοκρατίας Ούρκο Κεκκόνεν, ηλικίας 61 χρόνων. Οι δύο αντίπαλοι διένυσαν ολόκληρο σχεδόν τη διαδρομή πλάι-πλάι, αλλά στα τελευταία 100 μέτρα, ο βασιλιάς Όλαφ προπορεύθηκε λίγο κι έκοψε πρώτος το σχοινί του τέρματος. Ο βασιλιάς Όλαφ κι ο Κεκκόνεν είχαν αναμετρηθεί και στο δρόμο των 30 χιλιομέτρων, όπου, όμως, νικήτης αναδείχτηκε ο δεύτερος.

Μαζεύει σαπούνια

Μία Αμερικανίδα, η Έθελιν Μάκονς, από τη Μέμφις, μαζεύει σαπούνια. Έχει ως τώρα χιλιάδες, που προέρχονται από διάφορες χώρες του κόσμου κι έχουν τα πιο περίεργα σχήματα. Μερικά απομνημονεύει ζώα, ψάρια, πουλιά, άνθη, καρδιάς, φρούτα μπάλλες του τένις ή του γκολφ κλπ.

Το Ισραήλ και η ατομική бомба

Οι πρόεδροι μιας μικρής χώρας στις πυρηνικές έρευνες

ΣΤΑ μέσα του ατομικητοδρόμου, που πηγαίνει απ' τη Μπερσεβά στα όρια της ποταμάρας του Σντίμ, ύψονεται μία καινούργια μικρή πόλη, η Ντιμόνα — ο' ένα εντελώς γυμνό τοπίο.

Δυό-τρία μίλια μετά τη Ντιμόνα, ξεκινάει απ' τον ατομικητοδρόμο και προχωρεί προς το βορρά ένας άλλος, μικρότερος δρόμος, που εξυπηρετεί ένα μετεωρολογικό σταθμό. Στην άκρη του, μία μεγάλη πινακίδα γράφει: «Ιδιωτική οδός — Απαγορεύεται η διέλευση».

Λίγο πιο πέρα απ' το σταθμό, βρίσκεται ένα μισοτελειωμένο βολικό κτίριο, δυο πόρτοι και μερικά σπιτάκια δρόμου. Ο χώρος αυτός είναι καλά περιφραγμένος και φρουρείται άγρυπνα. Γιατί δέ λειτουργεί εκεί η ατομική στήλη του Ισραήλ.

Η μικρή αυτή χώρα των 2 εκατομμυρίων έχει σημειώσει καταπληκτικές προόδους στις ατομικές έρευνες, ένεκα δυσανάλογες προς τον πληθυσμό και τις οικονομικές ιδιομορφίες.

Έχει ήδη τέσσερα ιδρύματα μελέτης του ατόμου: Το Επιστημονικό Ίνστιτούτο Βαϊζμάν στο Ρεσβότ, το Επιστημονικό Πανεπιστήμιο της Ιερουσαλήμ, το Πολυτεχνείο της Χαϊφά και την κρατική «Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας». Τα δυο πρώτα συγκεντρώνουν τα 90% των βασικών πυρηνικών ερευνών. Το τρίτο ασχολείται με τεχνικές εφαρμογές και με τη μόνωση ειδικών υπαλλήλων. Και η τέταρτη συντονίζει το έργο των τριών άλλων, με σκοπό την ανάπτυξη της ατομικής ενέργειας ενόψει εθνικής γρήσης.

Η ατομική στήλη που αναφέραμε, κατασκευάζεται από την «Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας». Υπάρχει όμως ήδη μία άλλη, πολύ μικρότερη, στο Νέβε-Ρουμίν. Αυτή έχει επαναστατική «στήλη-πίνακα», γιατί δέ λειτουργεί με «θαλάσσιες» σαν τις περισσότερες άλλες, αλλά με κοινό αποσταγμένο νερό που θεωρητικά δίνει προηγούμενος με ούρα και έγινε ραδιενεργό, και «ωστόσο, το Ισραήλ παράγει και θαλάσσιο, στις εγκαταστάσεις του Ίνστιτούτου Βαϊζμάν. Αλλά έχει και δικό του ούρα, δεύτερα ποιότητα, που βγαίνει από τα θρυπτά φοσφορού Νεγκέβ. Το ούρα αυτό είναι καλυμμένο το 1948 από ένα Ισραήλ, νό φυσικό, τον καθηγητή Ντοστρόβσκ, ενώ έρευνούσε τον δομικό πλούτο του Νεγκέβ. Ο πρωτοπυργός της χώρας κ. Μπεν-Γκουριόν ενθουσιάστηκε τότε και διέταξε να κατασχεθεί ένα μεγάλο ποσό για παραγωγή ηλεκ. τρισμού με ατομική ενέργεια. Ακολούθησε η επιτυχία του Ίνστιτούτου Βαϊζμάν να παράγει θαλάσσιο ούρα.

Η ατομική στήλη του Νέβε-Ρουμίν εγκαταστάθηκε το 1955, χάριν στην οικονομική και τεχνική βοήθεια των Ηνωμ. Πολιτειών προς όλες τις μικρές χώρες που ήθελαν να επιδοθούν σε ατομικές έρευνες και πειράματα. Δέ μπορεί να αποδόσει πολλή ενέργεια, γρησιμελει όμως για την παραγωγή ηλεκ. ενέργειας και την παραγωγή ραδιοϊσοτόπων για τα νοσοκομεία.

Ωστόσο το Ισραήλ, με το έμφυγο και άμυνο υλικό που διαθέτει, έχει σημειώσει ήδη τέτοιες επιτυχίες ώστε να γεννηθεί το όνειρο μήπως οτιδήποτε αυτό ατομική δύναμη — έπειτα από την Αμερική, τη Ρωσία, την Αγγλία και τη Γαλλία, «Έχει άραγε τη διάθεση και τις δυνατότητες να το κάνει».

Ένας από τους εξέχοντες πυρηνικούς φυσικούς του Εβραϊκού Πανεπιστημίου έδωσε τελευταίως την εξής απάντηση σ' αυτό το ερώτημα: — Δέ υποσώμει να ποδμε έμεις οι επισημόνοιοι αν το Ισραήλ θέλει ή όχι ν' αποκτήσει την ατομική δύναμη. Αυτό είναι δουλειά της Κυβερνήσεως. Φαίνεται όμως ότι μάλλον δέν τό θέλει. Βέβαια, όταν ετοιμασθεί σε 3-4 χρόνια η ατομική στήλη της Ντιμόνα, δέ μπορούμε ίσως να φτιάξουμε τη δέμα μέσα στην έπομένη δεκαετία. Αλλά δέ γρησιμελει ν' αυτό 10 έκατομμύρια δολάρια, και δέ έλλειπο τό λόγο γιατί νά πετάξουμε τόσα λεφτά.

«Ας μή εγνώμει άλλωστε ότι ελίσουμε μία μικρή χώρα, τοιγυρισμένη από έλνάρους, δά είναι αδύνατο λοιπόν νά κρατήσουμε μυστικές τις έργα. είες μας για την κατασκευή της δέμας. Καί, αν τις μάθι ή Αίγυπτος, δά εφοδισθή ίσως με μία έτοιμη δέμα από τη Ρωσία, Έπομένως...

Την άλλη στήλη όμως, ο Ντάβν έδινε μία ευνή ανώνιας. Σταθμένα... και είδα να παρουσιάζονται αυτά που φαίνονται ο Χέλιερ. Γεννήται μέτρα μπροστά μας με συμπαντική μέτρα από δόχους προχωρούσε καταπάνω μας! Χιλιάδες άλλα τέτοια ζωφια έίνωνοντας μαζί, τα μεγαλύνοντας συνεχώς τις διαστάσεις της. Δέν είκε προχωρήσει ακόμα ούτε είκοι μέτρα, κι είκε κι

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΤΑΝ ένας ηλικιωμένος άνθρωπος. Καθόταν κοντά σ' ένα ανοικτό παραθύρο του υπαίθρου του Αλάσκας. Κιττάροντας μακριά και καπνίζοντας την pipa του.

— Ποιος νάναι: ούτπια τό φίλο μου Ούάτσον.

— Κανένας τρελλός, σίγουρα. Δέν κοιμήθηκε καθόλου, απ' την ώρα που ήθε.

— Τι μπορεί νά κυττάζει; — Ίσως τό βουνό Πικ. Μιλούσαμε σινά. Ίσωςόο ο άγνωστος μας άκούσε. φαίνεται γιατί γύρισε και μας κυττάζε. — Ποιος ν' ανέθηκε πρώτος στην κορυφή αυτού του βουνού; ούτπια τό φίλο μου.

— Αντί νι' αυτόν, άπάντησε ο άγνωστος. Ήθε και κάθισε στο τραπέζι και μού είπε: — Ένώ, κύριο, ένώ... μαζί με τον Ουάλτερ Χέλιερ και τον Ουίλλιαμ Ντάβν... Μά ίσως δέν έξερτε την ιστορία μας. Νά σας την πω λοιπόν.

Χαμονέλασε μικρά και παρόξενα και άρχισε: — Ξεκίνησαμε πού-πού. Είχα με πάρει μαζί μας τσούρες κι άλλα έφάδια. Οι φίλοι μας που μας χαιρόταναν όταν φεύγαμε, ήταν βέβαιοι πως δέ δά ζαναυρίζαμε. «Μία ορδαία άνοητοτέρα, άνεβαιναμε ακόμα. Άνριοι κι άποτομιοι βράχοι μας δυσκολεύανε τρεμερά.

«Σινά-σινά, τό περιβάλλον άοκισ ν' αλλάξει. Οι βράχοι παίρνανε ένα χρώμα μαύρο.

«Παρατήσαμε ότι πληθαίνουν όλαένα δέντρομα κι' οι ποντικοί: μού είπε ο Χέλιερ.

«Και κλώτσησε μία καφετιά ά-

Ο Ντάβν έδωξε τις άράχνες μ' ένα ούρλιασμα.

Το βουνό με τις άράχνες

ράχνη, που έβουε νήνορα. Σχε δόν άμέσως βήκαν κάτω από μία πέτρα πολλές άλλες άράχνες, που μας κυττάζαν ένα λινό κι ύστερα ζαναυπηκαν στη φωλιά τους.

—Πρόπει νά προσέχουμε, είπε ο Χέλιερ. Τό βουνό αυτό έχει βγάλει όνομα νά τις έπικινδυνες άράχνες του!

«Σέ λινό, μας έδειξε δού τεράστιους ποντικούς, που π' άσανε μία μεγάλη άράχνη και τη φάνα με άμείωσε.

«Λένε πως οι ποντικοί αυτοί τρώνε ό,τι βρουν παρατημένο ο Ντάβν, θά μας φάνε κι' έμεις, αν δέν πάρουμε τό μέτρα μας! «Πτάσαμε σ' ένα μικρό όροπέδιο, άκαραμένο ν' άπό όποιο άνιο.

«Μηλάστε ν' άράχνες, είπε ο Ντάβν. Μά νά πάτε μαζί, έχετε ζαναθή τέτοιο θέαμα!

«Πραγματικά, βλέπαμε κάτι που τσανέσε: Μυριάδες τεράστιες άράχνες, τόεκανε προς όλες τις διευθύνσεις και πέφτανε ή μία πάνω στην άλλη... Ξαφνικά, μείνανε όλες άκίνητες. Καταλάβαμε πως τους είχαμε κινήσει την προσοχή. Τά χοντρά μάτια τους είχαν κερφωθή πάνω μας. Ο Ντάβν τους πέταξε μία πέτρα. Μέσα σ' ένα λεπτό είχαν έξασανισθή.

«Προχωρώντας, συναντήσαμε κι' άλλες άράχνες, άμέτοπτες, καφετιές ή πασιένες.

«Μήν τό πάστε νι' άστειλο αυτό τό που θά σας πώ, είπε ο Χέλιερ. Αυτές οι άράχνες είναι πιο δυνατές από μας!

«Σάν τους ποντικούς του Ντάβν! άπάντησε νελώντας.

Την άλλη στήλη όμως, ο Ντάβν έδινε μία ευνή ανώνιας. Σταθμένα... και είδα να παρουσιάζονται αυτά που φαίνονται ο Χέλιερ. Γεννήται μέτρα μπροστά μας με συμπαντική μέτρα από δόχους προχωρούσε καταπάνω μας! Χιλιάδες άλλα τέτοια ζωφια έίνωνοντας μαζί, τα μεγαλύνοντας συνεχώς τις διαστάσεις της. Δέν είκε προχωρήσει ακόμα ούτε είκοι μέτρα, κι είκε κι

όλας τοιπλασιασθή! «Κυττάζαμε, σαν κεραυνοβολημένοι... Πριν κάναμε τίποτ' άλλο, θελήσαμε νά καταλάβουμε τί σκοπούς είχαμε οι άράχνες. Αλλά έαμε λοιπόν διευθύνει. Άμέσως κάναμε κι' αυτές τό ίδιο και προχωρήσαν πάλι καταπάνω μας.

«Πρόπει νά φύγουμε νά νά νλνθάζαμε! φώναζε ο Χέλιερ. «Νά φύγουμε, είπε ο Ντάβν. Πού νά πάμε; Μόνο ή κορυφή του βουνού μας μένει. Κυττάχτε...

«Εκινώντας μία μετά νύχρη μας είδαμε πως άμιασε περικυκλωμένοι από άράχνες, που μας πλησιάζανε κατά χιλιάδες!

«Ωχ! τό άσκαμερά ζωά! φώναζε.

«Έδωλα δού σφαίρες στο δέπλο μου και πυροβόλησα. «Μά κενά άνοίξαν έμείωσε στην άόισπαστή μας, άλλα ζανακλεισαν άφένον άμέσως. Ο Ντάβν κι' ο Χέλιερ είκανε τεράστους σφαίρες. Μά μενάλυτερη όιοδος άνοίξε τώρα, μά νά νά κλειση πάλι, την ίδια στιγμή.

«Ας είδουμε νά όμοβροντία, πρότεινε ο Ντάβν.

«Έγινε κι' αυτό. Μά όταν ο καπνός διαλύθηκε, είδαμε πως ή κατάσταση δέν είκε άλλάει.

«Έξάκλυνθησε νά πυροβολήσουμε συνεχώς. Αλλά οι κόποι μας πηγαίαν χαμένοι κι' οι έλπιες μας βγαίνανε μάταιες... «Θε! μού! Χάθηκαν! κούνασε ο Χέλιερ, άδειάζοντας νά έκοστή φανά τό όπλο του.

«Οί κάμενες των ντοσεκίων μας καίγανε μία τό δάκτυλα. Και τά άπαισία ζωφια μας σφάνανε... Οι πρώτες άράχνες, σκαρφαλώνανε κι' όλας στις νύχτες μας... «Ο άνωτος σταμάτησε λινό. «Έτομε άλάλησε. Τά μάτια του ήταν νεύατα τρούο.

Θάλεγε κανείς, κυττάζοντας τον, πως περνούσαν όλοεώντανα από μπροστά του οι φοικιστικές έκείνες είκόνες.

— Ξαφνικά, συνέχισε είδα ένα πλήθος από άράχνες νά τρέχουν

πάνω στο σώμα και τό πρόσωπο του Ντάβν και νά επιτίθενται στα μάτια του. Τις έδωξε, μ' ένα ούρλιασμα. Αλλά τό ένα του μάτι άράχνη νά παύεται, γιατί τό είκε δανάσει μία άράχνη.

«Φώναζε, χτυπιόταν, χειρονομούσε.

«Δίωχτε τις! Δίωχτε τις! Βοή, θεία!... κούνασε, σκύνοντας νύ οω του φοβερές ματιές.

«Ο άνωτος πηδούσε τώρα δεξιά κι' αριστερά, λουμένους στον ίσθιο. Κι' έκανε πως έξοκλούσε από πάνω του φανταστικές άράχνες, που είχαν τάχα νειώσει τα μανικά του, τις νύχτες του, τό κορμί του, τό κεφάλι του, τά ματιά του. Ήταν τρεμερά...

Τόν κυττάζαμε, οδοιμαίνε, βουδοί, μη έζονταν τί νά κάνουμε. Κάποιος άπό μας θέλασε νά την συγκαταστή. «Μά κείνος τόν άρπάξε απ' τό λαιμό και κούτεψε νά τον πνίξει. Ο διευθυντής του υπάτ και δού άλλοι τρέσανε νά τόν πάρουν απ' τά χέρια του.

«Ο καυμένος... είπε ο πρώτος με συμπόνια, ένώ οι άλλοι πιάνανε τόν τρελό. Είναι ήσυχος σιγνηάς. Μά, κάθε φορά που διπνείται αυτή την ιστορία νά τις άράχνες, τόν πιάνει κορμί.

—Είπα, άλλες α αυτά που λέει! ούτπια.

—Ναι, όλα είν' αλήθεια! Οταν ανέθηκε με τους συντρόφους του στο βουνό, μύον παιδί όκούμας. Μετά δού υπέκ νύχτες μά-ους του... Μά ήταν τρελλός και νεύατος κίρκινα σπειρί σ' όλα του τό κορμί... σέ φοικη και έμ-βερη κατάσταση!

«Κι' οι σύντροφοί του: «Θυμώθηκαν απ' τις άράχνες! Δέ νλνθες ποιά αυτός μόνο, τρελλός όμωσ απ' τό θέαμα που είκε όπ... Πολλοί δοκίμασαν από τότε ν' ανέβουν στο καταραμένο βουνό. Ξεκίνησαν, νεύατοί έλπίλα πως θά πτάσουν στην άπότητη κορυφή του. Μά αυτοί που νύ-ρίσαν πίσω, άποτυχμένοι, μετρί ούνται στο δάκτυλα του ενός μόνο χεριού...

«Στά μέσα του δόξμου, είναι στήμενη μία αναμνηστική πλάκα με την έξια έπιγραφή: «Η πλάκα αυτή άμείωνεται στη μνήμη των Ουίλλιαμ Ντάβν και Ουάλτερ Χέλιερ, τώ σφαυήκαν άπό τις άράχνες του βουνού κα τά την άνάδοι τους».

Μ. ΤΑΖΕΡ

Είναι πάντα έλκυστική!

Δέν φοβάται την δυσωμία της έφιδρώσεως γιατί προστατεύει την υγεία και την γοητεία της με τό λεπτό άρωμα του άντλιοσημητικού DORA-LEE

Τώρα!

Μπορείς ν' άπολαύσεις τη μύρα σου και σέ μπουκάλι ΕΝΟΣ ποτηριού

Συχνά θέλεις νά άπολαύσεις ένα ποτήρι μύρα. Τό σπερετσαι όμως γιατί δέν θέλεις νά πληρώσεις 2 ποτήρια που περιέχει τό μεγάλο μπουκάλι γού νά πής μόνο ένα ποτήρι. Η καινούργια μύρα ΜΑΜΟΖ σου προσφέρει τώρα και σέ μικρό μπουκάλι του ενός ποτηριού, γιά την άπόλαυσι και τό σμύφρον σου.

MAMOS

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

για το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 4 — 10 Μαΐου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Περίοδος περσύτερο ευνοϊκή για τους άντρες παρά για τις γυναίκες. Οι οποίες πρέπει να φυλαχτούν από προσωπα, που παρ' όλον ότι προσπορντα φιλικές διαθέσεις, θέλουν το κακό τους. ★ Αποφύγετε τις δίκες.	★ Τόσο οι σύζυγοι όσο και οι έρωταμένοι παρνούν μία σημαντική καμψη της ζωής τους. ★ Μην άκασυθώτε τις συμβουλές, που σας δίνει προσωπο, το οποίο σας ζηλεύει και επιδιώκει να καταστρέψη την επιτυχία σας.	★ Δυό είναι τα σημεία, που απαιτούν όλη σας την προσοχή: το σηκότη και το κυκλοφοριακό σύστημα. ★ Αποφύγετε επίσης τα ταξίδια, ιδίως αεροπορικά, και προσέξτε πολύ αν οδηγείτε αυτοκίνητο. ★ Τυχερό το 9.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Μη αναλάβετε νέες υποχρεώσεις και αποφύγετε κάθε περτίτο έξοδο. ★ Αν αντιμετωπίσετε με θάρρος την κατάσταση, θα φτάσετε πολύ πιο εύκολα στην επιτυχία. ★ Η τύχη σας ευνοεί και όλα θα διορθωθούν πολύ σύντομα.	★ Θα δοκιμάσετε χαρές και εκπλήξεις, που θα ικανοποιήσουν τον έρωσμό σας. ★ Τα άστρα σας θα θωρύν να επιτύχετε εύκολες κατακτήσεις, που δε θα είναι όμως μακράς διάρκειας. ★ Ακούστε τη φωνή της λογικής.	★ Οι γυναίκες πρέπει ν' αποφύγουν τις ασυμμετρικές διαίτες και οι άντρες κάθε υπερκόπηση ή σπατάλη δυνάμεων. ★ Ο οργανισμός έχει ανάγκη από αβήρη των προσφάσεων, για ν' αντιμετωπίσει τους κινδύνους, που τον απειλούν.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Τα άστρα επηρεάζουν ευνοϊκά την όλη κατάσταση και οι επ' όψεως ευνοϊκές εκπλήξεις σ' ό,τι προσέχεται μέλλον. ★ Η τύχη θα ευνοήσει τους ταπεινούς. ★ Αν επιδιώκετε κάποια αλλαγή, η περίοδος είναι από τις πιο ευνοϊκές.	★ Θα κάνετε κατά τη διάρκεια ταξιδιού ή μετακινήσεως μιά πολύ ευάριστη γνωριμία. Μη άρνηστε όμως να σας παρασώσουν σε μιά περίπτωση, που θα κατέσφραζε παλαιό δισμό και θα πλήγωνε πρόσωπο, που σας αγαπά.	★ Προσέξτε τους πνεύμονες και αποφύγετε τις ξαφνικές συγκινήσεις. Ιδίως αν έχετε περάσει τα σπέρματα. ★ Αποφύγετε τις περτίτες μετακινήσεις και μη οδηγείτε αυτοκίνητο, ιδίως κατά το Σάββατο. ★ Τυχερό το 11.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Η εργασία θα παρουσιάσει ένα ξενοιαστό ενδιαφέρον και τα κέρδη θ' αυξηθούν σημαντικά. ★ Φροντίστε μόνο να μη επιπλοώσετε τον πρώτο τυχερό, επιμεινώντας την αλληγορσσία και περιόριζτε τα έξοδα στο ελάχιστον.	★ Χάρης και γοητεία φτάνουν κατά τις ημέρες αυτές στο κατακόρυφο. ★ Υπάρχει εν τούτοις κίνδυνος να πληρώσει άτακτο πρόσωπο με τους διαταγμούς και τις αμφιβολίες σας. ★ Φροντίστε να μη δυσχεραθείτε φιλικό πρόσωπο.	★ Προσέξτε και παρακολουθήστε το θώρακας. ★ Όσοι και ιδίως όσες βελήσουν ν' αδυνατίσουν γρήγορα και χωρίς ν' ακολουθήσουν τις συμβουλές του γιατρού τους θα μετανοήσουν πικρά. ★ Χρώμα σας το ανοιχτό μπλε.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Η συνεργασία σας με πρόσωπο του Ταύρου θα σας εξασφαλίσει οίγυνες και σημαντικές επιτυχίες. ★ Θα παρουσιαστούν περ-κά εμπόδια, που η διπλωματία θα σας βοηθήσει να υπερπηδήσετε. ★ Μια καθυστέρηση θα σας άνησυχήσει.	★ Θα ουδηθεί κάτι, που θα σας λυπήσει. ★ Αν πρόκειται για εμφάνιση αντίζήλου, αυτό να μη σας άνησυχεί καθόλου, γιατί πολύ γρήγορα θα θριαυθείτε. Αρκεί μόνο να μη ακολουθήσετε έσφαλμένη τακτική. ★ Αποφύγετε τις σκηνές.	★ Η υγεία θα παρουσιάσει τις ημέρες αυτές άνωμαλίες, που όφειλονται σε άπερισκεπές του προσώπου παρελθόντος. ★ Μέχρι τέλους του μηνός απαιτούνται συνεχείς και μεγάλες προσφάσεις. ★ Στερά θα βελτιωθούν. ★ Τυχερό το 8.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Καμία σημαντική μεταβολή δε θα σημειωθεί αυτές τις ημέρες. ★ Θα έχετε μιά λαμπρή ιδέα, από την οποία θα ωφεληθείτε πολύ, αν την εκμεταλλευτείτε καταλλήλως. ★ Επιμεινέτε, γιατί δοίκεστε στο δρόμο της επιτυχίας.	★ Οι φιλικές σχέσεις σας επιφυλάσσουν μεγάλες χαρές και ικανοποιήσεις. ★ Θα κάνετε μιά από τις πιο ευάριστες συναντήσεις. ★ Ετερόφυλο πρόσωπο θα σας κατακτήσει με την ξεπινάδα και την ειλικρίνεια του.	★ Αν θέλετε να κυλήσει ο Μάγος ήρεμα και ευάριστα, αποφύγετε κάθε τι, που θα υπονοήσει ν' αβήρη τη νευρική σας. Τα πάντα εξασφαλίζονται από μιά κοινωνική λειτουργία του νευρικού συστήματος. ★ Χρώμα σας το κίτρινο.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Περίοδος κατάλληλη για να σταθεροποιήσετε τη θέση σας και να θέσετε τις θέσεις μιάς νέας εξουσίας, ή οποία θ' αποδειχθεί άκρας αποδοτική. ★ Η αίσιοδοξία θα σας διευκολύνει στην επίλυση προβλημάτων.	★ Τα άστρα επηρεάζουν ευνοϊκά τις σχέσεις με το άλλο φύλο και διώνουν τις άδικολογικές άνησυχίες σας. ★ Οι νεαροί έρωταμένοι δύσκολα θ' αποφύγουν τις σκηνές και τις εκπλήξεις, που θα προκαλέσει η ζήλεια.	★ Ευνοϊκή για την υγεία σας περίοδος. Προσέξτε μόνο το κυκλοφοριακό σύστημα και μη παραμείνετε πολλές ώρες στον ήλιο. Ιδίως με το κεφάλι ακάλυπτο. ★ Τυχερό σας λαλούδι το τριαντάφυλλο και άριθμός το 3.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Συνολικάς άκρας άποδοτικές. ★ Αποφύγετε όμως τις υποχρεώσεις και τις παρανοήσεις, γιατί τότε άλλοι θα έπωλεθθούν των κόπων σας. ★ Προσέξτε κάποιο στενό συνεργάτη, που προσπαθεί να σας θλάση και να σας έκθεση.	★ Για να διατηρήσουν τη γαλήνη και την ευσυνία τους, οι άντρες θα χρειαστεί να δηλώσουν με ψυχραιμία και ύπουνη. ★ Ο χαρακτήρας προσώπου, που γνωρίζετε προσφάτως, δεν είναι άκριθός αυτός, που σας δείχνει.	★ Τα άστρα αυξάνουν τη νευρική σας. Γι' αυτό αποφύγετε τις συζητήσεις γύρω από πολιτικά θέματα και τις έπαφες με πρόσωπα, των οποίων η στάση ή συμπεριφορά δε σας είναι τόσο ευάριστη. ★ Χρώμα σας το ροζ.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Περίοδος άναμνησης, κατά την οποία πρέπει να δείξετε μεγάλη επιφυλακτικότητα. ★ Σας κάνω ν' ενδιαφέρουσες προτάσεις, φροντίζετε όμως να τις μελετήσετε προσεκτικά, προτού δεσμευτείτε. ★ Παράλειψη με δυσάρεστες συνέπειες.	★ Νέφη σκιάζουν τον ορίζοντα της αισθηματικής σας ζωής. Θα τα διαλύσετε εύκολα αν μελετήσετε προσεκτικά την όλη κατάσταση και ακολουθήσετε μιά λογική μέση δόξ. ★ Η ειλικρίνεια θα σας εξυπηρετήσει.	★ Αποφύγετε, δ.τι θλάψει και έρεθίσει το σηκότη σας. ★ Αν δεν το προσέξετε αυτό, θα δοκιμάσετε δυσάρεστες εκπλήξεις. ★ Περιορίστε τους καφέδες και το κάπνισμα και κάνετε τακτικούς περιπάτους στην έξοχη. ★ Τυχερό το 9.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Περίοδος, που μπορεί να χαρακτηριστεί πολύ τυχερή. Θα ήθελε κατά τις ημέρες αυτές να πραγματοποιηθούν πολλές επιδιώξεις και επιθυμίες σας. ★ Αυτό ευνοϊκά θα έξη ευάριστο αντίκτυπο και στα οικονομικά σας.	★ Αποφύγετε τη μοναξιά, που θ' αβήρησει την άπλησία σας και θα κάνει άκόμω πύλο με τις σκέψεις σας. Σας ενδιαφέρει μιά εύθυμη συγκοινωνία, διασκεδάσει και, άκόμω καλύτερα, ένα ευάριστο ταξίδι.	★ Αποφύγετε την πολυφαγία, ιδίως το θαλάσσιο. ★ Φιλικές συντροφίες σας παρασώσουν τα θάρρα σ' επικίνδυνα για την υγεία σας ασυμμετρία, καλά θα κάνετε να τις αποφύγετε. ★ Σας χρειάζεται ύπνος και άεργονο.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Μπορείτε να βασιστείτε στη βοήθεια της τύχης και στην ύπουλη φίλων ή σημαντικών προσώπων. ★ Ένα ταξίδι θα φέρη άποτέλεσμα, που θα ξεπερνάει και τις πιο άσέβδης προβλέψεις σας. ★ Αποφύγετε την άταξία.	★ Η μη πραγματοποιηθεί επιδιώξεις θα σας δ' άσασσηση. ★ Ελέγχετε την τακτική, που ακολουθείτε. ★ Αν δεν ήταν άσασση, φροντίστε να κάνετε το πρόσωπο, που σας ενδιαφέρει, ν' αλλάξη την ιδέα, που σκηπάζει για σας.	★ Προσέξτε πολύ κατά τις μετακινήσεις, γιατί κάποιος κίνδυνος, ιδίως από πέσιμο, απειλεί τα πόδια σας. ★ Οι νεοκυβερνέτες επίσης να προσέχουν τις έπαφες τους με τις διάφορες ηλεκτρικές συσκευές. ★ Τυχερό το 7.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Μη πιστεύετε ότι οι προσπάθειές σας θ' άποδώσουν γρήγορα τους καρπούς, που περιμένετε. Πρέπει όμως να επιμεινέτε αν δε θέλετε να πάτε οι κόποι σας χαμένοι. ★ Μη βασίζεστε στις υποσχέσεις, που σας δίνουν.	★ Η περίοδος θα είναι πολύ πιο ευάριστη για τους παιταμένους παρά για τους άνησυχους. Οι δεύτεροι, θα χρειαστεί να χρησιμοποιήσουν καλωσύνη και διπλωματία για ν' αποφύγουν ν' αβήρη με άτακτο πρόσωπο.	★ Τα άστρα σας βοηθούν ν' άνακτήσετε σύντομα γαμέτες δυνάμεις. ★ Έχετε πάντοτε υπ' όψη πως ο ήρεμος και άβθοιος ύπνος, είναι για σας το καλύτερο φάρμακο. ★ Τα μάτια σας απαιτούν ιδιαίτερες φροντίδες. ★ Τυχερό το 1.

Το μακιγιάζ του στόματος

Πώς θα διορθώσετε τις ατέλειές του

Το μακιγιάζ του στόματος είναι από τα πιο δύσκολα, αλλά και από τα πιο εξυπνερτικά, γιατί μπορείτε να διορθώσετε μ' αυτό διάφορες ατέλειες κι' άκόμη ν' αλλάξετε όλο-τελα την έκφραση που έχει το πρόσωπό σας. Το μακιγιάζ αυτό είναι, βέβαια, δόλοκληρη τέχνη. Κι' αυτή την τέχνη πρέπει να τη μάθετε. Γιατί, ενώ για τα μαλλιά σας μπορεί να σας βοηθήσει ο κομμωτής σας, ή να καταφύγετε σ' ένα ίνστιτούτο καλλωγής για να διορθώσετε τις ατέλειες του προσώπου σας, για το στόμα σας πρέπει να τα καταφέρετε μόνη σας, χωρίς άλλη βοήθεια εκτός από τον καθ' ύλην σας.

Θα σας υποδείξω παρακάτω τί πρέπει να κάνετε στην κάθε περίπτωση. Πριν από όλα, όμως, είναι απαραίτητο να εξακριβώσετε τη βασική ατέλεια που παρουσιάζει το στόμα σας και πώς μπορείτε να την διορθώσετε. Προσπαθήστε να είσαστε όσο το δυνατόν πιο αντικειμενική στην παρατήρησή σας. Μη βλέπετε το στόμα σας σαν δικό σας. Σκεφθείτε, πώς είναι κάποιος άλλος και πώς σείς πρέπει να το διορθώσετε.

Είναι απαραίτητο, εξ' άλλου, να ήθετε το στόμα σας σαν μέρος ενός συνόλου, που είναι το πρόσωπό σας. Ένα στόμα μόνο του δεν είναι ούτε άμορφο ούτε άχημο.

Στις εικόνες που συνοδεύουν το κείμενο, ή μαύρη γραμμή δείχνει το περίγραμμα που έχουν τα χείλη στο φυσικό τους. Το σχήμα που πρέπει να τους δώσετε είναι χρωματισμένο στα δύο είναι ολόφανερο.

Ας δούμε τώρα την κάθε περίπτωση χωριστά.

1) Για να κάνετε χαρούμενο το στόμα σας, που τα στενόμενα χείλη του δίνουν λυπημένη έκφραση στο πρόσωπό σας (είκ. 1).

Αν προσέξετε στον καθρέφτη σας, θα ήθετε πώς οι γωνίες των χειλιών σας πέφτουν προς τα κάτω κι' ή έντύπωση είναι άποκαρδιωτική, γιατί αυτό το πέσιμο επηρεάζει δλοκληρο το πρόσωπό σας. Να τι θα κάμετε για να διορθώσετε αυτή τη λυπημένη έκφραση που έχει το πρόσωπό σας:

Θα μεγαλώσετε το γούδιασμα στη μέση του επάνω χείλους (α).

Θα χαράξετε μ' ένα λεπτό κραγιόν το καινούριο σχήμα, που θέλετε να δώσετε στα χείλη σας. Οι γωνίες τους πρέπει να διευδυνωγναι προς τα πάνω (β).

Θα πονδράσετε τις γωνίες που πέφτουν προς τα κάτω (γ).

Θα χρησιμοποιήσετε ένα ρουζ ζωρό και φωτεινό.

Θα φτιάξετε δυό σημεία πιο ζωρά στη μέση ακριβώς του επάνω χείλους.

2) Για να κάμετε τα σφιγμένα χείλη σας να χαμογελάσουν (είκ. 2).

Θ' ανεβάσετε το επάνω χείλος κατά ένα χιλιοστό (α).

Θα σβύσετε δλότελα το γούδιασμα του επάνω χείλους (β).

Προτού βάψετε το επάνω χείλος, περάστε το μ' ένα ρουζ-μυλάν ή με μιά γυαλιστερή κρέμα, για να το δώσετε μεγαλύτερη λάμψη. Θ' ανεβάσετε το κάτω χείλος κατά ένα χιλιοστό (γ). Το μέρος που θα μείνη άδαφο θα το περάσετε με πούδρα.

Ο σκοπός σας θα είναι ν' ανεβάσετε τα χείλη σας κατά ένα χιλιοστό από την κανονική τους θέση. Με τον τρόπο αυτό θα δώσετε γλαστή έκφραση στο στόμα σας.

3) Για να διορθώσετε ένα στόμα, που έχει το σχήμα καρδιάς (είκ. 3).

Θα εξαφανίσετε το γούδιασμα του επάνω χείλους (α).

Θα κάνετε τελείως όριζόντια τη γραμμή του επάνω χείλους (β). Η γραμμή αυτή θα περνά κάτω από το γούδιασμα. Τα μέρη που προσέχουν θα τα περάσετε με πούδρα.

Θα σχεδιάσετε τις γωνίες των χειλιών προς τα πάνω (γ).

Θα κατεβάσετε τη γραμμή του κάτω χεί-

λους κατά ένα χιλιοστό πιο κάτω από την κανονική (δ).

Θα χρησιμοποιήσετε ένα γνήσιο ρουζ. Προηγούμενος, θα περάσετε τα χείλη σας με μιά γυαλιστερή κρέμα.

4) Για να μεγαλώσετε ένα στόμα που είναι πολύ μικρό (είκ. 4).

Θα σβύσετε το γούδιασμα του επάνω χείλους (α).

Θ' ανεβάσετε τη γραμμή του επάνω χείλους και θα την προεκτείνετε κατά 1—2 χιλιοστά στα πλάγια (β).

Θ' ανεβάσετε τις γωνίες των χειλιών (γ).

Θα δώσετε στο κάτω χείλος όσο το δυνατόν περισσότερο τετράγωνο σχήμα (δ). Είναι αυτόνοτο ότι θα ξεφύγετε προς τα πλάγια από την κανονική γραμμή του. Στο κάτω μέρος, όμως, είναι καλό να μην ξεφύγετε άπ' αυτή τη γραμμή.

Θα χρησιμοποιήσετε δύο είδη ρουζ. Ένα σκούρο για το επάνω χείλος κι' ένα πιο ανοιχτό για το κάτω. Δοκιμάστε τα γυαλιστερά ρουζ. Ταίριαζουν καλύτερα στον τύπο σας.

Μπορείτε να βάλετε μιά σταγόνα γλυκερίνης στις δυό γωνίες του στόματος, για να το δώσετε μεγαλύτερη λάμψη.

5) Για να ζωράσετε τα πολύ λεπτά χείλη (είκ. 5).

Θα μεγαλώσετε και τα δύο χείλη κατά 1 χιλιοστό προς όλες τις διευθύνσεις (α). Το καλύτερο είναι να φτιάξετε το καινούριο σχήμα του στόματος μ' ένα γκρίλο κραγιόν. Θα περάσετε κατόπιν τα χείλη με ρουζ.

Θα μεγαλώσετε το γούδιασμα του επάνω χείλους ή αν δεν υπάρχει θα το φτιάξετε (β). Προτιμήστε το γωνιώδες σχήμα.

Θ' ανεβάσετε τις γωνίες των χειλιών (γ).

Θα κάνετε πιο παχύ το κάτω χείλος, χρησιμοποιώντας ένα ρουζ πιο δυνατό (δ).

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

Θα φτιάξετε το επάνω χείλος με ρουζ.

